BSB Bayerische StaatsBibliothek
Münchener DigitalisierungsZentrum
Digitale Bibliothek

Sophocles

Sophoclis Quae Exstant Omnia Cum Veterum Grammaticorum Scholiis. Superstites Tragoedias VII. Ad Optimorum Exemplarium Fidem Recensuit, Versione Et Notis Illustravit, Deperditarum Fragmenta Collegit
Bd.: 1,1

Argentorati 1786

Signatur: 4 A.gr.a. 877-1,1/2

Nutzungsbedingungen

Bitte beachten Sie folgende Nutzungsbedingungen:

1. Die Dateien werden Ihnen nur für persönliche, nichtkommerzielle Zwecke zur Verfügung gestellt.
2. Nehmen Sie keine automatisierten Abfragen vor.
3. Nennen Sie die Bayerische Staatsbibliothek als Eigentümerin der Vorlage.
4. Bei der Weiterverwendung sind Sie selbst für die Einhaltung von Rechten Dritter, z. B. Urheberrechten, verantwortlich.

Usage Guidelines

Please observe the following usage guidelines:

1. The files are provided for personal, non-commercial purposes only.
2. Refrain from automated querying.
3. Attribute ownership of the original to the Bavarian State Library.
4. In using the files, it is your own responsibility to observe the rights of third parties, e. g. copyright regulations.

10215330

SOPHOCLIS
OPERUM

QUÆ SUPERSUNT

VOLUMINIS I. PARS I.

CONTINENS

ŒDIPOS DUOS, ANTIGONAM
ET TRACHINIAS

CUM EORUMDEM DRAMATUM VERSIONE LATINA.

10219330

SOPHOCLIS

QUÆ EXSTANT OMNIA

CUM VETERUM GRAMMATICORUM

SCHOLIIS.

SUPERSTITES TRAGŒDIAS VII.

AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM FIDEM RECENSUIT,

VERSIONE ET NOTIS ILLUSTRAVIT,

DEPERDITARUM FRAGMENTA COLLEGIT

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK

REGIÆ INSCRIPTIONUM ET HUMANIORUM LITERARUM

ACADEMIÆ SOCIUS.

VOLUMEN I.

ARGENTORATI

apud JOANNEM GEORGIUM TREUTTEL.

MDCCLXXXVI.

10213330

BIBLIOTECA
REGIA
MONACENSIS.

LECTORI

S. D.

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK

REGIÆ INSCRIPTIONUM

ET HUMANIORUM LITERARUM ACADEMIÆ

SOCIUS.

Sæpenumero miratus ſum, in tanta quanta verſamur literarum luce, quum excolerentur in dies optimi ſcriptores antiqui, & obducto ſitu purgarentur, neglectum jacere Sophoclem, Poetarum poſt Homerum præſtantiſſimum, Tragicorum quotquot fuerunt perfectiſſimum. Nam quod compluries hoc fæculo, maxime vero in Britannia, ſuperſtites ſeptem Tragœdiæ præla exercuerint, ſtudium quidem illæ repetitæ editiones teſtantur legendi Sophoclem, ſed nihil prorſus effecerunt, quo purus & integer legeretur. Scatent omnes fœdiſſimis mendis, quarum permultæ ne ipſis quidem editoribus ſuboluerunt, quibuſque eluendis pares non erant quicumque interpolatæ recenſionis exempla propagarunt. Unus ætate noſtra Sophocli operam ſuam dicaverat, qui eum, proinde ut dignus eſt, exornare & illuſtrare poterat, vir doctrinæ & ingenii laude excellens LUDOV. CASP. VALCKENARIUS, qui ſuperiore anno exſtinctus Muſarum alumnis triſtiſſimum reliquit deſiderium. Is neſcio quo modo a Sophocle ſevocatus olim, operam ſuam aliorſum contulit. Derelictam a ſummo viro provinciam animoſe ſuſcepi, non quo exiſtimarem, ea me præſtiturum, quæ ab eo exſpectare par erat: verum de literis meriturum me optime opinatus ſum, ſi ad Sophoclis intellectum longe plura, quam antea comparata fuerant, ſubſidia miniſtrarem, cultuque nitidiore magis allicerem ad illius lectionem doctrinæ ſtudioſos; quo facilius futurum ſpero, ut quiſpiam alius me peritior excitetur, qui labore meo adjutus, Tragicum ita

)(

expoliat & conſtituat tandem, ut longa barbarie concreti ſqualoris nulla relinquatur macula. Interea nova hæc editio ita concinnata eſt, ut haud multa eſſe credam, quæ judices æqui in ea deſideraturi ſint. Quantum a ceteris differat declaraturus, haud longis ambagibus lectorem morabor.

Sophoclem poſt renatas literas primus edidit Aldus Manutius Romanus anno MDII. ex antiquis & probæ notæ codicibus. Præſtantiſſima omnium hæc editio eſt, quæ majorem quam ceteræ omnes auctoritatem habet, & plus quam quævis alia fide digna eſt. Ex ea fere expreſſæ ſunt quæcumque dimidii ſæculi intervallo diverſis in locis prodierunt, inter quas eminent duæ Florentinæ in officina Juntina excuſæ, prior anno MDXXII. altera anno MDXLVII. Poſtea Adrianus Turnebus codicem Sophoclis nactus a Demetrio Triclinio recenſitum, ex eo ſeptem Tragœdias edidit Pariſiis anno MDLII. cui editioni tantum favorem conciliavit doctiſſimi viri exiſtimatio, ut ab ea diſcedere nefas duxerint Henr. Stephanus, & Gul. Canterus, qui demum Sophocleorum dramatum formam ita conſtituit, ut eam exhibent vulgares editiones omnes, magiſtrorum, tironum, literatorum manibus verſari ſolitæ. Verumtamen Triclinii illa interpolatio neutiquam digna erat, quæ ſincero textui ab Aldo edito præferretur: pravas lectiones paſſim intruſit: maxime vero in canticis impudentiſſima audacia graſſatus eſt, inſulſiſſima quæque inferciens, ut carminum formas, quas animo præceperat, effingeret. Falluntur egregie, qui ad illam Triclinii recenſionem factis editionibus utentes, genuinum Sophoclem legere ſe opinantur. Puritatem lectionis ex Aldina petendam eſſe ſemper ſaſſi ſunt viri doctiores. Sed in hoc genere pauci ſciunt, quid diſtent æra lupinis.

Quapropter huic editioni Aldinam tamquam fundamentum ſubſtruxi: ad eam unice reſpexi, de reliquis nihil vel parum ſolicitus. Ubicumque ab ea diſceſſi, mutationis rationem in notis expoſui. Codicum fidem plerumque ſecutus ſum: at mendas codicibus qui nunc exſtant antiquiores, eruditorum virorum conjecturis, aut meis ſuſtuli. Codicum autem quibus uſus ſum, ſyllabus hic eſt:

A. Membranæ vetuſtiſſimæ Bibliothecæ Regiæ, quo ex Memmiana illatæ fuerunt. Iis continentur Sophoclis Tragœdiæ VII. eodem ordine

quo Aldi editio eas exhibet: Euripidis Hecuba, Oreſtes, Phœniſſæ, Andromacha, Medea, & Hippolytus, quas omnes edidimus: Ariſtophanis Fabulæ VII. a nobis etiam editæ: ita ut varietas lectionis præſtantiſſimi illius codicis jam omnis opera noſtra innotuerit. In catalogo Mſſ. codd. Græcorum Bibliothecæ Regiæ eſt 2712.

B. Codex Regius chartaceus, catalogi 2787. quo præter alia continentur Oedipus prior, Trachiniæ, Philoctetes, & Oedipus in Colono.

C. Codex Regius bombycinus, catalogi 2794. continens Ajacem, Electram & Oedipum priorem.

D. Codex Regius chartaceus, catalogi 2820. præter alia continens Ajacem, Electram & Oedipum priorem.

E. Codex Regius bombycinus, catalogi 2884. præter alia continens Ajacem, Electram, Oedipum priorem & Antigonam.

Augustanus, e bibliotheca Senatus liberæ civitatis Auguſtæ Vindelicorum, chartaceus, præter alia continens Ajacem, Antigonam, Oedipum priorem & Electram. Codicem hunc, ut & Regium E. diligentiſſime contulit ad Johnſoni editionem Joannes Schweighæuſer, Græcæ linguæ in hujus civitatis Academia publicus doctor, cujus multiplicem eruditionem nobilitavit Appiani Alexandrini quæ nuper prodiit editio elaboratiſſima, quod ad exemplum alios Romanæ hiſtoriæ græcos ſcriptores ejuſdem viri ſolertia in integrum reſtitutum iri & optamus & ominamur.

Meus, bombycinus, bonæ notæ, continens præter alia Ajacem & Electram.

T. Codex Regius chartaceus, catalogi 2711. nitidiſſime ſcriptus, quo continentur ſeptem Tragœdiæ juxta Demetrii Triclinii recenſionem, cum eiuſdem ſcholiis metricis in omnes, exegeticis vero partim Triclinii, partim veterum enarratorum in Antigonam, Oedipos duos, Trachinias & Philoctetam. Longe melior & emendatior eſt is codex eo quo Turnebus uſus eſt, aliquotque lectiones exhibet e vetuſtiſſimis exemplaribus ductas, quæ nuſpiam alibi reperiuntur.

Quam multas horum librorum ope mendas eluerim, legenti cuivis apparebit. At plurimæ antiquitus inoleverant, quæ in hos codices

traductæ, meam quoque editionem infediſſent, niſi excellentium quorumdam ingeniorum acumen caliginem diſcuſſiſſet, qua lectionis veritas tegebatur. Nemo ſplendidius lumen prætulit, quam eruditus Britannus THOMAS TYRWHITT, quem primariis Criticis accenſendum eſſe demonſtrant Emendationes in Euripidem, quibus editionem ſuam ornavit *Musgravius*. Præſtantiſſimi hujus viri, cujus conveniendi felicitas mihi numquam obtigit, benevolentiam mihi conciliavit communis Muſarum amor, opinioque quam ipſe ante annos circiter duodecim de me concepit, futurum ut bonis literis haud ſpernendam aliquam operam navarem. Poſtquam Tragicum hunc edere mecum decrevi, conjectorem omnium quos noſſem feliciſſimum per epiſtolam rogavi, ut, ſi quid in Sophocle, ut in Euripide, periclitatus fuiſſet, emendationes ſuas mecum benigne communicaret. Quod cupiebam ab humaniſſimo viro facile impetravi: menſe Aprili anni MDCCLXXX. avulſas ex adverſariis ſuis ſchedas aliquot mihi miſit, quæ in Sophoclem olim commentus fuerat continentes, arbitrioque meo permiſit, ut ex iis quæcumque mihi uſui futura eſſent expromerem. Sequenti anno optimus *Valckenarius* ultro mihi miſit conjecturas aliquot in Sophoclem, ſibi oblatas a diſciplinæ ſuæ alumno, feliciſſimi ingenii viro, *Erico Huberto van Eldik*, e quibus quædam delibavi, quorum laudem ad auctorem ſuum retuli.

Si quæ in Græcis & in verſione parum meditate curata fuiſſe animadverti, ut ea emendari velim, in notis monui. Quin graviores mendas, quæ ſive typothetæ, ſive mea ipſius inconſiderantia, græco Tragœdiarum textui inhæſerant, e lectorum conſpectu prorſus amolitus ſum, denuo excuſis XVI. plagulis, a bibliopegis priorum in locum ſubſtituendis: quas minoris momenti ſupereſſe paucas animadverti, earum omnium ſyllabum feci ſupplemento notarum in operis calce ſubjectum. Quæ diligentiam meam fugerunt, ea boni conſulat æquus lector. Latinam verſionem ita concinnavi, ut, ſi græca legentibus uſus veniat eam conſulere, Tragici ſenſum fideliter & dilucide quantum poteſt expreſſum reperiant: Græcarum vero literarum rudes Sophoclem ſi noſcere velint, ut eum latine ſincerum legere poſſint, abſque metricarum verſionum fuco, earumque odio, quæ Græcis e regione apponi ſolent.

Scholia excudi volui, non ut vulgaribus in editionibus factum, ubi

textui ſubſtrata ſunt, minimo cum chartæ diſpendio, & nictantium lectorum maxima cum moleſtia; ſed ſeorſum, &, quantum fieri potuit, diſtincte & nitide. Antiqua ſcholia, in quibus plurimum bonæ frugis eſt, eos qui Sophocli animum applicare incipiunt, meditanturque ut eum perſpecte intelligant, ope non mediocri juvare poſſunt. At in Tragici familiaritatem qui penitus intrarunt, nihil priſca illa nec nova commentaria morantur: pulcherrima dramata legunt identidem, & ita legere amant, ut nihil ſuam mentem ab actione fabulæ & perſonarum affectibus avocet: proinde Sophoclem purum in manus ſibi tradi poſtulant, meritoque offenduntur, ſi dimidias paginas occupant nugæ, quibus non indigent.

Excerpta e veterum Grammaticorum commentariis in Sophoclis Tragœdias, quæ ſupererant pauca, primus collegit & edidit Romæ Janus Laſcaris anno MDXVIII. Principem illam editionem exprimi curavi, ita ut Tragici verba cuique explicationi præpoſita iiſdem literis excuderentur, quibus in archetypo. Mendas in iis omnes conſervavi ſciens volensque, ut de lectione conſtet, quam Janus Laſcaris reperit in codicibus unde ſcholia illa depromſit. Recentiores editores explicationibus ſæpe præpoſuerunt verba textus, prout ipſi ea legebant, quo præpoſtero emendandi ſtudio effecerunt, ut ſcholia a ſe edita longe minoris, quod ad criticam adtinet & lectionum in textu dilectum, auctoritatis eſſent. In ceteris mendas plurimas ſuſtuli, partim codicum Mſſ. ope, partim eruditorum virorum monitu.

Antiqua illa ſcholia Romana majoribus characteribus expreſſa ſunt. Quæ iis in infima pagina ſubſtrata ſunt duplicis ſunt generis. Aſteriſco notata prioribus primus immiſcuit haud laudabili conſilio & exemplo Antonius Fracinus Varchienſis, qui Sophoclis editionem ſecundam curavit, in qua primum Tragicus ſcholiis merſus comparuit. Prodiit illa Florentiæ ex officina hæredum Philippi Juntæ an. MDXXII. Additamenta iſta pleraque omnia in codicibus reperi, quibus uſus ſum: ſunt autem longe recentiorum magiſtrorum obſervationes. Alia, quorum partem jam e codicibus Bibliothecarum Britanniæ ediderat Thomas Johnſon in tres fabulas, Ajacem, Electram & Oedipum Regem, e codicibus meis edidi, conſulto omiſſis quibuſdam inſulſe nugatoriis, quæ luce

digna non erant : ſi quæ haud inutilia imprudens omiſi , iis locum in notis dedi. Minora autem illa ſcholia pleraque pro gloſſis inter textus lineas in codicibus ſcripta ſunt.

Seorſum rurſus Scholia Demetrii Triclinii edidi. Expreſſa fuere ex editione primaria Adriani Turnebi , quæ prodiit Pariſiis anno MDLIII. Ex triplici horum ſcholiorum parte unicam adſumſi , quæ poetæ verba & ſenſus interpretatur. Scholia metrica prætermiſi , ut inepta , quippe quæ partim inutilia ſunt , res manifeſtas , cujusvis lectoris in oculos incurrentes , nugatorie enarrantia , partim etiam erroris & inſcitiæ plena. Peſſimus metricæ rei auctor eſt Triclinius , cujus quum placitis obſecutus non fuiſſem , quid ille de Sophoclis metris ſomniaſſet parum curare debui. Tertiam denique partem , qua ſchemata declarantur , longe omnium inſulſiſſimam , indignam itidem judicavi , quæ hac in editione repetereturr , & ſanis obtruderetur lectoribus. Neſcio an vir doctiſſimus Adrianus Turnebus ſcholiorum omnium a ſe editorum auctorem fuiſſe Triclinium crediderit. In Oedipum poſteriorem , in Trachinias & Philoctetam oppido paucæ ſunt hujus græculi notæ. Quæ Turnebus in eas fabulas edidit , ipſiſſima ſunt ſcholia antiqua nonnullis in locis pleniora & emendatiora , quam in editione Romana. In codice Bibliothecæ Regiæ , quem ſupra octavo loco recenſui , Triclinii Scholia ab antiquis perſpicue diſtincta ſunt , ita ut confundi non poſſint ; quod ſecus fuiſſe videtur in eo quem Turnebus nactus eſt.

Indices auctorum in utriſque Scholiis laudatorum confeci , ope adjutus viri doctrinis omnibus exculti , mihique amiciſſimi , D. Larcher , qui ſolus initia & progreſſionem hujuſce meæ operæ vidit , optimisque proſecutus eſt ominibus.

Si quid eſt in hac editione , quo ſolidam ab eruditis gratiam inituram me ſperare poſſim , ſtudium eſt quod dedi colligendis & digerendis deperditorum Sophoclis dramatum fragmentis , quæ nondum ad hunc modum concinnata fuerant , quibuſque carent editiones , quotquot factæ fuerunt ante meam , omnes. Opus eſt ſanequam difficile , *periculoſæ* , ut aiunt , *plenum aleæ* , cui me imparem futurum fuiſſe ſentio , & fateor lubens , niſi conquirendi diſperſas in tot veterum auctorum ſcriptis reliquias laborem ſublevaſſet virorum aliquot doctiſſimorum ſolers

induſtria, qui fragmentis iſtis ante me curam ſuam impenderunt. Maximo adjumento mihi fuere eximii Critici *BenjaminiHeath* Lectiones in Sophoclis fragmentorum plurimam & optimam partem, quam elegantiſſimus interpres Hugo Grotius latinis verſibus reddidit. Horum numerum inſigniter auxit literatiſſimus Britannus permultorum indicio, quæ ipſe indagavit. Verumtamen ne his quidem ſubſidiis inſtructus aliquid effeciſſem, quod mihi placuiſſet ſatis, neque hanc telam cum aliqua laude detexturum me ſperaſſem, niſi ſummus hoc in genere artifex fila mihi quodammodo ad manum ſubminiſtraſſet. Ad VALCKENARIUM confugi, quem ſciebam de edendo Sophocle olim cogitaſſe, quique ipſe lectores ſuos certiores fecerat in egregia Diatribe Euripidea, ſibi in mundo eſſe collectanea fragmentorum Sophoclis, unde, ſi mihi utendum aliquid benignus concederet, plerorumque omnium notitiam ſaltem me adepturum, ſatis acceptum habebam. Rogatus a me vir optimus, cujus in animo meo memoriam & deſiderium nulla delebit dies, voluntati meæ, ſeu potius excellentiſſimæ ſuæ naturæ bonitati obſecutus eſt, miſitque mihi ineunte vere anni MDCCLXXX. faſciculum ſchedarum, in quibus fragmentorum Sophoclis ſedes indicata, pleraque deſcripta, tentata, emendata, operis perfectiſſimi futuri, ſi quod ceperat conſilium exſecutus fuiſſet, prima lineamenta. His copiis auctus fragmenta diſpoſui eum in ordinem, qui mihi præ aliis commodus viſus eſt.

Sæpiſſime citatur a veteribus Grammaticis Sophocles: nec mirum, quum ex nullius fere alius poetæ plura enotari potuerint exempla formarum loquendi felici audacia novatarum, vocabulorumque e propria ſignificatione in aliam deflexorum. ΧΡΗΣΕΙΣ iſtas omnes ad Grammaticam pertinentes in unam ſyllogen congeſſi, quo facilius quod cuique opus ſit quæſito inveniatur, alphabetico ordine diſpoſitas, confecto ex iis *Lexico Sophocleo*. Haud pauca in eo reperientur, quæ nondum publicata fuerant, e Grammaticis ineditis depromta. Pleraque debeo viro doctrinæ & ingenii laude florentiſſimo, quem ſi nominem, ſatis laudavero, DAVIDI RUHNKENIO. Satis notum eſt eum ſuo ſibi labore theſaurum comparaſſe eruditionis græcæ e veterum Grammaticorum ſcriptis nondum luce donatis, quæ diverſis in Bibliothecis, maxime

Regia, & Cœnobii Sangermanenſis, ſervantur. Plurimi in Batavis eximii viri ex hoc fonte hauſerunt, quo facile literatos accedere ſinit poſſeſſoris ſpectatiſſima humanitas. Ipſe mihi ultro ſyllabum obtulit omnium, quæ inde excerpi poſſent, ad Sophoclem pertinentium: quo me beneficio devinxit ſibi maxime, diutinæque operæ fecit mihi compendium. Nam quum multos codices perluſtrare decreviſſem, incepto hoc labore deſtiti, unico contentus Photio; cujus ineditum Lexicon jam totum legeram, quum propenſam ſuam erga me voluntatem mihi ſignificavit vir officioſiſſimus.

Denique ut omni editoris munere perfungerer, nec quidquam prætermitterem eorum, quibus hic Sophocleus apparatus utilior reddi poſſet, moleſtum haud refugi laborem indicis verborum conficiendi, qualis nullus in hunc Tragicum exſtabat. His omnibus, amice Lector, gratus lubensque fruere. Sin plura deſideres, nec tuam exſpectationem expleverim, cogites velim, ea me laude contentum eſſe, quod materiam compoſuerim: exorietur alius forte, qui eam perpoliet. Vale.

Dabam Argentorati die Martii XVIII. anni MDCCLXXXVI.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΒΙΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ τὸ μὲν γένος ἦν Αθηναῖος, υἱὸς δὲ Σοφίλου, ὃς οὔτε, ὡς Αριστόξενός φησι, τέκτων ἢ χαλκεὺς ἦν· οὔτε, ὡς Ιστρος, μαχαιροποιὸς τὴν ἐργασίαν· τυχὸν δὲ ἐκέκτητο δούλους χαλκεῖς καὶ τέκτονας. οὐ γὰρ εἰκὸς τὸν ἐκ τοῦ τοιούτου γενόμενον στρατηγίας ἀξιωθῆναι σὺν Περικλεῖ καὶ Θουκυδίδῃ, τοῖς πρώτοις τῆς πόλεως. ἀλλ' οὐδ' ἂν ὑπὸ τῶν κωμῳδῶν ἄδηκτος ἀφείθη, τῶν οὐδὲ Θεμιστοκλέους ἀπεσχομένων. ἀπιστητέον δὲ καὶ τῷ Ιστρῳ, Φάσκοντι αὐτὸν οὐκ Αθηναῖον, ἀλλὰ Φλιάσιον εἶναι. εἰ δὲ καὶ τὸ ἀνέκαθεν Φλιάσιος ἦν, ἀλλὰ πλὴν Ιστρου, παρ' οὐδενὶ ἑτέρῳ τοῦτό ἐστιν εὑρεῖν. ἐγένετο οὖν Σοφοκλῆς τὸ γένος Αθηναῖος, δήμου Κολωνήθεν, καὶ τῷ βίῳ καὶ τῇ ποιήσει περιφανής. καλῶς τε ἐπαιδεύθη καὶ ἐτράφη ἐν εὐπορίᾳ, καὶ ἐν πολιτείᾳ καὶ ἐν πρεσβείαις ἐξετάζετο. γεννηθῆναι δὲ αὐτόν φασιν ἑβδομηκοστῇ πρώτῃ Ολυμπιάδι καὶ τὸ δεύτερον ἔτος ἐπὶ ἄρχοντος Αθήνησι Φιλίππου. ἦν δὲ Αἰσχύλου νεώτερος ἔτη δέκα ἐπτά· Εὐριπίδου δὲ παλαιότερος εἴκοσι τέσσαρα. διεπονήθη δὲ ἐν παισὶ καὶ περὶ παλαίστραν καὶ μουσικήν, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων ἐπιφανώθη, ὡς φησιν Ιστρος. ἐδιδάχθη δὲ τὴν μουσικὴν παρὰ Λάμπρῳ· καὶ μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν Αθηναίων περὶ τρόπαιον ὅπλων, μετὰ λύρας γυμνὸς ἀληλιμμένος τοῖς παιανίζουσι τῶν ἐπινικίων ἐξῆρχε. παρὰ Λίσχύλῳ δὲ τὴν τραγῳδίαν ἔμαθε, καὶ πολλὰ ἐπαινούργησεν ἐν τοῖς ἀγῶσι· πρῶτον μὲν καταλύσας τὴν ὑποκρισιν τοῦ ποιητοῦ, διὰ τὴν ἰδίαν ἰσχνοφωνίαν· πάλαι γὰρ καὶ ὁ ποιητὴς ὑπεκρίνετο· αὐτὸς δὲ καὶ τοὺς χορευτὰς ποιήσας ἀντὶ δώδεκα πεντεκαίδεκα, καὶ τὸν τρίτον ὑποκριτὴν ἐξεῦρε. φασὶ δὲ ὅτι καὶ κιθάραν ἀναλαβὼν ἐν μόνῳ τῷ ΘΑΜΥΡΙΔΙ ποτὲ ἐκιθάρισεν· ὅθεν καὶ ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ μετὰ κιθάρας αὐτὸν γεγράφθαι. Σάτυρος δέ φησιν ὅτι καὶ τὴν καμπυλην βακτηρίαν αὐτὸς ἐπενόησε. φησὶ δὲ καὶ Ιστρος τὰς λευκὰς κρηπῖδας αὐτὸν ἐξευρηκέναι, ἃς ὑποδοῦνται οἵ τε ὑποκριταὶ, καὶ οἱ χορευταί· καὶ πρὸς τὰς Φύσεις αὐτῶν γράψαι τὰ δράματα· ταῖς δὲ Μούσαις θίασον ἐκ τῶν πεπαιδευμένων συναγαγεῖν. καὶ ἁπλῶς ὡς ἐστὶν εἰπεῖν, τοῦ ἤθους τοσαύτη γέγονε χάρις, ὥστε πάνυ καὶ πρὸς ἁπάντων αὐτὸν στέργεσθαι. νίκας δὲ ἔλαβεν εἴκοσιν, ὡς φησι Καρύστιος· πολλάκις δὲ καὶ δευτερεῖα ἔλαβε, τρίτα δ' οὐδεπώποτε. καὶ Αθηναῖοι δὲ αὐτὸν πεντήκοντα ἐπὶ ἔτῶν ὅπλα στρατηγὸν εἵλοντο, πρὸ τῶν Πελοποννησιακῶν ἔτεσιν ἐπὶ, ἐν τῷ πρὸς Αναίαν πολέμῳ. οὕτω δὲ φιλαθηναιότατος ἦν, ὥστε πολλῶν βασιλέων μεταπεμπομένων αὐτὸν, οὐκ ἠθέλησε τὴν πατρίδα καταλιπεῖν· ἔσχε δὲ καὶ τὴν τοῦ Αλωνος ἱερωσύνην, ὃς ἥρως ἦν μετὰ Ασκληπιοῦ παρὰ Χείρωνι· ἱδρύθη δὲ ὑπὸ Ιοφῶντος τοῦ υἱοῦ μετὰ τὴν τελευτήν. γέγονε δὲ καὶ θεοφιλὴς ὁ Σοφοκλῆς, ὡς οὐκ ἄλλος, καθά φησιν Ιερώνυμος περὶ τῆς χρυσῆς στεφάνης. ταύτης γὰρ ἐξ ἀκροπόλεως κλαπείσης, κατ' ὄναρ Ηρακλῆς ἐδήλωσε Σοφοκλεῖ λέγων, τὴν οὖσαν οἰκίαν ἐν δεξιᾷ εἰσιόντι ἐρευνῆσαι, ἔνθα ἐκρύπτετο. ἐμήνυσε δ'

αὐτὴν τῷ δήμῳ, καὶ τάλαντον ἐδέξατο· τοῦτο γὰρ ἦν προκηρυχθέν. λαβὼν οὖν τὸ τάλαντον, ἱερὸν ἱδρύσατο Μηνυτοῦ Ἡρακλέους. Φαίνεται δὲ καὶ παρὰ πολλοῖς ἡ πρὸς τὸν υἱὸν Ἰοφῶντα γενομένη αὐτῷ δίκη ποτέ. ἔχων γὰρ ἐκ μὲν Νικοστράτης Ἰοφῶντα, ἐκ δὲ Θεωρίδος Σικυωνίας Ἀρίστωνα, τὸν ἐκ τούτου γενόμενον παῖδα, Σοφοκλέα τοὔνομα, πλέον ἔστεργε, καί ποτε ἐν δράματι εἰσήγαγε τὸν Ἰοφῶντα αὐτῷ φθονοῦντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ παιρὶ, ὡς ὑπὸ γήρως παραφρονοῦντι· οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐψετίμησαν. Σάτυρος δέ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν· Εἰ μὲν εἰμὶ Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ· εἰ δὲ παραφρονῶ, οὐκ εἰμὶ Σοφοκλῆς· καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραναγνῶναι. τελευτῆσαι δὲ αὐτὸν Ἴστρος καὶ Νεάνθης φασὶ τοῦτον τὸν τρόπον· Καλλιστράτην ὑποκριτὴν ἀπὸ ἐργασίας ἐξ Ὀποῦντος ἥκοντα παρὰ τοὺς Χόας, πέμψαι αὐτῷ σταφυλήν· τὸν δὲ Σοφοκλέα λαβόντα, καὶ βαλόντα εἰς τὸ στόμα ῥᾶγα ἔτι ὀμφακίζουσαν, ὑπὸ τοῦ ἄγαν γήρως ἀποπνιγέντα τελευτῆσαι. Σάτυρος δέ φησι τὴν Ἀντιγόνην ἀναγιγνώσκοντα, καὶ ἐμπεσόντα περὶ τὰ τέλη νοήματι μακρῷ, καὶ μέσην, ἢ ὑποστιγμὴν πρὸς ἀνάπαυσιν μὴ ἔχοντι, ἄγαν ἀποτείναντα τὴν φωνὴν, σὺν τῇ φωνῇ καὶ τὴν ψυχὴν ἀφεῖναι. οἱ δὲ, ὅτι μετὰ τὴν τοῦ δράματος ἀνάγνωσιν ὅτε νικῶν ἐκηρύχθη, χαρᾷ νικηθεὶς ἐξέλιπε. τῶν δὲ πατρῴων αὐτοῦ τάφων ἐπὶ Δεκέλειαν κειμένων πρὸ σταδίων τοῦ τείχους ἑνδεκα, καὶ τοῦτον τὸν τόπον ἐπιτειχικότων Λακεδαιμονίων κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ἐπείπερ οὐχ οἷόν τε ἦν αὐτὸν ἐκεῖ θάπτειν, Διόνυσος κατ' ὄναρ ἐπιστὰς Λυσάνδρῳ ἐκέλευσεν ἐπιτρέψαι τεθῆναι τὸν ἄνδρα εἰς τὸν τάφον· ὡς δὲ ὠλιγώρησεν ὁ Λύσανδρος, δεύτερον αὐτῷ ἐπέστη ὁ Διόνυσος τὸ αὐτὸ κελεύων. ὁ δὲ Λύσανδρος πυνθανόμενος παρὰ τῶν Φυγάδων τίς εἴη ὁ τελευτήσας, καὶ μαθὼν ὅτι Σοφοκλῆς, κήρυκα πέμψας, ἐδίδου θάπτειν τὸν ἄνδρα. Φασὶ δὲ καὶ ὅτι τῷ μνήματι αὐτοῦ σειρῆνα ἐπέστησαν· οἱ δὲ, χελιδόνα χαλκῆν· ἐπιγεγράφθαι δὲ τῷ τάφῳ αὐτοῦ τάδε·

Κρύπτω τῷδε τάφῳ Σοφοκλῆν πρωτεῖα λαβόντα
τῇ τραγικῇ τέχνῃ, σχῆμα τὸ σεμνότατον.

Ἴστρος δέ φησιν, Ἀθηναίους διὰ τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀρετὴν καὶ ψήφισμα ποιήσασθαι, κατ' ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύειν· ἔγραψε δὲ, ὡς φησιν Ἀριστοφάνης, δράματα ἑκατὸν τριάκοντα· τούτων δὲ νοθεύεται δέκα ἐπτά. συνηγωνίζετο δὲ Αἰσχύλῳ καὶ Εὐριπίδῃ, καὶ Χοιρίλῳ, καὶ Ἀριστίᾳ, καὶ ἄλλοις, καὶ Ἰοφῶντι τῷ υἱῷ. τὸ πᾶν μὲν οὖν Ὁμηρικῶς ὠνόμαζε, τούς τε μύθους φέρει κατ' ἴχνος τοῦ ποιητοῦ· καὶ τὴν Ὀδύσσειαν δὲ ἐν πολλοῖς δράμασιν ἀπογράφεται. παρετυμολογεῖ δὲ καθ' Ὁμηρον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀδυσσέως·

Ὀρθῶς δ' Ὀδυσσεὺς εἶμ' ἐπώνυμος κακοῖς.
πολλοὶ γὰρ ὠδύσαντο δυσσεβεῖς ἐμοί.

ἠθοποιεῖ δὲ καὶ ποικίλλει, καὶ τοῖς ἐπινοήμασι τεχνικῶς χρῆται, Ὁμηρικὴν ἐκματτόμενος χάριν· ὅθεν εἰπεῖν φασὶν Ἰωνικόν τινα, μόνον Σοφοκλέα τυγχάνειν Ὁμήρου μαθητήν. καὶ ἄλλοι μὲν γὰρ πολλοὶ μεμίμηνται τινας τῶν πρὸ αὐτῶν, ἢ τῶν καθ' αὑτούς· μόνος δὲ Σοφοκλῆς ἀφ' ἑκάστου τὸ λαμπρὸν ἀπανθίζει· καθὸ καὶ μέλιττα ἐλέγετο. ἤνεγκε δὲ τὰ

μικλά· εὐκαιρίαν, γλυκύτηλα, τόλμαν, ποικιλίαν. οἶδε δὲ καιρὸν συμμελῆσαι καὶ πράγμαλα, ὥστ' ἐκ μικροῦ ἡμισλιχίου, ἢ λέξεως μιᾶς, ὅλον ἠθοποιεῖν πρόσωπον. ἔσλι δὲ τοῦτο μέγισλον ἐν τῇ ποιητικῇ, δηλοῦν ἦθος ἢ πάθος. φησὶν οὖν Αρισλοφάνης, ὅτι κηρὸς ἐπεκαθέζελο τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ· ἄλλοι δὲ, Σοφοκλέους, τοῦ μέλιτι τὸ σλόμα κεχρισμένου. φησὶ δὲ Αρισλόξενος, ὡς πρῶτος τῶν Αθήνηθεν ποιητῶν τὴν Φρυγίαν μελοποιΐαν εἰς τὰ ἴδια ἁρμάλα παρέλαβε, καὶ τῷ διθυραμβικῷ τρόπῳ καλέμιξεν.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΙΣ ΣΟΦΟΚΛΗΝ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Εσβέσθης, γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος ἀοιδῶν,
οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπλόμενος.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Ηρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα κισσὲ
ἑρπύζοις, χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους·
καὶ πεταλὸν πάντη θάλλοι ῥόδον, ἥ τε Φιλόῤῥὼξ
ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
εἵνεκεν εὐεπίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

α Τύμβος ὅδ' ἔσ', ὦ ἄνθρωπε, Σοφοκλέος, ὃν παρὰ Μουσῶν
ἱρὴν παρθεσίην, ἱερὸς ὢν, ἔλαχον·
ὅς με τὸν ἐκ Φλιοῦντος, ἔτι τρίβολον πατέοντα,
πρίνινον, ἐς χρύσεον σχῆμα μεθηρμόσατο,
καὶ λεπτὴν ἐνέδυσεν ἀλουργίδα· τοῦ δὲ θανόντος
εὔθετον ὀρχηστὴν τῇδ' ἀνέπαυσα πόδα.
ε Ολβιος, ὡς ἀγαθὴν ἔλαχες σλάσιν· ἦ δ' ἐνὶ χερσὶ
κούριμος, ἐκ ποίης ἥδε διδασκαλίης;
α Εἴτε σοι Ανλιγόνην εἰπεῖν φίλον, οὐκ ἂν ἁμάρτοις,
εἴτε καὶ Ηλέκλραν. ἀμφότεραι γὰρ ἄκρον.

ΕΡΥΚΙΟΥ.

Αἰεί τοι λιπαρῷ ἐπὶ σήματι, δῖε Σοφόκλεις
σκηνίτης μαλακοὺς κισσὸς ἄλοιτο πόδας·

αἰεί τοι βούωαισι περισ]άζοιτο μελίσσαις
τύμβος, Υμητ]είῳ λειβόμενος μέλιτι,
ὡς ἄν τοι ῥείῃ μὲν ἀένναος Ατθίδι δέλτῳ
κηρὸς, ὑπὸ σ]εφάνοις σ]' αἰὲν ἔχῃς πλοκάμους.

IN VITAM SOPHOCLIS NOTÆ.

P. IX. l. 13. παρὰ Λάμπρῳ. Veteribus Lyricis adnumeratur Lamprus, qui magna fuit in muſicis gloria, teſte Cornelio Nepote in Epaminondæ vita cap. 2. Socratis etiam fuit magiſter. Perperam in T. ſcriptum παρὰ Λαμπίου, ut Turnebus edidit. In membr. proxime ad verum παρὰ Λάμπῳ. In meo παρὰ Λαμπίῳ. In Triclinii recenſione lemmati additum: διωρθώθη δὲ παρὰ τοῦ σοφωτάτου Μαγίσ]ρου. Thomas is eſt. Verum plurimis in locis ejus correctionibus membranarum ſcripturam prætulimus.

L. 26. πεντήκονλα ἑπ]ὰ ἐτῶν ὄνλα. Sic ſcribere debuit auctor hujus vitæ, ſi modo ſibi conſtare voluit. Nam quum in lucem editus fuiſſet Sophocles an. 2. Ol. LXI. ſeptimo ante Peloponneſiaci belli exortum anno non plus vel minus quam quinquaginta ſeptem annos natus erat. Enimvero Prætor lectus fuit cum Pericle in bello contra Samios an. 4. Ol. LXXXIV. Nihil magis obnoxium fuit librariorum negligentiæ aut fraudi, quam numerales notæ: in membr. hæ ſunt ξϑ. id eſt 69. In T. ξε. id eſt 65. qui numerus in meo plene ſcriptus eſt. ἐν τῷ πρὸς Ανακν πολέμῳ. Sic bene edidit Turnebus. In veteribus libris ſcriptum πρὸς Ανανίους, in T. πρὸς Ανανίαν. Anæa urbs eſt Cariæ e regione Sami, cujus frequens mentio in bellorum hiſtoria, quæ geſſerunt Samii.

P. X. l. 2. Μκνυτοῦ Ηρακλέους. Vide Meurſii Athenas Atticas L. II. cap. 10. Pro τὴν οὖσαν οἰκίαν, in membr. ſcriptum τὴν μὴ οἰκοῦσαν οἰκίαν.

P. X. l. 31. Senarios hos ex Tragici noſtri dramate ſumtos opinamur, cui titulum fecit Νίπ]ρα, vel Οδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ.

P. XI. l. 2. ἐκ μικροῦ ἡμισ]ιχίου, ἢ λέξεως μιᾶς. Sic depravatum locum bene reſtituiſſe mihi videor. Veterum librorum ſcriptura eſt, ἐκ μικροῦ ἡμισ]ιχίου ἤλεγξεν ὡς μιᾶς ὅλον ἠθοποιεῖν πρόσωπον. Inde vulgatam lectionem temeraria correctione extudit Thomas: ὥσ]ε ἐκ βραχέος κώλου ἤρκεσεν ὅλον ἠθοποιῆσαι τὸ πρόσωπον.

IN DIOSCORIDIS EPIGRAMMA.

E Claudii Salmaſii notis in Hiſtoriam Auguſtam p. 499.

Tumulo Sophoclis impoſita erat Bacchi ſtatua, quæ manu perſonam, ſive larvam κουρίμου παρθένου ſuſtinebat. Bacchus igitur in hoc epigrammate viatorem alloquitur & dicit: *Tumulus hic Sophoclis eſt, ô homo, quem Muſæ mihi ſacræ virgines ſacro ipſi ac divo, cuſtodiendum mandarunt. Ille me Phliunte profectum, adhuc ſentes & rubos inambulantem, & ex acerno ſtipite properanti falce dedolatum, in aureum habitum reformavit, & delicata purpurea veſte induit. Sed poſtquam morti datus eſt, ſaltationum oblitus, agilem & ſalium pedem quieti dedi, & hic ſuper ejus ſepulcro repoſui.* Reſpondet viator: *O felicem te, qui talem ſtationem ſortitus ſis! Sed unde hæc κούριμος, quam manibus retines, aut ex quo dramate ſumta eſt?* Ad hæc Bacchus viatori: *Sive tibi Antigonen eam accipere placeat, ſive Electram, non erraveris: utraque enim ſummam inter ejus tragœdias obtinet.* ἡ κούριμος, eſt ἡ κούριμος παρθένος, & erat perſona tragica, quam ita Pollux deſcribit: ἡ κούριμος παρθένος ἀντὶ ὄγκου, ἔχει τριχῶν κατεψηφισμένων διάκρισιν, καὶ βραχέα ἐν κύκλῳ περικέκαρ]αι. ὕπωχρος δὲ τὴν χρόαν. ἡ δὲ ἑτέρα κούριμος παρθένος, τὰ ἄλλα ὁμοίως πλὴν τῆς διακρίσεως, καὶ τῶν κύκλῳ βοσ]ρύχων, ὡς ἐκ πολλοῦ δυσ]υχοῦσα. Tales Antigone & Electra virgines in tragœdiis cognominibus.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

10219330

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

10219330

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ
ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΟΙΔΙΠΟΥΝ.

Λαΐου Κόρινθον Οἰδίπους, πατρὸς νόθος
πρὸς τῶν ἀπαύλων λοιδορούμενος ξένος,
ἦλθεν πυθέσθαι Πυθικῶν θεσπισμάτων.
ζητῶν ἑαυτὸν, καὶ γένους φυτοστόρον.
εὑρὼν δὲ τλήμων ἐν σταναῖς ἁμαξιτοῖς,
ἄκων ἔπεφνε Λαΐου γεννήτορα.
Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θανάσιμον λύσας μέλος,
ἤσχυνε μητρὸς ἀγνοουμένης λέχος.
λοιμὸς δὲ Θήβας εἷλε, καὶ νόσος μακρά.
Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἑστίαν,
ὅπως πύθοιτο τοῦ κακοῦ παυστήριον,
ἤκουσε Φοιβῆς μαντικῆς θεοῦ πάρα,
τὸν Λαΐειον ἐκδικηθῆναι φόνον.
ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οἰδίπους τάλας
πόρπαισι δισσὰς ἐξανάλωσεν κόρας,
αὐτὴ δὲ μήτηρ ἀγχόναις διώλετο.

ΔΙΑ ΤΙ ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΕΠΙΓΕΓΡΑΠΤΑΙ.

Ο ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ἐπὶ διακρίσει θατέρου ἐπιγέγραπται. χαριέντως δὲ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ἀπαύλες αὐτὸν ἐπέγραφον, ὡς ἐξέχοντα πάσης τῆς Σοφοκλέους ποιήσεως, καίπερ ἡττηθέντα ὑπὸ Φιλοκλέους, ὥς φησι Δικαίαρχος. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ ΠΡΟΤΕΡΟΝ αὐτὸν, οὐ ΤΥΡΑΝΝΟΝ, ἐπιγράφοντες, διὰ τοὺς χρόνους τῶν διδασκαλιῶν, καὶ διὰ τὰ πράγματα· ἀλλὴν γὰρ καὶ πρὸν Οἰδίποδα τὸν ἐπὶ Κολωνῷ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφικνεῖσθαι. ἴδιον δέ τι πεπόνθασιν οἱ μετ' Ὁμηρον ποιηταὶ, τοὺς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν βασιλεῖς ΤΥΡΑΝΝΟΥΣ προσαγορεύοντες, οὐδέ ποτε τοῦδε τοῦ ὀνόματος εἰς τοὺς Ἕλληνας διαδοθέντος, κατὰ τοὺς Ἀρχιλόχου χρόνους, καθάπερ Ἱππίας ὁ σοφιστής φησιν. Ὁμηρος γοῦν τὸν πάντων παρανομώτατον Ἔχετον, βασιλέα φησὶ, καὶ οὐ τύραννον· (Οδυσσ. σ'. 84.)

Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα —

προσαγορευθῆναι δέ φασι τὸν τύραννον ἀπὸ τῶν Τυρρηνῶν· χαλεπωτάς γάρ τινας περὶ λυσσείαν τούτους γενέσθαι. ὅτι δὲ νεώτερον τὸ τοῦ τυράννου ὄνομα, δῆλον. οὔτε γὰρ Ὅμηρος, οὔτε Ἡσίοδος, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν παλαιῶν, τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν Κυμαίων πολιτείᾳ, τοὺς τυράννους φησὶ τὸ πρότερον ΑΙΣΥΜΝΗΤΑΣ προσαγορεύεσθαι. εὐφημότερόν γ' ἐκεῖνο τοὔνομα.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩ.

Λάϊε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς.
δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστὶ
παιδὸς ἑοῦ χείρεσσι λιπεῖν φάος. ὡς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος σὺν ἀραῖσι πιθήσας,
οὗ φίλον ἤρασας υἱόν· ὁ δ' ἠύξατό σοι τάδε πάντα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

Ἐστὶ δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τέτραπον, οὗ μία φωνή,
καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
ἕρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
ἀλλ' ὁπόταν πλείστοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνῃ,
ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότερον πέλει αὐτοῦ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Κλῦθι, καὶ οὐκ ἐθέλουσα, κακόφρων Μοῦσα θανόντων,
φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμπλακίης.
ἄνθρωπον κατέλεξας, ὃς, ἡνίκα γαῖαν ἐφέρπει,
πρῶτον ἔφυ τετράπους νήπιος ἐκ λαγόνων·
γηραλέος δὲ πέλων, τρίταλον πόδα, βάκτρον ἐρείδει,
αὐχένα φορτίζων, γήραϊ καμπτόμενος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
ΙΕΡΕΥΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ἐκ γερόντων Θηβαίων.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΙΟΚΑΣΤΗ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ Λαΐου.
ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ω τέκνα, Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφὴ,
τίνας ποθ' ἕδρας τάσδ' ἐμοὶ θοάζετε,
ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεσταλμένοι;
πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων.
ἃ 'γὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα,
ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.
ἀλλ', ὦ γεραιὲ, φράζ', ἐπεὶ πρέπει σ' ἔφυς
πρὸ τῶνδε φωνεῖν, τίνι τρόπῳ καθέστατε;
δείσαντες, ἢ στέρξαντες; ὡς θέλοντός μ' ἂν
ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν. δυσάλγητος γὰρ ἂν
εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν.

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ', ὦ κρατύνων, Οἰδίπους, χώρας ἐμῆς,
ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα
βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν
πτέσθαι σθένοντες· οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς
ἱερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός· οἱ δέ τ' ἠθέων
λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεσταλμένον
ἀγοραῖσι θακεῖ, πρός τε Παλλάδος διπλοῖς
ναοῖς, ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ.
πόλις γὰρ, ὥσπερ καὶ τὸς εἰσορᾷς, ἄγαν

ἤδη σαλεύει, κἀνακουφίσαι κάρα
βυθῶν ἔτ' οὐχ οἷά τε φοινίου σάλου,
φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός,
φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις, τόκοισί τε
ἀγόνοις γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,
ὑφ' οὗ κενοῦται δῶμα Καδμεῖον· μέλας δ'
Ἅιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.
θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἐγὼ,
οὐδ' οἵδε παῖδες, ἑζόμεσθ' ἐφέστιοι,
ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίου
κρίνοντες, ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς·
ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ Καδμεῖον μολὼν,
σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν, ὃν παρείχομεν,
καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον,
οὐδ' ἐκδιδαχθείς· ἀλλὰ πρόσθήκη θεοῦ
λέγῃ νομίζῃ θ' ἡμὶν ὀρθῶσαι βίον.
νῦν τ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα,
ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόσπολοι,
ἀλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμὶν, εἴτε του θεῶν
φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἶσθά που·
ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς
ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.
ἴθ', ὦ βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσον πόλιν,
ἴθ', εὐλαβήθητ'· ὡς σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ
σωτῆρα κλῄζει τῆς πάρος προθυμίας·
ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα,
στάντες τ' ἐς ὀρθὸν, καὶ πεσόντες ὕστερον·
ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.
ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην

παρέσχες ἡμῖν, καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ.
ὡς, εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν.
ὡς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος, οὔτε ναῦς,
ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ παῖδες οἰκτροὶ, γνωταὶ, κοὐκ ἄγνωτά μοι
προσήλθεθ' ἱμείροντες. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν' ἔρχεται
μόνον καθ' αὑτὸν, κοὐδέν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ
ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καί σ' ὁμοῦ στένει.
ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε,
ἀλλ' ἴστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δὴ,
πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.
ἣν δ' εὖ σκοπῶν εὕρισκον ἴασιν μόνην,
ταύτην ἔπραξα. παῖδα γὰρ Μενοικέως
Κρέοντ', ἐμαυτοῦ γαμβρὸν, ἐς τὰ Πυθικὰ
ἔπεμψα Φοίβου δώμαθ', ὡς πύθοιθ' ὅ τι
δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.
καί μ' ἦμαρ ἤδη ξυμμετροῦμενον χρόνῳ
λυπεῖ, τί πράσσει. τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα,
ἀπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου.
ὅταν δ' ἵκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας· ὅδε γ' ἀρτίως
Κρέοντα προσλείχοντα σημαίνουσί μοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ ναξ Ἄπολλον, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γε τὼς
σωτῆρι βαίη, λαμπρὸς ὥστε ὄμματι.

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύς. οὐ γὰρ ἂν κάρα
πολυσπερὴς ὧδ' εἵρπε παγκάρπου δάφνης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τάχ' εἰσόμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.
ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως,
τίν' ἡμὶν ἥκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων;

ΚΡΕΩΝ.

ἐσθλήν. λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔστιν δὲ ποῖον τοὖπος; οὔτε γὰρ θρασὺς,
οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ.

ΚΡΕΩΝ.

εἰ τῶνδε χρῄζεις πλησιαζόντων κλύειν,
ἕτοιμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ σταίχειν ἔσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐς πάντας αὐδᾶ. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.

ΚΡΕΩΝ.

λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα.
ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
ἐν τῇδ', ἐλαύνειν, μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίῳ καθαρμῷ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;

ΚΡΕΩΝ.

ΚΡΕΩΝ.

ἀνδρηλατοῦντας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν
λύοντας, ὡς τήνδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;

ΚΡΕΩΝ.

ἦν ἡμὶν, ὦ ἄναξ, Λάϊός ποθ' ἡγεμὼν
γῆς τῆσδε, πρίν σε τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔξοιδ' ἀκούων· οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω.

ΚΡΕΩΝ.

τούτου θανόντος, νῦν ἐπισταλλει σαφῶς
τοὺς αὐτόεντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἵδ' εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται
ἴχνος παλαιᾶς δυσλέκμαρτον αἰτίας;

ΚΡΕΩΝ.

ἐν τῇδ' ἔφασκε γῇ. τὸ δὲ ζητούμενον
ἁλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πότερα δ' ἐν οἴκοις, ἢ 'ν ἀγροῖς ὁ Λάϊος,
ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης τῷδε συμπίπτει φόνῳ;

ΚΡΕΩΝ.

θεωρὸς, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν, πάλιν
πρὸς οἶκον οὐκ ἔθ' ἵκετ', ὡς ἀπεστάλη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ συμπορπάκλως ὁδοῦ
κατεῖδ', ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν.

ΚΡΕΩΝ.

θνήσκουσι γὰρ, πλὴν εἷς τις, ὃς φόβῳ φυγὼν,

ὧν εἶδε, πλὴν ἓν, οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸ ποῖον; ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν,
ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.

ΚΡΕΩΝ.

λησταὶς ἔφασκε συντυχόντας, οὐ μιᾷ
ῥώμῃ κλανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς οὖν ὁ λῃστὴς, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
ἐπράσσετ' ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη;

ΚΡΕΩΝ.

δοκοῦντα ταῦτ' ἦν· Λαΐου δ' ὀλωλότος
οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν, τυραννίδος
οὕτω πεσούσης, εἶργε τοῦτ' ἐξιδέναι;

ΚΡΕΩΝ.

ἡ ποικιλῳδὸς Σφὶγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν,
μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ, προσήγετο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὖτ' ἐγὼ φανῶ.
ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ,
πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν·
ὥστ' ἐνδίκως ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον,
γῇ τῇδε τιμωροῦντα, τῷ θεῷ θ' ἅμα.
ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
ἀλλ' αὐτὸς αὑτοῦ, τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
ὅστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κλανὼν, τάχ' ἂν
κἀμὲ ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.
κείνῳ προσαρκῶν οὖν, ἐμαυτὸν ὠφελῶ.

ἀλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων
ἵστασθε, τούσδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους·
ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ' ἀθροιζέτω,
ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος. ἢ γὰρ εὐτυχεῖς
ξὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἢ πεσόντες.

ΙΕΡΕΥΣ.

ὦ παῖδες, ἱστώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν
καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται.
Φοῖβος δ', ὁ πέμψας τάσδε μαντείας, ἅμα
σωτήρ θ' ἵκοιτο, καὶ νόσου παυστήριος.

ΧΟΡΟΣ.

Ω Διὸς ἀδυεπὴς φάτι, τίς ποτε τᾶς πολυχρύσου στροφή.
Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας
Θήβας; ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα, δείματι πάλλων,
(Ἰήϊε, Δάλιε, Παιάν.)
ἀμφὶ σοὶ ἀζόμενος, τί μοι ἢ νέον,
ἢ περιτελλομέναις ὥραις πάλιν,
ἐξανύσεις χρέος.
εἰπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος, ἄμβροτε Φάμα.
πρώτᾳ σε κεκλομένῳ, θύγατερ Διός, ἄμβροτ' Ἀθάνα, ἀντιστρ.
γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν
Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει,
καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον, ἰὼ
τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι,
εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ
ὀρνυμένας πόλει,
ἠνύσατ' ἐκλοπίαν φλόγα πήματος, ἔλθετε καὶ νῦν.
ὤ πόποι, ἀναρίθμα γὰρ
φέρω πήματα·
νοσεῖ δ' ἐμοὶ πρόσωπος στόλος,

οὐδ' ἔνι Φοιτίδος ἔγχος,
ὥ τις ἀλέξεται. οὔτε γὰρ
ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς
αὔξεται, οὔτε τόκοισιν
ἰπίων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες·
ἄλλον δ' ἂν ἄλλῳ προσίδοις,
ᾗπερ εὐπλεκτον ὄρνιν,
κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον ἀκλὰν
πρὸς ἑσπέρου θεοῦ,
ὧν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται.
νηλέα δὲ γένεθλα
πρὸς πέδῳ θανατηφόρῳ
κεῖται ἀνοίκτως·
ἐν δ' ἄλοχοι, πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες,
αὐτὰν παραβώμιον
ἄλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων
ἱκτῆρες ἐπισπολοναχοῦσι.
παιὰν δὲ λάμπει σπονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος·
ὧν ὕπερ, ὦ χρυσέα θύγατερ Διὸς
εὐῶπα, πέμψον ἀλκάν,
Ἀρεά τε τὸν μαλερὸν,
ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων
φλέγει με περιβόητος ἀντιάζων,
παλίσσυτον δρόμημα νωτίσαι·
πάτρας ἄπουρον, εἴτ' ἐς μέγαν
θάλαμον Ἀμφιτρίτας,
εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον
Θρῄκιον κλύδωνα·
τέλει γὰρ ἤν τι νὺξ ἀφῇ,
τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται·

τὸν, ὦ πυρφόρων ἀστραπᾶν
κράτη νέμων, ὦ Ζεῦ πάτερ,
ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ.
Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων
ἀπ' ἀσπίδων βέλεα θέλοιμ' ἂν
ἀδάμαστ' ἐνδατεῖσθαι,
ἀρωγὰ προσταθέντα,
τάς τε πυρφόρους Ἀρτέμιδος
αἴγλας, ξὺν αἷς Λύκει' ὄρεα
διάσσει· τὸν χρυσομίτραν
τε κικλήσκω, ταῖσδ' ἐπωνύμον
γᾶς, οἰνῶπα Βάκχον εὐΐον,
Μαινάδων ὁμόστολον,
πελασθῆναι, φλέγοντ'
ἀγλαῶπι πεύκᾳ,
ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Αἰτεῖς· ἃ δ' αἰτεῖς, τἄμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη
κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν,
ἀλκὴν λάβοις ἂν καὶ κάναπούφισιν κακῶν·
ἃ γὼ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερῶ,
ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος. οὐ γὰρ ἂν μακρὰν
ἴχνευον αὐτὸς, μὴ οὐχ ἔχων τι σύμβολον.
νῦν δ', ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ,
ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε.
ὅστις ποθ' ὑμῶν Λάϊον τὸν Λαβδάκου
κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,
τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί·
κεἰ μὲν φοβεῖται, τοὐπίκλημ' ὑπεξελὼν
αὐτὸς καθ' αὑτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν

ἀσέβεργὲς οὐδέν· γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής.
εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς
τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
κέρδος τελῶ 'γὼ, χ' ἡ χάρις προσκείσεται.
εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καί τις ἢ φίλου
δείσας ἀπώσει τοὔπος, ἢ χ' αὑτοῦ, τόδε,
ἂ 'κ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ.
τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστὶ, γῆς
τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
μήτ' εἰσδέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινα,
μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασι
κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν·
ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος
τοῦδ' ἡμὶν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.
ἐγὼ μὲν οὖν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι
τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω.
κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρίψαι βίον.
ἐπεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος
ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο μὴ οὐ ξυνειδότος,
παθεῖν, ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασάμην.
ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν,
ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ, τοῦ θεοῦ τε, τῆσδέ τε
γῆς, ὧδ' ἀκάρπου κἀθέου ἐφθαρμένης.
οὐδ', εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,
ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾶν,
ἀνδρὸς γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,
ἀλλ' ἐξερευνᾶν· νῦν δέ γ' ἐπισκοπῶ τ' ἐγὼ,

ἔχων μὲν ἀρχὰς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρίν,
ἔχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον,
κοινῶν τε παίδων κοἰν' ἂν, εἰ κείνῳ γένος
μὴ 'δυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκφεύγοντα.
νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐπήλαθ' ἡ τύχη.
ἀνθ' ὧν ἐγὼ τοῦδ', ὥσπερεὶ τοῦ μοῦ πατρὸς,
ὑπερμαχοῦμαι, κἀπὶ παντ' ἀφίξομαι,
ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν,
τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ, Πολυδώρου τε, καὶ
τοῦ πρόσθε Κάδμου, τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος.
καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὔχομαι θεοὺς
μήτ' ἄρσεν' αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινὰ,
μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
τῷ νῦν φθαρεῖσθαι, κἄτι τοῦδ' ἐχθίονι.
ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
τάδ' ἔστ' ἀρέσκονθ', ἥ τε σύμμαχος Δίκη
χ' οἱ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί.

ΧΟΡΟΣ.

ὥσπερ μ' ἀρᾶν ἔλαχες, ὦναξ, ἀνάξ, ἐρῶ.
οὔτ' ἐκ᾽ανον γὰρ, οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω
δεῖξαι. τὸ δὲ ζήτημα, τοῦ πεπυσμένου ἦν
Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἴργασταί ποτε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἆνδρ' ἕνα λέξας. ἀλλ' ἀναλκάσαι θεοὺς
ἂν μὴ θέλωσιν, οὐδ' ἂν εἷς δύναιτ' ἀνήρ.

ΧΟΡΟΣ.

τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ', ἃ μοι δοκεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἰ καὶ τρίτ' ἔστι, μὴ παρῇς τὰ μὴ οὐ δεδρασμένα.

ΧΟΡΟΣ.

ἄναχθ' ἄναχθι ταὐθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι
μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν, παρ' οὗ τις ἂν
σκοπῶν τάδ', ὦναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπράξαμην.
ἔπεμψα γάρ, Κρέοντος εἰπόντος, διπλοῦς
πομπούς· πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.

ΧΟΡΟΣ.

θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιπόρων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἤκουσα κἀγώ· τὸν δ' ἰδόντ' οὐδεὶς ὁρᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος,
τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀρὰς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ᾧ μή 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ὑξελέγξων αὐτόν ἐστιν· οἵδε γὰρ
τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν, ᾧ
τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πάντα νωμῶν, Τειρεσία, διδαχλά τε,
ἄῤῥητά τ', οὐράνιά τε, καὶ χθονοσλιδῆ,
πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως
οἵᾳ νόσῳ ξύνεσλιν· ἧς σε πρόσλατην

σωτῆρά τ'

σωτῆρά τ', ὦ ναξ, μοῦνον ἐξευρίσκομεν.
Φοῖβος γὰρ, εἰ καὶ μὴ ἦλυες τῶνδ' ἀγγέλων,
πέμψασιν ἡμῖν ἀντέωεμψεν, ἔκλυσιν
μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
εἰ τοὺς κλανόντας Λάϊον, μαθόντες εὖ,
κλείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
σὺ δ' οὖν, φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν,
μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδὸν,
ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμὲ,
ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος.
ἐν σοὶ γάρ ἐσμεν· ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
ἔχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη
λύει φρονοῦντι. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ
εἰδὼς διώλεσ'· οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἔστιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἄφες μ' ἐς οἴκους· ῥᾷστα γὰρ τὸ σόν τε σὺ,
κἀγὼ διοίσω τοὐμὸν, ἢν ἐμοὶ πίθῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὔτ' ἔννομ' εἶπας, οὔτε προσφιλὲς πόλει
τῇδ', ἥ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποσφερῶν φάτιν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν
πρὸς καιρόν· ὡς οὖν μηδ' ἐγὼ ταυτὸν πάθω.

ΧΟΡΟΣ.

μὴ, πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποσφεραφῇς, ἐπεὶ
πάντες σὲ προσκυνοῦμεν οἵδ' ἱκτήριοι.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτ᾽· ἐγὼ δ᾽ οὐ μή ποτε
τἄμ᾽ ἐξενείπω, μὴ τὰ σὰ᾽ κφήνω κακά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί φής; ξυνειδὼς οὐ φράσεις, ἀλλ᾽ ἐννοεῖς
ἡμᾶς προδοῦναι, καὶ καταφθεῖραι πόλιν;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἐγὼ οὔτ᾽ ἐμαυτὸν, οὔτε σ᾽ ἀλγυνῶ. τί ταῦτ᾽
ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, καὶ γὰρ ἂν πέτρου
φύσιν σύ γ᾽ ὀργάνειας, ἐξερεῖς ποτέ;
ἀλλ᾽ ὧδ᾽ ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν· τὴν σὴν δ᾽ ὁμοῦ
ναίουσαν οὐ κατεῖδες, ἀλλ᾽ ἐμὲ ψέγεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς γὰρ τοιαῦτ᾽ ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ᾽ ἔπη
κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ᾽ ἀτιμάζεις πόλιν;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἥξει γὰρ αὐτά, κἂν ἐγὼ σιγῇ σέγω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκοῦν ἃ γ᾽ ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι. πρὸς τάδ᾽, εἰ θέλεις,
θυμοῦ δι᾽ ὀργῆς, ἥτις ἀγριωτάτη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ μὴν παρήσω γ᾽ οὐδέν, ὡς ὀργῆς ἔχω,
ἅπερ ξυνίημ᾽. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
καὶ ξυμφυτεῦσαι τοὔργον, εἰργάσθαι θ᾽, ὅσον

μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
καὶ τοὔργον ἄν σου τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἆληθες; ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι,
ὥσπερ προεῖπας, ἐμμένειν, κἀφ' ἡμέρας
τῆς νῦν προσαυδᾶν μήτε τούσδε, μήτ' ἐμὲ,
ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάσμορι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
τὸ ῥῆμα; καί που τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

πέφευγα· τἀληθὲς γὰρ ἰσχύον τρέφω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρὸς τοῦ διδαχθείς; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

πρὸς σοῦ. σὺ γάρ μ' ἄκοντα προὐτρέψω λέγειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; ἢ 'κπειρᾷ λόγων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὖθις φράσον.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς, οὗ ζητεῖς κυρεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὔ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εἴπω τι δῆτα κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅσον γε χρήζεις· ὡς μάτην εἰρήσεται.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

λελῃθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις
αἴσχισθ' ὁμιλοῦντ', οὐδ' ὁρᾶν ἵν' εἶ κακοῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἔστι, πλήν σοι. σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ
τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματ' εἶ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἃ σοι
οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτὸς, ὥστε μήτ' ἐμὲ,
μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὁρᾷ, βλάψαι ποτ' ἄν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐ γάρ σε μοῖρα πρός γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ
ἱκανὸς Ἀπόλλων, ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Κρέοντος, ἢ σοῦ ταῦτα τἀξευρήματα;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Κρέων γε σοὶ πῆμ' οὐδέν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πλοῦτε, καὶ τυραννί, καὶ τέχνη τέχνης
ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,
ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται,
εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὕνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις
δωρητὸν, οὐχ αἰτητὸν, εἰσεχείρισε,
ταύτης Κρέων ὁ πιστὸς, οὐξ ἀρχῆς φίλος,

λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται,
ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον,
δόλιον, ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι
μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός.
ἐπεί, φέρ' εἰπέ, ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής;
πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
πῦδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
καίτοι τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοῦ παρόντος ἦν
ἀνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει.
ἣν οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προὐφάνης ἔχων,
οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν· ἀλλ' ἐγὼ μολὼν,
ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν,
γνώμῃ κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών·
ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
παρασταθήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας.
κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σύ, χῷ ξυνθεὶς τάδε,
ἀγηλατήσειν· εἰ δὲ μὴ δόκεις γέρων
εἶναι, παθὼν ἔγνως ἂν οἷά περ φρονεῖς.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη
ὀργῇ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ.
δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γοῦν
ἴσ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ.
οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ·
ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.
λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλόν μ' ὠνείδισας,
σὺ, καὶ διόρως, οὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακοῦ,

οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
ἆρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἶ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὢν
τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε, κἀπὶ γῆς ἄνω.
καί σ' ἀμφίπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά,
βλέποντα νῦν μὲν ὀρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.
βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν;
ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ σύμφωνος τάχα,
ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
ἄνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχών;
ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνῃ κακῶν,
ὅσ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.
πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοὐμὸν στόμα
πεσωπλάκιζε. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν
κάκιον ὄστις ἐκλιβήσεταί ποτε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν;
οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θᾶσσον; οὐ πάλιν
ἄψορρος οἴκων τῶνδ' ἀπωσθεὶς ἄπει;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐδ' ἰκόμην ἔγωγ' ἂν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐ γάρ τι σ' ἦδη μῶρα φωνήσοντ', ἐπεὶ
σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἡμεῖς τοιοίδ' ἔφυμεν, ὡς μέν σοι δοκεῖ,
μῶροι· γονεῦσι δ', οἵ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίοισι; μεῖνον. τίς δ' ἐμ' ἐκφύει βροτῶν;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἤδ' ἡμέρα φύσει σε, καὶ διαφθερεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὔκουν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τοιαῦτ' ὀνείδιζ', οἷς ἐμ' εὑρήσεις μέγαν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὔ μοι μέλει.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἄῤῥειμι τοίνυν· καὶ σὺ παῖ κόμιζ' ἐμέ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κομιζέτω δῆθ'· ὡς παρὼν τά γ' ἐμπόδων

ὀχλεῖς, συθείς τ' ἂν, οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εἰπὼν ἄῤῥειμ', ὧν οὕνεκ' ἦλθον, οὐ τὸ σὸν

δείσας πρόσωπον. οὐ γάρ ἐσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς.

λέγω δέ σοι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι

ζητεῖς ἀπειλῶν, κἀνακηρύσσων φόνον

τὸν Λαΐειον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε,

ξένος λόγῳ μέτοικος, εἶτα δ' ἐγγενὴς

φανήσεται Θηβαῖος· οὐδ' ἡσθήσεται

τῇ ξυμφορᾷ. τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος,

καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου, ξένην ἐπὶ,

σκήπτρῳ προδείκνυς, γαῖαν ἐμπορεύσεται.

φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὑτοῦ ξυνὼν

ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατὴρ, κἀξ ἧς ἔφυ

γυναικὸς, υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς. καὶ ταῦτ', ἰὼν
ἔσω, λογίζου· κἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον,
φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Τίς, ὄντιν' ἀ θεσπιέπεια στροφὴ α'.
Δελφὶς εἶπε πέτρα
ἄῤῥητ' ἀῤῥήτων τελέσαντα
φοινίαισι χερσίν;
ὥρα νιν ἀελλοπόδων ἵππων
σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα νωμᾶν.
ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει
πυρὶ καὶ σιδεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας·
δειναὶ δ' ἅμ' ἕπονται
κῆρες ἀπλάκητοι.
ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος ἀντιστρ. α'.
ἀρτίως φανεῖσα
φάμα Παρνασσοῦ, τὸν ἄδηλον
ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν.
φοιτᾷ γὰρ ὑπαί τ' ἀγρίαν ὕλαν,
ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος,
μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων,
τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων
μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ
ζῶντα περιπωτᾶται.
δειναὶ μὲν οὖν δειναὶ ταράσσει στροφὴ β'.
σοφὸς οἰωνοθέτας,
οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσκοντ'·
ὅ τι λέξω δ' ἀπορῶ.
πέτομαι δ' ἐλπίσιν,

οὔτ'

οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν, οὔτ' ὀπίσω.
τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις, ἢ τῷ
Πολύβου νεῖκος ἔκειτ',
οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ'
οὔτε ταυῦν πω ἔμαθον, πρὸς ὅτου
χρησάμενος δὴ βασάνῳ,
ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον
φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα,
Λαβδακίδαις ἐπίκουρος
ἀδήλων θανάτων.
ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς, ὅ τ' Ἀπόλλων ἀντιστρ. β'.
ξυνετοὶ, καὶ τὰ βροτῶν
εἰδότες· ἀνδρῶν δ' ὅτι μάλλις
πλέον ἢ 'γὼ φέρεται,
κρίσις οὐκ ἔστιν ἀ-
λαθής· σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν
παραμείψειεν ἀνήρ. ἀλλ' οὔ
ποτ' ἔγωγ' ἂν, πρὶν ἴδοιμ'
ὀρθὸν ἔπος, μεμφομένων
ἂν καταφαίην. φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐ-
τῷ πλερόεσσ' ἦλθε κόρα
ποτὲ, καὶ σοφὸς ὤφθη,
βασάνῳ θ' ἡδύπολις.
τῷ οὐκ ἐμᾶς φρενὸς οὔποτ'
ὀφλήσει κακίαν.

ΚΡΕΩΝ.

Ἄνδρες πολῖται, δείν' ἔπη πεπυσμένος
κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν,
πάρειμ' ἀτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
ταῖς νῦν νομίζει πρός γ' ἐμοῦ πεπονθέναι

λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
οὔ τοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος,
φέρονλι τήνδε βάξιν. οὐ γὰρ εἰς ἀῶλοῦν
ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει,
ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοὐνειδος τάχ' ἂν
ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον, ἢ γνώμῃ φρενῶν.

ΚΡΕΩΝ.

πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι
πεισθεὶς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγει;

ΧΟΡΟΣ.

πύσσατο μὲν τάδ'· οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι.

ΚΡΕΩΝ.

ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ κἀξ ὀρθῆς φρενὸς,
κατηγορεῖτο τοὐμοῖκλημα τοῦτ' ἐμοῦ;

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ οἶδ'· ἃ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὁρῶ.
αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾷ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσόνδ' ἔχεις
τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμὰς σέβας
ἵκου, φονεὺς ὢν τοῦδε τἀνδρὸς ἐμφανῶς,
λῃστής τ' ἐναργὴς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;
φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
ἰδών τιν' ἐν ἐμοὶ, ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν;
ἢ τοῦργον ὡς οὐ γνωρίσοιμί σου τόδε
δόλῳ προσέρπον, κοὐκ ἀλεξοίμην μαθών;
ἆρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοὐγχείρημά σου,

ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεται;

ΚΡΕΩΝ.

οἶσθ' ὡς ποίησον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
ἴσ' ἀντάκουσον, κἄτα χεῖν' αὐτὸς μαθών.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

λέγειν σὺ δεινός· μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς
σοῦ. δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' εὕρηκ' ἐμοί.

ΚΡΕΩΝ.

τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον ὡς ἐρῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἰ κακός.

ΚΡΕΩΝ.

εἴ τοι νομίζεις χτῆμα τὴν αὐθαδίαν
εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρὶς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς
δρῶν, οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.

ΚΡΕΩΝ.

ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρῆσθαι· τὸ δὲ
πάθημ', ὁποῖον φὴς παθεῖν, δίδασκ' ἐμέ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔπειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες, ὡς χρείη μ' ἐπὶ
τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα;

ΚΡΕΩΝ.

καὶ νῦν ἔθ' ὡὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πόσον τιν' ἤδη δῆθ' ὁ Λαΐος χρόνον —

ΚΡΕΩΝ.

δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι;

ΚΡΕΩΝ.

μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μετεπθεῖεν χρόνοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;

ΚΡΕΩΝ.

σοφός γ' ὁμοίως, κἀξ ἴσου τιμώμενος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;

ΚΡΕΩΝ.

οὐκουν· ἐμοῦ γ' ἑσθῶτος οὐδαμοῦ πέλας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε;

ΚΡΕΩΝ.

παρέσχομεν. πῶς δ' οὐχί; κοὐκ ἠκούσαμεν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ηὔδα τάδε;

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ οἶδ'· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα, καὶ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν.

ΚΡΕΩΝ.

ποῖον τόδ'; εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅθ' οὕνεκ', εἰ μή σοι ξυνῆλθε, τὰς ἐμὰς
οὐκ ἂν ποτ' εἶπε Λαΐου διαφθοράς.

ΚΡΕΩΝ.

εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'· ἐγὼ δέ σου
μαθεῖν δίκαιῶ ταὔθ', ὅπως κἀμοῦ σὺ νῦν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐκμάνθαν'· οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἁλώσομαι.

ΚΡΕΩΝ.

τί δῆτ'; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν αἰτιᾷ.

ΚΡΕΩΝ.

ἄρχεις δ' ἐκείνῃ ταὐτὰ, γῆς ἴσον νέμων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀ'ν ἡ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.

ΚΡΕΩΝ.

οὔκουν ἰσοῦμαι σφῷν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνῃ φίλος.

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ, εἰ διδοίης γ', ὡς ἐγὼ, σαυτῷ λόγον.
σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς
ἄρχειν ἑλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον, ἢ
ἄτρεστον εὕδοντ', εἰ τά γ' αὐθ' ἕξει κράτη.
ἐγὼ μὲν οὖν οὔτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν
τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τύραννα δρᾶν,
οὔτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω·
εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων.
πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν
ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφυ;
οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ,
ὥστ' ἄλλα χρῄζειν, ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά.
νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται·
νῦν οἱ σέθεν χρῄζοντες ἐκκαλοῦσί με.

τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἄπασιν ἐνταῦθ' ἔνι.
πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφεὶς τάδε;
οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.
ἀλλ' οὔτ' ἐρασθὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν,
οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ.
καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μέν, Πυθὼδ' ἰὼν
πεύθου, τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι·
τοῦτ' ἄλλ', ἐάν με τῷ τεράσκοπῳ λάβῃς
κοινῇ τι βουλεύσαντα, μή μ' ἁπλῇ κλαίνῃς
ψήφῳ, διπλῇ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβών.
γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ.
οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην
χρηστοὺς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς, κακούς.
φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,
καὶ τὸν παρ' αὑτῷ βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς· ἐσεῖ
χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·
κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,
ἄναξ. φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅταν ταχύς τις ὑπιβουλεύων λάθρᾳ
χωρῇ, ταχὺν δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλιν.
εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν
πεπραγμέν' ἔσται, τἀμὰ δ' ἡμαρτημένα.

ΚΡΕΩΝ.

τί δῆτα χρῄζεις; ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἥκιστα. θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.

ΚΡΕΩΝ.

ὅταν προδείξῃς, οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις;

ΚΡΕΩΝ.

οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸ γοῦν ἐμόν.

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ' ἐξ ἴσου δεῖ κἀμόν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἔφυς κακός.

ΚΡΕΩΝ.

εἰ δὲ ξυνιεῖς μηδέν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀρκτέον γ' ὅμως.

ΚΡΕΩΝ.

οὔ τοι κακῶς γ' ἄρχοντος....

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πόλις, πόλις.

ΚΡΕΩΝ.

κἀμοὶ πόλεως μέτεστι τῆσδ', οὐ σοὶ μόνῳ.

ΧΟΡΟΣ.

παύσασθ' ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὁρῶ
τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ἰοκάστην, μεθ' ἧς
τὸ νῦν παρεστὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί τὴν ἄβουλον, ὦ ταλαίπωροι, στάσιν
γλώσσης ἐπῆρατ', οὐδ' ἐπαισχύνεσθε, γῆς
οὕτω νοσούσης, ἴδια κινοῦντες κακά;

οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας,
καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε;

ΚΡΕΩΝ.

ὄμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν,
ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβών.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ξύμφημι· δρῶντα γάρ νιν, ὦ γύναι, κακῶς
εἴληφα τοὐμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.

ΚΡΕΩΝ.

μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι
δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὦ πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε,
μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν,
ἔπειτα κἀμὲ, τουσδε θ', οἳ πάρεισί σοι.

ΧΟΡΟΣ.

πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ', ἄναξ, λίσσομαι. στροφὴ α'.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;

ΧΟΡΟΣ.

τὸν οὔτε πρὶν νήπιον,
νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν
καταίδεσαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἶσθ' οὖν ἃ χρῄζεις;

ΧΟΡΟΣ.

οἶδα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

φράζε δὴ τί φής.

ΧΟΡΟΣ.

τὸν ἐναγῆ φίλον μή ποτ' ἐν αἰτίᾳ
σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εὖ νῦν ἐπίσταμαι, ταῦθ' ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ
ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

ΧΟΡΟΣ.

οὐ τὸν πάντων θεῶν στροφὴ β'.
θεὸν πρόμον Αλιον·
ἐπεὶ ἄθεος, ἄφιλος,
ὅ τι πύματον ὀλοίμαν,
φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.
ἀλλά μοι δυσμόρῳ
γᾶ φθίνουσα τρύχει ψυ-
χὰν, καὶ τάδ' εἰ κακοῖς
κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅδ' οὖν ἵτω, κεἰ χρή με παντελῶς θανεῖν,
ἢ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βίᾳ.
τὸ γὰρ σὸν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικτείρω στόμα
ἐλεεινόν· οὗτος δ', ἔνθ' ἂν ᾖ, στυγήσεται.

ΚΡΕΩΝ.

στυγνὸς μὲν εἶκων δῆλος εἶ· βαρὺς δ', ὅταν
θυμοῦ περάσῃς. αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
αὑταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισται φέρειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὔκουν μ' ἐάσεις, κἀπὸς εἶ;

ΚΡΕΩΝ.

πορεύσομαι,
σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.

ΧΟΡΟΣ.

γύναι, τί μέλλεις κομίζειν ἀντιστρ. α'.
δόμων τόνδ' ἔσω;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη.

ΧΟΡΟΣ.

δόκησις ἀγνὼς λόγων
ἦλθε, δάπτει δὲ καὶ
τὸ μὴ 'νδικον.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;

ΧΟΡΟΣ.

ναιχί.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ τίς ὁ λόγος ἦν;

ΧΟΡΟΣ.

ἄλις ἔμοιγ', ἄλις, γᾶς προσπονουμένας,
φαίνετ', ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὁρᾷς ἵν' ἥκεις, ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνὴρ,
τοὐμὸν παρεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ;

ΧΟΡΟΣ.

ἄναξ, εἶπον μὲν οὐχ ἀντιστρ. β'.
ἅπαξ μόνον, ἴσθι δὲ
παραφρόνιμον, ἄπορον
ἐπὶ φρόνιμα, πεφάνθαι μ'
ἂν, εἴ σε νοσφίζομαι,

ὅς τ' ἐμὰν γᾶν φίλαν
ἐν πόνοις ἀλύουσαν
κατ' ὀρθὸν οὔρισας·
ταυῦν τε πομπὸς, εἰ δύναιο, γίγνου.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πρὸς θεῶν δίδαξον κἄμ', ἄναξ, ὅτου ποτὲ
μῆνιν τοσήνδε πράγματος σθήσας ἔχεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐρῶ· σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον, γύναι, σέβω·
Κρέοντος, οἷά μοι βεβουλευκὼς ἔχει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐξαλῶν ἐρεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

φονέα με φησὶ Λαΐου καθεσθάναι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

αὐτὸς ξυνειδὼς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μάλλιν μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπέμψας, ἔπει,
τό γ' εἰς ἐαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

σὺ νῦν ἀφεὶς σεαυτὸν, ὧν λέγεις πέρι,
ἐμοῦ πάκουσον, καὶ μάθ', οὕνεκ' ἐστί σοι
βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.
χρησμὸς γὰρ ἦλθε Λαΐῳ ποτ', οὐκ ἐρῶ
Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο,
ὡς αὐτὸν ἥξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα.
καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ
λῃσταὶ φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς·

παιδὸς δὲ βλαστὰς, οὐ διέσχον ἡμέραι
τρεῖς, καί νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν,
ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὄρος.
κἀνταῦθ' Ἀπόλλων οὔτ' ἐκεῖνον ἤνυσε
φονέα γενέσθαι πατρὸς, οὔτε Λάϊον
τὸ δεινὸν οὐφύσειτο πρὸς παιδὸς παθεῖν.
τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ δίωρισαν,
ὧν ἐνλελέπου σὺ μηδέν. ὧν γὰρ ἂν θεὸς
χρείαν ἐρευνᾷ, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἷόν μ' ἀκούσαν' ἀξίως ἔχει, γύναι,
ψυχῆς πλάνημα, κἀναχίνησις φρενῶν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ποίας μεριμνῆς τοῦθ' ὑποσκαφεὶς λέγεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὡς ὁ Λάϊος
καταστραγείη πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαν' ἔχει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, οὗ τόδ' ἦν πάθος;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλήζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
ἐς ταυτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξελήλυθώς;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
ἀρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δ' ἔσθι σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μή πω μ' ἐρώτα. τὸν δὲ Λάϊον, φύσιν
τίν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἦβης τότε.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,
μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεσθάτει πολύ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς
δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πῶς φής; ὀκνῶ τοι πρός σ' ἀποσκοποῦσ', ἄναξ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δεινῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ.
δείξεις δὲ μᾶλλον, ἢν ἓν ἐξείπῃς ἔτι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ μὴν ὀκνῶ μέν· ἀλλ' ἂν ἔρῃ, μαθοῦσ' ἐρῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πότερον ἐχώρει Βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων
ἄνδρας λοχίτας, οἷ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν
κῆρυξ· ἁπήν δ' ἦγε Λαΐου μία.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αἰαῖ· τάδ' ἤδη διαφανῆ. τίς ἦν ποτὲ
ὁ τοῦσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

οἰκεύς τις, ὅστις ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ κἀν δόμοισι τυγχάνει ταινῦν πάρος;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

οὐ δῆτ'. ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, καὶ κράτη
σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λαΐου τ' ὀλωλότα,
ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών,
ἀγρούς σφε πέμψαι, κἀπὶ ποιμνίων νομὰς,
ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἀπόπτολις ἄστεος.
κἀπῶμψ' ἐγώ νιν. ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ
δοῦλος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμὶν ἐν τάχει πάλιν;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πάρεστιν. ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δέδοικ' ἐμαυτὸν, ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
εἰρημέν' ᾖ μοι, δι' ἃ νιν εἰσιδεῖν θέλω.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἀλλ' ἵξεται μέν. ἀξία δέ που μαθεῖν
κἀγὼ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἄναξ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κοὐ μὴ σιγηθῇς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
ἐμοῦ βεβῶτος. τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι
λέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ, διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰών;
Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
μήτηρ δὲ, Μερόπη Δωρίς. ἠγόμην δ' ἀνὴρ
ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη
τοιάδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,

σφουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.
ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑφεῤῥωλησθεὶς μέθῃ
καλεῖ παρ' οἴνῳ, πλαστὸς ὡς εἴην πατρί.
κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν
μόλις κατέσχον· θατέρᾳ δ' ἰὼν πέλας
μητρὸς πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως
τοὔνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτεῤῥώμην, ὅμως δ'
ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφεῖῤῥε γὰρ πολύ.
λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι
Πυθώδε. καί μ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην
ἄτιμον ἐξέπεμψεν· ἄλλα δ' ἄθλια
καὶ δεινὰ καὶ δύσῤῥηνα πρὸς φάτιν λέγων,
ὡς μητρὶ μὲν χρείη με μιχθῆναι, γένος δ'
ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὁρᾶν,
φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός.
κἀγὼ ταῦτα κλύουσα, τὴν Κορινθίαν
ἄστρῳοις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα,
ἔφευγον, ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν
χρησμῶν ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα.
στείχων δ' ἱκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς
σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.
καί σοι, γύναι, ταλήθὲς ἐξερῶ. τριῤῥῆς
ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,
ἐνταῦθ' ἐμοὶ κῆρύξ τε, κἀπὶ πωλικῆς
ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς, οἷον σὺ φῂς,
ξυνηλίαζον· κἀξ ὁδοῦ μ' ὅ θ' ἡγεμὼν
αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην.
κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,
παίω δι' ὀργῆς· καί μ' ὁ πρέσβυς, ὡς ὁρᾷ

ὄχου παρασκεύαζον, τηρήσας, μέσον
κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως
σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὕπτιος
μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται·
κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ
τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι συγγενὲς,
τίς τοῦδέ γ' ἀνδρὸς ἔστιν ἀθλιώτερος;
τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνὴρ;
ᾧ μὴ ξένων ἔξεστι μήτ' ἀστῶν τινὰ
δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινὰ,
ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τάδ' οὔ τις ἄλλος ἦν
ἢ 'γὼ 'γὼ 'μαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προσθείς.
λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν
χραίνω, δι' ὧνπερ ὤλετ'. ἆρ' ἔφυν κακός;
ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν,
καί μοι φυγόντι μήτ' ὀλεῖν τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν,
μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ
μητρὸς ζυγῆναι, καὶ πατέρα κατακτανεῖν
Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με.
ἆρ' οὐκ ἀπ' ὠμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν
κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἀνορθοίη λόγον;
μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας,
ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν
βαίην ἄφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν
κηλῖδ' ἐμαυτῷ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμῖν μὲν, ὦ ἄναξ, ταῦτ' ὀκνηρά· ἕως δ' ἂν οὖν
πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐσθί μοι τῆς ἐλπίδος,
τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πεφασμένου δὲ, τίς ποθ' ἡ προθυμία;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐγὼ διδάξω σ'. ἦν γὰρ εὑρεθῇ λέγων
σοὶ ταὐτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ποῖον δ' ἐμοῦ περισσὸν ἤκουσας λόγον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ληστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,
ὡς νιν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι
λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ 'κτανον.
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γέ τις πολλοῖς ἴσος.
εἰ δ' ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον αὐδήσει, σαφῶς
τοῦτ' ἔσθ' ἥδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἀλλ' ὡς φανέν γε τοῦτος ὧδ' ἐπίστασο,
κοὐκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν.
πόλις γὰρ ἦκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.
εἰ δ' οὖν τι κἀκλέπτοιτο τοῦ πρόσθεν λόγου,
οὔ τοι ποτ', ὦ 'ναξ, τόν γε Λαΐου φόνον
φανεῖ δικαίως ὀρθὸν, ὅν γε Λοξίας
διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.
καίτοι νιν οὐ κεῖνός γ' ὁ δύσπους ποτε
κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο.
ὥστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῆσδ' ἐγὼ
βλέψαιμ' ἂν οὔτε τῆδ' ἂν ὕστερον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καλῶς νομίζεις. ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
πέμψον τινὰ σκελοῦνλα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῇς.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πέμψω ταχύνας'· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους.
οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν, ὧν οὐ σοὶ φίλον.

ΧΟΡΟΣ.

Εἴ μοι ξυνείη φέροντι στροφὴ α'.
μοῖρα ταὶν εὐσεβοῦν ἁγνείαν λόγων
ἔργων τε παντῶν, ὧν νόμοι πρόκεινται
ὑψίποδες, οὐρανίαν δι' αἰθέρα
τεκνωθέντες, ὧν Ὀλυμπος
πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ
φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδὲ
μήν ποτε λάθα καταχοιμάσει·
μέγας ἐν τούτοις θεὸς,
οὐδὲ γηράσκει.
Ὑβρις φυτεύει τύραννον· ἀντιστρ. α'.
Ὑβρις, ἢν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,
ἃ μὴ πρόκαιρα μηδὲ συμφέροντα,
ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον
ὤρουσέν νιν εἰς ἀνάγκαν,
ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.
τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα
μή ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι.
θεὸν οὐ λήξω ποτὲ
προστάταν ἴσχων.
εἰ δέ τις ὑπερόπλα χερσὶν στροφὴ β'.
ἢ λόγῳ πορεύεται,
Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ

δαιμόνων ἕδη σέβων,
κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα,
δυσώτμου χάριν χλιδᾶς,
εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
καὶ τῶν ἀσέβων ἕρξεται,
ἢ τῶν ἀθίκτων ἔξεται ματάζων.
τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ
θυμῷ βέλη ἕρξει
ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ
τοιαίδε πράξεις τίμιαι,
τί δεῖ με χορεύειν;
οὐκ ἔτι τὸν ἄθικτον εἶμι ἀντιστρ. β.
γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
οὐδ' ἐς τὸν Ἄβαισι ναὸν,
οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν,
εἰ μὴ ταῖδε χειρόδικτα
πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς.
ἀλλ' ὦ κρατύνων, εἴπερ ὀρθ' ἀκούεις,
Ζεῦ, πάνθ' ἁνάσσων, μὴ λάθῃ
σὲ, τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν.
φθίνουσα γὰρ Λαΐου
παλαιὰ θέσφατ' ἐξ-
αίρουσιν ἤδη, κοὐδαμοῦ
τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής·
ἔρρει δὲ τὰ θεῖα.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

Χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεσπάθη
ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χερῶν
στέφη λαβοῦσῃ κἀπιθυμιάματα.
ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν

λύωσιστανδοίασιν· οὐδ', ὅσαι' ἀνὴρ
ἔννους, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται.
ἀλλ' ἔσθι τοῦ λέγοντος, ἢν φόβους λέγῃ.
ὅτ' οὖν παραινοῦσ' οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ,
πρός σ', ὦ Λύκει' Ἀπολλον, ἀβίαστος γὰρ εἶ,
ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν,
ὅπως λύσιν τιν' ἡμὶν εὐαγῆ πόρῃς·
ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἆρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ' ὅπου
τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου;
μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

ΧΟΡΟΣ.

στέγαι μὲν αἵδε· καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε·
γυνὴ δὲ μήτης ἥδε τῶν κείνου τέκνων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀλλ' ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ
γένοιτ', ἐκείνου γ' οὖσα παντελὴς δάμαρ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

αὐτως δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξέν'· ἄξιος γὰρ εἶ
τῆς εὐεπείας οὕνεκ'. ἀλλὰ φράζ' ὅτου
χρῄζων ἀφῖξαι, κῷ τι σημῆναι θέλων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ τάχ' ἂν
ἥδιον μέν· πῶς δ' οὐκ ἄν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δ' ἔστι; ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διαλλῆν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τύραννον αὐτὸν οἱ 'πιχώριοι χθονὸς
τῆς Ἰσθμίας σήσουσιν, ὡς πύθοντ' ἐκεῖ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δ'; οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐ δῆτ', ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πῶς εἶπας; ἦ τέθνηκε Πόλυβος;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εἰ δὲ μὴ
λέγω γ' ἐγὼ τἀληθές, ἀξιῶ θανεῖν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὦ πρόσπολ', οὐχὶ δεσπότῃ τάδ' ὡς τάχος
μολοῦσα λέξεις; ὦ θεῶν μαντεύματα,
ἵν' ἐστέ; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν ὅδε
πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα,
τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἄκουε τἀνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων,
τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ, καὶ τί μοι λέγει;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν

ὡς οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί φὴς, ξέν'; αὐτός μοι σὺ σημάνῃς γενοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀναγγεῖλαι σαφῶς,
εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

σμικρᾶ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

νόσοις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἂν, ὦ γύναι, σκοπουῖτό τις
τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
κλάζοντας ὄρνις, ὧν ὑφηγητῶν, ἐγὼ
κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν; ὁ δὲ θανὼν
κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὁδ' ἐνθάδε
ἄψαυστος ἔγχους, εἴ τι μὴ τῷ μῷ πόθῳ
κατέφθιτ'· οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη ξ ἐμοῦ.
τὰ δ' οὖν παρόντα ξυλλαβὼν θεσπίσματα,
κεῖται παρ' Ἅιδῃ Πόλυβος, ἄξι' οὐδενός.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

οὔκουν ἐγώ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πάλαι· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
εἰκῇ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτό τις.
σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα.
πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶν ὀνείρασι βροτῶν
μητρὶ ξυνευνάσθησαν. ἀλλὰ ταῦτ' ὄτῳ
παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾷστα τὸν βίον φέρει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καλῶς ἄπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ
ζῇ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεἰ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμὸς οἰ πατρὸς τάφοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μέγας, ξυνίημ'· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Μερόπης, γεραιέ, Πόλυβος ἣς ὤικει μέτα.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμὶν ἐς φόβον φέρον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ὦ ξένε.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἢ ῥητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μάλιστά γ'. εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ

χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ μαυτοῦ, τό τε
πατρῷον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἑλεῖν.
ὧν οὕνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
μακρὰν ἀπῳκεῖτ'· εὐτυχῶς μέν, ἀλλ' ὅμως
τὰ τῶν τεκόντων ὄμματ' ἡδιστον βλέπειν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἦ γὰρ τάδ' ὀκνῶν, κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπολις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πατρός τε χρήζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τί δῆτ' ἔγωγ' οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἄναξ,
ἐπείπερ εὔνους ἦλθον, ἐξελυσάμην;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως,
σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμί τι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὔποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ παῖ, καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς, ὦ γεραιέ; πρὸς θεῶν, δίδασκ' ἐμέ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εἰ τῶνδε φεύγεις οὕνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ταρβῶ γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἦ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τοῦτ' αὐτὸ, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἆρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς δ' οὐχὶ, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὅθ' οὕνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε ταὐδρὸς, ἀλλ' ἴσον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀλλ' οὔ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος, οὔτ' ἐγώ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ δῆθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔσπευξεν μέγα;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

σὺ δ' ἐμπολήσας, ἢ τυχὼν μ' αὐτῷ δίδως;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εὑρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὠδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεσπάτουν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποιμὴν γὰρ ἦσθα, κἀπὶ θητείᾳ πλάνης;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἄλγος ἴσχον' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἴμοι· τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνείλόμην.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρός; φράσον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐκ οἶδ'· ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῷον φρονεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες, οὐδ' αὐτὸς τυχών;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὔκ· ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς οὗτος; ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τῶν Λαΐου δήπου τις ὠνομάζετο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

μάλισθ᾽. τούτου τἀνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ κἄσθ᾽ ἔτι ζῶν οὗτος, ὥσθ᾽ ἰδεῖν ἐμέ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὑμεῖς γ᾽ ἄριστ᾽ εἰδεῖτ᾽ ἂν οἱ ταιχώριοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔστιν τὶς ὑμῶν, τῶν παρεστώτων πέλας,
ὅστις κάτοιδε τὸν βοτῆρ᾽, ὃν ἐννέπει,
εἴτ᾽ οὖν ἐσ᾽ ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ᾽ εἰσιδών;

ΣΗΜΗΝΑΘ᾽, ὡς ὁ καιρὸς εὑρῆσθαι τάδε.

ΧΟΡΟΣ.

οἶμαι μὲν οὐδέν᾽ ἄλλον, ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
ὃν κἀμάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
ἥδ᾽ ἂν τάδ᾽ οὐχ ἥκιστ᾽ ἂν Ιοκάστη λέγοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον, ὃν λιν᾽ ἀρτίως
μολεῖν ἐφιέμεσθα, τόν θ᾽ οὗτος λέγει;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τίς δ᾽, ὃν λιν᾽ εἶπε; μηδὲν ἐντραπῇς. τὰ δὲ
ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνῆσθαι μάτην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ᾽, ὅπως ἐγὼ λαβὼν
σημεῖα τοιαῦτ᾽, οὐ φανῶ τὰμὸν γένος.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

μή, πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου
κήδῃ, ματεύσῃς τοῦθ᾽. ἄλις νοσοῦσ᾽ ἐγώ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

θάρσει. σὺ μὲν γὰρ, οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾶ τάδε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ, τὰ λῷστά σοι λέγω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὰ λῷστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὦ δύστοτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὃς εἶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἰού, ἰού, δύστηνε· τοῦτο γάρ σ' ἔχω
μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὔ ποθ' ὕστερον.

ΧΟΡΟΣ.

τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
ἄξασα λύπης ἡ γυνή; δέδοικ' ὅπως
μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὁπόϊα χρῄζει ῥηγνύτω· τοὐμὸν δ' ἐγὼ,
κεἰ σμικρόν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
αὐτὴ δ' ἴσως, φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,
τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων
τῆς εὖ διδούσης, οὐκ ἀτιμασθήσομαι.

τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
τοιόσδε δ' ἐκφὺς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι
ποτ' ἄλλος, ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τοὐμὸν γένος.

ΧΟΡΟΣ.

Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ στροφή.
καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις,
οὐ τὸν Ολυμπον, ἀπειρέων,
ὦ Κιθαιρὼν, οὐκ ἔσει
τὰν αὔριον πανσέληνον,
μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου,
καὶ τροφὸν καὶ μητέρ' αὔξειν,
καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν,
ὡς ἐπίηρα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖς τυράννοισιν.
ἰήιε σοι Φοῖβε,
σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέσῃ εἴη. ἀντιστρ.
τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε
τῶν μακραιώνων; ἆρα
Πανὸς ὀρεσσιβάτα που
προσπελασθεῖσ', ἢ σέ γε
τις θυγάτηρ, Λοξίου; τῷ
γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶσαι φίλαι·
εἴθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων,
εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναί-
ων ἐπ' ἄκρων ὀρέων,
εὕρημα δέξατ' ἔκ του Νυμ-
φᾶν Ελικωνιάδων,
αἷσι πλεῖστα συμπαίζει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Εἰ χρή τι κἀμὲ, μὴ ξυναλλάξαι λά πω,
πρέσβυ, σαθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὁρᾶν δοκῶ,
ὅνπερ πάλαι ζητοῦμεν. ἔν τε γὰρ μακρῷ
γήρᾳ ξυνάδει, τῷδέ τ' ἀνδρὶ ξύμμετρος·
ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας, ὥσπερ οἰκέτας
ἔγνωκ' ἐμαυτοῦ· τῇ σ' ἐπιστήμῃ σύ μου
προύχοις, τάχ' ἄν που τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.

ΧΟΡΟΣ.

ἔγνωκα γὰρ, σάφ' ἴσθι. Λαΐου γὰρ ἦν,
εἴπερ τις ἄλλος, πιστὸς, ὡς νομεὺς ἀνήρ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,
ἦ τόνδε φράζεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τοῦτον, ὅνπερ εἰσορᾷς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὗτος σὺ πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων
ὅσ' ἄν σ' ἐρωτῶ. Λαΐου ποτ' ἦσθα σύ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἦν δοῦλος, οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφείς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔργον μερίμνων ποῖον, ἢ βίον τίνα;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειστόμην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

χώροις μάλιστα ποὸς τίσι ξύναυλος ὤν;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἦν μὲν Κιθαιρὼν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῆδέ που μαθών;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί χρῆμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τόνδ', ὃς πάρεστιν. ἢ ξυναλλάξας τί πω;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

κοὐδέν γε θαῦμα, δέσποτ'. ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
ἀγνῶτ' ἀναμνήσω νιν. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
κάτοιδεν, ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον,
ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἑνί,
ἐπλησίαζεν τῷδε ταὐδρὶ τρεῖς ὅλους
ἓξ ἦρος εἰς ἀρχοῦρον ἐμμήνους χρόνους·
χειμῶνι δ' ἤδη ταῦρά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ
ἤλαυνον, οὗτός τ' ἐς τὰ Λαΐου σταθμά.
λέγω τι τούτων, ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

φέρ' εἰπὲ νῦν. τότ' οἶσθα παῖδά μοί τινα
δοὺς, ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί δ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἰσλοξεῖς;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὅδ' ἐστίν, ὦ 'ταν, κεῖνος, ὃς τότ' ἦν νέος.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἆ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σὰ
δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον, ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί δ', ὦ φέριστε δεσποτῶν, ἁμαρτάνω;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ', ὃν οὗτος ἰσχύει.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰτίσῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀπωστεῖ χέρας;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρῄζων μαθεῖν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ', ὃν οὗτος ἰσχύει;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἔδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὤφελον τῇδ' ἡμέρᾳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εἰς τόδ' ἥξεις, μὴ λέγων γε τοὔνδικον.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

πολλῷ γε μᾶλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἐλᾷ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' εἶπον, ὡς δοίην, πάλαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ ξ ἄλλου τινός;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ'· ἐδεξάμην δέ του.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίνος πολιτῶν τῶνδε, καὶκ ποίας στέγης;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μὴ, πρὸς θεῶν, μὴ, δέσποθ', ἱστόρει πλέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὀλωλας, εἰ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἢ δοῦλος, ἢ 'κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κἀγὼγ' ἀκούειν. ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'· ἡ δ' ἔσω
κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μάλιστ', ἄναξ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡς πρὸς τί χρείας;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ὡς ἀναλώσαιμί νιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τεκοῦσα τλήμων;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

θεσφάτων κακῶν ὄκνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίων;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κλενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κατοικτίσας, ὦ δέσποθ', ὡς ἄλλην χθόνα
δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ
κάκ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἶ,
ὃν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσμολος γεγώς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰοὺ, ἰού· τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.
ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν,
ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, οὕς τ' ἔμ' οὐκ ἔδει κλανών.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,
ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν
ζώσας ἐναριθμῶ.
τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον
τᾶς εὐδαιμονίας φέρει,
ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν,
καὶ δόξαν' ἀποκλῖναι;
τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων,
τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σόν, ὦ τλᾶμον

Οἰδιπόδα, βροτῶν οὐδένα μακαρίζω·
ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,
ἐκράτησας τοῦ παντὸς εὐδαίμονος ὄλβου·
ὦ Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα
παρθένον χρησμῳδόν·
θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστας·
ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλῇ ἐμὸς,
καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης,
ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνάσσων.
τανῦν δ' ἀκούειν, τίς ἀθλιώτερος;
τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις
ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίου;
ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα,
ᾧ μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκεσε
παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν,
πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἱ πατρῷαί σ'
ἄλοχες φέρειν, τάλας,
σῖγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;
ἐφεῦρέ σ' ἄκοντ' ὁ πάντ' ὁρῶν χρόνος·
δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι
τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.
ἰὼ Λαΐειον τέκνον,
εἴθε σ' εἴθε μήποτ' ἰδόμαν.
ὀδύρομαι γὰρ ὡς περίαλλα
ἰαχαίων ἐκ στομάτων.
τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν,
ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ
κατέκοιμισα τοὐμὸν ὄμμα.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Ω γῆς μέγιστα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι,
οἵ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'
ἀρεῖσθε πένθος, εἴπερ εὐγενῶς ἔτι
τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον, οὔτε Φᾶσιν ἂν
νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
κεύθει· τὰ δ' αὐτίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ
ἑκόντα, κοὐκ ἄκοντα. τῶν δὲ πημονῶν
μάλιστα λυπρὰ τ' αἰ 'ν φανῶσ' αὐθαίρετοι.

ΧΟΡΟΣ.

λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ἤδειμεν, τὸ μὴ οὐ
βαρύστον' εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῄς;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δυστάλαινα· πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

αὐτὴ πρὸς αὑτῆς. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
ἄλγισθ' ἅπασιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
ὅμως δ', ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,
πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.
Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
θυρῶνος, ἵετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
λέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδέξιοις ἀκμαῖς·
πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιρρήξασ', ἔσω,
κάλει τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρόν,
μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὑφ' ὧν
θάνοι μὲν αὐτός, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι

τοῖς οἶσιν αὐτοῦ δύσλεκτον παιδουργίαν.
ἐγοᾶτο δ' εὐνὰς, ἔνθα δύσπνους διπλοῦς,
ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρα, καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.
κἄφασ' μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκ ἔτ' οἶδ' ἀπόλλυται.
βοᾶν γὰρ εἰσέφασισεν Οἰδίπους, ὑφ' οὗ
οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦνθ' ἐλεύσσομεν.
φοιτᾷ γὰρ, ἡμᾶς ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν,
γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα, μητρῴαν δ' ὅπου
κύχοι διπλῆν ἄρουραν οὗ τε καὶ τέκνων.
λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις·
οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν, οἳ παρῆμεν ἐγγύθεν.
δεινὸν δ' ἀΰσας, ὡς ὑφηγητοῦ τινὸς,
πύλαις διπλαῖς ἐνῆλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων
ἔκλινε κοῖλα κληθρα, κἀμπίπτει σθένει,
οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσείδομεν,
πλεκταῖς ἑώραις ἐμπεπλεγμένην. ὁ δὲ
ὅπως ὁρᾷ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας,
χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην. ἐπεὶ δέ γ' ἡ
τλήμων ἔκειτο, δεινὰ τἀνθένδ' ἦν ὁρᾶν.
ἀπορραίσας γὰρ εἱμάτων χρυσηλάτους
περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεσθέλλετο,
ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὑτοῦ κύκλων,
αὐδῶν τοιαῦθ'· Ὅθ' οὕνεκ' οὐκ ὄψοιντό νιν,
οὔθ' οἷ' ἔπασχεν, οὔθ' ὅσοι' ἔδρα κακά,
ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὓς μὲν οὐκ ἔδει
ὄψοισθ', οὓς δ' ἔχρῃζεν οὐ γνωσοίατο.—
τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, πολλάκις τε κοὐχ ἅπαξ
ἤρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα. φοίνιαι δ' ὁμοῦ
γλῆναι γένει ἔτεγγον· οὐδ' ἀνίεσαν

φόνου μυδώσας σταγόνας· ἀλλ' ὁμοῦ μέλας
ὄμβρος χαλάζης αἵματος ἀπετέγγετο.
τάδ' ἐκ δυεῖν ἔρρωγεν, οὐ μόνου, κακά·
ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά.
ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν
ὄλβος δικαίως· νῦν δὲ τῇδε θἠμέρᾳ
στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη· κακῶν
ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν ἐστ' ἀπὸν.

ΧΟΡΟΣ.

νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

βοᾷ διοίγειν κλῆθρα, καὶ δηλοῦν τινὰ
τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
τὸν μητρὸς.... αὐδῶν ἀνόσι', οὐδὲ ῥητά μοι,
ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι
μενῶν δόμοις ἀραῖος, ὡς ἠράσατο.
ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινὸς
δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.
δείξει δὲ καὶ σοί. κλῆθρα γὰρ πυλῶν τάδε
διοίγεται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα
τοιοῦτον, οἷον καὶ στυγοῦνθ' ἑωσικλίσαι.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
ὦ δεινότατον παντῶν, ὅσ' ἐγὼ
προσέκυρσ' ἤδη. τίς σ', ὦ τλῆμον,
πρόσεβη μανία; τίς ὁ πηδήσας
μείζονα δαίμων τῶν μακίστων
πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ;
φεῦ, φεῦ· δύστανε. ἀλλ' οὐδ' ἐσιδεῖν
δύναμαί σ', ἐθέλων πόλλ' ἀνερέσθαι,

πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρῆσαι·
τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αἲ αἲ αἲ αἲ,
φεῦ, φεῦ· δύσταν ος ἐγώ. ποῖ γᾶς
φέρομαι τλάμων;
πᾶ μοι φθογγὰ πέτεται φορά δην;
ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλου;

ΧΟΡΟΣ.

ἐς δεινόν, οὐδ' ἀκουστὸν, οὐδ' ἐσόψιμον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀστότοστον, στροφὴ α'.
ἐπιστλόμενον ἄφατον,
ἀδάμαστόν τε
καὶ δυσούριστον. οἴμοι,
οἴμοι μάλ' αὖθις· οἷον εἰσέδυ μ' ἄμα
κέντρων τε τῶνδ' οἴστημα, καὶ μνήμη κακῶν.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν ἐν τοσοῖσδε πήμασι
διστλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διστλᾶ φορεῖν κακά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίστολος ἀντιστρ. α'.
ἔτι μόνιμος. ἔτι γὰρ
ὑπομένεις ἐμὲ
τὸν τυφλὸν κηδεύων. φεῦ.
οὐ γάρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς,
καίπερ σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
ὄψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, ὦ φίλοι, στροφὴ β'.
ὁ πακὰ τελῶν ἐμά,
πακὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα.
ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν
οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.
τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν,
ὅτῳ γ' ὁρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ;

ΧΟΡΟΣ.

ἦν ταῦθ', ὅπωπατε καὶ σὺ φής.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δή ποτ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἢ στερκτὸν, ἢ προσήγορον στροφὴ γ'.
ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾷ, φίλοι;
ἀπάγετ' ἐκτόπιον
ὅτι τάχιστά με,
ἀπάγετ', ὦ φίλοι,
τὸν ὄλεθρον μέγαν,
τὸν καταρατότατον,
ἔτι δὲ καὶ θεοῖς
ἐχθρότατον βροτῶν.

ΧΟΡΟΣ.

δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
ὡς σ' ἠθέλησα μηδ' ἀναγνῶναί ποτ' ἄν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὄλοιθ' ὅστις ἦν, ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας ἀντιστρ. β'.
νομάδος ἐπωποδίας
ἔλυσέ μ', ἀπό τε φόνου
ἔρρυτο κἀνέσωσεν,
οὐδὲν εἰς χάριν πράσσων.

τότε

τότε γὰρ ἂν θανὼν,
οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος.

ΧΟΡΟΣ.

θέλοντι κἀμοὶ τοῦτ' ἂν ἦν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὔκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς ἀντίστρ. γ'.
ἦλθον, οὐδὲ νυμφίος
βροτοῖς ἐκλήθην ὧν ἔφυν ἄπο.
νῦν δ' ἄθλιος μέν εἰμ',
ἀνοσίων δὲ παῖς,
ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν
αὐτὸς ἔφυν τάλας.
εἰ δέ τι πρεσβύτερον
ἔφυ κακοῦ κακὸν,
τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς.
κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν, ἢ ζῶν τυφλός.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡς μὲν τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι.
ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων
πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Ἅιδου μολὼν,
οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἶν ἐμοὶ δυοῖν
ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
ἀλλ' ἦ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος,
βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί;
οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ·
οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
ἀγάλματ' ἱερὰ, τῶν ὁ παιλήμων ἐγὼ

κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεὶς
ἀπεστέρησ' ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων
ὠθεῖν ἄπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
φανέντ' ἄναγνον, καὶ γένους τοῦ Λαΐου.
τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν
ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὁρᾶν;
ἥκιστά γ'. ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν
πηγῆς δι' ὤτων φραγμὸς, οὐκ ἂν ἐσχόμην
τὸ μὴ 'πικλεῖσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας,
ἵν' ἦν τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν. τὸ γὰρ
τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ.
ἰὼ Κιθαιρὼν, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβὼν
ἔκτεινας εὐθὺς, ὡς ἔδειξα μήποτε
ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἦν γεγώς;
ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια
λόγῳ παλαιὰ δώματ', οἷον ἆρ' ἐμὲ
κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε.
νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κἀκ κακῶν εὑρίσκομαι.
ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη,
δρυμός τε, καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
αἱ τοὐμὸν αἷμα, τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο,
ἐπίετε πατρὸς, ἆρ' ἐμοῦ μέμνησθ' ἔτι,
οἷ' ἔργα δράσας ὑμὶν, εἶτα δεῦρ' ἰὼν
ὁποῖ' ἔπραξαν αὖθις; ὦ γάμοι, γάμοι,
ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν
ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα, κἀπεδείξατε
πατέρας, ἀδελφοὺς, παῖδας, αἷμ' ἐμφύλιον,
νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χὤσ' ὁσα
αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔστ', ἃ μηδὲ δρᾶν καλὸν,

ὅπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔξω μέ που
καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
ἐκρίψατ', ἔνθα μήποθ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
ἴτ', ἀξιώσαι' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
πείθεσθε, μὴ δείσητε. τἀμὰ γὰρ κακὰ
οὐδεὶς οἷός τε πλὴν γ' ἐμοῦ φέρειν βροτῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ὧν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε
Κρέων, τὸ πρᾶσσειν καὶ τὸ βουλεύειν· ἐπεὶ
χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἴμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ
πάρος πρὸς αὐτὸν πᾶν' ἐφεύρημαι κακός.

ΚΡΕΩΝ.

οὐχ ὡς γελαστὴς, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
οὐδ' ὡς ὀνειδίων τι τῶν πάρος κακῶν.
ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα
αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος
ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ,
μήτ' ὄμβρος ἱερὸς, μήτε φῶς προσδέξεται.
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον ἐσκομίζετε.
τοῖς ἐν γένει γὰρ ταὐγγενῆ μάλιστ' ὁρᾶν,
μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρὸς θεῶν, ἐπεὶ πέρ ἐλπίδος μ' ἀπέστρεψας,
ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμὲ,
πίθου τι μοι· πρὸς σοῦ γὰρ, οὐχ ἐμοῦ, φράσω.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιτάρξεῖς τυχεῖν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ῥίψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχιστ', ὅπου
θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.

ΚΡΕΩΝ.

ἔδρασ' ἄν, εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἄν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
πρώτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἥ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις,
τὸν πατροφόνην, τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.

ΚΡΕΩΝ.

οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δ' ἵν' ἔσταμεν
χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δραστέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερ;

ΚΡΕΩΝ.

καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἂν τῷ θεῷ πίστιν φέροις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ σοί γ' ἐπισκήψω τε, καὶ προτρέψομαι,
τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον
θοῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ.
ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε
πατρῷον ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν.
ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἔνθα κλήζεται
οὐμὸς Κιθαιρὼν οὗτος, ὃν μήτης τ' ἐμοὶ
πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον,
ἵν' ἐξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω.
καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτ' ἔμ' ἂν νόσον,
μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· οὐ γὰρ ἄν ποτε

θνήσκων ἐσώθην, μὴ 'πί τῳ δεινῷ κακῷ.
ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅπωπερ εἶσ', ἴτω.
παίδων δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι, Κρέων,
πρόσθη μέριμναν· ἄνδρες εἰσὶν, ὥστε μὴ
σῳάνιν ποτὲ σχεῖν, ἔνθ' ἂν ὦσι, τοῦ βίου.
ταῖν δ' ἀθλίαιν οἰκείαιν τε παρθένοιν ἐμαῖν,
αἷν οὔ ποθ' ἡ 'μὴ χωρὶς ἑσθάθη βορᾶς
τραπέζας' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλ' ὅσων ἐγὼ
ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην·
ταῖν μοι μέλεσθαι· καὶ μάλιστα μὲν χεροῖν
ψαῦσαί μ' ἔασον, κἀπωκλαύσασθαι κακά.
ἴθ', ὦ ἄναξ,
ἴθ', ὦ γονῇ γενναῖε. χερσὶ δ' ἂν θιγὼν
δοκοῖμ' ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον.
τί φημί;
οὐ δὴ κλύω που, πρὸς θεῶν, τοῖν μοι φίλοιν
δακρυρροούντοιν; καί μ' ἐποικτείρας Κρέων
ἔπεμψ' ἐμοὶ τὰ φίλτατ' ἐκγόνοιν ἐμοῖν;
λέγω τι;

ΚΡΕΩΝ.

λέγεις. ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,
γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἥ σ' εἶχεν πάλαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εὐτυχοίης, καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι.
ὦ τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε
ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
αἳ τοῦ φυτουργοῦ πατρὸς ὑμῖν ὧδ' ὁρᾶν
τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὐξένησαν ὄμματα·
ὃς ὑμὶν, ὦ τέκν', οὔθ' ὁρῶν, οὔθ' ἱστορῶν,

πατὴς ἐφάνθην ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην.
καὶ σφῶ δακρύω· προσβλέπειν γὰς οὐ σθένω·
νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
οἷον βιῶναι σφῶ πρὸς ἀνθρώπων χρεών.
ποίας γὰς ἀσῶν ἥξετ' εἰς ὁμιλίας;
ποίας δ' ἑορτὰς, ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι
πρὸς οἶκον ἵξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
ἀλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμὰς,
τίς οὗτος ἔσται; τίς παραῤῥίψει, τέκνα,
τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς
ἐστὶν, γονεῦσι σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα;
τί γὰς κακῶν ἄπεστι; τὸν πατέςα πατὴς
ὑμῶν ἔσπειρε· τὴν τεκοῦσαν ἔρρυσεν,
ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κἀκ τῶν ἴσων
ἐκλήσασθ' ὑμᾶς, ὥνπερ αὐτὸς ἐξέφυ.
τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε. κἆτα τίς γαμεῖ;
οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὦ τέκν'· ἀλλὰ δηλαδὴ
χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών.
ὦ παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατὴς
ταύταιν λέλειψαι, νῶ γὰς, ὡ φυτεύσαμεν,
ὀλώλαμεν δύ' ὄντε, μή σφε περιίδῃς
πλωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας,
μηδ' ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.
ἀλλ' οἴκτισον σφᾶς, ὧδε τηλικάσδ' ὁρῶν,
πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
ξύννευσον, ὦ γενναῖε, σῇ ψαύσας χερί.
σφῶν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἴχετόν γ' ἤδη φρένας,
πόλλ' ἂν παρῄνουν· νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθέ μοι,
οὗ καιρὸς αἰεὶ ζῆν, βίου δὲ λώονος
ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός.

ΚΡΕΩΝ.

ἄλις. ἵν' ἐξήκεις δακρύων; ἀλλ' ἴθι σέγης ἔσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πειστέον, κεἰ μηδὲν ἡδύ.

ΚΡΕΩΝ.

πάντα γὰρ καιρῷ καλά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἶσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι;

ΚΡΕΩΝ.

λέξεις, καὶ τότ' εἴσομαι κλύων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον.

ΚΡΕΩΝ.

τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω.

ΚΡΕΩΝ.

τοιγαροῦν τεύξει τάχα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

φὴς τάδ' οὖν;

ΚΡΕΩΝ.

ἃ μὴ φρονῶ γὰρ, οὐ φιλῶ λέγειν μάτην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄπαγέ νύν μ' ἐντεῦθεν ἤδη.

ΚΡΕΩΝ.

στεῖχέ νυν, τέκνων δ' ἀφοῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μηδαμῶς ταύτας γ' ἕλῃ μου.

ΚΡΕΩΝ.

πάντα μὴ βούλου κρατεῖν.

καὶ γὰρ ἀκράτησας, οὗ σοι τῷ βίῳ ξυνέστωτο.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπουν ὅδε,
ὃς τὰ κλεινὰ αἰνίγματ' ἤδη, καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ,
ὅστις οὐ ζήλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,
εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς ξυμφορᾶς ἐλήλυθεν.
ὥστε θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
ἡμέραν ἐπισκοπεῖν, μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, μηδὲν ἀλγεινὸν παθών.

ΤΕΛΟΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.

10219330

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

10215330

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ.

Ο ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι ΟΙΔΙΠΟΥΣ συνημμένος πως ἐστὶ τῷ ΤΥΡΑΝΝΩι. τῆς γὰρ πατρίδος ἐκπεσὼν Οἰδίπους ἤδη γηραιὸς ὢν, ἀφικνεῖται εἰς Αθήνας, ὑπὸ μιᾶς τῶν θυγατέρων, Ανλιγόνης, χειραγωγούμενος. ἦσαν γὰρ τῶν ἀρσένων περὶ τὸν πατέρα φιλοστοργότεραι. ἀφικνεῖται δὲ εἰς Αθήνας κατὰ τὸ Πυθόχρηστον, ὡς αὐτός φησι, χρησθὲν αὐτῷ παρὰ ταῖς ΣΕΜΝΑΙΣ καλουμέναις ΘΕΑΙΣ μεταλλάξαι τὸν βίον. τὸ μὲν οὖν πρῶτον γέροντες ἐγχώριοι, ἐξ ὧν ὁ Χορὸς συνέστηκε, πυθόμενοι συνέρχονται, καὶ διαλέγονται πρὸς αὐτόν. ἔπειτα δὲ Ισμήνη παραγενομένη τὰ κατὰ τὴν στάσιν ἀπαγγέλλει τῶν παίδων, καὶ τὴν γενομένην ἄφιξιν τοῦ Κρέοντος πρὸς αὐτόν· ὃς καὶ παραγενόμενος ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν αὐτὸν εἰς τοὐπίσω, ἄπρακτος ἀπαλλάττεται. ὁ δὲ πρὸς τὸν Θησέα διελθὼν τὸν χρησμὸν, οὕτω τὸν βίον κατασκέφει παρὰ ταῖς θεαῖς.

Τὸ δὲ δρᾶμα τῶν θαυμαστῶν· ὃ καὶ ἤδη γεγηρακὼς ὁ Σοφοκλῆς ἐποίησε, χαριζόμενος οὐ μόνον τῇ πατρίδι, ἀλλὰ καὶ τῷ ἑαυτοῦ δήμῳ· ἦν γὰρ Κολωνῆθεν· ὥστε τὸν μὲν δῆμον ἐπίσημον ἀποδεῖξαι, χαρίσασθαι δὲ καὶ τὰ μέγιστα τοῖς Αθηναίοις, δι' ὧν ἀπορθήτους ἔσεσθαι, καὶ τῶν ἐχθρῶν αὐτοὺς κρατήσειν, ὑποτίθεται ὁ Οἰδίπους προαναφωνῶν, καὶ ὅτι διαστασιάσουσι πρὸς Θηβαίους ποτὲ, καὶ τούτων κρατήσουσιν ἐκ χρησμῶν διὰ τὸν αὐτοῦ τάφον.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Τὰ πραχθέντα περὶ τὸν Οἰδίπουν ἴσμεν ἅπαντα τὰ ἐν τῷ ἑτέρῳ ΟΙΔΙΠΟΔΙ. πεπήρωται γὰρ, καὶ ἀφῖκται εἰς τὴν Αττικὴν, ὁδηγούμενος ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων, Ανλιγόνης. καὶ ἔστιν ἐν τῷ τεμένει τῶν Σεμνῶν Ερινύων, ὅ ἐστιν ἐν τῷ καλουμένῳ Ἱππίῳ Κολωνῷ, οὕτω κληθέντι, ἐπεὶ καὶ Ποσειδῶνός ἐστιν ἱερὸν Ἱππίου καὶ Προμηθέως, καὶ αὐτοῦ οἱ ὁρεωκόμοι ἵστανται. ἔστι γὰρ αὐτῷ Πυθόχρηστον, ἐνταῦθα δεῖν αὐτὸν ταφῆς τυχεῖν. οὗ μή ἐστιν ἑτέρῳ βεβήλῳ τόπος, αὐτόθι κάθηται· καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ τὰ τῆς ὑποθέσεως προέρχεται. ὁρᾷ γάρ τις αὐτὸν τῶν ἐνταῦθεν, καὶ πορεύεται ἀγγελῶν, ὅτι τις ἄρα τῷ χωρίῳ προσκάθηται. καὶ ἔρχονται οἱ ἐν τῷ τόπῳ ἐν Χοροῦ σχήματι μαθησόμενοι τὰ δέοντα. πρῶτος οὖν ἐστι καταλύων τὴν ὁδοιπορίαν, καὶ τῇ θυγατρὶ διαλεγόμενος. ἄφατος δέ ἐστι καθόλου ἡ οἰκονομία ἐν τῷ δράματι, ὡς οὐδὲν ἄλλο σχεδόν.

Η σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν τῇ Αττικῇ ἐν τῷ Ἱππίῳ, πρὸς τῷ ναῷ τῶν Σεμνῶν. ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ Αθηναίων ἀνδρῶν. προλογίζει Οἰδίπους.

10215330

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΞΕΝΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΑΤΤΙΚΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Τέκνον τυφλοῦ γέροντος Ἀντιγόνη, τίνας
χώρους ἀφίγμεθ', ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν, καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν, σπανισταῖς δέξεται δωρήμασι,
σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι
μεῖον φέροντα, καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν ἐμοί;
στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με, χὠ μακρὸς ξυνὼν
χρόνος διδάσκει, καὶ τὸ γενναῖον, τρίτον.
ἀλλ', ὦ τέκνον, θάκοισιν εἴ τινα βλέπεις
ἢ πρὸς βεβήλοις, ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν,
σῆπόν με καὶξίδρυσον, ὡς πυθώμεθα
ὅπου ποτ' ἐσμέν. μανθάνειν γὰρ ἥκομεν
ξένοι πρὸς ἀστῶν, χ' ἃ" ν ἀκούσωμεν, τελεῖν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπουν, πύργοι μὲν, οἳ
πόλιν στέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω·
χῶρος δ' ὅδ' ἱερὸς, ὡς στάφ' εἰκάσαι, βρύων
δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλου· πυκνόπτεροι δ'
ἔσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες·
οὗ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου.
μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι προυστάλης ὁδόν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κάθιζέ νύν με, καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

χρόνου μὲν οὕνεκ' οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔχεις διδάξαι δή μ', ὅπου καθέσταμεν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τὰς γοῦν Ἀθήνας οἶδα· τὸν δὲ χῶρον, οὔ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πᾶς γάρ τις ἦὐδα τοῦτό γ' ἡμῖν ἐμπόρων.

ἀλλ', ὅσλις ὁ τόπος, ἦ μάθω μολοῦσά ποι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ναὶ, τέκνον, εἴπερ γ' ἐσλὶν ἐξοικήσιμος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλ' ἔσλι μὴν οἰκητός. οἶομαι δὲ δεῖν

οὐδέν· πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῷν ὁρῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ δεῦρο προσλείχοντα κἀξορμώμενον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα· χὥ τι σοι λέγειν

εὐκαιρόν ἐσλιν, ἔννεφ', ὡς ὤνὴρ ὅδε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ ξεῖν', ἀκούων τῆσδε, τῆς ὑπὲρ τ' ἐμοῦ,

αὐτῆς θ' ὁρώσης, οὕνεχ' ἡμῖν αἴσιος

σκοπὸς προσήκεις τῶν ἀδηλοῦμεν φράσαι —

ΞΕΝΟΣ.

πρὶν νῦν τὰ πλείον' ἱσλορεῖν, ἐκ τῆσδ' ἕδρας

ἔξελθ'. ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος; τοῦ θεῶν νομίζεται;

ΞΕΝΟΣ.

ἄθικλος, οὐδ' οἰκητός. αἱ γὰρ ἔμφοβοι

θεαί σφ' ἔχουσι, Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὐξαίμην κλύων;

ΞΕΝΟΣ.

τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας ὅ γ' ἐνθάδ' ἂν
εἴποι λεώς νιν· ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἵλεῳ μὲν τὸν ἱκέτην δεξαίατο·
ὥσθ' οὐχ ἕδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι.

ΞΕΝΟΣ.

τί δ' ἔστι τοῦτο;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ξυμφορᾶς ξύνθημ' ἐμῆς.

ΞΕΝΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲ μέν τοι τοὐξανιστάναι πόλεως
δίχ' ἔστι θάρσος, πρίν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρός νυν θεῶν, ὦ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμάσῃς,
τοιόνδ' ἀλήτην, ὧν σε προσπέσω φράσαι.

ΞΕΝΟΣ.

σήμαινε, κοὐκ ἄτιμος ἔκ γ' ἐμοῦ φανεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ', ἐν ᾧ βεβήκαμεν;

ΞΕΝΟΣ.

ὅσ' οἶδα κἀγώ, πάντ' ἐπιστήσει κλύων.
χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἔστ'· ἔχει δέ νιν
σεμνὸς Ποσειδῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
Τιτὰν Προμηθεύς· ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον,
χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὁδὸς,
ἕρεισμ' Ἀθηνῶν· αἱ δὲ πλησίον γύαι
τὸν ἱππότην Κολωνὸν εὔχονται σφίσιν

ἀρχηγὸν εἶναι, καὶ φέρουσι τοὔνομα
τὸ τοῦδε κοινὸν πάντες ὠνομασμένοι.
τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστὶν, ὦ ξέν', οὐ λόγοις
τιμώμεν', ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ γάρ τινες ναίουσι τούσδε τοὺς τόπους;

ΞΕΝΟΣ.

καὶ κάρτα τοῦδε τοῦ θεοῦ γ' ἐπώνυμοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄρχει τὶς αὐτῶν, ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος;

ΞΕΝΟΣ.

ἐκ τοῦ κατ' ἄστυ βασιλέως τάδ' ἄρχεται.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ;

ΞΕΝΟΣ.

Θησεὺς καλεῖται, τοῦ πρὶν Αἰγέως τόκος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ' ἄν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι;

ΞΕΝΟΣ.

ὡς πρός τι λέξων, ἢ καταρτύσων μολεῖν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ, κερδάνῃ μέγα.

ΞΕΝΟΣ.

καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅσ' ἂν λέγωμεν, πάνθ' ὁρῶντα λέξομεν.

ΞΕΝΟΣ.

οἶσθ', ὦ ξέν', ὡς νῦν μὴ σφαλῇς; ἐσεῖσε εἶ
γενναῖος, ὡς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος.
αὐτοῦ μέν', οὕσπερ κἀφάνης, ἕως ἐγὼ

τοῖς

τοῖς ἐνθάδ' αὐτοῦ, μὴ κατ' ἄστυ δημότας,
λέξω τάδ' ἐλθών. οἶδε γὰρ κεινοῦσί γε,
εἰ χρή σε μίμνειν, ἢ πορεύεσθαι πάλιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τέκνον, ἦ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξένος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

βέβηκεν, ὥστε πᾶν ἐν ἡσύχῳ, πάτερ,
ἔξεστι φωνεῖν, ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πότνιαι δεινῶπες, εὖτε νῦν ἕδρας
πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἕκαμψ' ἐγώ,
Φοίβῳ τε κἀμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες,
ὅς μοι, τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακά,
ταύτην ἔλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἐλθόντι χώραν τερμίαν, ὅπου Θεῶν
Σεμνῶν ἕδραν λάβοιμι καὶ ξενόστασιν,
ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον,
κέρδη μὲν οἰκήσαντα τοῖς δεδεγμένοις,
ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν, οἵ μ' ἀπώλεσαν·
σημεῖα δ' ἥξειν τῶνδ' ἐμοὶ παρηγύα,
ἢ σεισμόν, ἢ βροντήν τιν', ἢ Διὸς σέλας.
ἔγνωκα μέν νυν ὡς με τήνδε τὴν ὁδὸν
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πλέον
ἐξήγαγ' ἐς τόδ' ἄλσος. οὐ γὰρ ἄν ποτε
πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυρσ' ὁδοιπορῶν,
νήφων ἀοίνοις, κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην
βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον. ἀλλ' ἐμοί, θεαί,
βίου, κατ' ὀμφὰς τὰς Ἀπόλλωνος, δότε
πέρασιν ἤδη καὶ καταστροφήν τινα,
εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν, ἀεὶ

μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν.
ἴτ', ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου Σκότου,
ἴτ', ὦ μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι,
πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις,
οἰκτείρατ' ἀνδρὸς Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον
εἴδωλον· οὐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

σίγα, πορεύονται γὰρ ὧδε δή τινες
χρόνῳ παλαιοὶ, σῆς ἕδρας ἐπίσκοποι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

σιγήσομαί τε, καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα
κρύψον κατ' ἄλσος, τῶνδ' ἕως ἂν ἐκμάθω
τίνας λόγους ἐροῦσιν. ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν
ἔνεστιν ἡ ὐλάβεια τῶν ποιουμένων.

ΧΟΡΟΣ.

ὅρα. στροφή.
τίς ἆρ' ἦν; ποῦ ναίει; ποῦ κυρεῖ
ἐκλόπιος συθεὶς, ὁ πάντων
ὁ πάντων ἀκορέστατος;
λεύσσεις νιν; προσδέχου,
προσφθέγγου παναχῇ.
πλανάτας,
πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, οὐδ'
ἐγχώριος. προσέβα γὰρ οὐκ
ἂν ποτ' ἀσπίδὲς ἄλσος ἐς
τᾶνδ' ἀμαιμακέταν κορᾶν,
ἃς τρέμομεν λέγειν,
καὶ παραμείβομεσθ'
ἀδέκτως,
ἄφωνος, ἀλόγως τὸ τᾶς

εὐφήμου σ]όμα Φεοντίδος
ἱέντες. τὰ δὲ νῦν τιν' ἥκειν
λόγος οὐχ ἅζονθ',
ὃν ἐγὼ λεύσσων περὶ πᾶν οὔπω
δύναμαι τέμενος
γνῶναι ποῦ μοι ποτὲ ναίει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅδ' ἐκεῖνος ἐγώ. φωνῇ γὰρ ὁρῶ
τὸ φατιζόμενον.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὼ, ἰώ.
δεινὸς μὲν ὁρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μή μ', ἱκετεύω, ΦεοσίδηΤ' ἄνομον.

ΧΟΡΟΣ.

Ζεῦ ἀλεξῆτορ, τίς ποθ' ὁ Φέσβυς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι
Φεώτης, ὦ τῆσδ' ἔφοροι χώρας.
δηλῶ δ'· οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοτρίοις
ὄμμασιν εἶρπον,
κἀπὶ σμικροῖς μέγας ὤρμουν.

ΧΟΡΟΣ.

ἐ ἔ. ἀντιστροφή.

ἀλαῶν ὀμμάτων ἆρα καὶ
ἦσθα φυτάλμιος, δυσαίων,
μαχεραίων θ', ὡς ἐπεικάσαι.
ἀλλ' οὐ μὰν ἔν γ' ἐμοὶ
Φεοσθήσεις τάσδ' ἀρᾶς.
πεφᾶς γὰρ,

πεφᾶς· ἀλλ' ἵνα τῷδ' ἐν ἀ-
φθέγκτῳ μὴ προσῳδὸς ὑπάσει
ποδὶ, κἀθυδρος οὖ
κρατὴρ μελιχίων ποτῶν
ῥεύματι συντρέχει.
τῶ, ξένε πάμμορ', εὖ
φύλαξαι.
μετάσταθ', ἀπόβαθι. πολ-
λὰ κέλευθος ἑρπύει.
κλύεις, ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα;
λόγον εἴ τιν' ἔχεις,
πρὸς ἐμὰν λέσχαν, ἀβάτων ἀπόβας,
ἵνα πᾶσι νόμος,
φώνει· πρόσθεν δ' ἀπερύκου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

φύγατερ, ποῖ τις φροντίδος ἔλθη;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ πάτερ, ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν,
εἴκοντας ἀεὶ δεῖ, κοὐκ ἄκοντας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρόσθιγε νῦν μου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ψαύω καὶ δή.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ ξεῖνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ,
πιστεύσας καὶ μεταναστάς.

ΧΟΡΟΣ.

οὔ τοι μήποτέ σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων,
ὦ γέρον, ἄκοντά τις ἄξει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔτ' οὖν ἔτι προδῶ;

ΧΟΡΟΣ.

ἐπίδαινε πρόσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔτι;

ΧΟΡΟΣ.

προσβάζε, κούρα,
πρόσω. σὺ γὰρ ἄϊεις.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἔασο μαὶ, ἔασ' ὦδ' ἀμαυρῷ
κώλῳ, πάτερ, ἁ σ' ἄγω.
τόλμα, ξεῖνος ἐπὶ ξείνης,
ὦ τλᾶμον, ὅ τι καὶ
πόλις τέτροφεν ἄφιλον,
ἀποσῳζεῖν, καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄγε νυν σύ με, παῖ, ἵν' ἂν εὐσεβίας
ἐπιβαίνοιμι, τὸ μὲν εἴσωμεν,
τὸ δ' ἀκούσωμεν,
καὶ μὴ χρείᾳ πολεμῶμεν.

ΧΟΡΟΣ.

αὐτοῦ· μηκέτι τοῦδ' ἀντιβαίνετον
βήματος ἔξω πόδα κλίνῃς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὕτως;

ΧΟΡΟΣ.

ἅλις, ὡς ἀκούεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἕρπω;

ΧΟΡΟΣ.

λέχριός γ' ἐῶ' ἄκρου
λάου βραχὺς ὀκλάσας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ, ἐμὸν τόδ', ἐν ἠυχίᾳ,
ἰώ μοι μοι,
βάσει βάσιν ἁρμόσαι.
γεραιὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν
πρόκλινον φιλίαν ἐμάν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὤ μοι δύσφρονος ἄτας.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ πλάμων, ὅτε νῦν χαλᾷς,
αὔδασον τίς σ' ἔφυσε βροτῶν,
τίς ὢν πολύωνος ἄγῃ, τίν' ἂν
σοῦ πατρίδ' ἐκπυθοίμαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ ξένοι, ἀπόπολις. ἀλλὰ μὴ —

ΧΟΡΟΣ.

τί τοῦτ' ἀπεννέπεις, γέρον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μὴ, μὴ, μή μ' ἀνέρῃ
τίς εἰμι, μηδ'
ἐξετάσῃς πέρα ματεύων.

ΧΟΡΟΣ.

τί τόδ' οὖν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δεινὰ φύσις.

ΧΟΡΟΣ.

αὔδα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τέκνον, ὦ μοι, τί γεγώνω;

ΧΟΡΟΣ.

τίνος εἶ σωέρματος,
ξεῖνε, φώνει πατρόθεν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω, τέκνον; ὦ μοι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

λέγ', ἐπείπερ ἐπ' ἔσχατα βαίνεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἐρῶ. οὐ γὰρ ἔχω καταχρυφάν.

ΧΟΡΟΣ.

μαχρὰ μέλλετ', ἀλλὰ ταχύνατε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Λαΐου ἴστε τιν' ἀπόγονον;

ΧΟΡΟΣ.

ὤ ὤ, ἰού.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τό τε Λαβδακιδᾶν γένος;

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Ζεῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄθλιον Οἰδιπόδαν;

ΧΟΡΟΣ.

σὺ γὰρ ὅδ' εἶ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δέος ἴσχετε μηδὲν, ὅσ' αὐδῶ.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὼ, ὦ ὤ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δύσμορος.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ, ὦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

225 Φύγατερ, τί ποτ' αὐτίκα κύρσει;

ΧΟΡΟΣ.

ἔξω πόρσω βαίνετε χώρας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ὑπέσχεο, ποῖ καταθήσεις;

ΧΟΡΟΣ.

οὐδενὶ μοιρίδια τίσις ἔρχεται,

ὧν προσαάθη, τὸ τίνειν.

230 ἀπάτα δ' ἀπάταις

ἑτέραις ἑτέρα παραβαλλομένα

πόνον οὐ χάριν ἀντιδίδωσιν ἔχειν.

σὺ δὲ τῶνδ' ἑδράνων

πάλιν ἔκπροσος, αὖτις ἄφορμος ἐμᾶς

235 χθονὸς ἔκθορε, μή τι πέρα χρεῖος ἐ-

μᾷ πόλει προσάψῃς.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ ξένοι αἰδόφρονες, ἀλλ' ἐπεὶ

γεραὸν πατέρα τόνδ' ἐμὸν

οὐκ ἀνέτλαν, ἔργων

240 ἀκόντων αἴοντες αὐδάν,

ἀλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν, ἱκετεύομεν,

ὦ ξένοι, οἰκτίσαθ', ἃ πατρὸς ὕπερ

τοῦ μοῦ ἄντομαι, ἄντομαι, οὐκ ἀλα-

οἷς προσορωμένα ὄμμα σὸν ὄμμασιν,

ὥς τις ἀφ' αἵματος

245 ὑμετέρου

ὑμετέρου προφανεῖσα, τὸν ἄθλιον
αἰδοῦς κύρσαι. ἐν ὑμῖν, ὡς θεῷ,
κείμεθα πλάμονες. ἀλλ' ἴτε, νεύσατε
τὰν ἀδόκητον χάριν.
πρός σ' ὅ τι σοι φίλον ἐκ στέθεν ἄντομαι,
ἢ τέκνον, ἢ λέχος, ἢ χρέος, ἢ θεός.
οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτὸν, ὅστις ἂν,
εἰ θεὸς ἄγοι, ἐκφυγεῖν δύναιτο.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἴσθι, τέκνον Οἰδίπου, σέ τ' ἐξ ἴσου
οἰκτείρομεν καὶ τόνδε συμφορᾶς χάριν·
τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμοντες, οὐ σθένοιμεν ἂν
φωνεῖν πέρα τῶν πρὸς σὲ νῦν εἰρημένων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δῆτα δόξης, ἢ τί κληδόνος καλῆς
μάτην ῥεούσης ὠφέλημα γίγνεται;
εἰ τάς γ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας
εἶναι, μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον
σώζειν οἵας τε, καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν.
κἀμοίγε ποῦ ταῦτ' ἐστὶν, οἵ τινες βάθρων
ἐκ τῶνδ' ἔμ' ἐξάραντες εἶτ' ἐλαύνετε,
ὄνομα μόνον δείσαντες; οὐ γὰρ δὴ τό γε
σῶμ', οὐδὲ τἄργα τἄμ'· ἐπεὶ τά γ' ἔργα μου
πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα,
εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρείη λέγειν,
ὧν οὕνεκ' ἐκφοβῇ με. τοῦτ' ἐγὼ καλῶς
ἔξοιδα. καί τοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν,
ὅστις παθὼν μὲν ἀντέδρων, ὥστ' εἰ φρονῶν
ἔπρασσον, οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός;
νῦν δ' οὐδὲν εἰδὼς ἱκόμην ἵν' ἱκόμην·

ὑφ' ὧν δ' ἔπασχον, εἰδότων ἀπωλλύμην.
ἀνθ' ὧν ἱκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, ξένοι,
ὥσπερ με καὶ νεσήσατ', ὧδε σώσατε.
καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες, εἶτα τῶν θεῶν
ὤραν ποιεῖσθε μηδαμῶς· ἡγεῖσθε δὲ
βλέπειν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν,
βλέπειν δὲ πρὸς τοὺς δυσσεβεῖς· φυγὴν δέ του
μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου βροτῶν.
ξὺν οἷς σὺ μὴ καλύπτε τὰς εὐδαίμονας
ἔργοις Ἀθήνας ἀνοσίοις ὑπηρετῶν.
ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον,
ῥύου με καὶ φύλασσε· μηδ' ἐμοῦ κάρα
τὸ δυσπρόσωπον εἰσορῶν ἀτιμάσῃς.
ἥκω γὰρ ἱερὰς εὐσεβής τε, καὶ φέρων
ὄνησιν ἀστοῖς τοῖσδε· ὅταν δὲ κύριος
παρῇ τις, ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμών,
τότ' εἰσακούων πάντ' ἐπισκήψει· τὰ δὲ
μεταξὺ τούτου, μηδαμῶς γίγνου κακός.

ΧΟΡΟΣ.

ταρβεῖν μέν, ὦ ξεναιέ, τἀνθυμήματα
πολλή σ' ἀνάγκη τἀπὸ σοῦ· λόγοισι γὰρ
οὐκ ὠνόμασται βραχέσι. τοὺς δὲ τῆσδε γῆς
ἄναλκας ἀρκεῖ ταῦτά μοι διειδέναι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ ποῦ 'σθ' ὁ κραίνων τῆσδε τῆς χώρας, ξένοι;

ΧΟΡΟΣ.

πατρῷον ἄστυ γῆς ἔχει· σκοπὸς δέ νιν,
ὃς κἀμὲ δεῦρ' ἔπεμψεν, οἴχεται στελῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ καὶ δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐλπίδα

ἢ φροντίδ' ἔξειν, καὶ τὸν ὀνως ἐλθεῖν πέλας;

ΧΟΡΟΣ.

καὶ καίρ', ὅταν περ τοῦνομ' αἴσθηται τὸ σόν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς δ' ἔσθ' ὁ κείνῳ τοῦτο τοὔπος ἀγγελῶν;

ΧΟΡΟΣ.

μακρὰ κέλευθος· πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη
φιλεῖ πλανᾶσθαι, τῶν ἐκεῖνος ἀΐων,
θάρσει, παρέσται. πολὺ γὰρ, ὦ γέρον, τὸ σὸν
ὄνομα διήκει πάντας, ὥστε κεἰ βραδὺς
ἔρωει, κλύων σου δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εὐτυχὴς ἵκοιτο τῇ θ' αὑτοῦ πόλει,
ἐμοί τε. τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὑτῷ φίλος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ Ζεῦ, τί λέξω; ποῖ φρενῶν ἔλθω, πάτερ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἔστι, τέκνον Αντιγόνη;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

γυναῖχ' ὁρῶ
σθείχουσαν ἡμῶν ἆσσον, Αἰτναίας ἐπὶ
πώλου βεβῶσαν· κρατὶ δ' ἡλιοσθερὴς
κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει.
τί φῶ;
ἆρ' ἐστίν; ἆρ' οὐκ ἔστιν; ἢ γνώμη πλανᾷ;
καὶ φημὶ κἀπόφημι, κοὐκ ἔχω τί φῶ.
τάλαινα.
οὐκ ἔστιν ἄλλη. φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων
σαίνει με προσθείχουσα· σημαίνει δ' ὅτι
μόνης τόδ' ἔστι δῆλον Ισμήνης κάρα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς εἶπας, ὦ παῖ;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

παῖδα σὴν, ἐμὴν δ' ὁρᾷν
ὄμαιμον· αὐδῇ δ' αὐτίκ' ἔξεσθιν μαθεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ δισσὰ πατρὸς καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ
ἤδιστα προσφωνήματ', ὡς, ὑμᾶς μόλις
εὑροῦσα, λύπην δεύτερον μόλις βλέπω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τέκνον, ἥκεις;

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ πάτερ δύσμοιρ' ὁρᾷν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ σωτέρμ' ὄμαιμον.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ δυσάθλιαι τροφαί.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τέκνον, πέφηνας;

ΙΣΜΗΝΗ.

οὐκ ἄνευ μόχθου γ' ἐμοί.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρόσψαυσον, ὦ παῖ.

ΙΣΜΗΝΗ.

διγάνω δυοῖν ὁμοῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τῆσδε κἀμοῦ—

ΙΣΜΗΝΗ.

δυσμόρου τ' ἐμοῦ τρίτης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τέκνον, τί δ' ἦλθες;

ΙΣΜΗΝΗ.

σῇ, πάτερ, προμηθίᾳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πότερα πόθοισι;

ΙΣΜΗΝΗ.

καὶ λόγων αὐτάγγελος,

ξὺν ὥστε εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἱ δ' αὐθόμαιμοι ποῦ νεανίαι πονεῖν;

ΙΣΜΗΝΗ.

εἴσ' οὖσέ γ εἰσι. δεινὰ τἀκείνοις τανῦν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πάντ' ἐκείνῳ τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις

φύσιν κατεικασθέντε καὶ βίου τροφάς.

ἐκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας

θάκοῦσιν ἱστουργοῦντες· αἱ δὲ σύννομοι

τἄξω βίου τροφεῖα προσφύνουσ' ἀεί.

σφῷν δ', ὦ τέκν', οὐς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδε,

κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν, ὥστε παρθένοι·

σφὼ δ' ἀντ' ἐκείνων ταμὰ δυστήνου κακὰ

ὑπερπονεῖτον. ἡ μὲν, ἐξ ὅτου νέας

τροφῆς ἔλαξε, καὶ κατίσχυσεν δέμας,

ἀεὶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη

γερονταγωγεῖ, πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν

ὕλην ἄσιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη,

πολλοῖσι δ' ὄμβροις ἡλίου τε καύμασι

μοχθοῦσα τλήμων, δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς

οἴκοι διαίτης, εἰ πατρὶ τροφὴν ἔχοι.

σὺ δ', ὦ τέκνον, πρόσθεν μὲν ἐξίκου πατρὶ
μαντεῖ' ἄγουσα πάντα, Καδμείων λάθρα,
ἃ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος· φύλαξ δ' ἐμοῦ
πιστὴ κατέστης, γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμην.
νῦν δ' αὖ τίν' ἥκεις μῦθον, Ἰσμήνη, πατρὶ
φέρουσα; τίς σ' ἔξῆρεν οἴκοθεν σθόλος;
ἥκεις γὰρ οὐ κενή γε, τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς
ἔξοιδα· μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἐγὼ τὰ μὲν παθήματ', ὦπαθον, πάτερ,
ζητοῦσα τὴν σὴν, ποῦ κατοικοίη, τροφὴν,
παρεῖσ' ἐάσω. δὶς γὰρ οὐχὶ βούλομαι
πονοῦσά τ' ἀλγεῖν, καὶ λέγουσ' αὖθις πάλιν.
ἃ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμόροιν παίδοιν κακὰ
νῦν ἔστι, ταῦτα σημανοῦσ' ἐλήλυθα.
πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως, Κρέοντί τε
θρόνους ἑᾶσθαι, μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν,
λόγῳ σκοπουῦσι τὴν πάλαι γένους φθορὰν,
οἵα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον·
νῦν δ' ἐκ θεῶν του κἀξ ἀλιτηρίου φρενὸς
εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακὴ,
ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ.
χὠ μὲν νεάζων, καὶ χρόνῳ μείων γεγὼς,
τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκην θρόνων
ἀπωσθερίσκει, κἀξελήλακεν πάτρας.
ὁ δ', ὡς καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύων λόγος,
τὸ κοῖλον Ἄργος βὰς φυγὰς, προσλαμβάνει
κῆδός τε καινὸν καὶ ξυναστωισθὰς φίλους,
ὡς αὐτίκ' Ἄργος δὴ τὸ Καδμεῖον πέδον
τιμῇ καθέξον, καὶ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν.

ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐστιν, ὦ πάτερ, λόγων,
ἀλλ' ἔργα δεινά· τοὺς δὲ σοὺς ὅσοι θεοὶ
πόνους καλοικίουσιν, οὐκ ἔχω μαθεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδ', ὡς ἐμοῦ θεοὺς
ὤραν τιν' ἕξειν, ὥστε σωθῆναί ποτε;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἔγωγε τοῖς νῦν γ', ὦ πάτερ, μαντεύμασι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίοισι τούτοις; τί δὲ τεθέσπισαι, τέκνον;

ΙΣΜΗΝΗ.

σὲ τοῖς ἐκεῖ ζητητὸν ἀνθρώποις ποτὲ
θανόντ' ἔσεσθαι ζῶντά τ', εὐσοίας χάριν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς δ' ἂν τοιοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅτ' οὐκ ἔτ' εἰμὶ, τηνικαῦτ' ἄρ' εἰμὶ ἀνήρ.

ΙΣΜΗΝΗ.

νῦν γὰρ θεοί σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ὤλλυσαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

γέροντα δ' ὀρθοῦν, φλαῦρον, ὃς νέος πέση.

ΙΣΜΗΝΗ.

καὶ μὴν Κρέοντά γ' ἵσθι σοι τούτων χάριν
ἥξοντα βαιοῦ κοὐχὶ μυρίου χρόνου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅπως τί δράσῃ, παῖδες; ἑρμήνευέ μοι.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὡς σ' ἄγχι γῆς στήσωσι Καδμείας, ὅπως

κρατῶσι μέν σου, γῆς δὲ μὴ 'μβαίνης ὅρων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ δ' ὠφέλησις τίς θύραισι κειμένου;

ΙΣΜΗΝΗ.

κείνοις ὁ τύμβος δυσλυχῶν ὁ σὸς βαρύς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κἄνευ θεοῦ τις τοῦτό γ' ἂν γνώμῃ μάθοι.

ΙΣΜΗΝΗ.

τούτου χάριν τοίνυν σε προσθέσθαι πέλας
χώρας θέλουσι· μηδ' ἵν' ἂν σαυτοῦ κρατοῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ καὶ καταστιῶσι Θηβαίᾳ νόνει;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλ' οὐκ ἐᾷ τοὔμφυλον αἷμά σ', ὦ πάτερ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ ἆρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσουσιν ποτέ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἔσται ποτ' ἆρα τοῦτο Καδμείοις βάρος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίας φανείσης, ὦ τέκνον, ξυναλλαγῆς;

ΙΣΜΗΝΗ.

τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς, σοῖς ὅταν σφῶσιν τάφοις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἐννέπεις, κλύουσα τοῦ λέγεις, τέκνον;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀνδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἑστίας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ;

ΙΣΜΗΝΗ.

ὡς φασιν οἱ μολόντες εἰς Θήβης πέδον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

παίδων τις οὖν ἤκουσε τῶν ἐμῶν τάδε;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἄμφω γ' ὁμοίως, κἀξεπίστασθον καλῶς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κἄπ' οἱ κάκιστοι τῶνδ' ἀκούσαντες, πάρος
τοῦ μοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλγῶ κλύουσα ταῦτ' ἐγώ· φέρω δ' ὅμως.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οἱ θεοί σφι μήτε τὴν πεσοῦσαν
ἔριν κατασβέσειαν, ἐν δ' ἐμοὶ τέλος
αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι,
ἧς νῦν ἔχονται, κἀπαναιροῦνται δόρυ·
ὡς οὔτ' ἂν ὃς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει,
μείνειεν, οὔτ' ἂν ὃς ξυλλήλυθὼς, πόλιν
ἔλθοι ποτ' αὖθις· οἵ γε τὸν φύσαντ' ἐμὲ,
οὕτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον,
οὐκ ἔσχον, οὐδ' ἤμυναν· ἀλλ' ἀνάστατος
αὐτοῖν ἐπέμφθην, κἀξεκηρύχθην φυγάς.
εἴπερ γὰρ ἦν μοι τοῦτ' ἐμοὶ τότε
πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνεσεν.
οὐ δῆτ', ἐπεί τοι τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν,
ὅπηνίκ' ἔζει θυμὸς, ἥδιστον δ' ἐμοὶ
τὸ κατθανεῖν ἦν καὶ τὸ λευσθῆναι πέτροις,
οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν·
χρόνῳ δ' ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων,
κἀμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι
μείζω κολασθὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων,
τοτηνίκ' ἤδη τοῦτο μὲν, πόλις βίᾳ

πλανητέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον· οἱ δ' ἐπωφελεῖν,
οἱ τοῦ πατρὸς, τῷ πατρὶ δυνάμενοι, τὸ δρᾶν
οὐκ ἠθέλησαν, ἀλλ' ἔπους σμικροῦ χάριν
φυγάς σφιν ἔξω πλωχὸς ηλώμην ἐγώ.
ἐκ ταῖνδε δ', οὔσαιν παρθένοιν, ὅσον φύσις
δίδωσιν αὐταῖν, καὶ τροφὰς ἔχω βίου,
καὶ γῆς ἄδειαν, καὶ γένους ἐπάρκεσιν·
τῶ δ' ἀντὶ τοῦ φύσαντος εἱλέσθην θρόνους
καὶ σκῆπτρα κραίνειν, καὶ τυραννεύειν χθονός.
ἀλλ' οὔ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου,
οὔτε σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ
ὄνησις ἥξει. τοῦτ' ἐγῷδα, τῆσδέ τε
μαντεῖ' ἀκούων, ξυννοῶν τά τ' ἐξ ἐμοῦ
παλαίφαθ', ἅμοὶ Φοῖβος ἤνυσέν ποτε.
πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα πεμπτόνλων, ἐμοῦ
μασλῆρα, κεἴ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει.
ἐὰν γὰρ ὑμεῖς, ὦ ξένοι, θέλητ' ἐμοῦ
ξὺν ταῖσδε ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς
ἀλκὴν ποιεῖσθαι, τῆδε τῇ πόλει μέγαν
σωτῆρ' ἀρεῖσθε, τοῖς δ' ἐμοῖς ἐχθροῖς πόνους.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπαξίως μὲν Οἰδίπους κατοικτίσαι,
αὐτός τε, παῖδές θ' αἵδε· ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς
σωτῆρα σαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ,
παραινέσαι σοι βούλομαι τὰ σύμφορα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλταθ', ὡς νυν πᾶν τελοῦντι προξένει.

ΧΟΡΟΣ.

θοῦ νυν καθαρμὸν τῶνδε δαιμόνων, ἐφ' ἃς
τὸ πρῶτον ἵκου καὶ κατέσκηψας πέδον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τρόποισι ποίοις; ὦ ξένοι, διδάσκετε.

ΧΟΡΟΣ.

πρῶτον μὲν ἱερᾶς ἐξ ἀειρύτου χοᾶς
χρήνης ἐνέγκου, δι' ὁσίων χειρῶν σίγων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅταν δὲ τοῦτο χεῦμ' ἀκήρατον λάβω;

ΧΟΡΟΣ.

κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη,
ὧν κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφισλόμους.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

θαλλοῖσιν, ἢ κρόκαισιν; ἢ ποίῳ τρόπῳ;

ΧΟΡΟΣ.

οἰὸς νεαρᾶς νεοτόκῳ μαλλῷ βαλών.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἶεν· τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή;

ΧΟΡΟΣ.

χοὰς χέασθαι σλάγχα πρὸς πρώτην ἕω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ τοῖσδε κρωσσοῖς, οἷς λέγεις, χέω τάδε;

ΧΟΡΟΣ.

τρισσάς γε πηγάς· τὸν τελευταῖον δ' ὅλον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τοῦ τόνδε πλήσας θῶ; δίδασκε καὶ τόδε.

ΧΟΡΟΣ.

ὕδατος, μελίσσης· μηδὲ προσφέρειν μέθυ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅταν δὲ τούτων γῆ μελάμφυλλος τύχῃ;

ΧΟΡΟΣ.

τρὶς ἐννέ' αὐτῇ κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν

τιθεὶς ἐλαίας, τάσδ' ἐπεύχεσθαι λιτάς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τούτων ἀκοῦσαι βούλομαι. μέγισθα γάρ.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν
σέβνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον,
αἰτοῦ σύ γ' αὐτὸς, κεἴ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ,
ἄπαυστα φωνῶν, μηδὲ μηκύνων βοήν.
ἔπειτ' ἀφέρπειν ἄσκοπος. καὶ ταῦτά σοι
δρᾶσαν λι θαρσῶν ἂν παρασταίην ἐγώ.
ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ' ἄν, ὦ ξέν', ἀμφὶ σοί.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ παῖδε, κλύετον τῶνδε προσχώρων ξένων;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἠκούσαμέν τε, χὤ τι δεῖ πρόσθασσε δρᾶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά. λείπομαι γὰρ ἐν
τῷ μὴ δύνασθαι, μήθ' ὁρᾶν, δυοῖν κακοῖν.
σφῷν δ' ἡτέρα μολοῦσα πραξάτω τάδε.
ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι κἀντὶ μυρίων μίαν
ψυχὴν τάδ' ἐκλίνουσαν, ἢν εὔνους παρῇ.
ἀλλ' ἐν τάχει τι πράσσετον· μόνον δ' ἐμὲ
μὴ λείπετ'. οὐ γὰρ ἂν σθένοι τοὐμὸν δέμας
ἔρημον ἕρπειν, οὐδ' ὑφηγητοῦ γ' ἄνευ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλ' εἶμ' ἐγὼ τελοῦσα· τὸν τόπον δ' ἵνα
τὰ χρεῖ' ἐφεύρω, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

τοὐκεῖθεν ἄλσους, ὦ ξένη, τοῦδ'· ἢν δέ του
σκάνιν τιν' ἴσχῃς, ἔσθ' ἕπιοικος, ὃς φράσει.

ΙΣΜΗΝΗ.

χωρεῖμ' ἂν ἐς τόδ'· Ανλιγόνη, σὺ δ' ἐνθάδε
φύλασσε πατέρα τόνδε. τοῖς τεκοῦσι γὰρ
οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν.

ΧΟΡΟΣ.

δεινὸν μέν, τὸ πάλαι κείμενον ἤ-
δη κακὸν, ὦ ξεῖν', ἐγεγείρειν·
ὅμως δ' ἔραμαι πυθέσθαι —

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί τοῦτο;

ΧΟΡΟΣ.

τᾶς δειλαίας ἀπόρου φανείσας
ἀλγηδόνος, ᾇ ξυνέσλας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μὴ, πρὸς ξενίας, ἀνοίξῃς,
τᾶς σᾶς. πέπονθ' ἔργ' ἀναιδῆ.

ΧΟΡΟΣ.

τό τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λῆγον
χρήζω, ξέν', ὀρθὸν ἄκουσμ' ἀκοῦσαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰώ μοι.

ΧΟΡΟΣ.

σλέξον, ἱκετεύω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

φεῦ, φεῦ.

ΧΟΡΟΣ.

πείθου· κἀγὼ γὰρ ὅσον σὺ προσχρήζεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἤνεγκον κακότατ', ὦ ξένοι,
ἤνεγκον, ἄκων μὲν, θεὸς ἴσλω·

τιθεὶς ἐλαίας, τάσδ' ἐπευχέσθαι λιτάς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τούτων ἀκοῦσαι βούλομαι. μέγιστα γάρ.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν
σέβνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον,
αἰτοῦ σύ γ' αὐτὸς, κεἴ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ,
ἄπυστα φωνῶν, μηδὲ μηκύνων βοήν·
ἔπειτ' ἀφέρπειν ἄσκοπος. καὶ ταῦτά σοι
δρᾶσαι λίθων ἂν παρασταίην ἐγώ·
ἄλλως δὲ δειμαίνομ' ἄν, ὦ ξέν', ἀμφὶ σοί.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ παῖδε, κλύετον τῶνδε προσχώρων ξένων;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἠκούσαμέν τε, χὤτι δεῖ πρόσθασσε δρᾶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά. λείπομαι γὰρ ἐν
τῷ μὴ δύνασθαι, μήθ' ὁρᾶν, δυοῖν κακοῖν.
σφῷν δ' ἡτέρα μολοῦσα πραξάτω τάδε.
ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι κἀντὶ μυρίων μίαν
ψυχὴν τάδ' ἐκλίνουσαν, ἢν εὔνους παρῇ.
ἀλλ' ἐν τάχει τι πράσσετον· μόνον δ' ἐμὲ
μὴ λείπετ'. οὐ γὰρ ἂν σθένοι τοὐμὸν δέμας
ἔρημον ἔρπειν, οὐδ' ὑφηγητοῦ γ' ἄνευ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλ' εἶμ' ἐγὼ τελοῦσα· τὸν τόπον δ' ἵνα
τὰ χρεῖ' ἐφεύρω, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

τοὐκεῖθεν ἄλσους, ὦ ξένη, τοῦδ'· ἢν δέ του
σκαίνιν τιν' ἴσχῃς, ἔσθ' ἕπουκος, ὃς φράσει.

ΙΣΜΗΝΗ.

χωρεῖμ' ἂν ἐς τόδ'· Ἀντιγόνη, σὺ δ' ἐνθάδε
φύλασσε πατέρα τόνδε. τοῖς τεκοῦσι γὰρ
οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν.

ΧΟΡΟΣ.

δεινὸν μέν, τὸ πάλαι κείμενον ἤ-
δη κακὸν, ὦ ξεῖν', ἐγεγείρειν·
ὅμως δ' ἔραμαι πυθέσθαι —

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί τοῦτο;

ΧΟΡΟΣ.

τᾶς δειλαίας ἀτόρου φανείσας
ἀλγηδόνος, ᾇ ξυνέσταν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μὴ, πρὸς ξενίας, ἀνοίξῃς,
τᾶς σᾶς. πέπονθ' ἔργ' ἀναιδῆ.

ΧΟΡΟΣ.

τό τοι πολὺ καὶ μηδαμᾶ λῆγον
χρήζω, ξέν', ὀρθὸν ἄκουσμ' ἀκοῦσαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰώ μοι.

ΧΟΡΟΣ.

σέρξον, ἱκετεύω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

φεῦ, φεῦ.

ΧΟΡΟΣ.

πείθου· κἀγὼ γὰρ ὅσον σὺ προσχρήζεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἤνεγκον κακότατ', ὦ ξένοι,
ἤνεγκον, ἄκων μὲν, θεὸς ἴστω·

τούτων δ' αὐθαίρετον οὐδέν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἐς τί;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κακᾷ μ' ἐν εὐνᾷ πόλις οὐδὲν ἴδριν
γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ.

ΧΟΡΟΣ.

ἢ μητρόθεν, ὡς ἀκούω,
δυσώνυμα λέκτρ' ἔσηλησας;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὤ μοι, θάνατος μὲν τάδ' ἀκούειν,
ὦ ξέν'· αὗται δὲ δύ' ἐξ ἐμοῦ —

ΧΟΡΟΣ.

πῶς φής;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

παῖδες, δύο δ' ἄτα —

ΧΟΡΟΣ.

ὤ Ζεῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ματρὸς κοινᾶς
ἀπέβλαστον ὠδῖνος.

ΧΟΡΟΣ.

σαί τ' ἄρ' εἶσ' ἀπόγονοί τε καὶ
κοιναί γε πατρὸς ἀδελφεαί.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰώ.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὼ δῆτα.
μυρίων ἐπισφοφὰς κακῶν
ἔπαθες.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔσωθεν ἄλλος ἔχειν.

ΧΟΡΟΣ.

ἔρεξας —

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ ἔρεξα.

ΧΟΡΟΣ.

τί γάρ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐδεξάμην

δῶρον, ὃ μήποτ' ἐγὼ ταλαικάρδιος
ἔσω φέλησα πόλεως ἐξελέσθαι.

ΧΟΡΟΣ.

δύσλαινε, τί γάρ; ἔθου φόνον —

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί τοῦτο; τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν;

ΧΟΡΟΣ.

πατρός;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πάπαι·

δευτέραν ἔπαισας ἐπὶ νόσῳ νόσον.

ΧΟΡΟΣ.

ἔκανες —

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔκανον. ἔχει δ' ἐμοὶ —

ΧΟΡΟΣ.

τί τοῦτο;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρὸς δίκας τι.

ΧΟΡΟΣ.

τί γάρ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐγὼ φράσω.
καὶ γὰρ ἀγνὼς ἐφόνευσα, κἀπωλέσα·
νόμῳ δὲ καθαρὸς, ἀίδρις ἐς τόδ' ἦλθον.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' ἡμὶν Αἰγέως γόνος
Θησεὺς κατ' ὀμφὴν σὴν ἀπωσθαλεὶς πάρα.

ΘΗΣΕΥΣ.

πολλῶν ἀκούων ἔν τε τῷ πάρος χρόνῳ
τὰς αἱματηρὰς ὀμμάτων διαστροφὰς,
ἔγνωκά σ', ὦ παῖ Λαΐου· τανῦν θ' ὁδοῖς
ἐν ταῖσδ' ἀκούων, μᾶλλον ἐξεπίσταμαι.
σκευή τε γάρ σε καὶ τὸ δύσηνον κάρα
δηλοῦτον ἡμῖν ὅνθ' ὃς εἶ, καί σ' οἰκτίσας
θέλω σ' ἐρέσθαι, δύσμορ' Οἰδίπου, τίνα
πόλεως ἐπέστης προσφορὰν ἐμοῦ τ' ἔχων,
αὐτός τε, χ' ἡ σὴ δύσμορος παραστάτις.
δίδασκε. δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις
λέξας, ὁπωσίας ἐξαφιστοίμην ἐγώ.
ὡς οἶδά γ' αὐτὸς, ὡς ἐπαιδεύθην ξένος,
ὥστ' ἐσε σὺ, χὤστις πλεῖστ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης
ἤθλησα κινδυνεύματ' ἐν τῷ μῷ κάρᾳ,
ὥστε ξένον γ' ἂν οὐδέν' ὄνθ', ὥστ' ἐσε σὺ νῦν,
ὑπεκβαλοίμην μὴ οὐ συνεκσώζειν· ἐπεὶ
ἔξοιδ' ἀνὴρ ὢν, χὤτι τῆς ἐς αὔριον
οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Θησεῦ, τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ
παρῆκεν,

παρῆκεν, ὥστε βραχέα μοι δεῖσθαι φράσαι.
σὺ γάρ μ' ὃς εἰμὶ, κἀξ ὅτου πατρὸς γεγὼς,
καὶ γῆς ὁσίας ἦλθον, εἰρηκὼς κυρεῖς.
ὥστ' ἔστι μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο, πλὴν
εἰπεῖν ἃ χρήζω, κῷ λόγος διέρχεται.

ΘΗΣΕΥΣ.

τοῦτ' αὐτὸ νῦν δίδασκ', ὅπως ἂν ἐκμάθω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δώσων ἱκάνω τοὐμὸν ἄθλιον δέμας
σοὶ δῶρον, οὐ σπουδαῖον εἰς ὄψιν·, τὰ δὲ
κέρδη παρ' αὐτοῦ κρείσσον', ἢ μορφὴ καλή.

ΘΗΣΕΥΣ.

ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἥκειν φέρων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

χρόνῳ μάθοις ἄν, οὐχὶ τῷ παρόντι που.

ΘΗΣΕΥΣ.

ποίῳ γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεται;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅταν θάνω 'γὼ, καὶ σύ μου ταφεὺς γένῃ.

ΘΗΣΕΥΣ.

τὰ λοίσθι' αἰτῇ τοῦ βίου· τὰ δ' ἐν μέσῳ,
ἢ λῆσιν ἴσχεις, ἢ δι' οὐδενὸς ποιῇ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἀλλ' ἐν βραχεῖ δὴ τήνδ' ἔμ' ἐξαιτῇ χάριν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅρα γε μήν· οὐ σμικρὸς, οὐκ, ἀγὼν ὅδε.

ΘΗΣΕΥΣ.

πότερα τὰ τῶν σῶν ἐκγόνων, ἢ 'μοῦ λέγεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κεῖνοι κομίζειν κεῖσ' ἀναγκάζουσί με.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἀλλ' εἰ θέλοιέν γ', οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὐδ', ὅτ' αὐτὸς ἤθελον, παρίεσαν.

ΘΗΣΕΥΣ.

ὦ μῶρε, θυμὸς ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει· τανῦν δ' ἔα.

ΘΗΣΕΥΣ.

δίδασκ'. ἄνευ γνώμης γὰρ οὔ με χρὴ λέγειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πέπονθα, Θησεῦ, δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἦ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐ δῆτ'· ἐσεῖ πᾶς τοῦτό γ' Ελλήνων θροεῖ.

ΘΗΣΕΥΣ.

τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὕτως ἔχει μοι. γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην
πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων· ἔστιν δ' ἐμοὶ
πάλιν κατελθεῖν μήποθ', ὡς πατροκτόνῳ.

ΘΗΣΕΥΣ.

πῶς δῆτά σ' ἂν πεμψαίαθ', ὥστ' οἰκεῖν δίχα;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸ θεῖον αὐτοὺς ἐξαναγκάζει σθόμα.

ΘΗΣΕΥΣ.

ποῖον πάθος δείσαντας ἐκ χρησηρίων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅτι σφ' ἀνάγκη τῆδε πλησῆναι χθονί.

ΘΗΣΕΥΣ.

καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τἀμὰ κἀκείνων πικρά;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλταΘ' Αἰγέως παῖ, μόνοις οὐ γίγνεται
θεοῖσι γῆρας, οὐδὲ μὴν θανεῖν ποτε·
τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατὴς χρόνος.
φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος·
θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία.
καὶ πνεῦμα ταὐτὸν οὔποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσι
φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει.
τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ
τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται, καὐθις φίλα.
καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τανῦν εὐημερεῖ
καλῶς τὰ πρὸς σέ, μυρίας ὁ μυρίος
χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰών,
ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα
ἐν δορὶ διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου·
ἵν' ὑμὸς εὖδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς
ψυχρός ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται,
εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεύς, χὠ Διὸς Φοῖβος σαφής.
ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺ τἀχίνητ' ἔπη,
ἔα μ' ἐν οἷσιν ἠρξάμην, τὸ σὸν μόνον
πιστὸν φυλάσσων· κοὔποτ' Οἰδίπουν ἐρεῖς
ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων
τῶν ἐνθάδ', εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.

ΧΟΡΟΣ.

ἄναξ, πάλαι καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη
γῇ τῇδ' ἀνὴρ ὅδ' ὡς τελῶν ἐφαίνετο.

ΘΗΣΕΥΣ.

τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι
τοιοῦδ', ὅτῳ πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος
κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰέν ἐστιν ἑστία;
ἔπειτα δ' ἱκέτης δαιμόνων ἀφιγμένος
γῇ τῇδε κἀμοὶ δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει.
ἃγὼ σεβισθεὶς, οὕνεκ' ἐκβαλῶ χάριν
τὴν τοῦδε, χώρᾳ δ' ἔμπαλιν κατοικιῶ.
εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μίμνειν, σέ νιν
τάξω φυλάσσειν· εἰ δ' ἐμοῦ σθένειν μέτα
τόδ' ἡδύ, τούτων, Οἰδίπους, δίδωμί σοι
κρίναντι χρῆσθαι. τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιούτοισιν εὖ.

ΘΗΣΕΥΣ.

τί δῆτα χρῄζεις; ἦ δόμους σθείχειν ἐμούς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἰ μοι θέμις γ' ἦν. ἀλλ' ὁ χῶρος ἔσθ' ὅδε —

ΘΗΣΕΥΣ.

ἐν ᾧ τί πράξεις; οὐ γὰρ ἀντισθήσομαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐν ᾧ κρατήσω τῶν ἐμ' ἐκβεβληκότων.

ΘΗΣΕΥΣ.

μέγ' ἂν λέγοις δῶρημα τῆς ξυνουσίας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἰ σοί γ' ἄπτερ φῂς ἐμμενεῖ τελοῦντί μοι.

ΘΗΣΕΥΣ.

θάρσει τὸ τοῦδέ γ' ἀνδρός· οὔ σε μὴ προδῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὔ τοι σ' ὑφ' ὅρκου γ', ὡς κακὸν, πιστώσομαι.

ΘΗΣΕΥΣ.

οὔκουν πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς οὖν ποιήσεις;

ΘΗΣΕΥΣ.

τοῦ μάλιστ' ὄκνος σ' ἔχει;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἥξουσιν ἄνδρες —

ΘΗΣΕΥΣ.

ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσται μέλον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅρα με λείπων —

ΘΗΣΕΥΣ.

μὴ δίδασχ' ἃ χρή με δρᾶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

655 ὀκνοῦντ' ἀνάγκη.

ΘΗΣΕΥΣ.

τοὐμὸν οὐκ ὀκνεῖ κέαρ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ οἶσθ' ἀπειλὰς —

ΘΗΣΕΥΣ.

οἶδ' ἐγώ σε μή τινα
ἐνθένδ' ἀπάξοντ' ἄνδρα πρὸς βίαν ἐμοῦ.
πολλὰς δ' ἀπειλὰς, πολλὰ δὴ μάτην ἔπη
θυμὸς κατηπείλησεν· ἀλλ' ὁ νοῦς ὅταν
660 αὐτοῦ γένηται, ῥᾳδία τἀπειλήματα.
κείνοις δ', ἴσως κεἰ δεῖν' ἐπερρώσθη λέγειν
τῆς σῆς ἀγωγῆς, οἶδ' ἐγώ, φανήσεται
μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος, οὐδὲ πλώσιμον.
θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε, κἄνευ τῆς ἐμῆς

γνώμης, ἐπαινῶ, Φοῖβος εἰ προὔπεμψέ σε·
ὅμως δὲ κἀμοῦ μὴ παρόντος, οἶσθ' ὅτι
τοὐμὸν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς.

ΧΟΡΟΣ.

Εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας στροφὴ α'.
ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα,
τὸν ἀργῆτα Κολωνόν·
ἔνθα λίγεια μινύρεται
θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν
χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις,
τὸν οἴνωπ' ἀνέχουσα κισσὸν,
καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ
φυλλάδα μυριόκαρπον, ἀνήλιον,
ἀνήνεμόν τε πάντων
χειμώνων· ἵν' ὁ βακχειώτας ἀεὶ
Διόνυσος ἐμβατεύει,
θείαις ἀμφιπολῶν τιθήναις.
θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας ἀντιστρ. α'.
ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ αἰεὶ
νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν
ἀρχαῖον στεφάνωμ', ὅ τε
χρυσαυγὴς κρόκος· οὐδ' ἀΰπνοι
κρῆναι μινύθουσιν
Ἰλισσοῦ νομάδες ῥεέθρων,
ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἤματι
ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται,
ἀκηράτῳ ξὺν ὄμβρῳ
στερνούχου χθονός· οὐδὲ Μουσᾶν χοροί
νιν ἀπεστύγησαν, οὐδέ γ'
ἁ χρυσάνιος Ἀφροδίτα.

ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ στροφὴ β'.
γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω,
οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ
Πέλοπός ποτε βλαστὸν,
φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐτόποιον,
ἐγχέων φόβημα δαΐων,
ὃ τᾶδε θάλλει μέγιστα χώρᾳ,
γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας·
τὸ μέν τις οὔτε νέος, οὔτε γήρᾳ
σημαίνων ἁλιώσει χερὶ πέρσας.
ὁ γὰρ ἐσαιὲν ὁρῶν κύκλος
λεύσσει νιν Μορίου Διὸς,
χ' ἁ γλαυκῶπις Ἀθάνα.
ἄλλον δ' αἶνον ἔχω ἀντιστρ. β'.
ματροπόλει τᾷδε, κράτιστον
δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος, εἰπεῖν,
αὔχημα μέγιστον,
εὐίππου, εὐπώλου, εὐθαλάσσου.
ὦ παῖ Κρόνου, σὺ γάρ νιν εἰς
τόδ' εἶσας αὔχημ', ἄναξ Ποσειδάν,
ἵπποισιν τὸν ἀχεστῆρα χαλινὸν
πρώταισι ταῖσδε χλίσας ἀγυιαῖς.
ἁ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἁλία χερ-
σὶ παραπεπταμένα πλάτα
θρώσκει, τῶν ἑκατομπόδων
Νηρήδων ἀκόλουθος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ω πλεῖσθ' ἐπαίνοις εὐλογούμενον πέδον,
νῦν σοι τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ, καινόν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἆσσον ἔρχεται
Κρέων ὅδ' ἡμῖν οὐκ ἄνευ πομπῶν, πάτερ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλτατοι γέροντες, ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ
φαίνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα τῆς σωτηρίας.

ΧΟΡΟΣ.

θάρσει, παρέσται. καὶ γὰρ εἰ γέρων κυρῶ,
τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος.

ΚΡΕΩΝ.

ἄνδρες χθονὸς τῆσδ' ἐγγενεῖς οἰκήτορες,
ὁρῶ τιν' ὑμᾶς ὀμμάτων εἰλῃφότας
φόβον νεωρῇ τῆς ἐμῆς ἐσπεισόδου,
ὃν μήτ' ὀκνεῖτε, μήτ' ἀφῆτ' ἔπος κακόν.
ἥκω γὰρ οὐχ ὡς δρᾶν τι βουληθεὶς, ἐπεὶ
γέρων μέν εἰμι, πρὸς πόλιν δ' ἐπίσταμαι
σθένουσαν ἥκων, εἴ τιν' Ἑλλάδος, μέγα.
ἀλλ' ἄνδρα τόνδε τηλικόσδ' ἐπεσβάλην
πείσων ἔπεσθαι πρὸς τὸ Καδμεῖον πέδον,
οὐκ ἐξ ἑνὸς σκείλαντος, ἀλλ' ἀσταῖν ὕπο
πάντων κελευσθεὶς, οὕνεχ' ἥκέ μοι γένει
τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματα πλεῖστον πόλεως.
ἀλλ', ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, κλύων ἐμοῦ,
ἵκου πρὸς οἴκους. πᾶς σε Καδμείων λεὼς
καλεῖ δικαίως· ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐγὼ,
ὅστῳ περ, εἰ μὴ πλεῖστον ἀνθρώπων ἔφυν
κάκιστος, ἀλγῶ τοῖσι σοῖς κακοῖς πλέον,
ὁρῶν σε τὸν δύστηνον, ὄντα μὲν ξένον,

ἀεὶ

ἀεὶ δ' ἀλήτην, κἀπὸ προσωπόλου μιᾶς
βιοσλερῆ χωροῦνλα· τὴν ἐγὼ τάλας
οὐκ ἄν ποτ' ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν
ἔδοξ', ὅσον πέπλωκεν ἥδε δύσμορος,
ἀεί σε κηδεύουσα καὶ τὸ σὸν κάρα
πλωχῇ διαίτῃ, τηλικοῦτος, οὐ γάμων
ἔμπειρος, ἀλλὰ τοῦ τιθήνιος ἀρωγάσαι.
ἆρ' ἄθλιον τοὔνειδος, ὦ τάλας ἐγὼ,
ὠνείδισ' εἰς σὲ, κἀμὲ, καὶ τὸ πᾶν γένος;
ἀλλ', οὐ γάρ ἐστι ταμφανῆ κρύπλειν, σύ νυν,
πρὸς θεῶν πατρῴων, Οἰδίπους, πεισθεὶς ἐμοὶ,
κρύψον, θελήσας ἄστυ καὶ δόμους μολεῖν
τοὺς σοὺς πατρῴους, τήνδε τὴν πόλιν φίλως
εἰπών. ἐπαξία γάρ. ἡ δ' οἵκοι, πλέον
δίκῃ σέβοιτ' ἄν, οὖσα σὴ πάλαι τροφός.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πάντα τολμῶν, κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων
λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον,
τί ταῦτα πειρᾷ, κἀμὲ δεύτερον θέλεις
ἑλεῖν, ἐν οἷς μάλισθ' ἂν ἀλγοίην ἁλούς;
πρόσθεν τε γάρ με τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς
νοσοῦνθ', ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονὸς,
οὐκ ἤθελες θέλοντι προσθέσθαι χάριν.
ἀλλ' ἡνίκ' ἦδη μεσὸς ἦν θυμούμενος,
καὶ τοὺν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκύ,
τότ' ἐξεώθεις, κἀξέβαλλες· οὐδέ σοι
τὸ συγγενὲς τοῦτ' οὐδαμῶς τότ' ἦν φίλον.
νῦν τ' αὖθις ἡνίκ' εἰσορᾷς πόλιν τ' ἐμοὶ
ξυνοῦσαν εὔνουν τήνδε, καὶ γένος τὸ πᾶν,
πειρᾷ μεταστῶν, σκληρὰ μαλθακῶς λέγων.

καί τοι τίς αὕτη τέρψις ἄκοντας φιλεῖν;
ὥσπερ τις εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν
μηδὲν διδοίη, μηδ' ἐπαρκέσαι θέλοι,
πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρῄζεις, τότε
δωροῖθ', ὅτ' οὐδὲν ἡ χάρις χάριν φέρει,
ἆρ' ἂν ματαίου τῆσδ' ἂν ἡδονῆς τύχοις;
τοιαῦτα μέν τοι καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοί,
λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά.
φράσω δὲ καὶ τοῖσδ', ὡς σε δηλώσω κακόν.
ἥκεις ἐμ' ἄξων, οὐχ ἵν' εἰς δόμους ἄγῃς,
ἀλλ' ὡς πάραυλον οἰκίσῃς· πόλις δέ σοι
κακῶν ἄνατος τῆσδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός.
οὐκ ἔσθι σοι ταῦτ'· ἀλλὰ σοὶ τάδ' ἔστ', ἐκεῖ
χώρας ἀλάσθω ὑμὸς ἐνναίων ἀεί·
ἔστιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς
χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτό γ', ἐνθανεῖν μόνον.
ἆρ' οὐκ ἄμεινον ἢ σὺ τἀν Θήβαις φρονῶ;
πολλῷ γ', ὅσῳπερ καὶ σαφεστέρων κλύω,
Φοίβου τε, καὐτοῦ Ζηνὸς, ὃς κείνου πατήρ.
τὸ σὸν δ' ἀφῖχθαι δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα,
πολλὴν ἔχον στόμωσιν· ἐν δὲ τῷ λέγειν
κἀκ' ἂν λάβοις τὰ πλείον' ἢ σωτήρια.
ἀλλ', οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων, ἴθι·
ἡμᾶς δ' ἔα ζῆν ἐνθάδ'. οὐ γὰρ ἂν κακῶς,
οὐδ' ὧδ' ἔχοντες, ζῷμεν, εἰ τερσοίμεθα.

ΚΡΕΩΝ.

πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἐμ' εἰς τὰ σὰ,
ἢ σ' εἰς τὰ σαυτοῦ μᾶλλον ἐν τῷ νῦν λόγῳ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐμοὶ μέν ἐσθ' ἥδιστον, εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ

πείθειν οἷός τ' εἶ, μήτε τούσδε τοὺς πέλας.

ΚΡΕΩΝ.

ὦ δύσμοε', οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανῇ
φρένας ποτ', ἀλλὰ λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

γλώσσῃ σὺ δεινός· ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ
δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει.

ΚΡΕΩΝ.

χωρὶς τό τ' εἰπεῖν· πολλά, καὶ τὸ τὰ καίρια.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις.

ΚΡΕΩΝ.

οὐ δῆθ'; ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄπελθ', ἐρῶ γάρ καὶ πρὸ τῶνδε, μηδ' ἐμὲ
φύλασσ' ἐφορμῶν ἔνθα χρὴ ναίειν ἐμέ.

ΚΡΕΩΝ.

μαρτύρομαι τούσδ', οὐ σέ, πρός γε τοὺς φίλους
οἳ' ἀνταμείβῃ ῥήματ'. ἦν σ' ἕλω ποτὲ —

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς δ' ἂν με τῶνδε συμμάχων ἕλοι βίᾳ;

ΚΡΕΩΝ.

ἦ μὴν σὺ κἄνευ τῶνδε λυπηθεὶς ἔσει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίῳ ξὺν ἔργῳ τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις;

ΚΡΕΩΝ.

παίδοιν δυοῖν σοι τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ
ξυναρπάσας ἔπεμψα, τὴν δ' ἄξω τάχα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἵ μοι.

ΚΡΕΩΝ.

τάχ' ἔξεις μᾶλλον οἰμώζειν τάδε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὴν παῖδ' ἔχεις μου;

ΚΡΕΩΝ.

τήνδε γ' οὐ μακροῦ χρόνου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰὼ ξένοι, τί δρᾶσετ'; ἦ προδώσετε;
κοὐκ ἐξελᾶτε τὸν ἀσεβῆ τῆσδε χθονός;

ΧΟΡΟΣ.

χώρει, ξέν', ἔξω θᾶσσον· οὔτε γὰρ τανῦν
δίκαια πράσσεις, οὔτε πρόσθεν εἴργασαι.

ΚΡΕΩΝ.

ὑμῖν ἂν εἴη τήνδε καιρὸς ἐξάγειν
ἄκουσαν, εἰ θέλουσα μὴ πορεύσεται.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οἵ μοι τάλαινα, ποῖ φύγω; ποίαν λάβω
θεῶν ἄρηξιν, ἢ βροτῶν;

ΧΟΡΟΣ.

τί δρᾷς, ξένε;

ΚΡΕΩΝ.

οὐχ ἅψομαι τοῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ γῆς ἄναχτες.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ ξέν', οὐ δίκαια δρᾷς.

ΚΡΕΩΝ.

δίκαια.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δίκαια;

ΚΡΕΩΝ.

τοὺς ἐμοὺς ἄγω.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἰὼ πόλις. στροφή.

ΧΟΡΟΣ.

τί δρᾷς, ὦ ξέν'; οὐκ ἀφήσεις; τάχ' εἰς
Βάσανον εἶ χερῶν.

ΚΡΕΩΝ.

εἶργου.

ΧΟΡΟΣ.

σοῦ μὲν οὖ, τάδε γε μωμένου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πόλει μάχῃ γὰρ, εἴ τι πημαίνεις ἐμέ.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἠγόρευον ταῦτ' ἐγώ;

ΚΡΕΩΝ.

μέθες χεροῖν
τὴν παῖδα θᾶσσον.

ΧΟΡΟΣ.

μὴ 'ωίτασσ' ἃ μὴ κρατεῖς.

ΚΡΕΩΝ.

χαλᾷν λέγω σοι.

ΧΟΡΟΣ.

σοὶ δ' ἔγωγ' ὁδοιπορεῖν.
προβᾶθ' ὧδε, βᾶτε, βᾶτ' ἔντοπον.
πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμὰ, σθένει.
προβᾶθ' ὧδ' ἐμοί.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀφέλκομαι δύσπηνος, ὦ ξένοι, ξένοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποῦ, τέκνον, εἶ μοι;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πρὸς βίαν πορεύομαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὄρεξον, ὦ παῖ, χεῖρας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλ' οὐδὲν σθένω.

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ ἄξεθ' ὑμεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τάλας ἐγώ, τάλας.

ΚΡΕΩΝ.

οὔκουν ποτ' ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήψεσθόν ἔτι
ὁδοιπορήσεις· ἀλλ' ἕπεσθε νικᾶν θέλεις
πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους, ὑφ' ὧν ἐγὼ
ταχθεὶς τάδ' ἔρδω, καὶ τύραννος ὢν ὅμως,
νίκα. χρόνῳ γὰρ, οἶδ' ἐγὼ, γνώσει τάδε,
ὅθ' οὕνεκ' αὐτὸς αὑτὸν οὔτε νῦν καλὰ
δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω βίᾳ φίλων,
ὀργῇ χάριν δοὺς, ἥ σ' ἀεὶ λυμαίνεται.

ΧΟΡΟΣ.

ἕπου σύ τοι, ξεῖνε.

ΚΡΕΩΝ.

μὴ ψαύειν λέγω.

ΧΟΡΟΣ.

οὔ τοι σ' ἀφήσω, ταῖνδέ γ' ἐσπερημένος.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ μεῖζον ἆρα ῥύσιον πόλει τάχα
θήσεις. ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταύταιν μόναιν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἐς τί τρέψει;

ΚΡΕΩΝ.

τόνδ' ἀπαάξομαι λαβών.

ΧΟΡΟΣ.

δεινὸν λέγεις.

ΚΡΕΩΝ.

ὡς τοῦτο νῦν πεπραξέται,
ἢν μή μ' ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπεργάθῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φθέγμ' ἀναιδὲς, ἦ σὺ γὰρ ψαύσεις ἐμοῦ;

ΚΡΕΩΝ.

αὐδῶ σιωπᾶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μὴ γὰρ αἵδε δαίμονες
θείεν μ' ἄφωνον σοί γε τῆσδ' ἀρᾶς ἔτι,
ὅς μ', ὦ κάκιστε, ψιλὸν ὄμμ' ἀπωσάσας
πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχῃ βίᾳ.
τοιγὰρ σέ τ' αὐτὸν, καὶ γένος τὸ σὸν, θεῶν
ὁ πάντα λεύσσων Ηλιος δοίη βίον
τοιοῦτον, οἷον κἀμὲ, γηρᾶναί ποτε.

ΚΡΕΩΝ.

ὁρᾶτε ταῦτα, τῆσδε γῆς ἐγχώριοι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὁρῶσι κἀμὲ καὶ σέ· καὶ φρονοῦσ' ὅτι
ἔργοις πεπονθὼς, ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι.

ΚΡΕΩΝ.

οὔ τοι καθέξω θυμὸν, ἀλλ' ἄξω βίᾳ,
καὶ μοῦνός εἰμι, τόνδε, καὶ χρόνῳ βραδύς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰὼ τάλας. ἀνθιστροφή.

ΧΟΡΟΣ.

ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου, ξέν', εἰ
τάδε δοκεῖς τελεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

δοκῶ.

ΧΟΡΟΣ.

τάνδ' ἄρ' οὐκ ἔτι νέμω πόλιν.

ΚΡΕΩΝ.

τοῖς τοι δικαίοις χὠ βραχὺς νικᾷ μέγαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀκούεθ' οἷα φθέγγεται;

ΧΟΡΟΣ.

τά γ' οὐ τελεῖ.

ΚΡΕΩΝ.

Ζεὺς ταῦτ' ἂν εἰδείη· σὺ δ' οὐ . . . . .

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὐχ ὕβρις τάδ';

ΚΡΕΩΝ.

ὕβρις· ἀλλ' ἀνεκλέα.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὼ πᾶς λεὼς, ἰὼ γᾶς πρόμοι,
μόλετε σὺν τάχει, μόλετ'· ἐπεὶ πέραν
περῶσιν ἤδη.

ΘΗΣΕΥΣ.

τίς ποθ' ἡ βοή; τί τοὖργον; ἐκ τίνος φόβου ποτὲ
βουθυτοῦνλά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετ' ἐναλίῳ θεῷ
τοῦδ' ἐπισλάτη Κολωνοῦ; λέξαθ', ὡς εἰδῶ τὸ πᾶν,
οὗ χάριν δεῦρ' ἦξα θᾶσσον, ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλτατ', ἔγνων γὰρ τὸ προσφώνημά σου,
πέφανθα δεινὰ τοῦδ' ὑφ' ἀνδρὸς ἀρτίως.

ΘΗΣΕΥΣ.

τὰ ποῖα ταῦτα; τίς δ' ὁ πημήνας; λέγε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Κρέων ὅδ', ὃν δέδορκας, οἴχεται τέκνων
ἀφοσιώσας μου τὴν μόνην ξυνωρίδα.

ΘΗΣΕΥΣ.

πῶς εἶπας;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἷά περ πέφανθ' ἀκήκοας.

ΘΗΣΕΥΣ.

οὔκουν τις ὡς τάχιστα προσταλῶν μολὼν
πρὸς τούσδε βωμοὺς, πάντ' ἀναστάσει λεὼν,
ἀνίστασον ἱστορίαν τε θυμάτων ἄπο
στρεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος, ἔνθα δίσημοι
μάλιστα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοὶ,
ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δ' ἐγὼ
ξένῳ γένωμαι τῷδε, χειρωθεὶς βίᾳ;
ἴθ', ὡς ἄνωγα, σὺν τάχει. τοῦτον δ' ἐγὼ,
εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἦκον, ἧς ὅδ' ἄξιος,
ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἂν ἐξ ἐμῆς χερός.
νῦν δ' οὕστερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων,
τούτοισιν, οὐκ ἄλλοισιν, ἁρμοσθήσεται.
οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας, πρὶν ἂν
κείνας ἐναργεῖς δεῦρ' ἐμοὶ σήμης ἄγων·
ἑκὼν δέδρακας οὔτ' ἐμοῦ καταξίως,
οὔθ' ὧν πέφυκας αὐτὸς, οὔτε σῆς χθονὸς,
ὅστις δίκαι' ἀσκοῦσαν εἰσελθὼν πόλιν,

χἄνευ νόμου χραίνουσαν οὐδὲν, εἶτ᾽ ἀφεὶς
τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρι᾽, ὧδ᾽ ἐπεισπεσὼν,
ἄγεις θ᾽ ἃ χρήζεις, καὶ παρίστασαι βίᾳ.
χἄμοὶ πόλιν κένανδρον ἢ δούλην τινὰ
ἔδοξας εἶναι, χἄμ᾽ ἴσον τῷ μηδενί.
καί τοι σε Θῆβαί γ᾽ οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν.
οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν.
οὐδ᾽ ἄν σ᾽ ἐπῃνέσειαν, εἰ πυθοίατο
συλῶντα τἀμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν, βίᾳ
ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια.
οὔκουν ἔγωγ᾽ ἄν, σῆς ἐπεμβαίνων χθονὸς,
οὐδ᾽ εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα,
ἄνευ γε τοῦ κραίνοντος, ὅστις ἦν, χθονὸς,
οὔθ᾽ εἷλκον, οὔτ᾽ ἄν ἦγον· ἀλλ᾽ ἠπιστάμην
ξένον παρ᾽ ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών.
σὺ δ᾽ ἀξίαν οὐκ οὖσαν αἰσχύνεις πόλιν
τὴν αὑτὸς αὑτοῦ, καί σ᾽ ὁ πληθύων χρόνος
γέρονθ᾽ ὁμοῦ τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν.
εἶπον μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν,
τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρ᾽ ἄγειν τινὰ,
εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις
εἶναι βίᾳ τε κοὐχ ἑκών· καὶ ταῦτά σοι
τῷ νῷ θ᾽ ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω.

ΧΟΡΟΣ.

ὁρᾷς ἵν᾽ ἥκεις, ὦ ξέν᾽; ὡς ἀφ᾽ ὧν μὲν εἶ,
φαίνῃ δίκαιος, δρῶν δ᾽ ἐφευρίσκῃ κακά.

ΚΡΕΩΝ.

ἐγὼ οὔτ᾽ ἀνανδρον τήνδε τὴν πόλιν λέγων,
ὦ τέκνον Αἰγέως, οὔτ᾽ ἄβουλον, ὡς σὺ φῂς,
τοὔργον τόδ᾽ ἐξέπραξα· γιγνώσκων δ᾽ ὅτι

οὐδείς ποτ' αὐτοῖς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι
ζῆλος ξυναίμων, ὥσθ' ἑμοῦ τρέφειν βίᾳ.
ἤδη δ' ὅθ' οὕνεκ' ἄνδρα καὶ πατροκτόνον
κἄναγνον οὐ δεξαίατ', οὐδ' ὅτῳ γάμοι
ξυνόντες εὑρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων.
τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος εὔβουλον πάγον
ἐγὼ ξυνῆδη χθόνιον ὄνθ', ὃς οὐκ ἐᾷ
τοιοῦσδ' ἀλήτας τῆδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει,
ᾧ πίσιν ἴσχων τήνδ' ἐχειρούμην ἄγραν.
καὶ ταῦτ' ἂν οὐκ ἔσωσαν, εἰ μή μοι πικρὰς
αὐτῷ τ' ἀρὰς ἠρᾶτο καὶ τῷ μῷ γένει·
ἀνθ' ὧν πεσόντος ἠξίουν τάδ' ἀντιδρᾶν.
θυμοῦ γὰρ οὐδέν ἐστι γῆρας ἄλλο πλὴν
θανεῖν· θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἄπτεται.
πρὸς ταῦτα πράξεις οἷον ἂν θέλῃς· ἔσωσι
ἐρημία με, κεἰ δίκαι' ὅμως λέγω,
σμικρὸν τίθησι· πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως,
καὶ τηλικόσδ' ὢν, ἀντιδρᾶν πειράσομαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ λῆμ' ἀναιδὲς, τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς,
πότερον ἐμοῦ γέροντος, ἢ σαυτοῦ, τόδε;
ὅστις φόνους μοι, καὶ γάμους, καὶ ξυμφορὰς
τοῦ σοῦ διῆκας στόματος, ἃς ἐγὼ τάλας
ἤνεγκον ἄκων. θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον,
τάχ' ἄν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι.
ἔσωι καθ' αὑτόν γ' οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ
ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδέν, ἀνθ' ὅτου
τάδ' εἰς ἐμαυτὸν τοὺς ἐμοὺς θ' ἡμάρτανον.
ἔσωι δίδαξον, εἴ τι θέσφατον πατρὶ
χρησμοῖσιν ἴκνεῖθ', ὥστε πρὸς παίδων θανεῖν,

πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὀνειδίζοις ἐμοί,
ὃς οὔ τι βλάστας πω γενεθλίους πατρὸς,
οὐ μητρὸς εἶχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότ' ἦν.
εἰ δ' αὖ φανεὶς δύστηνος, ὡς ἐγὼ φάνην,
ἐς χεῖρας ἦλθον πατρὶ, καὶ κατέκλανον,
μηδὲν ξυνιεὶς ὧν ἔδρων, εἰς οὕς τ' ἔδρων,
πῶς γ' ἂν τό γ' ἦχον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις;
μητρὸς δὲ, τλῆμον, οὐκ ἐπαισχύνῃ γάμους,
οὕσης ὁμαίμου σῆς, μ' ἀναγκάζων λέγειν;
εἶους ἐρῶ τάχ'. οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι,
σοῦ γ' εἰς τάδ' ἐξελθόντος αἰνόστιον στόμα.
ἔτικτε γάρ μ', ἔτικτεν, ὦ μοι μοι κακῶν,
οὐκ εἰδότ' οὐκ εἰδυῖα· καὶ τεκοῦσά με,
αὐτῆς ὄνειδος παῖδας ἐξέφυτέ μοι.
ἀλλ' ἕν γ' ἄρ' οὖν ἐξοῖδα, σὲ μὲν ἐκόντ' ἐμὲ
κείνην τε ταῦτα δυσστομεῖν· ἐγὼ δέ νιν
ἄκων ἔγημα, φθέγγομαί τ' ἄκων τάδε.
ἀλλ' οὐ γὰρ οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς
γάμοισιν, οὔθ' οὓς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι
φόνους πατρῴους, ἐξονειδίζων πικρῶς.
ἓν γάρ μ' ἄμειψαι μοῦνον, ὧν σ' ἀνιστορῶ.
εἴ τις σε, τὸν δίκαιον, αὐτίχ' ἑνθάδε
κλείνοι παραστὰς, πότερα πυνθάνοι' ἂν, εἰ
πατήρ σ' ὁ καίνων, ἢ τίνοι' ἂν εὐθέως;
δοκῶ μὲν, εἴπερ ζῆν φιλεῖς, τὸν αἴτιον
τίνοι' ἄν, οὐδὲ τοὔνδικον περιβλέποις.
τοιαῦτα μέν τοι καὐτὸς εἰστέβην κακά,
θεῶν ἀγάλλων· οἷς ἐγὼ οὐδὲ τὴν πατρὸς
ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί.
σὺ δ', εἰ γὰρ οὐ δίκαιος, ἀλλ' ἄφαν κακὸς

λέγειν νομίζων, ῥητὸν ἄῤῥητόν τ' ἔπος,
τοιαῦτ' ὀνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον.
καί σοι τὸ Θησέως ὄνομα σωσεῦσαι καλὸν,
καὶ τὰς Αθήνας, ὡς κατῴκηνται καλῶς.
κἄθ' ὧδ' ἐπαινῶν πολλὰ, τοῦδ' ἐκλανθάνῃ,
ὅθ' οὕνεκ' εἴ τις γῆ θεοὺς ἐσέβεται
τιμαῖς σεβίζειν, ἥδε τοῦθ' ὑπερφέρει,
ἀφ' ἧς σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμὲ,
αὐτόν τ' ἐχείρου, τὰς κόρας τ' οἴχῃ λαβών.
ἀνθ' ὧν ἐγὼ νῦν τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ
καλῶν ἱκνοῦμαι, καὶ κατασκήψω λιταῖς,
ἐλθεῖν ἀρωγοὺς ξυμμάχους, ἵν' ἐκμάθῃς
οἵων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις.

ΧΟΡΟΣ.

ὁ ξεῖνος, ὦ ναξ, χρηστός· αἱ δὲ συμφοραὶ
αὐτοῦ πανωλεῖς, ἄξιαι δ' ἀμυνάθειν.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἄλις λόγων· ὡς οἱ μὲν ἐξηπατημένοι
σφεύδουσιν· ἡμεῖς δ', οἱ παθόντες, ἔσταμεν.

ΚΡΕΩΝ.

τί δῆτ' ἀφαυρῷ φωτὶ προσλάσσεις ποιεῖν;

ΘΗΣΕΥΣ.

ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὸν δ' ἐμοὶ
χωρεῖν, ἵν', εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖσδ' ἔχεις
τὰς παῖδας ἡμῶν, αὐτὸς ἐκδείξῃς ἐμοί·
εἰ δ' ἐξαρπασθεῖσ' ἔφυγον, οὐδὲν δεῖ πονεῖν.
ἄλλοι γὰρ οἱ σφεύδοντες, οὓς οὐ μή ποτε
χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐσωθῆναι θεοῖς.
ἀλλ' ἐξυφηγοῦ· γνῶθι δ' ὡς ἔχων ἔχῃ,
καί σ' εἷλε θηρῶνθ' ἡ τύχη· τὰ γὰρ δόλῳ

τῷ μὴ δικαίῳ κλήματ' οὐχὶ σώζεται.
κοὐκ ἄλλον ἕξεις εἰς τάδ'· ὡς ἐξοῖδά σε
οὐ ψιλὸν, οὐδ' ἄσκευον ἐς τοσήνδ' ὕβριν
ἥκοντα τόλμης τῆς παρεσθώσης ταχύν.
ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἔδρας τάδε.
ἃ δεῖ μ' ἀθρῆσαι, μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν
ἑνὸς ποιῆσαι φωτὸς ἀσθενεστέραν.
νοεῖς τι τούτων, ἢ μάτην ταχύν τέ σοι
δοκεῖ λελέχθαι, χὥτε ταῦτ' ἐμηχανῶ;

ΚΡΕΩΝ.

οὐδὲν σὺ μεμαθὼν ἐνθάδ' ὧν ἐρεῖς ἐμοί·
οἴκοι δὲ χ' ἡμεῖς εἰσόμεσθ' ἃ χρὴ ποιεῖν.

ΘΗΣΕΥΣ.

χωρῶν ἀπειλεῖ νῦν· σὺ δ' ἡμῖν, Οἰδίπους,
ἔκπλους αὐτοῦ μίμνε, πισθωθεὶς ὅτι,
ἢν μὴ θάνω γὼ πρόσθεν, οὐχὶ παύσομαι,
πρὶν ἄν σε τῶν σῶν κύριον θήσω τέκνων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὄναιο, Θησεῦ, τοῦ τε γενναίου χάριν,
καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου προμηθίας.

ΧΟΡΟΣ.

Εἶην ὅθι δαΐων στροφὴ α'.
ἀνδρῶν τάχ' ἐπισκοφαὶ
τὸν χαλκοβόαν Αρη
μίξουσιν, ἢ πρὸς Πυθίαις,
ἢ λαμπάσιν ἀκλαῖς,
οὗ Πότνιαι σεμνὰ τιθη-
νοῦνται τέλη
θνατοῖσιν, ὧν καὶ χρυσέα
κλὴς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακε

προσπόλων Εὐμολπιδᾶν·
ἔνθ' οἶμαι τὸν ἐγχεμάχαν
Θησέα καὶ τὰς διστόλους
ἀδμῆτας ἀδελφὰς
αὐταρχεῖ τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ
τούσδ' ἀνὰ χώρους.
ἢ που τὸν ἐφέσπερον ἀντιστρ. α'.
πέτρας νιφάδος πέλωσ'
Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ,
πώλοισιν, ἢ ῥιμφαρμάτοις
φεύγοντες ἁμίλλαις;
ἁλώσεται δεινὸς ὁ προσ-
χώρων Ἄρης,
δειναὶ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά.
πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινὸς,
πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατ' ἀμ-
φυκλήρια φάλαρα πώλων
ἅμιππος, οἳ τὰν Ἱππίαν
τιμῶσιν Ἀθάναν,
καὶ τὸν πόντιον γαιάοχον
Ῥέας φίλον υἱόν.
ἔρδουσιν, ἢ μέλλουσιν; ὡς ἐπῳδὴ β'.
προμνᾶταί τι μοι
γνώμα, τάχ' ἂν δώσειν
τὰν δεινὰ τλᾶσαν, δεινὰ δ'
εὐροῦσαν πρὸς ὁμαίμων πάθη.
τελεῖ, τελεῖ Ζεῦς τι κατ' ἆμαρ·
μάντις εἴμ' ἐσθλῶν ἀγώνων.
εἴθ' ἀελλαία ταχύῤῥωστος πελειὰς
αἰθερίας νεφέλας

κύρσαιμι', αὐτῶν δ' ἀγώνων
θεωρήσασα τοὐμὸν ὄμμα.
ἰὼ θεῶν παλαίρχα Ζεῦ, ἀντιστρ. β'.
παντόπλα, πόροις
γᾶς τᾶσδε δαμούχοις
ἐπινικίῳ σθένει τὸν
εὔαγρον τελεῶσαι λόχον·
σεμνά τε παῖς Παλλὰς Ἀθάνα.
καὶ τὸν ἀγρευτὰν Ἀπόλλω,
καὶ κασιγνήταν πυκνοστίκτων ὀπαδὸν
ὠκυπόδων ἐλάφων,
στέργω διπλᾶς ἀρωγὰς
μολεῖν γᾷ τᾷδε καὶ πολίταις.

ΧΟΡΟΣ.

Ω ξεῖν' ἀλῆτα, τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἐρεῖς,
ὡς ψευδόμαντις. τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ
τάσδ' ἆσσον αὖθις ὧδε προσπολουμένας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποῦ, ποῦ; τί φής; πῶς εἶπας;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ πάτερ, πάτερ,
τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδεῖν
δοίη, τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσπέμψαντά σοι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τέκνον, ἦ πάρεστον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

αἵδε γὰρ χέρες
θησέως ἔσωσαν, φιλτάτων τ' ὀπαόνων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

προσέλθετ', ὦ παῖ, πατρὶ, καὶ τὸ μηδαμὰ
ἑλπισθὲν

ἐλάσισθὲν ἥξειν σῶμα βασιάσαι δότε.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

αἰτεῖς ἃ τεύξει· ξὺν πόθῳ γὰς ἡ χάςις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποῦ δῆτα, ποῦ 'σθ' ὅλον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

αἰδὲ ὁμοῦ πελάζομεν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλταὶ' ἔρνη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τῷ τεκόντι πᾶν φίλον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ σκῆψις φωτὸς—

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

δυσμόρου γε δύσμορα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔχω τὰ φίλταὶ'· οὐδὲ ἔτ' ἂν παναθλίως
θανὼν ἄν εἴην, σφῷν παρεσταῶσαιν ἐμοί.
ἐρείσατ', ὦ παῖ, πλευρὸν ἀμφιδέξιον,
ἐμφῦτε τῷ φύσαντι, κἀναπαύσατον
τοῦ πρόσθ' ἐρήμου τοῦ τε δυσπήνου πλάνου.
κἀμοὶ τὰ πραχθέντ' εἴπατ' ὡς βράχισθ', ἐπεὶ
ταῖς τηλικαῖσδε σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὅδ' ἔσθ' ὁ σώσας· τοῦδε χρὴ κλύειν, πάτερ,
καὶ σοίγε τοὔργον τοὖμον ὡς ἔσται βραχύ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιταρὲς,
τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα μηκύνω λόγον.
ἐπίσταμαι γὰρ τήνδε σὴν ἐς τάσδ' ἐμοὶ

τέρψιν, παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην.
σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας, οὐκ ἄλλος βροτῶν.
καὶ σοὶ θεοὶ πόροιεν, ὡς ἐγὼ θέλω,
αὐτῷ τε καὶ γῇ τῇδ'· ἐπεὶ τό γ' εὐσεβὲς
μόνοις παρ' ὑμῖν εὗρον ἀνθρώπων ἐγώ,
καὶ τοὐπιεικὲς, καὶ τὸ μὴ ψευδοσμομεῖν.
εἰδὼς δ' ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε.
ἔχω γὰρ ἃ χω διὰ σὲ, κοὐκ ἄλλον βροτῶν.
κἀμοὶ χέρ', ὦ ναξ, δεξιὰν ὄρεξον, ὡς
ψαύσω, φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα.
καί τοι τί φωνῶ; πῶς δ' ἂν ἄθλιος γεγὼς
θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρὸς, ᾧ τις οὐκ ἔνι
κηλὶς κακῶν ξύνοικος; οὐκ ἔγωγέ σε,
οὐδ' οὖν ἐάσω. τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν
μόνοις οἷόν τε συνθαλαιπωρεῖν τάδε.
σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε, καὶ τὰ λοιπά μου
μέλου δικαίως, ὥστε εἰς τόδ' ἡμέρας.

ΘΗΣΕΥΣ.

οὔτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον,
τέκνοισι τερφθεὶς τοῖσδε, θαυμάσας ἔχω,
οὐδ' εἰ πρὸ τοῦ μοῦ προὔλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη.
βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει.
οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν
λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις.
δείκνυμι δ'. ὧν γὰρ ὤμοσ', οὐκ ἐψευσάμην
οὐδέν σε, πρέσβυ. τάσδε γὰρ πάρειμ' ἄγων
ζώσας, ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων.
χὥπως μὲν ὁδ' ἀγὼν ἠρέθη, τί δεῖ μάτην
κομπεῖν, ἃ γ' εἴσει καὐτὸς ἐκ ταύταιν ξυνών;
λόγον δ', ὃς ἐμπέφυκεν ἀρτίως ἐμοὶ

σλείχοντι δεῦρο, συμβαλοῦ γνώμην· ἐσσὶ
σμικρὸς μὲν εἰσεῖν, ἄξιος δὲ θαυμάσαι.
πρᾶγος δ' ἀτίζειν οὐδὲν ἀνθρώσον χρεών.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἔσλι, τέκνον Αἰγέως; δίδασκ' ἐμὲ,
ὡς μὴ εἰδότ' αὐτὸν μηδὲν, ὧν σὺ πυνθάνῃ.

ΘΗΣΕΥΣ.

φασίν τιν' ἡμῖν ἄνδρα, σοὶ μὲν ἔμσολιν
οὐκ ὄντα, συγγενῆ δὲ, προσσεσόλα πως
βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος, παρ' ᾧ
θύων ἔκυρον, ἡνίχ' ὡρμώμην ἐγώ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποδαπόν; τί προσχρήζοντα τῷ θακήματι;

ΘΗΣΕΥΣ.

οὐκ οἶδα πλὴν ἕν. σοῦ γὰρ, ὡς λέγουσί μοι,
βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον, οὐκ ὄγκου πλέων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποῖόν τιν'; οὐ γὰρ ἥδ' ἔδρα σμικροῦ λόγου.

ΘΗΣΕΥΣ.

σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μολόντ'
αἰτεῖν, ἀσφελθεῖν τ' ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδοῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς δῆτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακὼν ἕδραν;

ΘΗΣΕΥΣ.

ὅρα κατ' Αργος εἴ τις ὑμῖν ἐγγενὴς
ἔσθ', ὅσλις ἂν σου τοῦτο προσχρήζοι τυχεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλταθ', ἐσίσχες οὔσσες εἶ.

ΘΗΣΕΥΣ.

τί δ' ἔσλι σοι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μή μου δεηθῇς.

ΘΗΣΕΥΣ.

πράγματος ποίου; λέγε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔξοισθ' ἀκούων τῶνδ', ὅς ἐσθ' ὁ προσβάτης.

ΘΗΣΕΥΣ.

καὶ τίς ποτ' ἐστὶν, ὃν ἂν ἐγὼ ψέξαιμί τι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

παῖς ὑμὸς, ὦ ἄναξ, σιγνὸς, οὗ λόγων ἐγὼ
ἄλγιστ' ἂν ἀνδρῶν ἐξανασχοίμην κλύων.

ΘΗΣΕΥΣ.

τί δ'; οὐκ ἀκούειν ἐστὶ, καὶ μὴ δρᾶν, ἃ μὴ
χρήζεις; τί σοι τοῦτ' ἐστὶ λυπηρὸν κλύειν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔχθιστον, ὦ ἄναξ, φθέγμα τοὔνομ' ἥκει πατρί·
καὶ μή μ' ἀνάγκη προσβάλῃς τάδ' εἰκάθειν.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἀλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναγκάζει, σκόπει,
μή σοι πρόνοι' ᾖ τοῦ θεοῦ φυλακτέα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ, πιθοῦ μοι, κεἰ νέα παραινέσω.
τὸν ἄνδρ' ἔασον τόνδε τῇ σ' αὐτοῦ φρενὶ
χάριν παρασχεῖν, τῷ θεῷ σ' ἃ βούλεται·
καὶ νῷν ὕπεικε τὸν κασίγνητον μολεῖν.
οὐ γάρ σε, θάρσει, πρὸς βίαν παρασπάσει
γνώμης, ἃ μή σοι ξυμφέρονθ' λέξεται.
λόγων δ' ἀκοῦσαι τίς βλάβη; τά τοι καλῶς
εὐρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μηνύεται.
ἔφυσας αὐτόν· ὥστε μηδὲ δρῶντά σε

τὰ τῶν κάκιστα δυσσεβεστάτων, πάτερ,
θέμις, σέ γ' εἶναι, κεῖνον ἀντιδρᾶν κακῶς.
ἀλλ' ἔα ὑτόν. εἰσὶ χἀτέροις γοναὶ κακαὶ,
καὶ θυμὸς ὀξύς. ἀλλὰ νουθετούμενοι
φίλων ἐπῳδαῖς, ἐξεπάδονται φύσιν.
σὺ δ' εἰς ἐκεῖνα μὴ τανῦν ἀπόσκοπει
πατρῷα καὶ μητρῷα πήματ', ἄπαθες·
κἀν κεῖνα λεύσῃς, οἶδ' ἐγὼ, γνώσει κακοῦ
θυμοῦ τελευτὴν, ὡς κακὴ προσγίγνεται.
ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τἀνθυμήματα,
τῶν σῶν ἀδέρκτων ὀμμάτων τητώμενος.
ἀλλ' ἡμὶν εἶπε. λιπαρεῖν γὰρ οὐ καλὸν
δίκαια προσχρῄζουσιν, οὐδ' αὐτὸν μὲν εὖ
πάσχειν, παθόντα δ' οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τέκνον, βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾷτ' ἐμὲ,
λέγοντες· ἔσθ' ὅπως ὑμῖν φίλον.
μόνον, ξέν', εἴπερ κεῖνος ὧδ' ἐλεύσεται,
μηδεὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἄπαξ τὰ τοιαῦτ', οὐχὶ δὶς, χρῄζω κλύειν,
ὦ πρέσβυ. κομπεῖν δ' οὐχὶ βούλομαι· σὺ δὲ
σῶς ἴσθ', ἐάν περ κἀμέ τις σώζῃ θεῶν.

ΧΟΡΟΣ.

Ὅστις τοῦ πλέονος μέρους στροφή.
χρῄζει, τοῦ μετρίου παρεὶς,
ζώειν, σκαιοσύναν φυλάσσων
ἐν ἐμοὶ καταδηλος ἔσται.
ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ
ἀμέραι κατέθηλο δὴ

λύωας ἐγγυτέρω· τὰ τέρσον-
ια δ' οὐκ ἂν ἴδοις, ὁπόσ-
σε γ' ἄν τις ἐς πλέον πέσῃ
τοῦ θέλοντος, οὐδ' ἔσι κόρος
ἰσοτέλεστος Αϊδος,
ὅτε Μοῖρ' ἀνυμέναιος,
ἄλυρος, ἄχορος, ἀναστέφηνε,
θάνατος ἐς τελευτάν.
μὴ φῦναι τὸν ἄπαντα νι- ἀντιστρ.
κᾷ λόγον· τὸ δ', ἐπὴν φανῇ,
βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει,
πολὺ δεύτερον, ὡς τάχιστα.
ὡς εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ
κούφας ἀφροσύνας φέρον,
τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω;
τίς οὐ καμάτων ἔνι;
φόνοι, στάσεις, ἔρις, μάχαι,
καὶ φθόνος· τό τε καταμεμπτὸν
ἐπιλέλοιχε πύματον
ἀκρατὲς, ἀπροσόμιλον,
γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαντα
κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ.
ἐν ᾧ τλάμων ὅδ', οὐκ ἐγὼ μόνος, ἐπῳδός.
πάντοθεν βόρειος ὥς τις ἀκτὰ
κυματωλὴξ χειμερία κλονεῖται,
ὡς καὶ τόνδε καταίκας
δειναὶ κυματαγεῖς
ἄται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι·
αἱ μὲν ἀπ' ἀελίου δυσμᾶν,
αἱ δ' ἀνατέλλοντος,

αἱ δ' ἀνὰ μέσσαν ἀχλῖν',
αἱ δὲ νυχίαν ἀϖὸ ῥιϖᾶν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Καὶ μὴν ὅδ' ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ὁ ξένος
ἀνδρῶν γε μοῦνος, ὦ πάτερ, δι' ὀμμάτων
ἀσλαχτὶ λείβων δάκρυον ὧδ' ὁδοιϖορεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς οὗτος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὄνϖερ καὶ πάλαι κατείχομεν
γνώμῃ, πάρεσθι δεῦρο Πολυνείκης ὅδε.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

οἵ μοι, τί δράσω; πότερα ταἰμαυτοῦ κακὰ
πρόσθεν δακρύσω, παῖδες, ἢ τὰ τοῦδ' ὁρῶν
πατρὸς γέροντος; ὃν ξένης ἐϖὶ χθονὸς
ξὺν σφῷν ἐφεύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον,
ἐσθῆτι σὺν τοιᾷδε, τῆς ὁ δυσφιλὴς
γέρων γέροντι συγκατῴκηκεν πίνος,
πλευρὰν μαραίνων, κρατὶ δ' ὀμματοσπερεῖ
κόμῃ δι' αὔρας ἀχλένιστος ἄσσεται·
ἀδελφὰ δ', ὡς ἔοικε, τούτοισιν φορεῖ
τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεϖτήρια.
ἄγϖὼ πανώλης ὄψ' ἄγαν ἐκμανθάνω·
καὶ μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώϖων τροφαῖς
ταῖς σαῖσιν ἥκειν· τοῦτο μὴ 'ξ ἄλλων πύθῃ.
ἀλλ' ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων
Αἰδὼς ἐϖ' ἔργοις πᾶσι, καὶ πρὸς σοὶ, πάτερ,
παρασταθήτω. τῶν γὰρ ἡμαρτημένων
ἄκη μέν ἐστι, προσφορὰ δ' οὐκ ἔστ' ἔτι.
τί σιγᾷς;

φώνησον, ὦ πάτερ, τι· μή μ' ἀπωσῇ σαφῆς.
οὐδ' ἀνταμείβῃ μ' οὐδέν; ἀλλ' ἀτιμάσας
πέμψεις, ἄναυδος, οὐδ' ἃ μηνίεις φράσας;
ὦ σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδ', ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες,
πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς
τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα·
ὡς μή μ' ἄτιμον, τοῦ θεοῦ γε προσπάτην,
οὕτως ἀφῇ γε, μηδὲν ἀντειπὼν ἔπος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

λέγ', ὦ ταλαίπωρ', αὐτὸς ὢν χρείᾳ πάρει.
τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματ' ἢ τέρψαι τί,
ἢ δυσχεράναντ', ἢ κατοικτίσαντά πως,
παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ἀλλ' ἐξερῶ· καλῶς γὰρ ἐξηγῇ σύ μοι·
πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν θεὸν ποιούμενος
ἀρωγὸν, ἔνθεν μ' ὧδ' ἀνέστησεν μολεῖν
ὁ τῆσδε τῆς γῆς κοίρανος, δίδους ἐμοὶ
λέξαι τ' ἀκοῦσαί τ' ἀσφαλεῖ ξὺν ἐξόδῳ.
καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, βουλήσομαι,
καὶ ταῖσδ' ἀδελφαῖν, καὶ πατρὸς κυρεῖν ἐμοί.
ἃ δ' ἦλθον, ἤδη σοι θέλω λέξαι, πάτερ.
γῆς ἐκ πατρῴας ἐξελήλαμαι φυγάς,
τοῖς σοῖς παναίρχοις οὕνεκ' ἐνθακεῖν θρόνοις
γονῇ πεφυκὼς ἠξίουν γεραιτέρᾳ.
ἀνθ' ὧν μ' Ετεοκλῆς, ὢν φύσει νεώτερος,
γῆς ἐξέωσεν, οὔτε νικήσας λόγῳ,
οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὔτ' ἔργου μολὼν,
πόλιν δὲ πείσας. ὧν ἐγὼ μάλιστα μὲν
τὴν σὴν Ερινὺν αἰτίαν εἶναι λέγω·

ἔπειτα

ἔπεστα κἀπὸ μαντέων ταύτη κλύω.
ἐπεὶ γὰρ ἦλθον Ἄργος ἐς τὸ Δωρικὸν,
λαβὼν Ἀδρᾶστον πενθερὸν, ξυνωμότας
ἕσπω ἐμαυτῷ, γῆς ὅσοιπερ Ἀσίας
πρῶτοι καλοῦνται, καὶ τετίμηνται δορὶ,
ὅπως τὸν ἑπτάλοφον ἐς Θήβας στόλον
ξὺν τοῖσδ' ἀγείρας, ἢ θανοῦμαι παιδίκως,
ἢ τοὺς τάδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς.
εἶεν. τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ;
σοὶ προσπρεσβεύουσι, ὦ πάτερ, λιτὰς ἔχων,
αὐτός γ' ἐμαυτοῦ, ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν,
οἳ νῦν ξὺν ἑπτὰ τάξεσι, ξὺν ἑπτά τε
λόγχαις, τὸ Θήβης πεδίον ἀμφέστᾶσι πᾶν·
οἷος δορύσσους Ἀμφιάρεως, τὰ πρῶτα μὲν
δορὶ κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς·
ὁ δεύτερος δ' Αἰτωλὸς Οἰνέως τόκος
Τυδεύς· τρίτος δ' Ἐτέοκλος Ἀργεῖος γεγώς·
τέταρτον Ἱππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατὴρ
Ταλαός· ὁ πέμπτος δ' εὔχεται κατασκαφὴ
Κάπανεὺς τὸ Θήβης ἄστυ δηώσειν τάχα·
ἕκτος δὲ Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς ὄρνυται,
ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χθονὸς
μητρὸς, λοχευθεὶς πιστὸς Ἀταλάντης γόνος·
ἐγὼ δ' ὁ σὸς, κεἰ μὴ σὸς, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ
πότμου φυτευθεὶς, σός γέ τοι καλούμενος,
ἄγω τὸν Ἀργους ἄφοβον ἐς Θήβας στρατόν.
οἵ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς, πάτερ,
ἱκετεύομεν ξύμπαντες ἐξαιτούμενοι,
μήτιν βαρεῖαν εἰκάθειν ὀργωμένῳ
τῷδ' ἀνδρὶ τοῦ μοῦ πρὸς κασιγνήτου τίσιν,

ὅς μ' ἐξέωσε, κἀπεσύλησεν πάτρας.
εἰ γάρ τι πιστὸν ἐστὶν ἐκ χρησηρίων,
οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος.
πρός νύν σε κρηνῶν, πρὸς θεῶν ὁμογνίων,
αἰτῶ πιθέσθαι καὶ παρεικάθειν, ἐπεὶ
πλωχοὶ μὲν ἡμεῖς, καὶ ξένοι, ξένος δὲ σύ·
ἄλλους δὲ θωπεύοντες οἰκοῦμεν σύ τε
κἀγώ, τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληχότες.
ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος, ὢ τάλας ἐγώ,
κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἀβρύνεται·
ὃν, εἰ σὺ τῇ μὴ ξυμπαραστήσει φρενὶ,
βραχεῖ ξὺν ὄγκῳ καὶ χρόνῳ διασκεδῶ.
ὡσδ' ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς σήσω σ' ἄγων,
σήσω δ' ἐμαυτὸν, κεῖνον ἐκβαλὼν βίᾳ.
καὶ ταῦτα, σοῦ μὲν ξυνθέλοντος, ἔστι μοι
κομπεῖν· ἄνευ σοῦ δ', οὐδὲ σωθῆναι σθένω.

ΧΟΡΟΣ.

τὸν ἄνδρα, τοῦ πέμψαντος οὕνεκ', Οἰδίπου,
εἰσωὼν ὁσοῖα ξύμφορ', ἔκπεμψαι πάλιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εἰ μέν, ἄνδρες, τῆσδ' ὁ δημοῦχος χθονὸς
μὴ 'τύγχαν' αὐτὸν δεῦρο προσπέμψας ἐμοὶ
Θησεὺς, δικαιῶν ὥσθ' ἐμοῦ κλύειν λόγους,
οὐδ' ἄν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπήσθετο·
νῦν δ' ἀξιωθεὶς εἶσι, κἀκούσας γ' ἐμοῦ
τοιαῦθ', ἃ τὸν τοῦδ' οὔ ποτ' εὐφρανεῖ βίον.
ὅς γ', ὦ κάκιστε, σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχων,
ἃ νῦν ὁ σὸς ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει,
τὸν αὑτὸς αὑτοῦ πατέρα τόνδ' ἀπήλασας,
κἀθηκας ἄπολιν, καὶ στολὰς ταύτας φορεῖν,

ἆς νῦν δακρύεις εἰσορῶν, ὅτ' ἐν πόνῳ
ταυτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί.
οὐ κλαυστὰ δ' ἐστὶν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα
τάδ', ἕως περ ἂν ζῶ σοῦ φονέως μεμνημένος.
σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔντροφον,
σύ μ' ἐξέωσας· ἐκ σέθεν δ' ἁλώμενος
ἄλλους ἐσαιτῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον.
εἰ δ' ἐξέφυσα τάσδε μὴ 'μαυτῷ τροφοὺς
τὰς παῖδας, ἦ τ' ἂν οὐκ ἂν ἦν, τὸ σὸν μέρος·
νῦν δ' αἵδ' ἔμ' ἐκσώζουσιν, αἵδ' ἐμαὶ τροφοὶ,
αἵδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες, εἰς τὸ συμπονεῖν·
ὑμεῖς δ' ἀπ' ἄλλου, κοὐκ ἐμοῦ, πεφύκατον.
τοιγάρ σ' ὁ δαίμων εἰσορᾷ μὲν οὔ τι πω
ὡς αὐτίκ', εἶπερ οἶδε κινοῦνται λόχοι
πρὸς ἄστυ Θήβης. οὐ γάρ ἐσθ' ὅπως πόλιν
κείνην ἐρείψεις· ἀλλὰ πρόσθεν αἵματι
πεσεῖ μιανθείς, χὠ ξύναιμος ἐξ ἴσου.
τοιάσδ' ἀρὰς σφῷν πρόσθε τ' ἐξανῆκ' ἐγὼ,
νῦν τ' ἀναπαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν ἐμοὶ,
ἵν' ἀξιῶτον τοὺς φυτεύσαντας σέβειν,
καὶ μὴ 'ξατιμάζητον, εἰ τυφλοῦ πατρὸς
τοιῶδ' ἔφυτον. αἵδε γὰρ τάδ' οὐκ ἔδρων.
τοιγὰρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους
κρατοῦσιν, εἶπερ ἐστὶν ἡ παλαίφατος
Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις.
σὺ δ' ἔρρ' ἀπώλυσός τε, κἀπάτωρ ἐμοῦ,
κακῶν κάκιστε, τάσδε συλλαβὼν ἀρὰς,
ἃς σοι καλοῦμαι, μήτε γῆς ἐμφυλίου
δορὶ κρατῆσαι, μήτε νοστῆσαί ποτε
πρὸ κοῖλον Ἄργος, ἀλλὰ συγγενεῖ χερὶ

θανεῖν, κλανεῖν θ' ὑφ' οὑτερ ἐξελήλασαι.
τοιαῦτ' ἀρῶμαι, καὶ καλῶ τοῦ Ταρτάρου
σφυγνὸν πατρῴον Ερεβος, ὥς σ' ἀπῳκίσῃ·
καλῶ δὲ τάσδε δαίμονας· καλῶ δ' Αρη,
τὸν σφῷν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα.
καὶ ταῦτ' ἀκούσας σφεῖχε, κἀξάγγελλ' ἰὼν
καὶ πᾶσι Καδμείοισι, τοῖς σαυτοῦ θ' ἅμα
πιστοῖσι συμμάχοισιν, οὕνεκ' Οἰδίπους
τοιαῦτ' ἔνειμε παισὶ τοῖς αὑτοῦ γέρα.

ΧΟΡΟΣ.

Πολύνεικες, οὔ τε ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς
ξυνήδομαί σοι· νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

οἵ μοι κελεύθου, τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας,
οἵ μοι δ' ἑταίρων· οἷον ἆρ' ὁδοῦ τέλος
Αργους ἀφωρμήθημεν, ὡς τάλας ἐγώ;
τοιοῦτον, οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινι
ἔξεσθ' ἑταίρων, οὐδ' ἀπωσπάσαι πάλιν,
ἀλλ' ὄντ' ἄναυδον τῆδε συγχύσαι τύχῃ.
ὦ τοῦδ' ὄμαιμοι παῖδες, ἀλλ' ὑμεῖς, ἐπεὶ
τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε τοῦδ' ἀρωμένου,
μή τοι με, πρὸς θεῶν, σφῷν ἐάν γ' αἱ τοῦδ' ἀραὶ
πατρὸς τελῶνται, καί τις ὑμῖν ἐς δόμους
νόστος γένηται, μή μ' ἀτιμάσητέ γε,
ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε κἀν κλεῖσμασι.
καὶ σφῷν ὁ νῦν ἔπαινος, ὃν κομίζετον
τοῦδ' ἀνδρὸς, οἷς πονεῖτον, οὐκ ἐλάσσονα
ἔτ' ἄλλον οἴσει τῆς ἐμῆς ὑπουργίας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Πολύνεικες, ἱκετεύω σε πεισθῆναί τι μοι.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ὦ φιλτάτη, τὸ ποῖον, Αντιγόνη; λέγε.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

σὸν πρέψαι σὸν πατρὸς ἐς Αργος ὡς τάχιστά γε,
καὶ μή σέ τ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ἀλλ' οὐχ οἷόν τε. πῶς γὰρ αὖθις ἂν πάλιν
στρατεύμ' ἄγοιμι ταυτόν, εἰσάπαξ τρέσας;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τί δ' αὖθις, ὦ παῖ, δεῖ σε θυμοῦσθαι; τί σοι
πάτραν κατασκάψαντι κέρδος ἔρχεται;

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

αἰσχρὸν τὸ φεύγειν, καὶ τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὲ
οὕτω γελᾶσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὁρᾷς τὰ τοῦδ' οὖν ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρεις
μαντεύμαθ', ὃς σφῷν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ;

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

χρήζει γάρ· ἡμῖν δ' οὐχὶ συγχωρητέα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οἵ μοι τάλαινα· τίς δὲ τολμήσει κλύων
τὰ τοῦδ' ἔπεσθαι τἀνδρὸς, οἳ' ἐθέσπισεν;

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

οὐδ' ἀγγελοῦμεν φλαῦρ'· ἐπεὶ στρατηλάτου
χρηστοῦ, τὰ χρείσσω, μηδὲ τἀνδεᾶ λέγειν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὕτως ἄρ', ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα;

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

καὶ μή μ' ἐπίσχῃς γ'· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς
ἕρπει μέλουσα δύσποτμός τε καὶ κακὴ

πρὸς τοῦδε πατρὸς, τῶν τε τοῦδ' Ερινύων.
σφῷν δ' εὐοδοίη Ζεὺς, τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι
θανόντ'· ἐσωσὶ οὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἔξετον.
μέθεσθε δ' ἤδη, χαίρετόν τ'. οὐ γάρ μ' ἔτι
βλέποντ' ἐσόψεσθ' αὖθις.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ τάλαιν' ἐγώ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

μή τοι μ' ὀδύρου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

καὶ τίς ἄν σ' ὀρμώμενον
ἐς πρυμνῆσιον Ἅιδην οὐ καταστένοι, κάσι;

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

εἰ χρὴ, θανοῦμαι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

μὴ σύ γ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

μὴ πεῖθ' ἃ μὴ δεῖ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

δυστάλαινά τ' ἆρ' ἐγὼ,
εἴ σου στερηθῶ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι
καὶ τῆδε φῦναι χἀτέρᾳ. σφῷν δ' οὖν ἐγὼ
θεοῖς ἀρῶμαι μή ποτ' ἀντῆσαι κακόν.
ἀνάξιαι γὰρ πᾶσίν ἐστε δυστυχεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

νέα τάδε νεόθεν ἦλθ' ἐμοὶ στροφὴ α'.
βαρύστοτμα κακὰ
παρ' ἀλαοῦ ξένου,

εἴ τι μοῖρα μὴ κιχάνει.
μάτην γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων
ἔχω φράσαι.
ὁρᾷ, ὁρᾷ ταῦτ' ἀεὶ
χρόνος, ἐπεὶ μὲν ἕτερα
τάδε παρ' ἦμαρ αὖθις αὔξων ἄνω—
ἔκλυσεν αἰθὴρ, ὦ Ζεῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τέκνα, τέκνα, πῶς ἂν, εἴ τις ἔντοπος,
τὸν πάντ' ἄριστον δεῦρο Θησέα πόροι;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ, τί δ' ἐστὶ ταξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Διὸς πλεκτὸς ἥδε μ' αὐτίκ' ἄξεται
βουλὴ πρὸς Ἅιδην. ἀλλὰ πέμψαθ' ὡς τάχος.

ΧΟΡΟΣ.

ἴδε μάλα μέγας ἐρείπεται ἀντιστρ. α'.
χλύδων ὁδ' ἄφατος
Διόβολος· ἐς ἄκραν
δείμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν.
ἔπηξα θυμόν. οὐρανία γὰρ ἀστραπὴ
φλέγει πάλιν.
τί μὰν ἀφήσει τέλος;
δέδια δ'. οὐ γὰρ ἄλιον
ἀφορμᾷ ποτ', οὐδ' ἄνευ ξυμφορᾶς.
ὦ μέγας αἰθὴρ, ὦ Ζεῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ παῖδες, ἥκει τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος
βίου τελευτὴ, κοὐκ ἔτ' ἔστ' ἀπωστέα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πῶς οἶσθα; τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καλῶς κάτοισθ'. ἀλλ' ὡς τάχιστά μοι μολὼν
ἄνακτα χώρας τῆσδέ τις πορευσάτω.

ΧΟΡΟΣ.

ἔα, ἔα. στροφὴ β'.
ἰδοὺ μάλ' αὖθις ἀμφίσταται
διαπρύσιος ὄτοβος.
ἴλαος, ὦ δαῖμον, ἴλαος, εἴ τι γᾷ
ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων.
ἐναισίου δὲ συντύχοιμι,
μηδ' ἄλαστον ἄνδρ' ἰδὼν,
ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμί πως.
Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἆρ' ἐγγὺς ὠνής; ἆρ' ἔτ' ἐμψύχου, τέκνα,
κιχήσεταί μου καὶ κατοιθοῦνος φρένα;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ, τελεσφόρον χάριν
δοῦναί σφιν, ἥντιν' ἔτυχον ὑπεσχόμην.

ΧΟΡΟΣ.

ἰοὺ, ἰού. ἀντιστρ. β'.
ἰὼ παῖ, βᾶθι, βᾶθ', εἶτ' ἄκραν
ἐπ' αἰγιαλὸν ἑναλίῳ
Ποσειδανίῳ θεῷ τυγχάνεις
βούθυτον ἑστίαν ἀγίζων, ἵκου.

ὁ γὰρ

ὁ γὰρ ξένος σε καὶ πόλισμα
καὶ φίλους ἐσαξιοῖ
δικαίαν χάριν παρασχεῖν, παθών.
σῶσον, ἄἰσσ', ὦ ἄναξ.

ΘΗΣΕΥΣ.

τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κλύδων,
σαφὴς μὲν αὐτῶν, ἐμφανὴς δὲ τοῦ ξένου;
μή τις Διὸς κεραυνὸς, ἤ τις ὀμβρία
χάλαζ' ἐσῤῥάξασα; πάντα γὰρ θεοῦ
τοιαῦτα χειμάζοντος εἰκάσαι πάρα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄναξ, ποθοῦντι προὐφάνης, καί σοι θεῶν
τύχην τις ἐσθλὴν τῆσδ' ἔθηκε τῆς ὁδοῦ.

ΘΗΣΕΥΣ.

τί δ' ἐστὶν, ὦ παῖ Λαΐου, νέοστον αὖ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ῥοπὴ βίου μοι. καί σ', ἄπερ ξυνήνεσα,
θέλω, πόλιν τε τήνδε, μὴ ψεύσας θανεῖν.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσί μοι,
ψεύδοντες οὐδὲν σημάτων προκειμένων.

ΘΗΣΕΥΣ.

πῶς εἶπας, ὦ γεραιὲ, δηλοῦσθαι τάδε;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αἱ πολλαὶ βουλαὶ διατελεῖς, τὰ πολλά τε
σφάλματα χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη.

ΘΗΣΕΥΣ.

πείθεις με. πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὁρῶ,

κοὐ ψευδόφημα. χὤ τι χρὴ ποιεῖν λέγε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐγὼ διδάξω, τέκνον Αἰγέως, ἅ σοι
γήρως ἄλυτα τῆδε κείσεται πόλει.
χώρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι,
ἄθικτος ἡγητῆρος, οὗ με χρὴ θανεῖν.
τοῦτον δὲ φράζε μήποτ' ἀνθρώπων τινὶ,
μήθ' οὗ κέκευθε, μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις·
ὡς σοὶ πρὸ πολλῶν ἀσπίδων, ἀλκὴν ὅδε,
δορός τ' ἐπακτοῦ, γειτόνων αἰεὶ τιθῇ.
ἃ δ' ἐξάγιστα, μηδὲ κινεῖται λόγῳ,
αὐτὸς μαθήσει, κεῖσ' ὅταν μόλῃς μόνος·
ὡς οὔτ' ἂν ἀστῶν τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τῳ,
οὔτ' ἂν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, σέργων ὅμως.
ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ σῶζε, χὥταν εἰς τέλος
τοῦ ζῆν ἀφίκνῃ, τῷ προφερεστάτῳ μόνῳ
σήμαιν'· ὁ δ' αἰεὶ τῷ πιόνι δεικνύτω.
χ' οὕτως ἀδῄον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν
Σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν. αἱ δὲ μυρίαι πόλεις,
κἂν εὖ τις οἰκῇ, ῥᾳδίως καθύβρισαν.
θεοὶ γὰρ εὖ μὲν, ὀψὲ δ' εἰσορῶσ', ὅταν
τὰ θεῖ' ἀφείς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ·
ὃ μὴ σὺ, τέκνον Αἰγέως, βούλου παθεῖν.
τὰ μὲν τοιαῦτ' οὖν εἰδότ' ἐκδιδάσκομεν.
χώρει δ', ἐπείγει γάρ με τοὐμὸν θεοῦ παρὸν,
στείχωμεν ἤδη, μηδέ γ' ἐνδοιαστώμεθα.
ὦ παῖδες, ὧδ' ἕπεσθ'. ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν
σφῷν αὖ πέφασμαι καινὸς, ὥσπερ σφὼ πατρί.
χωρεῖτε, καὶ μὴ ψαύετ', ἀλλ' ἐᾶτ' ἐμὲ
αὐτὸν τὸν ἱερὸν τύμβον ἐξευρεῖν, ἵνα

μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε τῇδε κευφθῆναι χθονί.
τῇδ', ὧδε τῇδε βᾶτε. τῇδε γάρ μ' ἄγει
Ερμῆς ὁ πομπὸς, ἥ τε νερτέρα θεός.
ὦ φῶς ἀφεγγὲς, πρόσθε. που ποτ' ἦσθ' ἐμόν·
νῦν δ' ἔσχατόν σου τοὐμὸν ἅψεται δέμας.
ἤδη γὰρ ἔρρω, τὸν τελευταῖον βίον
κεύψων παρ' Αιδην. ἀλλὰ, φίλτατε ξένων,
αὐτός τε, χώρα θ' ἥδε, πρόσπολοί τε σοὶ,
εὐδαίμονες γένοισθε· κἀμὲ σῇ εὐπραξίᾳ
μέμνησθ' ἐμοῦ θανόντος εὐτυχεῖς ἀεί.

ΧΟΡΟΣ.

Εἰ θέμις ἐστί μοι τὰν ἀφανῆ θεὸν
καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν,
ἐννυχίων ἄναξ,
Αϊδωνεῦ, Αϊδωνεῦ . . . . . .
λίσσομαι μήτ' ἐπὶ Βαρυαχεῖ
ξένον ἐξανύσαι
μόρῳ τὰν παγκευθῆ κάτω
νεκρῶν πλάκα, καὶ Στύγιον
δόμον. πολλῶν γὰρ ἂν καὶ μάταν
πημάτων ἰκνουμένων,
πάλιν σὲ δαίμων δίκαιος ἀέξοι.
ὦ χθόνιαι θεαὶ, σῶμά τ' ἀνικάτου
θηρὸς, ὃν ἐν πύλαισι
φασὶ πολυξέστοις
εὐνᾶσθαι, κυζᾶσθαί τ' ἐξ ἄντλεων,
ἀδάματον φύλαχ' Αϊδα,
λόγος αἰὲν ἀνέχει
. . . . . .

ὃν, ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου,
κατεύχομαι ἐν καθαρῷ
βῆναι ὁρμωμένῳ νερτέρας
τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας.
σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰὲν ἄϋπνον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ανδρες πολῖται, ξυνομωτάτως μὲν ἂν
τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα·
ἃ δ' ἦν τὰ πραχθέντ', οὔθ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ
φράσαι πάρεστιν, οὔτε τἄργ' ὅσ' ἦν ἐκεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ὄλωλε γὰρ δύστηνος;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὡς λελοιπόται
κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίστασο.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς; ἆρα θείᾳ κἀπονώτῳ τάλας τύχῃ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τοῦτ' ἐστὶν ἤδη καὶ θαυμάσαι πρέπον.
ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἶρπε, καὶ σύ που παρὼν
ἔξοισθ', ὑφηγητῆρος οὐδενὸς φίλων,
ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγούμενος.
ἐπεὶ δ' ἀφῖκτο τὸν καταρράκτην ὁδὸν
χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον,
ἕστη κελεύθων ἐν πολυσχίστων μιᾷ,
κοίλου πέλας κρατῆρος, οὗ τὰ Θησέως
Περίθου τε κεῖται πίστ' ἀεὶ ξυνθήματα.
ἀφ' οὗ μέσος σταὶς, τοῦ τε Θορικίου πέτρου,
κοίλης τ' ἀχέρδου, κἀπὸ λαΐνου τάφου,

ἀαθέζετ'· εἶτ' ἔλυσε δυσφινεῖς σπολάς.
κἄφηειτ' αὔσας παῖδας, ἠνώγει ῥυτῶν
ὑδάτων ἐνεγκεῖν λουτρὰ καὶ χοὰς ποθεν·
τῶ δ' εὐχλόου Δήμητρος εἰς ἐφόψιον
πάγον μολούσα, τάσδ' ἐφισπολὰς πατρὶ
ταχεῖ φόρευσαν ξὺν χρόνῳ, λουτροῖς τέ νιν
ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν, ἣ νομίζεται.
ἐφεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονὴν,
κοὐκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδὲν ὧν ἐφίετο,
ἐκλύφησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι
ἐίγησαν, ὡς ἤκουσαν· ἐς δὲ γούνατα
πατρὸς πεσοῦσαι κλαιον, οὐδ' ἀνίεσαν
στέρνων ἀραγμοὺς, οὐδὲ παμμήκεις γόους.
ὁ δ', ὡς ἀκούει φθόγγον ἐξαίφνης πικρὸν,
πλύξας ἐφ' αὐταῖς χεῖρας, εἶφεν· Ω τέκνα,
οὐκ ἔστ' ἔτ' ὑμῖν τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ.
ὄλωλε γὰρ δὴ πάντα τἀμά, κοὐκ ἔτι
τὴν δυσφόρητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν·
σκληρὰν μέν, οἶδα, παῖδες. ἀλλ' ἓν γὰρ μόνον
τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔφος μοχθήματα.
τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον
ἢ τοῦδε τἀνδρὸς ἔσχεθ', οὗ τητώμεναι
τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον εὖ διάξετον. —
τοιαῦτ' ἐφ' ἀλλήλοισιν ἀμφιχείμενοι
λύγδην ἔκλαιον πάντες. ὡς δὲ πρὸς τέλος
γόων ἀφίκοντ', οὐδέ τ' ὀρώρει βοὴ,
ἦν μὲν σιωπή· φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς
θώϋξεν αὐτὸν, ὥστε πάντας ὀρθίας
στῆσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνης τρίχας.
καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῆ θεός·

Ω οὗτος, οὗτος, Οἰδίπους, τί μέλλομεν
χωρεῖν; πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βεβαύνεται. —
ὁ δ', ὡς ἐπῄσθετ' ἐκ θεοῦ καλούμενος,
αὐδᾷ μολεῖν οἱ γῆς ἄναχλα Θησέα.
κἀπεὶ προσῆλθεν, εἶπεν· Ω φίλον κάρα,
δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις,
ὑμεῖς τε, παῖδες, τῷδε· καὶ καταίνεσον
μήποτε προδώσειν τάσδ' ἐκὼν, τελεῖν δ' ὅσ' ἂν
μέλλῃς φρονῶν εὖ ξυμφέροντ' αὐταῖς ἀεί. —
ὁ δ', ὡς ἀνὴρ γενναῖος, οὐκ οἴκτου μέτα
κατήνεσεν τάδ' ὅρκιος δρᾶσειν ξένῳ.
ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν, εὐθὺς Οἰδίπους
ψαύσας ἀφαυρᾶις χερσὶν ὧν παίδων, λέγει·
Ω παῖδε, τλάσας χρὴ τὸ γενναῖον φρενὶ
χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε, μηδ', ἃ μὴ θέμις,
λεύσσειν δικαιοῦν, μηδὲ φωνούντων κλύειν.
ἀλλ' ἕρπετ' ὡς τάχιστα· πλὴν ὁ κύριος
Θησεὺς παρέστω μανθάνων τὰ δρώμενα. —
τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν
ξύμπαντες· αἰσχρᾷ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
στένοντες ὠμαρτοῦμεν. ὡς δ' ἀπῃλθομεν,
χρόνῳ βραχεῖ στραφέντες, ἐξαπειδόμεν
τὸν ἄνδρα, τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι,
ἄναχλα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον
χεῖρ' ἀντέχοντα κρατὸς, ὡς δεινοῦ τινὸς
φόβου φανέντος, οὐδ' ἀναστρέτου βλέπειν.
ἔπειτα μέν τοι βαιὸν, οὐδὲ σὺν χρόνῳ,
ὁρῶμεν αὐτὸν γῆν τε προσκυνοῦνθ' ἅμα,
καὶ τὸν θεῶν Ὄλυμπον ἐν ταυτῷ λόγῳ.
μόρῳ δ' ὁτῳοῦν κεῖνος ὤλετ', οὐδ' ἂν εἷς

ϑνητῶν φράσειε, πλὴν τὸ Θησέως κάρα.
οὐ γάρ τις αὐτὸν οὔτε πυρφόρος ϑεοῦ
κεραυνὸς ἐξέπραξεν, οὔτε ποντία
ϑύελλα κινηϑεῖσα τῷ τότ' ἐν χρόνῳ·
ἀλλ' ἢ τις ἐκ ϑεῶν πομπὸς, ἢ τὸ νερτέρων
εὔνουν διασταὶ γῆς ἀλάμπετον βάϑρον.
ὧνὴρ γὰρ οὐ σθεναχθὸς, οὐδὲ σὺν νόσοις
ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετ', ἀλλ', εἴ τις βροτῶν,
ϑαυμαστός. εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν,
οὐκ ἂν παρείμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ποῦ δ' αἵ τε παῖδες, χ' οἱ περπέμψαντες φίλων;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

αἵδ' οὐχ ἑκάς. γόων γὰρ οὐκ ἀσήμονες
φθόγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὁρμωμένας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

αἰαῖ, αἰαῖ. φεῦ, σθίν, ἔσθι νῷν δὴ στροφὴ α'.
οὐ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ μὴ, πατρὸς ἔμφυτον
ἄλαστον αἷμα δυσμόροιν σθενάζειν,
ὦ τινι τὸν πολὺν
ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἴχομεν,
ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν
ἰδόντε καὶ παθοῦσαι.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἔσθιν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐκ ἔσθιν μὲν εἰκάσαι, φίλοι.

ΧΟΡΟΣ.

βέβηκεν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὡς μάλισθ' ἂν ἐν πόθῳ λάβοις.
τί γάρ; ὅτῳ μήτ' Ἄρης, μήτε
πόντος ἀντέκυρσεν, ἄσκο-
ποι δὲ πλάκες ἥμαρψαν ἐν ἀφα-
νεῖ τινι μόρῳ φαινόμεναι.
τάλαινα· νῷν δ' ὀλεθρία
νὺξ ἐπ' ὄμμασιν βέβηκε.
πῶς γὰρ ἤ τιν' ἀπίαν γᾶν, ἢ
πόντιον κλύδων' ἀλώμεναι, βίου
δύσοιστον ἔξομεν τροφάν;

ΙΣΜΗΝΗ.

οὐ κάτοιδα. στροφὴ β'.
κατά με φόνιος Ἅιδας ἕλοι
πατρὶ ξυνθανεῖν γεραιῷ
τάλαιναν· ὡς ἔμοιγ' ὁ μέλ-
λων βίος οὐ βιωτός.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δίδυμα τέκνων ἄριστα,
τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς
χρὴ φέρειν, μηδ' ἄγαν φλέγεσθον·
οὔ τοι κατάμεμπτα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πόθος καὶ κακῶν ἆρ' ἦν τις. ἀντιστρ. α'.
καὶ γὰρ ὁ μηδαμὰ δὴ φίλον, ἦν φίλον,
ὁπότε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον.
ὦ πάτερ, ὦ φίλος,
ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος,
οὐδὲ γέρων ἀφίλητος ἐμοί ποτε,
καὶ τάδε μὴ κυρήσεις.

ΧΟΡΟΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ἔπραξεν οὖν—

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἔπραξεν οἷον ἤθελε.

ΧΟΡΟΣ.

τὸ ποῖον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἃς ἔχρηζε γᾶς ἐπὶ ξένας
ἔθανε· κοίταν δ' ἔχει νέρθεν
εὐσκίαστον αἰὲν, οὐδὲ
πένθος ἔλιπε' ἄκλαυστον. ἀεὶ
γὰρ ὄμμα σε τόδ', ὦ πάτερ, ἐμὸν
στένει δακρύον· οὐδ' ἔχω
πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλαιναν
ἀφανίσαι τοσόνδ' ἄχος. ἰὼ, μὴ
γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρηζες, ἀλλ'
ἔρημος ἔθανες ὧδ' ἐμοί.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ τάλαινα, ἀντιστρ. β'.
τίς ἄρα με πότμος αὖθις ὧδ'
ἔρημος, ἄπορος, ἐπιμένει,
σέ τ', ὦ φίλα . . . . .
πατέρος ὧδ' ἐρήμας;

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἐπεὶ ὀλοῶς γ' ἔλυσε
τὸ τέλος, ὦ φίλαι, βίου,
λήγετον τοῦδ' ἄχους, κακῶν γὰρ
οὐδεὶς δυσάλωτος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάλιν, φίλα, συνθῶμεν. στροφὴ γ'.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὡς τί ῥέξωμεν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἵμερος ἔχει με —

ΙΣΜΗΝΗ.

τίς;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τὰν χθόνιον ἑσπίαν ἰδεῖν —

ΙΣΜΗΝΗ.

τίνος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πατρός. τάλαιν' ἐγώ.

ΙΣΜΗΝΗ.

θέμις δὲ πῶς τάδ' ἑσπί; μῶν οὐχ ὁρᾷς —

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τί τόδ' ἐπέπληξας;

ΙΣΜΗΝΗ.

καὶ τόδ', ὡς —

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τί τόδε μάλ' αὖθις . . . . .

ΙΣΜΗΝΗ.

. . . . . .

ἄταφος ἔπωιτνε, δίχα τε παντός.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἄγε με, καὶ τότ' ἐνάριξον.

ΙΣΜΗΝΗ.

αἰαῖ, δυσάλαινα. ποῖ δῆτ'
αὖθις ὧδ' ἔρημος, ἄπορος
αἰῶνα τλάμων ἔξω;

ΧΟΡΟΣ.

φίλαι, τρέσητε μηδέν. ἀνῆισθ. γ'.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλὰ ποῖ φύγω;

ΧΟΡΟΣ.

καὶ πάρος ἀπροφύγελον
σφῷν τὸ μὴ πιτνεῖν κακῶς.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

φρονῶ —

ΧΟΡΟΣ.

τί δῆθ' ὑπερνοεῖς;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὅπως μολούμεθ' ἐς δόμους οὐκ ἔχω.

ΧΟΡΟΣ.

μηδέ γε μάτευε. μόγος ἔχει —

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

καὶ πάρος· ἐπεὶ . . . . .
τοτὲ μὲν πέρα, τοτὲ δ' ὕπερθεν.

ΧΟΡΟΣ.

μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχετόν τι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ναὶ, ναί.

ΧΟΡΟΣ.

ξύμφημι κἀγώ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

φεῦ, φεῦ· ποῖ μόλωμεν, ὦ Ζεῦ;
ἐλπὶς γὰρ ἐς τίν' ἡμᾶς
δαίμων τανῦν γ' ἐλαύνει;

ΘΗΣΕΥΣ.

παύετε θρήνων, παῖδες. ἐν οἷς γὰρ
χάρις ἡ χθονία ξύν γ' ἀπώκειται,
πενθεῖν οὐ χρή· νέμεσις γάρ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι.

ΘΗΣΕΥΣ.

τίνος, ὦ παῖδες, χρείας ἀνύσαι;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τύμβον θέλομεν
προσιδεῖν αὐταὶ πατρὸς ἡμετέρου.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἀλλ' οὐ θεμιτὸν κεῖσ' ἐστὶ μολεῖν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πῶς εἶπας, ἄναξ, κοίραν Ἀθηνῶν;

ΘΗΣΕΥΣ.

ὦ παῖδες, ἀπειπὼν ἐμοὶ κεῖνος,
μήτε πελάζειν ἐς τοῦσδε τόπους,
μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν
θήκην ἱερὰν, ἣν κεῖνος ἔχει.
καὶ ταῦτά μ' ἔφη πράσσοντα, καλῶς
χώραν ἔξειν αἰὲν ἄλυπον.
ταῦτ' οὖν ἔκλυε δαίμων ἡμῶν,
χὠ πάντ' ἀΐων Διὸς Ὅρκος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλ' εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ,
ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ· Θήβας δ' ἡμᾶς
τὰς Ωγυγίους πέμψον, ἐάν πως
διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον
τοῖσιν ὁμαίμοις.

ΘΗΣΕΥΣ.

δρᾶσω καὶ τάδε, καὶ πάντα γ' ὅσ' ἂν
μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν,
καὶ τῷ κατὰ γῆς, ὃς νέον ἔρρει,
πρὸς χάριν. οὐ γὰρ δεῖ μ' ἀσυχάζειν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἀσσυχάζετε, μήτ' ἐπὶ πλείω
θρῆνον ἐγείρετε.
πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ.

10219330

10213330

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΤΙΤΟΒΕΣΙΣ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ.

Ἀποθανόντα Πολυνείκην ἐν τῇ πρὸς τὸν ἀδελφὸν μονομαχίᾳ, Κρέων ἄταφον ἐκβαλὼν, κηρύττει μηδένα αὐτὸν θάπτειν, θάνατον τὴν ζημίαν ἀπειλήσας. τοῦτον Ἀντιγόνη ἡ ἀδελφὴ θάπτειν πειρᾶται. καὶ δὴ λαθοῦσα τοὺς φύλακας, ἐπιβάλλει χῶμα· οἷς ἐπαπειλεῖ θάνατον ὁ Κρέων, εἰ μὴ τὸν τοῦτο δράσαντα ἐξεύροιεν. οὗτοι τὴν κόνιν τὴν ἐπιβεβλημένην καθάραντες, οὐδὲν ἧττον ἐφρούρουν. ἐπελθοῦσα δὲ ἡ Ἀντιγόνη, καὶ γυμνὸν εὑροῦσα τὸν νεκρὸν, ἀνοιμώξασα, ἑαυτὴν εἰσαγγέλλει. ταύτην ὑπὸ τῶν Φυλάκων παραδεδομένην Κρέων καταδικάζει, καὶ ζῶσαν εἰς τύμβον καθεῖρξεν. ἐπὶ τούτοις Αἵμων, ὁ Κρέοντος υἱὸς, ὃς ἐμνᾶτο αὐτὴν, ἀγανακτήσας, ἑαυτὸν ἐπισφάζει τῇ κόρῃ ἀποθνῄσκουσαν ἀγχόνῃ, Τειρεσίου ταῦτα προθεσπίσαντος· ἐφ' ᾧ λυπηθεῖσα Εὐρυδίκη, ἡ τοῦ Κρέοντος γαμετὴ, ἑαυτὴν κατασφάζει. καὶ τέλος, θρηνεῖ Κρέων τὸν τοῦ παιδὸς καὶ τῆς γαμετῆς θάνατον.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἀντιγόνη παρὰ τὴν πρόσταξιν τῆς πόλεως θάψασα τὸν Πολυνείκην, ἐφωράθη, καὶ εἰς μνημεῖον κατάγειον ἐντεθεῖσα παρὰ τοῦ Κρέοντος, ἀνῄρηται· ἐφ' ᾗ καὶ Αἵμων δυσπαθήσας διὰ τὸν εἰς αὐτὴν ἔρωτα, ξίφει ἑαυτὸν διεχρήσατο. ἐπὶ δὲ τούτου θανάτῳ καὶ ἡ μήτηρ Εὐρυδίκη ἑαυτὴν ἀνεῖλε.

Τὸ μὲν δρᾶμα τῶν καλλίστων Σοφοκλέους. σπασιάζεται δὲ τὰ περὶ τὴν ἡρωΐδα ἱστορούμενα, καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Ἰσμήνην, ἃς ὁ μὲν Ἰων ἐν τοῖς διθυράμβοις καταπροισθῆναί φησιν ἀμφοτέρας ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἥρας ὑπὸ Λαοδάμαντος τοῦ Ἐτεοκλέους· Μίμνερμος δέ φησι τὴν μὲν Ἰσμήνην προσομιλοῦσαν Θεοκλυμένῳ ὑπὸ Τυδέως κατὰ Ἀθηνᾶς ἐγκέλευσιν τελευτῆσαι. τὸ δὲ δρᾶμα τὴν ἐπιγραφὴν ἔσχεν ἀπὸ τῆς παρεχούσης τὴν ὑπόθεσιν Ἀντιγόνης.

Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιΐα καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀντιγόνῃ· πλὴν ἐκεῖ φωραθεῖσα μετὰ τοῦ Αἵμονος, δίδοται πρὸς γάμου κοινωνίαν, καὶ τίκτει τὸν Μαίμονα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτικαῖς. ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων γερόντων· προλογίζει δὲ ἡ Ἀντιγόνη· ὑπόκειται δὲ τὰ πράγματα ἐπὶ τῶν Κρέοντος βασιλείων. τὸ δὲ κεφάλαιόν ἐστι, τάφος Πολυνείκους, Ἀντιγόνης ἀναίρεσις, θάνατος Αἵμονος, καὶ μόρος Εὐρυδίκης, τῆς Αἵμονος μητρός. φασὶ δὲ τὸν Σοφοκλέα ἠξιῶσθαι τῆς ἐν Σάμῳ στρατηγίας, εὐδοκιμήσαντα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἀντιγόνης. λέλεκται δὲ τὸ δρᾶμα τοῦτο τριακοστὸν δεύτερον.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.
ΙΣΜΗΝΗ.
ΧΟΡΟΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΦΥΛΑΞ.
ΑΙΜΩΝ.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΕΥΡΥΔΙΚΗ.
ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ω κοινὸν αὐτάδελφον Ισμήνης κάρα,
ἆρ' οἶσθ' ὅ τι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν
ὅπωσιον οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ;
οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν, οὔτ' ἀτήριον,
οὔτ' αἰσχρὸν, οὔτ' ἄτιμόν ἐσθ', ὅπωσιον οὐ
τῶν σῶν τε κἀμῶν οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν.
καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασὶ παναστεῖ πόλει
κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως;
ἔχεις τι, κἀσήκουσας; ἢ σε λανθάνει
πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος, Ἀντιγόνη, φίλων
οὔθ' ἡδὺς, οὔτ' ἀλγεινὸς ἵκετ', ἐξ ὅτου
δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο,
μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ διπλῇ χερί·
ἐπεὶ δὲ φροῦδός ἐστιν Ἀργείων στρατὸς
ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον,
οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον, οὔτ' ἀτωμένη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἤδη καλῶς, καί σ' ἐκλὸς αὐλείων πυλῶν
τοῦδ' οὕνεκ' ἐξέπεμπον, ὡς μόνη κλύοις.

ΙΣΜΗΝΗ.

τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐ γὰρ τάφου νῷν τῷ κασιγνήτῳ Κρέων,
τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει;
Ετεοκλέα μὲν, ὡς λέγουσι, σὺν δίκῃ
χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ, κατὰ χθονὸς
ἔκρυψε, τοῖς ἔνερθεν ἔνδικον θεοῖς·
τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκους νέκυν
ἀστοῖσί φασιν ἐκκεκηρύχθαι τὸ μὴ
τάφῳ καλύψαι, μηδὲ κωκῦσαί τινα,
ἐᾶν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκὺν
θησαυρὸν, εἰσορμῶσι πρὸς χάριν βορᾶς.
τοιαῦτά φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντά σοι,
κἀμοὶ, λέγω γὰρ κἀμέ, κηρύξαντ' ἔχειν,
καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖς μὴ οὐκ εἰδόσι
σαφῆ προκηρύξοντα· καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν
οὐχ ὡς παρ' οὐδέν· ἀλλ' ὃς ἂν τούτων τι δρᾷ,
φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει.
οὕτως ἔχει σοι ταῦτα, καὶ δείξεις τάχα,
εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας, εἴτ' ἐσθλῶν κακή.

ΙΣΜΗΝΗ.

τί δ', ὦ ταλαίφρων, εἰ τάδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ
λύουσ' ἂν ἢ 'φάπτουσα προσθείμην πλέον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσει, σκόπει.

ΙΣΜΗΝΗ.

ποῖόν τι κινδύνευμα; ποῦ γνώμης ποτ' εἶ;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ', ἀπόρρητον πόλει;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σόν, ἢν σὺ μὴ θέλῃς,
ἀδελφόν. οὐ γὰρ δὴ προδοῦσ' ἁλώσομαι.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ σχετλία, Κρέοντος ἀντειρηκότος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν μέτα.

ΙΣΜΗΝΗ.

οἴ μοι· φρόνησον, ὦ κασιγνήτη, πατὴρ
ὡς νῷν ἀπωλώλει δυσκλεής τ' ἀπώλετο,
πρὸς αὐτοφώρων ἁμπλακημάτων δίπλας
ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί·
ἔπειτα μήτηρ καὶ γυνή, δίπλοῦν ἔπος,
πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον·
τρίτον δ' ἀδελφὼ δύο μίαν καθ' ἡμέραν
αὐτοκτενοῦντε τὼ ταλαιπώρω, μόρον
κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπ' ἀλλήλοιν χεροῖν.
νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νὼ λελειμμένα, σκόπει
ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθ', εἰ νόμου βίᾳ
ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν.
ἀλλ' ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μὲν, γυναῖχ' ὅτι
ἔφυμεν, ὡς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχούμενα·
ἔπειτα δ' οὕνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων,
καὶ ταῦτ' ἀκούειν, κἄτι τῶνδ' ἀλγίονα.
ἐγὼ μὲν οὖν αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς
ξύγγνοιαν ἴσχειν, ὡς βιάζομαι τάδε,
τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι. τὸ γὰρ
περισσὰ πράσσειν, οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὔτ' ἂν κελεύσαιμ', οὔτ' ἄν, εἰ θέλοις ἔτι

πρᾶσσειν, ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρῴης μέτα.
ἀλλ' ἴσθ' ὁποῖά σοι δοκεῖ. κεῖνον δ' ἐγὼ
θάψω. καλόν μοι τοῦτο ποιούσῃ θανεῖν.
φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι, φίλου μέτα,
ὅσια πανουργήσασ'· ἐπεὶ πλείων χρόνος,
ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω, τῶν ἐνθάδε.
ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι· σοὶ δ' εἰ δοκεῖ,
τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσασ' ἔχε.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι· τὸ δὲ
βίᾳ πολιτῶν δρᾶν, ἔφυν ἀμήχανος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

σὺ μὲν τάδ' ἂν προῦχοι· ἐγὼ δὲ δὴ τάφον
χώσουσ' ἀδελφῷ φιλτάτῳ πορεύσομαι.

ΙΣΜΗΝΗ.

οἵ μοι ταλαίνης, ὡς ὑπερδέδοικά σου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

μή μου προτάρβει· τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ
τοὔργον· κρυφῇ δὲ κεῦθε· σὺν δ' αὔτως ἐγώ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οἵ μοι· καταύδα. πολλὸν ἐχθίων ἔσει
σιγῶσ', ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε.

ΙΣΜΗΝΗ.

θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλ' οἶδ' ἀρέσκουσ', οἷς μάλιστ' ἀδεῖν με χρή.

ΙΣΜΗΝΗ.

εἰ καὶ δυνήσει γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾷς.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθρανεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ,
ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει δίκῃ.
ἀλλ' ἔα με, καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν,
παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο. πείσομαι γὰρ οὐ
τοσοῦτον οὐδὲν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλ', εἰ δοκεῖ σοι, σίγα· τοῦτο δ' ἴσθ', ὅτι
ἄνους μὲν ἔρχῃ, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀχὶς ἀελίου, τὸ κάλ-
λιστον ἐφ' ἁμετέρᾳ γᾷ Θήβᾳ τῶν πρότερον φάος,
ἐφάνθης ποτ', ὦ χρυσέας
ἡμέρας βλέφαρον, Διρκαί-
ων ὑπὲρ ῥεέθρων μολοῦσα,
τὸν λευκάσπιν ἐξ Ἀργόθεν
φῶτα βάντα πανσαγίᾳ,
φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ
κινήσασα χαλινῷ,
ὃς ἐφ' ἁμετέρᾳ γᾷ Πολυνείκους
ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων,
ὀξέα κλάζων, αἰετὸς ἐς γᾶν
ὡς, ὑπερέπτα,
λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανὸς
πολλῶν μεθ' ὅπλων,

ξὺν θ' ἱππιοχόμοις κορύθεσσι.
σλὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων, φονίαισιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ
λόγχαις ἑπτάπυλον σῆμα, ἀντιστρ. α'.
ἔβα, πρίν ποθ' ἁμετέρων
αἱμάτων γένυσι πλησθῆναί τε, καὶ σλεφάνωμα πύργων
πευκάενθ' Ηφαιστον ἑλεῖν.
τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη
πάταγος Αρεος, ἀντιπάλῳ
δυσχείρωμα δρακόντι.
Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους
ὑπερεχθαίρει· καί σφας ἐσιδὼν
πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους,
χρυσοῦ καναχῇ, χύπεροπλίαις,
παλτῷ ῥιπᾷεῖ πυρὶ, βαλβίδων
ἐπ' ἄκρων ἤδη
νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι.
ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ πέσε ταναλωθεὶς σλροφὴ β'.
πυρφόρος, ὃς τότε μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ
βαχχεύων ἐπέπνει
ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων.
εἶχε δ' ἄλλα τὰ μὲν ἄλλα, τὰ δ' ἐπ'
ἄλλοις ἐπενώμα σλυφελίζων
μέγας Αρης δεξιόστομος.
ἑπτὰ λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἑπτὰ πύλαις
ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους, ἔλιπον
Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη·
πλὴν τοῖν σλυγεροῖν, ὧ πατρὸς ἑνὸς
μητρός τε μιᾶς φύντε, καθ' αὐτοῖν

διχοστεῖς

δικραταῖς λόγχας σβήσαντ', ἔχετον
κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω.
ἀλλὰ γὰρ ἀ μεγαλώνυμος ἦλθε Νίκα ἀντιστρ. β'.
τᾷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβᾳ.
ἐκ μὲν δὴ πολέμων
τῶν νῦν θέσθαι λησμοσύναν,
θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς παννύ-
χοις πάντας ἐπέλθωμεν· ὁ Θήβας δ'
ἐλελίζων Βακχεῖος ἄρχοι.
ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας
τῆσδε Κρέων ὁ Μενοικέως νεοχμὸς
νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις
χωρεῖ, τινὰ δὴ μῆτιν ἐρέσσων,
ὅτι σύλλιτον τήνδε γερόντων
προὔθετο λέσχην,
κοινῷ κηρύγματι πέμψας.

ΚΡΕΩΝ.

Ανδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ,
πολλῷ σάλῳ σείσαντες, ὤρθωσαν πάλιν·
ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα
ἔστειλ' ἱκέσθαι· τοῦτο μὲν, τὰ Λαΐου
σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων ἀεὶ κράτη·
τοῦτ' αὖθις, ἡνίκ' Οἰδίπους ὤρθου πόλιν,
κἀπῶσει διώλετ', ἀμφὶ τοὺς κείνου τότε
παῖδας, μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν.
ὅτ' οὖν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν
καθ' ἡμέραν ὤλοντο, παίσαντές τε καὶ
πληγέντες αὐτόχειρι συὶν μιάσματι,
ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω
γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων.

ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν
ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ.
ἐμοὶ γὰρ, ὅστις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν,
μὴ τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων,
ἀλλ' ἐκ φόβου του γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχει,
κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ·
καὶ μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὑτοῦ πάτρας
φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω.
ἐγὼ γάρ, ἴσθω Ζεὺς ὁ πάνθ' ὁρῶν ἀεὶ,
οὔτ' ἂν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὁρῶν
σπείχουσαν ἀσπὶς ἀντὶ τῆς σωτηρίας,
οὔτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς
θείμην ἐμαυτῷ, τοῦτο γιγνώσκων, ὅτι
ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἔπι
πλέουσες ὀρθῆς, τοὺς φίλους ποιούμεθα.
τοιοῖσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδε αὐξάνω πόλιν,
καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω
ἀσπιστῆσι, παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου πέρι.
Ἐτεοκλέα μὲν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν
ὄλωλε τῆσδε, πάντ' ἀριστεύσας δορὶ,
ταφῷ τε κρύψαι, καὶ τἆλλ' ἁγνίσαι,
ἃ τοῖς ἀρίστοις ἕρπεται κάτω νεκροῖς.
τὸν δ' αὖ ξύναιμον τοῦδε, Πολυνείκην λέγω,
ὃς γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς,
φυγὰς κατελθὼν, ἠθέλησε μὲν πυρὶ
πρῆσαι κατάρχας, ἠθέλησε δ' αἵματος
κοινοῦ πάσασθαι, τοὺς δὲ δουλώσας ἄγειν·
τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκηρύχθαι, τάφῳ
μήτε χλερίζειν, μήτε κωκῦσαί τινα,

ἐᾷν δ' ἄθαπτον, καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας
καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰσχρῶς τ' ἰδεῖν.
τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα. κοὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ
τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐσθλῶν.
ἀλλ' ὅστις εὔνους τῇδε τῇ πόλει, θανὼν
καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται.

ΧΟΡΟΣ.

σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον,
τὸν τῇδε δύσνουν, καὶ τὸν εὐμενῆ πόλει.
νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί που τ' ἔνεστί σοι,
καὶ τῶν θανόντων, χὡσάσοι ζῶμεν, πέρι.

ΚΡΕΩΝ.

ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν εἰρημένων.

ΧΟΡΟΣ.

νεωτέρῳ τῳ τοῦτο βασταζειν πρόθες.

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ' εἰσ' ἕτοιμοι τοῦ νεκρωῦ γ' ἐπίσκοποι.

ΧΟΡΟΣ.

τί δῆτ' ἂν ἄλλο τοῦδ' ἐπεντέλλοις ἔτι;

ΚΡΕΩΝ.

τὸ μὴ 'πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος, ὃς θανεῖν ἐρᾷ.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος. ἀλλ' ὑπ' ἐλπίδων
ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν.

ΦΥΛΑΞ.

ἄναξ, ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὑπο
δύσπνους ἱκάνω κοῦφον ἐξάρας πόδα.
πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπισκάσεις,

ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν.
ψυχὴ γὰρ ᾗδα πόλλ' ἐμοὶ μυθουμένη·
Τάλας, τί χωρεῖς, οἷ μολὼν δώσεις δίκην;
τλήμων, μενεῖς αὖ; κεἰ τάδ' εἴσεται Κρέων
ἄλλου παρ' ἀνδρὸς, πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ;—
τοιαῦθ' ἑλίσσων ἥνυτον σχολῇ βραδύς.
κοὔτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά.
τέλος γε μέν τοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν.
σοὶ, κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως.
τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος,
τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον.

ΚΡΕΩΝ.

τί δ' ἔστιν, ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν;

ΦΥΛΑΞ.

φράσαι θέλω σοι πρῶτα τἀμαυτοῦ. τὸ γὰρ
πρᾶγμ' οὔτ' ἔδρασ', οὔτ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν.
οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι.

ΚΡΕΩΝ.

εὖ γε σκοπάζῃ, κἀπόφραγνυσαι κύκλῳ
τὸ πρᾶγμα. δηλοῖς δ' ὡς τι σημανῶν νέον.

ΦΥΛΑΞ.

τὰ δεινὰ γάρ τοι προσλίθου' ὄκνον πολύν.

ΚΡΕΩΝ.

οὔκουν ἔρεῖς ποτ', εἶτ' ἀπαλλαχθεὶς ἄπει;

ΦΥΛΑΞ.

καὶ δὴ λέγω σοι. τὸν νεκρόν τις ἀρτίως
θάψας βέβηκε, κἀπὶ χρωτὶ δι ψίαν
κόνιν παλύνας, καφαγιστεύσας ἁ χρή.

ΚΡΕΩΝ.

τί φῄς; τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε;

ΦΥΛΑΞ.

οὐκ οἶδ'. ἐκεῖ γὰρ οὔτε του γενῆδος ἦν
πλῆγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή· σίὑφλος δὲ γῆ,
καὶ χέρσος ἀῤῥώξ, οὐδ' ἐσημαξευμένη
τροχοῖσιν, ἀλλ' ἄσημος οὐργάτης τις ἦν.
ὅπως δ' ὁ πρῶτος ἡμὶν ἡμεροσκόπος
δείκνυσι, πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν.
ὁ μὲν γὰρ ἠφάνισθο, τυμβήρης μὲν οὔ·
λεωθὴ δ', ἄγος φεύγοντος ὡς, ἐσῆν κόνις.
σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς, οὔτε του κυνῶν
ἐλθόντος, οὐ σαίσαντος ἐξεφαίνετο.
λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐῤῥόθουν κακοὶ,
φύλαξ ἐλέγχων φύλακα. κἄν ἐγίγνετο
πληγὴ τελευτῶσ'· οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν.
εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὐξειργασμένος,
κοὐδεὶς ἐναργὴς, ἀλλ' ἔφευγε τὸ μὴ εἰδέναι.
ἦμεν δ' ἕτοιμοι καὶ μύδρους αἴρειν χεροῖν,
καὶ πῦρ διέρπειν, καὶ θεοὺς ὀμνύμοτεῖν,
τὸ μήτε δρᾶσαι, μήτε τῳ ξυνειδέναι
τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι, μήτ' εἰργασμένῳ.
τέλος δ', ὅτ' οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσι πλέον,
λέγει τις εἷς, ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα
νεῦσαι φόβῳ πρὸς τρέψεν. οὐ γὰρ εἴχομεν
οὔτ' ἀντιφωνεῖν, οὔθ' ὅπως δρῶντες, καλῶς
πράξαιμεν. ἦν δ' ὁ μῦθος, ὡς ἀνοιστέον
σοὶ τοὔργον εἴη τοῦτο, κοὐχὶ κρυπτέον.
καὶ ταῦτ' ἐνίκα, κἀμὲ τὸν δυσδαίμονα
πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τἀγαθὸν λαβεῖν.
πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν, οἶδ' ὅτι.
σέβει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἑτῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ἄναξ, ἐμοί τοι, μή τι καὶ θεήλατον
τοὖργον τόδ', ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι.

ΚΡΕΩΝ.

παῦσαι, πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεσλῶσαι λέγων,
μὴ φευξεθῆς ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα.
λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκτὰ, δαίμονας λέγων
πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι.
πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην
ἔκρυψαν αὐτὸν, ὅστις ἀμφικίονας
νεοὺς πυρώσων ἦλθε κἀναθήματα,
καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν;
ἢ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾷς θεούς;
οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως
ἄνδρες μόλις φέροντες ἐρρόθουν ἐμοὶ,
κρυφῇ κάρα σείοντες· οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ
λόφον δικαίως εἶχον, ὡς σέργειν ἐμέ.
ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς
παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε.
οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν, οἷον ἄργυρος,
κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε. τοῦτο καὶ πόλεις
πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων·
τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας
χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγματ' ἴστασθαι βροτῶν·
πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν,
καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.
ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε,
χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν ὡς δοῦναι δίκην.
ἀλλ' εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας,
εὖ τοῦτ' ἐπίστασ', ὅρκιος δέ σοι λέγω,

εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου
εὑρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς,
οὐχ ὑμὶν Ἅιδης μοῦνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν
ζῶντες κρεμασθοὶ τήνδε δηλώσητ' ὕβριν,
ὡ' εἰδότες τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον,
τὸ λοιπὸν ἀρπάζητε, καὶ μάθητ', ὅτι
οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους.

ΦΥΛΑΞ.

εἰπεῖν τι δώσεις; ἢ σιγαφεὶς οὕτως ἴω;

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ οἶσθα καὶ νῦν, ὡς ἀνιαρῶς λέγεις;

ΦΥΛΑΞ.

ἐν τοῖσιν ὠσὶν, ἢ 'ὠὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃ;

ΚΡΕΩΝ.

τί δέ; ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου;

ΦΥΛΑΞ.

ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ τὰς φρένας, τὰ δ' ὦτ' ἐγώ.

ΚΡΕΩΝ.

οἵ μ', ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ.

ΦΥΛΑΞ.

οὔκουν τόδ' ἔργον εἰμὶ ποιήσας ποτέ.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ ταῦτ' ἐῶ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς.

ΦΥΛΑΞ.

φεῦ·
ἦ δεινὸν, ᾧ δοκεῖ γε, καὶ ψευδῆ δοκεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

κόμψευε νῦν τὴν δόξαν· εἰ δὲ ταῦτα μὴ

Φανεῖτέ μοι τοὺς δεῶνλας, ἐξερεῖθ' ὅτι
τὰ δεινὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται.

ΦΥΛΑΞ.

ἀλλ' εὐρεθείη μὲν μάλισθ'· ἐὰν δέ τοι
ληφθῇ τε καὶ μὴ, τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ' ἐλθόνλα με.
καὶ νῦν γὰρ ἐκ λὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς
σωθεὶς, ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν.

ΧΟΡΟΣ.

Πολλὰ τὰ δεινὰ, κοὐδὲν ἀν- στροφὴ α'.
θρώπου δεινότερον πέλει.
τοῦτο καὶ πολίου πέραν
πόντου χειμερίῳ νότῳ
χωρεῖ, περιβρυχίοισι
περῶν ἐπ' οἰδμασι·
θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν
ἄφθιτον, ἀκαμάταν
ἀποτρύεται, ἱλλομένων ἀρότρων
ἔτος εἰς ἔτος, ἱππείῳ
γένει πολεύων.
κουφονόων τε φῦλον ὀρ- ἀντιστρ. α'.
νίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει,
θηρίων τ' ἀγρίων ἔθνη,
πόντου τ' ἐναλίαν φύσιν
σπείραισι δικτυοκλώστοις,
περιφραδὴς ἀνήρ·
κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλου
θηρὸς ὀρεσσιβάτα,
λασιαύχενά θ' ἵππον ὑπάξεται ἀμ-
φίλοφον ζυγὸν, οὔρειόν τ'
ἀδμῆτα ταῦρον.

καὶ

καὶ φθέγμα, καὶ πνεμόεν στροφὴ β'.
φρόνημα, καὶ ἀσυνόμους
ὀργὰς ἐδιδάξατο, καὶ
δυσαύλων πάγων αἴθρια
καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη.
παντοπόρος, ἄπορος
ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται
τὸ μέλλον· Ἅιδα μόνον
φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται·
νόσων δ' ἀμηχάνων φυγὰς
ξυμπεφάσται.
σοφόν τι τὸ μηχανόεν antistr. β'.
τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων,
ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθ-
λὸν ἕρπει· νόμους παρείρων
χθονὸς, θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν,
ὑψίπολις· ἄπολις δ',
ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν
ξύνεστι, τόλμας χάριν.
μήτ' ἐμοὶ παρέστιος
γένοιτο, μήτ' ἴσον φρονῶν,
ὃς ταῦτ' ἔρδει.
ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ
τόδε. πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω
τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην;
ὦ δύσπηνος, καὶ δυσπήνου
πατρὸς Οἰδιπόδα, τί ποτ'; οὐ δή που
σέ γ' ἀπιστοῦσαν
τοῖς βασιλείοισιν ἄγουσι νόμοις,
καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες;

ΦΥΛΑΞ.

Ηδ' ἔσ' ἐκείνη τοὔργον ἠ 'ξειργασμένη.
τήνδ' εἵλομεν θάπτουσαν. ἀλλὰ ποῦ Κρέων;

ΧΟΡΟΣ.

ὅδ' ἐκ δόμων ἄντορρος εἰς δέον πελᾷ.

ΚΡΕΩΝ.

τί δ' ἔστι; ποία ξύμμετρος προύβη τύχη;

ΦΥΛΑΞ.

ἄναξ, βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ' ἀπώμοτον.
ψεύδει γὰρ ἡ γνώμη· ἐπεὶ
σχολῇ ποθ' ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγώ,
ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἐχειμάσθην τότε.
ἀλλ', ἡ γὰρ ἐκ τῶν καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ
ἔοικεν ἄλλη μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ,
ἥκω, δι' ὄρκων καίπερ ὢν ἀπώμοτος,
κόρην ἄγων τήνδ', ἣ καθευρέθη τάφον
κοσμοῦσα. κλῆρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο.
ἀλλ' ἔστ' ἐμὸν θούρημαιον, οὐκ ἄλλου τόδε.
καὶ νῦν, ἄναξ, τήνδ' αὐτὸς, ὡς θέλεις, λαβὼν,
καὶ κρῖνε, κἀξέλεγχ'· ἐγὼ δ' ἐλεύθερος
δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν.

ΚΡΕΩΝ.

ἄγεις δὲ τήνδε τῷ τρόπῳ; πόθεν λαβών;

ΦΥΛΑΞ.

αὕτη τὸν ἄνδρ' ἔθαπτε. πάντ' ἐπίσταso.

ΚΡΕΩΝ.

ἦ καὶ ξυνιεῖς, καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φής;

ΦΥΛΑΞ.

ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν, ὃν σὺ τὸν νεκρὸν
ἀπεῖπας. ἆρ' ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω;

ΚΡΕΩΝ.

καὶ πῶς ὁρᾶται, κἀπίλιπαρὴς εὑρέθη;

ΦΥΛΑΞ.

τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμ'. ὅπως γὰρ ἤκομεν,
πρὸς σοῦ τὰ δειν' ἐκεῖν' ἐπιπεπτωκότες,
πᾶσαν κόνιν σήραντες, ἣ κατεῖχε τὸν
νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ,
καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπηνέμοι,
ὀσμὴν ἀφ' αὐτοῦ μὴ βάλοι, πεφευγότες,
ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιῤῥόθοις
κακοῖσιν, εἴ τις τοῦδ' ἀφειδήσοι πόνου.
χρόνον τάδ' ἦν τοσοῦτον, ἕς τ' ἐν αἰθέρι
μέσῳ κατέσθη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος,
καὶ καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότ' ἐξαίφνης χθονὸς
τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν, οὐράνιον ἄχος,
πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φόβην
ὕλης πεδιάδος· ἐν δ' ἐμεσῴωθη μέγας
αἰθήρ· μύραντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον.
καὶ τοῦδ' ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἣ παῖς ὁρᾶται, κἀνακωκύει πικρᾶς
ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον, ὡς ὅταν κενῆς
εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος·
οὕτω δὲ χ' αὕτη, ψιλὸν ὡς ὁρᾷ νέκυν,
γόοισιν ἐξώμωξεν, ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς
ἠρᾶτο τοῖσι τοὔργον ἐξειργασμένοις.
καὶ χερσὶν εὐθὺς δισσίαν φέρει κόνιν,
ἐκ τ' εὐκροτήτου χαλκέας ἄρδην πρόχου
χοαῖσι τρισσοῖσδοισι τὸν νέκυν σέφει.
χ' ἡμεῖς ἰδόντες ἱέμεσθα, σὺν δέ νιν
θηρώμεθ' εὐθὺς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην·

καὶ τάς τε πρόσθεν, τάς τε νῦν, ἠλέγχομεν
πράξεις· ἄϖαϊνος δ᾽ οὐδενὸς καθίσταο.
ἀλλ᾽ ἡδέως ἔμοιγε καὶ λιγεινῶς ἅμα.
τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέναι,
ἥδιστόν· ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν,
ἀλγεινόν. ἀλλὰ ταῦτα πάντ᾽ ἴσσω λαβεῖν
ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.

ΚΡΕΩΝ.

σὲ δή, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα,
φῂς, ἢ καταρνῇ μὴ δεδρακέναι τάδε;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

καὶ φημὶ δρᾶσαι, κοὐκ ἀϖαρνοῦμαι τὸ μή.

ΚΡΕΩΝ.

σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν, ἧ θέλεις,
ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον.
σὺ δ᾽, εἰϖέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα,
ἦσθα τὰ κηρυχθέντα, μὴ πράσσειν τάδε;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἦδη. τί δ᾽ οὐκ ἔμελλον; ἐμφανῆ γὰρ ἦν.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ δῆτ᾽ ἐτόλμας τοῦσδ᾽ ὑϖερβαίνειν νόμους;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐ γάρ τι μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,
οὐδ᾽ ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη,
οἳ τοῦσδ᾽ ἐν ἀνθρώϖοισιν ὥρισαν νόμους.
οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ
κηρύγμαθ᾽, ὥσθ᾽ ἁγνὰ καὶ ἀσφαλῆ θεῶν
νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄντ᾽ ὑϖερδραμεῖν.
οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθὲς, ἀλλ᾽ ἀεί ποτε
ζῇ ταῦτα, κουδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου ϕάνη.

τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενὸς
φρόνημα δείσασ', ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
δώσειν. θανουμένη γὰρ ἐξήδη, τί δ' οὔ;
κεἰ μὴ σὺ προὐκήρυξας. εἰ δὲ τοῦ χρόνου
πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὔτ' ἐγὼ λέγω.
ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγώ, κακοῖς
ζῇ, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει;
οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν
παρ' οὐδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἂν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς
μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἠνεχόμην νέκυν,
κείνοις ἂν ἤλγουν· τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι.
σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν,
σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω.

ΧΟΡΟΣ.

δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς
τῆς παιδός· εἶκειν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς.

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ' ἴσθι τοι τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα
πίπτειν μάλιστα· καὶ τὸν ἐσχρατέστατον
σίδηρον ὠμὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ
θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ' ἂν εἰσίδοις.
σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους
ἵππους καταρρυθέντας. οὐ γὰρ ἐκπέλει
φρονεῖν μέγ', ὅστις δοῦλος ἐστὶ τῶν πέλας.
αὕτη δ' ὑβρίζειν μὲν τότ' ἐξηπίστατο,
νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους·
ὕβρις δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἥδε δευτέρα,
τούτοις ἐπαυχεῖν, καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν.
ἦ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνὴρ, αὐτὴ δ' ἀνὴρ,
εἰ ταῦτ' ἀνατεὶ τῇδε κείσεται κράτη.

ἀλλ' εἴτ' ἀδελφῆς, εἴθ' ὁμαιμονεστέρας
τοῦ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς Ἑρκίου κυρεῖ,
αὐτή τε χ' ἡ ξύναιμος οὐκ ἀλύξετον
μόρου κακίστου. καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον
ἐσαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου.
καί νιν καλεῖτ'. ἔσω γὰρ εἶδον ἀρτίως
λυσσῶσαν αὐτὴν, οὐδ' ἐσηβόλον φρενῶν.
φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ἡρῆσθαι κλοπεὺς
τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων.
μισῶ γε μέν τοι χὥταν ἐν κακοῖσί τις
ἁλοὺς, ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

θέλεις τι μεῖζον, ἢ καταστεῖναί μ' ἑλών;

ΚΡΕΩΝ.

ἐγὼ μὲν οὐδέν· τοῦτ' ἔχων, ἅπαντ' ἔχω.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τί δῆτα μέλλεις; ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων
ἀρεστὸν οὐδὲν, μηδ' ἀρέσθειη ποτέ·
οὕτω δὲ καί σοι τἄμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ.
καί τοι πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον
κατέσχον, ἢ τὸν αὐταδελφον ἐν τάφῳ
τιθεῖσα; τοῖσδε τοῦτο πᾶσιν ἀνδάνειν
λέγοιτ' ἄν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐσκλείσοι φόβος.
ἀλλ' ἡ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ,
κἀξεστιν αὐτῇ δρᾶν, λέγειν θ', ἃ βούλεται.

ΚΡΕΩΝ.

σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὁρᾷς.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὁρῶσι χ' οἵδε· σοὶ δ' ὑπαίλλουσι στόμα.

ΚΡΕΩΝ.

σὺ δ' οὐκ ἐσαιδῇ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τοὺς ὁμοσπλάγχνους σέβειν.

ΚΡΕΩΝ.

οὔκουν ὅμαιμος χὠ καταλλίον θανών;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε, καὶ ταὐτοῦ πατρός.

ΚΡΕΩΝ.

πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῆ τιμᾶς χάριν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατὰ χθονὸς νέκυς.

ΚΡΕΩΝ.

εἴ τοι σφε τιμᾶς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐ γάρ τι δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο.

ΚΡΕΩΝ.

πορθῶν γε τήνδε γῆν· ὁ δ', ἀντισὰς ὕστερος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὅμως ὅ γ' Ἅιδης τοὺς νόμους ἴσους ποθεῖ.

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ' οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσον.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τίς οἶδεν, εἰ κάτω σὶν εὐαγῆ τάδε;

ΚΡΕΩΝ.

οὔ τοι ποθ' ὀυχθρὸς, οὐδ' ὅταν θάνῃ, φίλος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὔ τοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.

ΚΡΕΩΝ.

κάτω νυν ἐλθοῦσ', εἰ φιλητέον, φίλει
κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη
φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη,
νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ, αἱματόεν
ῥέθος αἰσχύνει,
τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν.

ΚΡΕΩΝ.

σὺ δ', ἣ κατ' οἴκους, ὡς ἔχιδν', ὑφημένη
λήθουσά μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον
τρέφων δύ' ἄτα, κἀπαναστάσεις θρόνων,
φέρ', εἰπὲ δή μοι, καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου
φήσεις μετασχεῖν, ἢ ξυμεῖ τὸ μὴ εἰδέναι;

ΙΣΜΗΝΗ.

δέδρακα τοὔργον, εἴπερ ἥδ' ὁμορρόθει,
καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλ' οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σ', ἐπεὶ
οὔτ' ἠθέλησας, οὔτ' ἐγὼ κοινωσάμην.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι
ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὧν τοὔργον, Ἅιδης χ' οἱ κάτω ξυνίστορες·
λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην.

ΙΣΜΗΝΗ.

μή τοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ
θανεῖν τε σὺν σοί, τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

μή μοι θάνῃς σὺ κοινά, μήθ' ἃ μὴ 'θιγες
ποιοῦ σεαυτῆς. ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΙΣΜΗΝΗ.

καὶ τίς βίος μοι, σοῦ λελειμμένης, φίλος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Κρέοντ' ἐρώτα. τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών.

ΙΣΜΗΝΗ.

τί ταῦτ' ἀνιᾷς μ', οὐδὲν ὠφελουμένη;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ.

ΙΣΜΗΝΗ.

τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἐπωφελοῖμ' ἐγώ;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

σῶσον σεαυτήν. οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

οἴ μοι τάλαινα, κἀμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

σὺ μὲν γὰρ εἵλου ζῆν· ἐγὼ δὲ, κατθανεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀῤῥήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

καλῶς σὺ μέν τοι· τοῖσδ' ἐγὼ 'δόκουν φρονεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

καὶ μὴν ἴση νῷν ἐστὶν ἡ ξαμαρτία.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

θάρσει. σὺ μὲν ζῇς· ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι
τέθνηκεν, ὥστε τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

τὼ παῖδε φημὶ τώδε, τὴν μὲν ἀρτίως
ἄνουν πεφάνθαι, τὴν δ' ἀπ' οὐ τὰ πρῶτ' ἔφυ.

ΙΣΜΗΝΗ.

οὐ γάρ ποτ', ὦ ναξ, οὐδ' ὃς ἂν βλαστῇ μένει

νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται.

ΚΡΕΩΝ.

σοὶ γοῦν, ὅθ' εἵλου ξὺν κακοῖς πράσσειν κακά.

ΙΣΜΗΝΗ.

τί γὰρ μόνῃ μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον;

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ' ΗΔΕ μέν τοι μὴ λέγ'. οὐ γὰρ ἔστ' ἔτι.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλὰ κλενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου;

ΚΡΕΩΝ.

ἀρώσιμοι γὰρ χἀτέρων εἰσὶν γύαι.

ΙΣΜΗΝΗ.

οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῇδέ τ' ἦν ἡρμοσμένα.

ΚΡΕΩΝ.

κακὰς ἐγὼ γυναῖκας υἱάσι στυγῶ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ φίλταθ' Αἵμον, ὡς σ' ἀτιμάζει πατήρ.

ΚΡΕΩΝ.

ἀγάν γε λυπεῖς, καὶ σύ, καὶ τὸ σὸν λέχος.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἦ γὰρ στερήσεις τῆσδε τὸν σαυτοῦ γόνον;

ΚΡΕΩΝ.

Ἅιδης ὁ παύσων τούσδε τοὺς γάμους ἔφυ.

ΙΣΜΗΝΗ.

δεδογμένʼ, ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ σοί γε κἀμοί. μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλά νιν
κομίζετ' εἴσω, δμῶες· ἐκ δὲ τοῦδε χρὴ
γυναῖκας εἶναι τάσδε μηδ' ἀνειμένας.

Φεύγουσι γάρ τοι χ' οἱ θρασεῖς, ὅταν πέλας
ἤδη τὸν Ἅιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου.

ΧΟΡΟΣ.

Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν στροφὴ ά.
ἄγευστος αἰών. οἷς γὰρ ἂν
σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας
οὐδὲν ἐλλείπει, γενεᾶς
ἐπὶ πλῆθος ἕρπον·
ὁμοῖον ὥστε πόντίας ἁλὸς
οἶδμα, δυσπνόοις ὅταν
Θρήσσησιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς,
κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν
ψῆνα καὶ δυσάνεμον,
στόνῳ βρέμουσι δ' ἀντιπλῆγες ἀκταί.
ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν ἀντιστρ. ά.
οἴκων ὁρῶμαι πήματα
φθιμένων ἐπὶ πήμασι πίπτοντ'·
οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν
γένος, ἀλλ' ἐρείπει
θεῶν τις, οὐδ' ἔχει μίαν λύσιν.
νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπὲρ
ῥίζας ἐτέταλτο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις·
καί τ' αὖ νιν θεῶν φοινία τῶν
νερτέρων ἀμᾷ κοπὶς,
λόγου τ' ἄνοια, καὶ φρενῶν Ἐριννύς.
τεὰν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν στροφὴ β.
ὑπερβασία κατάσχῃ,
τὰν οὔθ' ὕπνος αἱρεῖ ποθ' ὁ παντογήρως,
οὔτε θεῶν ἀκάματοι
μῆνες; ἀγήρως χρόνῳ δυνάστας

κατέχεις Ολύμπου
μαρμαρόεσσαν αἴγλαν.
τό τ' ἔπειτα, καὶ τὸ μέλλον,
καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει
νόμος ὅδ'· οὐδὲν ἔρπει
θνατῶν βιότῳ πάμπολύ γ' ἐκτὸς ἄτας.
ἁ γὰρ δὴ πολύπλαγκτος ἐλπὶς ἀντιστρ. β'.
πολλοῖς μὲν ὄναρις ἀνδρῶν,
πολλοῖς δ' ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων·
εἰδότι δ' οὐδὲν, προσέρπει,
πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις ψαύσῃ.
σοφίᾳ γὰρ ἔκ του
κλεινὸν ἔπος πέφανται·
τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν
τῷδ' ἔμμεν, ὅτῳ φρένας
θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν·
παράσσειν δ' ὀλιγοστὸν χρόνον ἐκτὸς ἄτας.
ὅδε μὴν Αἵμων, παίδων τῶν σῶν
νέατον γέννημ'· ἆρ' ἀχνύμενος
τῆς μελλογάμου
τάλιδος ἥκει μόρον Ἀντιγόνης,
ἀπάτας λεχέων ὑστεραλγῶν;

ΚΡΕΩΝ.

Τάχ' εἰσόμεσθα μαντέων ὑστέρτερον.
ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων
τῆς μελλονύμφου, πατρὶ λυσσαίνων πάρει;
ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι;

ΑΙΜΩΝ.

πάτερ, σός εἰμι· καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων

χρησταὶς ἀποφθοῖς, αἷς ἔγωγ' ἐφέψομαι.
ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξίως ἔσται γάμος
μείζων φέρεσθαι, σοῦ καλῶς ἡγουμένου.

ΚΡΕΩΝ.

οὕτω γὰρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν,
γνώμης πατρῴας πάντ' ὄπισθεν ἑσθέναι.
τούτου γὰρ οὕνεκ' ἄνδρες εὔχονται γονὰς
κατηκόους φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,
ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς,
καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρί.
ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα,
τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὑτῷ πόνους
φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων;
μή νύν ποτ', ὦ παῖ, τὰς φρένας ὑφ' ἡδονῆς,
γυναικὸς οὕνεκ', ἐκβάλῃς, εἰδὼς ὅτι
ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται,
γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις. τί γὰρ
γένοιτ' ἂν ἕλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός;
ἀλλὰ πτύσας ὡσεί τε δυσμενῆ, μέθες
τὴν παῖδ' ἐν Ἅιδου τήνδε νυμφεύειν τινί.
ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἷλον ἐμφανῶς ἐγὼ
πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην,
ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει,
ἀλλὰ κτενῶ. πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Διὸς
Ξύναιμον. εἰ γὰρ δῆτα τἀγγενῆ φύσει
ἄκοσμα θρέψω, κἄρτα τοὺς ἔξω γένους.
ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἔστ' ἀνὴρ
χρηστὸς, φανεῖται κἀν πόλει δίκαιος ὤν.
ὅστις δ' ὑπερβὰς ἢ νόμους βιάζεται,
ἢ τοὺς ὑπάρχοντας τοῖς κρατοῦσιν ἐννοεῖ,

οὐκ ἔσθ' ἑκοντὸς τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν.
ἀλλ' ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν,
καὶ σμικρὰ, καὶ δίκαια, καὶ τἀναντία.
καὶ τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοίην ἐγὼ
καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ' ἂν ἄρχεσθαι θέλειν·
δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον
μένειν δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην.
ἀναρχίας γὰρ μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν.
αὕτη πόλεις τ' ὄλλυσιν, ἥδ' ἀναστάτους
οἴκους τίθησιν· ἥδε συν μάχῃ δορὸς
τροπὰς καταρρήγνυσι· τῶν δ' ὀρθουμένων
σώζει τὰ πολλὰ σώματ' ἡ πειθαρχία.
οὕτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις,
κοὔ τοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα.
κρεῖσσον γὰρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν·
κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἄν.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμῖν μὲν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα,
λέγειν φρονούντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι.

ΑΙΜΩΝ.

πάτερ, θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας,
πάντων, ὅσ' ἐστὶ, κτημάτων ὑπέρτατον.
ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε,
οὔτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπισταίμην λέγειν·
γένοιτο μέντ' ἂν κἀτέρῳ καλῶς ἔχον.
σοῦ δ' οὖν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν, ὅσα
λέγει τις, ἢ πράσσει τις, ἢ ψέγειν ἔχει.
τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ,
λόγοις τοιούτοις, οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων·
ἐμοὶ δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου τάδε,

τὴν παῖδα ταύτην οἳ ὀδύρεται πόλις,
παστῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιωτάτη
κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει·
ἥ τις τὸν αὑτῆς αὐταδελφον ἐν φοναῖς
πεσόντ' ἄθαπτον, μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν
εἴασ' ὀλέσθαι, μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινος.
οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς τυχεῖν;
τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις.
ἐμοὶ δὲ, σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ,
οὐκ ἔστιν οὐδὲν κλῆμα τιμιώτερον.
τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος, εὐκλείας τέκνοις
ἄγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί;
μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει,
ὡς φῂς σὺ, κοὐδὲν ἄλλο, τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν.
ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,
ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν,
οὗτοι διαφυχθέντες, ὤφθησαν κενοί.
ἀλλ' ἄνδρα, κἢν τις ᾖ σοφὸς, τὸ μανθάνειν
πολλ', αἰσχρὸν οὐδὲν, καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν.
ὁρᾷς παρὰ ῥείθροισι χειμάρροις ὅσα
δένδρων ὑπείκει, κλῶνας ὡς ἐκσώζεται·
τὰ δ' ἀντιτείνοντ', αὐτόθρεμμ' ἀπόλλυται.
οὕτως δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατὴς, πόδα
τείνας, ὑπείκει μηδὲν, ὑπτίοις, κάτω
σφρέψας, τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.
ἀλλ' εἶκε θυμοῦ, καὶ μετάστασιν δίδου.
γνώμη γὰρ εἴ τις κἀμοῦ νεωτέρου
πρόσεστι, φημὶ ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ
φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων·
εἰ δ' οὖν, φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν,

καὶ τῶν λεγόντων εὖ, καλὸν τὸ μανθάνειν.

ΧΟΡΟΣ.

ἄναξ, σέ τ' εἰκὸς, εἴ τι καίριον λέγει,
μαθεῖν, σέ τ' αὖ τοῦδ'· εὖ γὰρ εἴρηται διπλᾶ.

ΚΡΕΩΝ.

οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ
φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν;

ΑΙΜΩΝ.

μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον· εἰ δ' ἐγὼ νέος,
οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

ἔργον γάρ ἐστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν;

ΑΙΜΩΝ.

οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακούς.

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ ἦδε γὰρ τοιᾶδ' ἐπείληπται νόσῳ;

ΑΙΜΩΝ.

οὐ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόφωνος λεώς.

ΚΡΕΩΝ.

πόλις γὰρ ἡμῖν ἄμε χρὴ τάσσειν ἐρεῖ;

ΑΙΜΩΝ.

ὁρᾷς τόδ' ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος;

ΚΡΕΩΝ.

ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός;

ΑΙΜΩΝ.

πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ', ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός.

ΚΡΕΩΝ.

οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται;

ΑΙΜΩΝ.

καλῶς. ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος.

ΚΡΕΩΝ.

ΚΡΕΩΝ.

ὅδ', ὡς ἔοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ.

ΑΙΜΩΝ.

εἶπες γυνὴ σύ. σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι.

ΚΡΕΩΝ.

ὦ παγκάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί.

ΑΙΜΩΝ.

οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὁρῶ.

ΚΡΕΩΝ.

ἁμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων;

ΑΙΜΩΝ.

οὐ γὰρ σέβεις, τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν.

ΚΡΕΩΝ.

ὦ μιαρὸν ἦθος, καὶ γυναικὸς ὕστερον.

ΑΙΜΩΝ.

οὐκ ἄν γ' ἔλοις ἥσσω με τῶν αἰσχρῶν ποτε.

ΚΡΕΩΝ.

ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε.

ΑΙΜΩΝ.

καὶ σοῦ γε, κἀμοῦ, καὶ θεῶν τῶν νερτέρων.

ΚΡΕΩΝ.

ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς.

ΑΙΜΩΝ.

ἥδ' οὖν θανεῖται, καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τινά.

ΚΡΕΩΝ.

ἦ κἀπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχῃ θρασύς;

ΑΙΜΩΝ.

τίς δ' ἔστ' ἀπειλή, πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν;

ΚΡΕΩΝ.

κλαίων φρενώσεις, ὢν φρενῶν αὐτὸς κενός.

ΑΙΜΩΝ.

εἰ μὴ πατρὶς ἦσθ', εἶπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

γυναικὸς ὢν δούλευμα, μὴ κώτιλλέ με.

ΑΙΜΩΝ.

βούλει λέγειν τι, καὶ λέγων μηδὲν κλύειν;

ΚΡΕΩΝ.

ἆληθες; ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ολυμπιον, ἴσθ' ὅτι,
χαίρων ἐῶ σὰ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ.
ἄγετε τὸ μῖσος, ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα
παρόντι θνήσκῃ πλησία τῷ νυμφίῳ.

ΑΙΜΩΝ.

οὐ δῆτ' ἔμοιγε, τοῦτο μὴ δόξῃς ποτέ,
οὔθ' ἥδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' οὐδαμᾶ
τοὐμὸν προσόψει κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν,
ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνῃ ξυνών.

ΧΟΡΟΣ.

ὦνὴρ, ἄναξ, βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς·
νοῦς δ' ἔστι τηλικοῦτος ἀλγήσας, βαρύς.

ΚΡΕΩΝ.

δρατω, φρονείτω μεῖζον, ἢ κατ' ἄνδρ', ἰών·
τὰ δ' οὖν κόρα τάδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου.

ΧΟΡΟΣ.

ἄμφω γὰρ αὐτὰ καὶ καταχλεῖναι νοεῖς;

ΚΡΕΩΝ.

οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν. εὖ γὰρ οὖν λέγεις.

ΧΟΡΟΣ.

μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύῃ κλανεῖν;

ΚΡΕΩΝ.

ἄγων ἔρημος ἔνθ' ἀν ᾖ βροτῶν σπίθος,

χεύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι,
φορβῆς τοσοῦτον, ὡς ἄγος μόνον, προθεὶς,
ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγῃ πόλις.
κἀκεῖ τὸν Ἅιδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν,
αἰτουμένη που, τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν,
ἢ γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦθ', ὅτι
πόνος περισσός ἐστι τὰν Ἅιδου σέβειν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἔρως ἀνίκατ', ἀμάχαν' στροφὴ α'.
Ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις,
ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
νεάνιδος ἐννυχεύεις·
φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος, ἔν τ'
ἀγρονόμοις αὐλαῖς·
καί σ' οὔτ' ἀθανάτων
φύξιμος οὐδεὶς,
οὔθ' ἁμερίων ἔπ' ἀν-
θρώπων· ὁ δ' ἔχων, μέμηνε.
σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους ἀντιστρ. α'.
φρένας παρασπᾷς ἐπὶ λώβᾳ·
σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν
ξύναιμον ἔχεις ταράξας·
νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων
ἵμερος εὐλέκτρου
νύμφας, τῶν μεγάλων
πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς
θεσμῶν. ἄμαχος γὰρ ἐμ-
παίζει θεὸς Ἀφροδίτα.
νῦν δ' ἤδη 'γὼ καὐτὸς θεσμῶν
ἔξω φέρομαι τάδ' ὀρῶν, ἴσχειν δ'

οὐκ ἔτι πηγὰς δύναμαι δακρύων,
τὸν παγκοίταν ὅθ' ὁρῶ θάλαμον
τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὁρᾶτέ μ', ὦ γᾶς πατρίας πολῖται, στροφὴ β'.
τὰν νεάταν ὁδὸν
στείχουσαν, νέατον δὲ φέγγος
λεύσσουσαν ἀελίου,
κοὐ ποτ' αὖθις· ἀλλ' ἐμὲ ὁ παγκοίτας
Ἅιδας ζῶσαν ἄγει
τὰν Ἀχέροντος
ἀκλαῆ, οὐθ' ὑμεναίων
ἔγκληρον, οὔτ' ἐπινυμφίδιός
πω μέ τις ὕμνος
ὕμνησεν, ἀλλ' Ἀχέροντι νυμφεύσω.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσ'
ἐς τόδ' ἀπέρχῃ κεῦθος νεκύων,
οὔτε φθινάσι πληγεῖσα νόσοις,
οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσ'·
ἀλλ' αὐτόνομος, ζῶσα, μόνη δὴ
θνατῶν, Ἅιδαν καταβήσει.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἤκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι ἀντιστρ. β'.
τὰν Φρυγίαν ξέναν
Ταντάλου, Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ·
τὰν, κισσὸς ὡς ἀτενὴς,
πετραία βλάστα δάμασεν· καί νιν
ὄμβρῳ τακομέναν,
ὡς φάτις ἀνδρῶν,

χιών τ' οὐδαμὰ λείπει,
τέγει θ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύτοις
δειράδας· ἃ μὲ
δαίμων ὁμοιοτάταν κατευνάζει.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογεννής·
ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς.
καί τοι φθιμένᾳ μέγ' ἀκοῦσαι,
τοῖς ἰσοθέοις ἔγκλημα λαχεῖν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οἵ μοι γελῶμαι. τί με, πρὸς θεῶν πατρῴων, στροφὴ γ'.
οὐκ ὀλομέναν ὑβρίζεις,
ἀλλ' ἐπίφθονον;
ὦ πόλις, ὦ πόλεως
πολυκτήμονες ἄνδρες·
ἰὼ Διρκαῖαι κρῆναι,
Θήβας τ' εὐαρμάτου ἄλσος· ἔμπας
ξυμμάρτυρας ὑμὲ ἐπικλῶμαι,
οἷα φίλων ἄκλαυστος, οἵοις
νόμοις πρὸς ἔργμα τυμβόχωστον
ἔρχομαι τάφου ποταινίου·
ἰὼ δύστανος,
οὔτ' ἐν βροτοῖς οὔτ' ἐν νεκροῖσι
μέτοικος, οὐ ζῶσιν, οὐ θανοῦσι.

ΧΟΡΟΣ.

προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους,
ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον
προσέπαισας, ὦ τέκνον, πολύ.
πατρῷον ἐκλίνεις τιν' ἄθλον.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἀντιστρ. γ'.
ἐμοὶ μερίμνας,
πατρὸς τριπόλισσον οἶκον,
τοῦ τε περσαίπολος
ἀμετέρου πότμου
κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν.
ἰὼ ματρῷαι λέκτρων
ἆται, καμήματ' αὐτογέννητ'
ἐμῷ πατρὶ δυσμόρου ματρὸς,
οἵων ἐγώ ποθ' ἁ ταλαίφρων
ἔφυν· πρὸς οὓς ἀραῖος, ἄγαμος,
ἆδ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι.
ἰὼ δυσπότμων
κασίγνητε γάμων κυρήσας,
θανὼν ἔτ' οὖσαν κατήναρές με.

ΧΟΡΟΣ.

σέβειν μὲν, εὐσέβειά τις·
κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει,
παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει.
σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἄκλαυστος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος,
ταλαίφρων ἄγομαι τάνδ'
ἑτοίμαν ὁδόν. οὐκ ἔτι
μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα
θέμις ὁρᾶν ταλαίνᾳ·
τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον
οὐδεὶς φίλων στενάζει.

ΚΡΕΩΝ.

Αε᾽ ἴσθ᾽, ἀοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν
ὡς οὐδὲ᾽ ἂν εἷς παύσαιτ᾽ ἄν, εἰ χρείη λέγειν;
οὐκ ἄξεθ᾽ ὡς τάχιστα, καὶ κατηρεφεῖ
τύμβῳ περισσὺξαντες, ὡς εἴρηκ᾽ ἐγὼ,
ἄπιτε μόνην ἔρημον, εἴτε χρὴ θανεῖν,
εἴτ᾽ ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύσει σέγῃ·
ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐμὸν τήνδε τὴν κόρην·
μετοικίας δ᾽ οὖν τῆς ἄνω σφερήσεται.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφὴς
οἴκησις αἰείφρουρος, οἷ πορεύομαι
πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
πλεῖστον δέδεγται Περσέφασσ᾽ ὀλωλότων·
ὧν λοισθία γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ
κάτειμι, πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου.
ἐλθοῦσα μέν τοι, κάρτ᾽ ἐν ἐλπίσι τρέφω
φίλη μὲν ἥξειν πατρὶ, προσφιλὴς δέ σοι,
μῆτερ, φίλη δέ σοι, κασίγνητον κάρα·
ἑσεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ
ἔλουσα, κἀκόσμησα, κἀπιτυμβίους
χοὰς ἔδωκα· νῦν δὲ, Πολύνεικες, τὸ σὸν
δέμας περισσέλλουσα, τοιάδ᾽ ἄρνυμαι.
καί τοι σ᾽ ἐγὼ τίμησα τοῖς φρονοῦσιν εὖ.
οὐ γάρ ποτ᾽ οὔτ᾽ ἂν, εἰ τέκνων μήτης ἔφυν,
οὔτ᾽ εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο,
βίᾳ πολιτῶν τόνδ᾽ ἂν ἠρόμην πόνον.
τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω;
πόσις μὲν ἄν μοι, κατθανόντος, ἄλλος ἦν,
καὶ παῖς ἀπ᾽ ἄλλου φωτὸς, εἰ τοῦδ᾽ ἠμπλάκον·

μητρὸς δ' ἐν Ἅιδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν,
οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλαστοῖ ποτε.
τοιῶδε μέν τοι σ' ἐκπεροτιμήσασ' ἐγὼ
νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἁμαρτάνειν,
καὶ δεινὰ τολμᾶν, ὦ κασίγνητον κάρα.
καὶ νῦν ἄγει με διὰ χερῶν οὕτω λαβών,
ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὔτε του γάμου
μέρος λαχοῦσαν, οὔτε παιδείου τροφῆς·
ἀλλ' ὧδ' ἔρημος πρὸς φίλων ἡ δύμορος,
ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς·
ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην;
τί χρή με τὴν δύσπηνον ἐς θεοὺς ἔτι
βλέπειν; τίν' αὐδᾶν ξυμμάχων; ἐπεί γε δὴ
τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκλησάμην.
ἀλλ', εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά,
παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες·
εἰ δ' οἵδ' ἁμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ
πάθοιεν, ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ.

ΧΟΡΟΣ.

αἱ τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ
ψυχῆς ῥιῶσαι τήνδ' ἔτ' ἔχουσιν.

ΚΡΕΩΝ.

τοιγὰρ τούτων τοῖσιν ἄγουσι
βραδυτῆτος ὕπερ κλαύμαθ' ὑπάρξει.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οἵ μοι, θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω
τοὖπος ἀφῖχθαι.

ΚΡΕΩΝ.

θάρσειν οὐδὲν παραμυθοῦμαι
μὴ οὐ τάδε ταύτῃ κατακυροῦσθαι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ γῆς Θήβης ἄσυ πατρῷον,
θεοί τε πατρογενεῖς,
ἄγομαι δὴ, κοὐκ ἔτι μέλλω.
λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι,
τὴν βασιλίδα τὴν μούνην λοιπὴν,
οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω,
τὴν εὐσέβειαν σεβίσασα.

ΧΟΡΟΣ.

Ετλα καὶ Δανάας αὐγάνιον φῶς στροφὴ α'.
ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις
αὐλαῖς· κρυπτόμενα δ' ἐν
τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη.
καί τοι γενεᾷ τίμιος, ὦ παῖ, παῖ,
καὶ Ζηνὸς ταμιεύεσκε
γονὰς χρυσορύτους.
ἀλλ' ἀ μοιρίδια τις δύναστις δεινά·
οὔτ' ἄν νιν ὄλβος, οὔτ' Αρης,
οὐ πύργος, οὐχ ἁλίκτυποι
κελαιναὶ ναῦες ἐκφύγοιεν.
ζεύχθη δ' ὀξύχολος παῖς ὁ Δρύαντος, ἀντιστρ. α'.
Ηδωνῶν βασιλεὺς, κερτομίαις
ὀργαῖς, ἐκ Διονύσου
πετρώδει καταφραχθεὶς ἐν δεσμῷ.
οὕτω μανίας δεινὸν ἀποσταλάζει
ἀνθηρόν τι μένος. κεῖνος
ἐπέγνω μανίαις
ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίαις γλώσσας.
παύσατε μὲν γὰρ ἐνθέους

γυναῖκας, εὐίου τε πῦρ,
φιλαύλους τ' ἠρέθιζε Μούσας.
παρὰ δὲ Κυανέων πελαγέων στροφὴ β'.
δίδυμας ἀλὸς,
ἀκταὶ Βοσπόριαι,
ἠδ' ὁ Θρηκῶν Σαλμυδησὸς,
ἵν' ἀγχίπολις Ἄρης —
δισσοῖσι Φινείδαις
εἶδεν ἀρατὸν ἔλκος,
τυφλωθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος,
ἀλαὸν ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις
ἀραχθὲν ἐγχέων, αἱματηραῖς
χείρεσσι, καὶ κερκίδων ἀκμαῖσι·
κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι ἀντιστρ. β'.
μελέαν πάθαν
κλαῖον ματρὸς, ἐχού-
σας ἀνύμφευτον γονάν· ἃ
δὲ σωτέρια μὲν ἀρχαιογόνων
ἄνταῦ' Ἐρεχθειδᾶν,
τηλεπόροις δ' ἐν ἄντροις
τράφη θυέλλησιν ἐν πατρῴαις
Βορεὰς ἄμιππος ὀρθόδοος ὑπὲρ πάγου
θεῶν παῖς· ἀλλὰ καὶ τᾶδ' ἐκείνᾳ
Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον, ὦ παῖ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Θήβης ἄνακτες, ἥκομεν κοινὴν ὁδὸν
δύ' ἐξ ἑνὸς βλέποντε. τοῖς τυφλοῖσι γὰρ
αὕτη κέλευθος ἐκ προσωπητοῦ πέλει.

ΚΡΕΩΝ.

τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιὲ Τειρεσία, νέον;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἐγὼ διδάξω· καὶ σὺ τῷ μάντει πιθοῦ.

ΚΡΕΩΝ.

οὔκουν πάρος γε σῆς ἀπεσθάτουν φρενός.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

τοιγὰρ δι' ὀρθῆς τήνδ' ἐναυκλήρεις πόλιν.

ΚΡΕΩΝ.

ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

φρόνει βεβῶς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης.

ΚΡΕΩΝ.

τί δ' ἔστιν; ὡς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω στόμα.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

γνώσει, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων.
εἰς γὰρ παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον
ἵζων, ἵν' ἦν μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμήν,
ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων, κακῷ
κλάζοντας ὄστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ,
καὶ σπωμένας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς
ἔγνων· πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν.
εὐθὺς δὲ δείσας, ἐμπύρων ἐγευόμην
βωμοῖσι παμφλέκτοισιν· ἐκ δὲ θυμάτων
Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σπόδῳ
μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο,
κἀπύφε, κἀνέσπλυε· καὶ μετάρσιοι
χολαὶ διεσπείροντο, καὶ καταῤῥυεῖς
μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.
τοιαῦτα παιδὸς τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα,
φθίνοντ' ἀσήμων ὀργίων μαντεύματα.
ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμών, ἄλλοις δ' ἐγώ.

καὶ ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις.
βωμοὶ γὰρ ἡμῖν ἐσχάραι τε παγλελεῖς,
πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς
τοῦ δυσμόρου πεσόντος Οἰδίπου γόνου.
κἄτ' οὐ δέχονται θυσιάδας λιτὰς ἔτι
θεοὶ παρ' ἡμῶν, οὐδὲ μηρίων φλόγα,
οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορρόιβδεῖ βοάς,
ἀνδροφθόρου βεβρῶτες αἵματος λίπος.
ταῦτ' οὖν, τέκνον, φρόνησον. ἀνθρώποισι γὰρ
τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστι τοὐξαμαρτάνειν·
ἐπὴν δ' ἁμάρτῃ, κεῖνος οὐκ ἔτ' ἔστ' ἀνὴρ
ἄβουλος οὐδ' ἄνολβος, ὅστις ἐς κακὸν
πεσὼν ἀκεῖται, μηδ' ἀκίνητος πέλει.
αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει.
ἀλλ' εἶκε τῷ θανόντι, μηδ' ὀλωλότα
κέντει. τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπαισχανεῖν;
εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω· τὸ μανθάνειν δ'
ἥδιστον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος φέρει.

ΚΡΕΩΝ.

ὦ πρέσβυ, πάντες, ὥστε τοξόται σκοποῦ,
τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε, κοὐδὲ μαντικῆς
ἄπρακτος ὑμῖν εἰμὶ, τῶν ὑπαὶ γένους
ἐξημπολήμαι κἀκπεφόρτισμαι πάλαι.
κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων
ἤλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν
χρυσόν· τάφῳ δ' ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε,
οὐδ' εἰ θέλουσ' οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν
φέρειν νιν ἁρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους.
οὐδ' ὡς, μίασμα τοῦτο μὴ τρέσας ἐγὼ,
θάπτειν παρήσω κεῖνον. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι

θεοὺς μιαίνειν οὔ τις ἀνθρώπων σθένει.
πίπτουσι δ', ὦ γεραιὲ Τειρεσία, βροτῶν
χ' οἱ πολλὰ δεινοὶ πλώματ' αἴσχρ', ὅταν λόγους
αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

φεῦ·
ἆρ' οἶδεν ἀνθρώπων τις, ἆρα φράζεται —

ΚΡΕΩΝ.

τί χρῆμα; ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ὅσῳ κράτιστον χλημάτων ἡ εὐβουλία;

ΚΡΕΩΝ.

ὅσῳπερ, οἶμαι, μὴ φρονεῖν, πλείστη βλάβη.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ταύτης σὺ μέν τοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς.

ΚΡΕΩΝ.

οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀνθιστεῖν κακῶς.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

καὶ μὴν λέγεις, ψευδῆ με θεσπίζειν λέγων.

ΚΡΕΩΝ.

τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

τὸ δ' ἐκ τυράννων, αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ.

ΚΡΕΩΝ.

ἆρ' οἶσθα ταγοὺς ὕβρεως, ἃ'ν λέγῃς, λέγων;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οἶδ'. ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν.

ΚΡΕΩΝ.

σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τἀδικεῖν φιλῶν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ὄρσεις με ταχίνητα διὰ φρενῶν φράσαι.

ΚΡΕΩΝ.

κίνει, μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ, τὸ σὸν μέρος;

ΚΡΕΩΝ.

ὡς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι
τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν,
ἐν οἷσι τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχνων ἕνα
νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσει,
ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω,
ψυχὴν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκισας·
ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' οὐ θεῶν
ἄμοιρον, ἀκλέισθον, ἀνόσιον νέκυν.
ὧν οὔτε σοι μέτεσθιν οὔτε τοῖς ἄνω
θεοῖσιν, ἀλλ' ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε.
τούτων σε λωβητῆρες ὑστεροφθόροι
λοχῶσιν Ἅιδου καὶ θεῶν Ἐρινύες,
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς.
καὶ ταῦτ' ἄθρησον εἰ κατηγυρωμένος
λέγω. φανεῖ γὰρ οὐ μακροῦ χρόνου τριβὴ
ἀνδρῶν, γυναικῶν, σοῖς δόμοις κωκύματα.
ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι ξυνταράσσονται πόλεις,
ὅσων σποραῖσιν θῆρες, ἢ τις πτηνὸς οἰωνὸς, φέρων
ἀνόσιον ὀσμὴν ἐσπιοῦχον ἐς πόλιν.
τοιαῦτά σου, λυπεῖς γὰρ, ὥστε τοξότης,

ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα
βέβαια, τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ.
ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄσαγε πρὸς δόμους, ἵνα
τὸν θυμὸν οὗτος ἐς νεωτέρους ἀφῇ,
καὶ γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἠσυχώτεραν,
τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν, ὧν νῦν φέρει.

ΧΟΡΟΣ.

ὤνηξ, ἄναξ, βέβηκε δεινὰ θεσπίσας.
ἐπισφάμεσθα δ', ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ
τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα,
μή πω ποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λαχεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

ἔγνωκα κἀὐτὸς, καὶ ταράσσομαι φρένας.
τό τ' εἰκάθειν γὰρ δεινόν· ἀντισφάντα δὲ
ἄτῃ πατάξαι θυμὸν, ἐν δεινῷ πάρα.

ΧΟΡΟΣ.

εὐβουλίας δεῖ, παῖ Μενοικέως Κρέον.

ΚΡΕΩΝ.

τί δῆτα χρὴ δρᾶν; φράζε· πείσομαι δ' ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

ἐλθὼν, κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης
ἄνες· κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖς παρεικάθειν;

ΧΟΡΟΣ.

ὅσον γ', ἄναξ, τάχιστα. συντέμνουσι γὰρ
θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι.

ΚΡΕΩΝ.

οἴ μοι· μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι
τὸ δρᾶν· ἀνάγκῃ δ' οὐχὶ δυσμαχητέον.

ΧΟΡΟΣ.

δρᾶ νῦν τάδ' ἐλθὼν, μηδ' ἐπ' ἄλλοισι τρέπε.

ΚΡΕΩΝ.

ὦδ' ὡς ἔχω σθείχουμ' ἄν· οἱ δ' ὀπαδόνες,
οἵ τ' ὄντες, οἵ τ' ἀπόνλες, ἀξίνας χεροῖν
ὁρμᾶσθ' ἑλόνλες εἰς ἐπόψιον τόπον.
ἐγὼ δ', ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεσθράφη,
αὐτός τ' ἔδησα, καὶ παρὼν ἐκλύσομαι.
δέδοικα γὰρ μὴ τοὺς καθεσθῶτας νόμους
ἄριστον ᾖ σώζοντα, τὸν βίον τελεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Πολυώνυμε, Καδμείας — στροφὴ α'.
Νύμφας ἄγαλμα, καὶ Διὸς
βαρυβρεμέτα γένος,
κλυτὰν ὃς ἀμφέπεις
Ιταλίαν, μέδεις δὲ παγ-
χοίνου Ελευσινίας
Δηοῦς ἐν κόλποις,
ὦ Βακχεῦ, Βακχᾶν μητρόπολιν Θήβαν
ναίων παρ' ὑγρῶν Ισμηνοῦ
ῥεέθρων, ἀγρίου τ'
ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος·
σὲ δ' ὑπὲρ δικόρφου πέτρας — ἀντιστρ. α'.
πλέροψ ὄπωπε λιγνύς, ἔν-
θα Κωρύκιαι Νύμφαι
σθείχουσι Βακχίδες,
Κασθαλίας τε νᾶμα, καί
σε Νυσίων ὀρέων
κισσήρεις ὄχθαι,
χλωρά τ' ἀκτὰ πουλυσθάφυλος πέμπει

ἀβρότων

ἀδρότων ἐπτέων εὐαζόν-
ιων, Θηβαίας
ἐπισκοπουῦντ' ἀγυιάς·
τὰν ἐκ πασᾶν
τιμᾶς ὑπερβάταν πόλεων
ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ·
καὶ νῦν, ὡς βιαίας
πάνδημος ἔχεται πόλις
ἐπὶ νόσου, μολεῖν ποδὶ
καθαρσίῳ Παρνησίαν
ὑπὲρ χλιτύν, ἢ
σταονόεντα πορθμόν.
ἰὼ πῦρ πνει-
όντων χοράγ' ἄστρων, νυχίων
φθεγμάτων ἐπίσκοπε,
παῖ, Διὸς γένεθλον,
προφάνηθι Ναξίαις
Θυιάσιν ἅμα περιπόλοις,
αἳ πάννυχοί σε μαινόμεναι
χορεύουσι, τὸν
ταμίαν Ιακχον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Αμφίονος,
οὐκ ἔσθ' ὁπωσῖον στάντ' ἂν ἀνθρώπου βίον
οὔτ' αἰνέσαιμ' ἂν, οὔτε μεμψαίμην ποτέ.
Τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ Τύχη καταρρέπει
τὸν εὐτυχοῦνθ', τόν τε δυστυχοῦντ', ἀεί·
καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς.
Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς, ὡς ἐμοὶ, ποτὲ,
σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα,

λαβὼν δὲ χώρας παντελῆ μοναρχίαν,
εὔθυνε, θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σωρᾷ·
καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα. τὰς γὰρ ἡδονὰς
ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ
ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν.
πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα,
καὶ ζῇ τύραννον σχῆμ' ἔχων· ἐὰν δ' ἀπῇ
τούτων τὸ χαίρειν, τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς
οὐκ ἂν περαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τεθνᾶσιν· οἱ δὲ ζῶντες αἴτιοι θανεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ τίς φονεύει; τίς δ' ὁ κείμενος; λέγε.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Αἵμων ὄλωλεν, αὐτόχειρ δ' αἱμάσσεται.

ΧΟΡΟΣ.

πότερα πατρῴας, ἢ πρὸς οἰκείας χερός;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ, πατρὶ μηνίσας φόνου.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ μάντι, τοὔπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὡς ὧδ' ἐχόντων, τἄλλα βουλεύειν πάρα.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ὁρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ
δάμαρτα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ δωμάτων,
ἤτοι κλύουσα παιδὸς, ἢ τύχῃ, πρᾴ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

ὦ πάντες ἀστοὶ, τοῦ λόγου γ' ἐπαισθόμην
πρὸς ἔξοδον στείχουσα, Παλλάδος θεᾶς
ὅπως ἱκοίμην εὐγμάτων προσήγορος.
καὶ τυγχάνω γε κλεῖθρ' ἀναστώστου πύλης
χαλῶσα, κἀμὲ φθόγγος οἰκείου κακοῦ
βάλλει δι' ὤτων· ὑπτία δὲ κλίνομαι
δείσασα πρὸς δμωάισι, κἀπωπλήσσομαι.
ἀλλ' ὅστις ἦν ὁ μῦθος, αὖθις εἴπατε.
κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος οὔτ' ἀκούσομαι.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐγὼ, φίλη δέσποινα, καὶ παρὼν, ἐρῶ,
κοὐδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος.
τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἂν, ὧν ἐς ὕστερον
ψεῦσται φανούμεθ'; ὀρθὸν ἡ 'λήθει' ἀεί.
ἔγωγε σῷ ποδαγὸς ἑσπόμην πόσει
πεδίον ἐπ' ἄκρον, ἔνθ' ἔκειτο πηλεὺς
κυνοσπάραχτον σῶμα Πολυνείκους ἔτι·
καὶ τὸν μὲν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν,
Πλούτωνά τ', ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχέθειν,
λούσαντες ἁγνὸν λουτρὸν, ἐν νεοσπάστοις
θαλλοῖς ὃ δὴ λέλειπτο συγκατήθομεν.
καὶ τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονὸς
χώσαντες, αὖθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης
νυμφεῖον Ἅιδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν.
φωνῆς δ' ἄπωθεν ὀρθίων κωκυμάτων
κλύει τις ἀκλέιστον ἀμφὶ παστάδα,
καὶ δεσπότῃ Κρέοντι σημαίνει μολών·
τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς
ἕρποντι μᾶλλον ἆσσον, οἰμώξας δ', ἔπος

ἵησι δυσθρήνητον· Ω τάλας ἐγὼ,
ἆρ' εἰμὶ μάντις; ἆρα δυσλυχεστάτην
κέλευθον ἕρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν;
παιδός με σαίνει φθόγγος. ἀλλὰ, πρόσπολοι,
ἴτ' ἆσσον ὡκεῖς, καὶ παραστάντες τάφῳ
ἀθρήσατ', ἀρμὸν χώματος λιθοστρωδῆ
δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον, εἰ τὸν Αἵμονος
φθόγγον ξυνίημ', ἢ θεοῖσι κλέπτομαι. —
τάδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελεύσμασιν
ἠθροῦμεν· ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι
τὴν μὲν, κρεμαστὴν αὐχένος, κατείδομεν
βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην·
τὸν δ', ἀμφὶ μέσῃ περιστετῇ προσκείμενον,
εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθορὰν,
καὶ πατρὸς ἔργα, καὶ τὸ δύσμηνον λέχος.
ὁ δ' ὡς ὁρᾷ σφε, σμυγνὸν οἰμώξας, ἔσω
χωρεῖ πρὸς αὐτὸν, κἀνακωκύσας καλεῖ·
Ω τλῆμον, οἷον ἔργον εἴργασαι; τίνα
νοῦν ἔσχες; ἐν τῷ ξυμφορᾶς διεφθάρης;
ἔξελθε, τέκνον· ἱκέσιός σε λίσσομαι. —
τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παστὴνας ὁ παῖς,
πλύσας προσώπῳ, κοὐδὲν ἀντειπὼν, ξίφους
ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας· ἐκ δ' ὁρμωμένου
πατρὸς φυγαῖσιν, ἥμισλαχ'· εἶθ' ὁ δύσμορος
αὑτῷ χολωθεὶς, ὥστερ εἶχ', ἐσπενταθεὶς
ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος, ἐς δ' ὑγρὸν
ἀγκῶν' ἔτ' ἔμφρων παρθένον προσπτύσσεται·
καὶ φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν
λευκῇ παρειᾷ φοινίου σταλάγματος.
κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ

τέλη λαχὼν δείλαιος ἐν Αἴδου δόμοις,
δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβουλίαν,
ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν.

ΧΟΡΟΣ.

τί τοῦτ' ἂν εἰκάσειας; ἡ γυνὴ πάλιν
φροὐδὴ, πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

καὐτὸς τεθάμβηκ'· ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι,
ἄχη τέκνου κλύουσαν, ἐς πόλιν γόους
οὐκ ἀξιώσειν, ἀλλ' ὑπὸ σθένης ἔσω
δμῳαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον σθένειν.
γνώμης γὰρ οὐκ ἄπειρος, ὥσθ' ἁμαρτάνειν.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ οἶδ'· ἔμοιγ' οὖν ἥ τ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ
δοκεῖ προσεῖναι, χ' ἡ μάτην πολλὴ βοή.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀλλ' εἰσόμεσθα, μή τι καὶ κατάσχετον
κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμούμενη,
δόμους παρασθείχοντες. εὖ γὰρ οὖν λέγεις.
καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐσθί που σιγῆς βάρος.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ αὐτὸς ἐφήκει
μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων,
εἰ θέμις εἰπεῖν, οὐκ ἀλλοτρίαν
ἄτην, ἀλλ' αὐτὸς ἁμαρτών.

ΚΡΕΩΝ.

ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων
ἁμαρτήματα θνερά, στροφὴ α'.
θανατόεντ'. ὦ κτανόντας τε καὶ
θανόντας βλέποντες ἐμφυλίους.

ὦ μοι ἐμῶν ἄνολβα βουλευμάτων.
ἰὼ παῖ, παῖ, νέος νέῳ ξὺν μόρῳ
αἰ, αἰ, αἰ, αἰ,
ἔθανες, ἀπωλύθης,
ἐμαῖς, οὐδὲ σαῖσι δυσβουλίαις.

ΧΟΡΟΣ.

οἴ μ', ὡς ἔοικας ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

οἴ μοι. στροφὴ β'.
ἔχω μαθὼν δείλαιος· ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ
θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος ἔχων
ἔπαισεν, ἐν δ' ἔστισεν ἀγρίαις ὁδοῖς,
οἴ μοι, λαξπάτητον ἀνδρέων χαράν.
φεῦ, φεῦ·
ὦ πόνοι βροτῶν δύσπονοι.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ δέσποθ', ὡς ἔχων τε καὶ κεκτημένος,
τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρεις, τὰ δ' ἐν δόμοις
ἔοικας ἥκων καὶ τάχ' ὄψεσθαι κακά.

ΚΡΕΩΝ.

τί δ' ἔστιν αὖ κάκιον ἐκ κακῶν ἔτι;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

γυνὴ τέθνηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ,
δύστηνος, ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν.

ΚΡΕΩΝ.

ἰὼ ἰὼ δυσπάθητε- ἀντιστρ. α'.
ὁς Ἅιδου λιμήν, τί μ' ἄρα,
τί μ' ὀλέκεις; ὦ κακάγγελτά μοι
προσπέμψας ἄχη, τίνα θροεῖς λόγον;
αἰ, αἰ, ὀλωλότ' ἀνδρὸς ἐπεξεργάσῳ.

τί φὴς, ὦ παῖ; τίνα λέγεις νέον λόγον;
αἰ, αἰ, αἰ, αἰ,
σφάγιον ἐῶ' ὀλέθρῳ
γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὁρᾷν πάρεσθιν. οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι.

ΚΡΕΩΝ.

οἴ μοι· ἀντιστρ. β'.
κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας.
τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει;
ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον,
τάλας, τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν.
φεῦ, φεῦ
μᾶτερ ἀθλία, φεῦ τέκνον.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ἡ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πέριξ
. . . . . .
λύει κελαινὰ βλέφαρα, κωκύσασα μὲν
τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λέχος,
αὖθις δὲ τοῦδε, λοίσθιον δέ σοι κακὰς
πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ.

ΚΡΕΩΝ.

αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, στροφὴ γ'.
ἀνέωλαν φόβῳ.
τί μ' οὐκ ἀνταίαν
ἔσαισέ τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει;
δείλαιος ἐγὼ, φεῦ, φεῦ,
δειλαίᾳ δὲ συγκέχυμαι δύᾳ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὡς αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων

πρὸς τῆς θανούσης τῆσδ' ἐπεσκήψω μόρων.

ΚΡΕΩΝ.

ποίῳ δὲ κάρτει τἀμὰ διέκνισας φρενῶν;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

παῖδ' αὐτὸς ἦρας αὐτόχειρ αὑτὴν, ὅπως
παιδὸς τόδ' ἦσθετ' ὀξυκώκυτον πάθος.

ΚΡΕΩΝ.

ὤμοι μοι, τάδ' οὐκ ἐς ἄλλον βροτῶν στροφὴ δ'.
ἐμᾶς ἁρμόσει ποτ' ἐξ αἰτίας.
ἐγὼ γάρ σ' ἔγωγ' ἔκανον ὁ μέλεος.
ἐγώ φαμ' ἔτυμον.
ἰὼ πρόσπολοι,
πρόσπολοι,
ἄγετέ μ' ὅτι τάχος,
ἄγετέ μ' ἐκποδών,
τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα.

ΧΟΡΟΣ.

κέρδη παραινεῖς, εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς·
βραχίστα γὰρ κράτιστα τἀν ποσὶν κακά.

ΚΡΕΩΝ.

ἴτω, ἴτω, ἀντιστρ. γ'.
φανήτω μόρων
ὁ κάλλιστ' ἐμῶν,
ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἡμέραν
ὕστατος· ἴτω, ἴτω,
ὅπως μηκέτ' ἆμαρ ἄλλ' εἰσίδω.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

μέλλοντα ταῦτα. τῶν παρεστώτων τι χρὴ
πράσσειν. μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρὴ μέλειν.

ΚΡΕΩΝ.

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ' ὧν ἐρῶ μὲν, ταῦτα συγκατηυξάμην.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

μὴ νῦν προσεύχου μηδέν· ὡς πεπραγμένης
οὐκ ἔστι θνητοῖς ξυμφορᾶς ἀπαλλαγή.

ΚΡΕΩΝ.

ἄγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκπροδόντα, ἀντιστρ. δ'.
ὃς, ὦ παῖ, σέ τ' οὐχ ἑκὼν ἔκτανον,
ὃς σέ τ' αὐτάν. ὤ μοι μέλεος, οὐδ' ἔχω
ὅπα, πρὸς πότερον
ἴδω, πᾶ δὲ θῶ.
πάντα γὰρ
λέχρια, τὰν χερσῖν,
τά τ' ἐπὶ κρατί μοι
πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

. . . . . .
. . . . . .

ΧΟΡΟΣ.

πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας
πρῶτον ὑπάρχει· χρὴ δὲ τά γ' ἐς θεοὺς
μηδὲν ἀσεβεῖν· μεγάλοι δὲ λόγοι
μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπερφιάλων
ἀποτίσαντες,
γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ.

10219330

10213330

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

10215330

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ

ΕΚ ΤΗΣ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.

Ηρακλῆς παραγενόμενος εἰς Καλυδῶνα, τὴν Οἰνέως θυγατέρα Δηϊάνειραν ἐμνηστεύσατο, καὶ διαπαλαίσας ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς πρὸς τὸν Ἀχελῶον ἀπεικασθέντα ταύρῳ, περιέκλασε τὸ ἕτερον τῶν κεράτων· καὶ τὴν μὲν Δηϊάνειραν γαμεῖ. τὸ δὲ κέρας Ἀχελῶος λαμβάνει, δοὺς ἀντὶ τούτου τὸ τῆς Ἀμαλθείας. Ἀμάλθεια δὲ ἦν Αἰμονίου θυγάτηρ, ἣ κέρας εἶχε ταύρου. τοῦτο δὲ, ὡς Φερεκύδης φησὶ, δύναμιν εἶχε τοιαύτην, ὥστε ποτὸν ἢ βρωτὸν, ὅπερ ἂν εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄφθονον. στρατεύει δὲ Ἡρακλῆς μετὰ Καλυδωνίων ἐπὶ Θεσπρωτούς, καὶ πόλιν ἑλὼν Ἔφυραν, ἧς ἐβασίλευε Φύλας, Ἀστυόχῃ τῇ τούτου θυγατρὶ συνελθὼν, πατὴρ Τληπολέμου γίνεται. γενομένων δὲ τούτων, εὐωχούμενος παρ' Οἰνεῖ, κονδύλῳ παίσας ἀπέκτεινεν Εὔνομον, τὸν Ἀρχιτέλους παῖδα, κατὰ χειρῶν διδόντα· συγγενὴς δὲ οὗτος ἦν Οἰνέως. καὶ ὁ μὲν πατὴρ τοῦ παιδὸς, ἀκουσίου γενομένου τοῦ συμβεβηκότος, συνεγνωμόνει· Ἡρακλῆς δὲ κατὰ τὸν νόμον φυγὴν ὑπομένειν ἤθελε· καὶ δὴ ἔγνω πρὸς Κήϋκα εἰς Τραχῖνα ἀπιέναι. ἄγων δὲ Δηϊάνειραν, εἰς ποταμὸν Εὔηνον ἦλθεν, ἐν ᾧ καθεζόμενος Νέσσος ὁ Κένταυρος, τοὺς παριόντας διεπόρθμευε μισθοῦ, λέγων παρὰ θεῶν ταύτην τὸν πορείαν εἰληφέναι, διὰ τὸ δίκαιος εἶναι. αὐτὸς μὲν οὖν Ἡρακλῆς τὸν ποταμὸν διέβη· Δηϊάνειραν δὲ, μισθὸν αἰτηθεὶς, ἐπέτρεψε Νέσσῳ κομίζειν· ὁ δὲ πορθμεύων αὐτὴν ἐπεχείρει βιάζεσθαι. τῆς δὲ ἀναβοώσης αἰσθόμενος Ἡρακλῆς, ἐξελθόντα Νέσσον ἐτόξευσεν εἰς τὴν καρδίαν· ὁ δὲ μέλλων τελευτᾶν, προσκαλεσάμενος Δηϊάνειραν εἶπε τηρεῖν λαβοῦσαν ἐν κόχλῳ, εἰ θέλοι πρὸς Ἡρακλέα φίλτρον ἔχειν, τόν τε ἰὸν ἀφῆκε κατὰ τῆς κόχλου, καὶ τὸ ῥυὲν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα συμμίξας, ἔδωκεν· ἡ δὲ λαβοῦσα, ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῇ. διεξιὼν δὲ Ἡρακλῆς τὴν Δρυόπων χώραν, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, ὑπαντήσαντις αὐτῷ Θειοδάμαντος βουλατοῦντος, τὸν ἕτερον τῶν ταύρων λύσας καὶ σφάξας εὐωχήσατο. ὡς δὲ ἦκεν εἰς Τραχῖνα πρὸς Κήϋκα, ὑποδεχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, Δρυόπας κατεπολέμησεν. αὖθις δὲ ἐκεῖθεν ὁρμηθεὶς, Αἰγιμίῳ βασιλεῖ συνεμάχησε Δωριέων. Λαπίθαι γὰρ περὶ γῆς ὅρων πρὸς αὐτὸν ἐπολέμουν, Κορώνου στρατηγοῦντος. ὁ δὲ πολιορκούμενος ἐπεκαλέσατο Ἡρακλέα βοηθὸν ἐπὶ μέρει τῆς γῆς. βοηθήσας δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε Κόρωνον μετὰ καὶ ἄλλων, καὶ τὴν γῆν ἅπασαν ἐλευθέραν ἐποίησεν· ἀπέκτεινε δὲ καὶ Λαγόραν μετὰ τῶν παίδων ἐν Ἀπόλλωνος τεμένει δαινύμενον, ὑβριστὴν ὄντα, καὶ Λαπιθῶν σύμμαχον. παριόντα δὲ Ἴτωνα, εἰς μονομαχίαν προὐκαλεῖτο αὐτὸν Κύκνος, ὁ Ἄρεος καὶ Πελοπείας· συστὰς δὲ,

καὶ τοῦτον ἀπέκλεινεν. ὡς δὲ εἰς Ορμένιον ἦκεν, Αμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς οὐκ εἴασε μεθ' ὅπλων παριέναι· κωλυόμενος δὲ παρελθεῖν, καὶ τοῦτον ἀπέκλεινεν. ἀφικόμενος δὲ εἰς Τραχῖνα, στρατιὰν ἐπ' Οἰχαλίαν συνήθροισεν, Εὔρυτον τιμωρήσασθαι θέλων. συμμαχούντων δ' Αρκάδων αὐτῷ, καὶ Μηλιέων τῶν ἐκ Τραχῖνος, καὶ Λοκρῶν τῶν Επικνημιδίων, κλείνας μετὰ τῶν παίδων Εὔρυτον, αἱρεῖ τὴν πόλιν· καὶ θάψας τῶν σὺν αὐτῷ στρατευσαμένων τοὺς ἀποθανόντας, Ιφιτον τὸν Κήϋκος, καὶ Αργεῖον καὶ Μέλανα, τοὺς Λικυμνίου παῖδας, καὶ λαφυραγωγήσας τὴν πόλιν, ἦγεν Ιόλην αἰχμάλωτον. καὶ προσορμισθεὶς Κηναίῳ τῆς Εὐβοίας ἀκρωτηρίῳ, Διὸς Κηναίου ἱερὸν ἱδρύσατο. μέλλων δὲ ἱερουργεῖν εἰς Τραχῖνα Λίχαν τὸν κήρυκα ἔπεμψε, λαμπρὰν ἐσθῆτα οἴσοντα. παρὰ τούτου δὲ τὰ περὶ τὴν Ιόλην Δηϊάνειρα πυθομένη, καὶ δείσασα μὴ ἐκείνην μᾶλλον ἀγαπήσῃ, νομίσασα τῇ ἀληθείᾳ φίλτρον εἶναι τὸ ῥυὲν αἷμα Νέσσου, τούτῳ τὸν χιτῶνα ἔχριεν. ἐνδὺς δὲ Ηρακλῆς ἔθυεν· ὡς δὲ, θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος, ὁ ἰὸς τῆς ὕδρας τοῦ χρωτὸς καθήπτετο, τὸν μὲν Λίχαν τῶν ποδῶν ἁράμενος κατηκόντισεν εἰς τὴν θάλασσαν· τὸν δὲ χιτῶνα ἀπέστρα προσπεφυκότα τῷ σώματι· συναπεστράπτοντο δὲ καὶ αἱ σάρκες αὐτῷ. τοιαύτῃ δὲ συμφορᾷ κατασχεθεὶς, εἰς Τραχῖνα ἐπὶ νεὼς κομίζεται. Δηϊάνειρα δὲ ἀχθεσθεῖσα ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. Ηρακλῆς δὲ ἐντειλάμενος Υλλῳ, ὃς αὐτῷ ἐκ Δηϊανείρας ἦν παῖς πρεσβύτερος, τὴν Ιόλην ἀνδρωθέντα γῆμαι, παραγενόμενος εἰς Οἴτην, ὅ ἐστιν ὄρος Τραχῖνος, πυρὰν ποιήσας, ἐκέλευσεν ἐπιβὰς ὑφάπτειν. τοῦ δὲ μὴ θέλοντος, Ποίας παριὼν ἐπὶ ζήτησιν ποιμνίων, ὑφάψας, ἔλαβε τὰ τόξα παρ' αὐτοῦ δωρεάν. καιομένης δὲ τῆς πυρᾶς, λέγεται νέφος ὑποσταὰν μετὰ βροντῆς αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι· ἔνθα τυχὼν ἀθανασίας, καὶ διαλλαγεὶς Ηρᾳ, τὴν ἐκείνης θυγατέρα Ηβην ἔγημεν, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες Αλεξιάρης καὶ Ανίκητος ἐγένοντο.

ΑΘΛΟΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Πρῶτα μὲν ἐν Νεμέᾳ βριαρὸν κατέπεφνε λέοντα.
Δεύτερον, ἐν Λέρνῃ πολυαύχενον ὤλεσεν ὕδραν.
Τὸ τρίτον αὖτ' ἐπὶ τοῖς Ερυμάνθιον ἔκλανε κάπρον.
Χρυσόκερων ἔλαφον μετὰ ταῦτ' ἤγρευσε, τέταρτον.
Πέμπτον δ', ὄρνιθας Στυμφηλίδας ἐξεδίωξεν.
Ἕκτον, Ἀμαζονίδος κόμισε ζωστῆρα φαεινόν.
Ἕβδομον, Αὐγείου πολλὴν κόπρον ἐξεκάθηρεν.
Ογδοον, ἐκ Κρήτης δὲ πυρίπνοον ἤλασε ταῦρον.
Ἐκ Θρήκης, ἔνατον, Διομήδεος ἤγαγεν ἵππους.
Γηρυόνου, δέκατον, βόας ἤλασεν ἐξ Ερυθείης.
Ἑνδέκατον δ', ἀνάγει κύνα Κέρβερον ἐξ Ἀίδαο.
Δωδέκατον δ', ἤνεγκεν ἐς Ἑλλάδα χρύσεα μῆλα.
Θεσπίεω θυγατρῶν τρισκαιδέκατος πέλεν ἆθλος.

10215330

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.
ΥΛΛΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΛΙΧΑΣ.
ΤΡΟΦΟΣ.
ΠΡΕΣΒΥΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Λόγος μέν ἐσθ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς,
ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν
θάνοι τις, οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἴ τῳ κακός·
ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν, καὶ πρὶν εἰς Ἅιδου μολεῖν,
ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῆ τε καὶ βαρύν.
ἤ τις πατρὸς μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως
ναίουσ' ἐνὶ Πλευρῶνι, νυμφείων ὄχνον
ἄλγιστον ἔσχον, εἴ τις Αἰτωλὶς γυνή.
μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμὸς, Ἀχελῶον λέγω,
ὅς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξήτει πατρὸς,
φοιτῶν ἐναργὴς ταύρος, ἄλλοτ' αἰόλος
δράκων ἑλικτὸς, ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει
βούπρῳρος· ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ.
τοιόνδ' ἐγὼ μνηστῆρα προσδεδεγμένη
δύσθηνος, αἰεὶ κατθανεῖν εὐχόμην,
πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε.
χρόνῳ δ' ἐν ὑστέρῳ μὲν, ἀσμένη δ' ἐμοὶ,
ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς·
ὃς εἰς ἀγῶνα τῶνδε συμπεσὼν μάχης,
ἐκλύεταί με. καὶ τρόπων μὲν ἂν πόνων
οὐκ ἂν διείποιμ'· οὐ γὰρ οἶδ'· ἀλλ' ὅστις ἦν
θαρσῶν ἀταρβὴς τῆς θέας, ὅδ' ἂν λέγοι.

ἐγὼ γὰρ ἤμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ,
μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ.
τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς Ἀγώνιος καλῶς,
εἰ δὴ καλῶς. λέχος γὰρ Ἡρακλεῖ κρυτὸν
ξυσσᾶσ', ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω,
κείνου προκηραίνουσα. νὺξ γὰρ εἰσάγει,
καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον.
κἀφύσα μὲν δὴ παῖδας, οὓς κεῖνός ποτε,
γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκλαπτον λαβὼν
σπειρῶν μόνον προσεῖδε κἀξαμῶν ἅπαξ.
τοιοῦτος αἰὼν ἐκ δόμων τε κεἰς δόμους
ἀεὶ τὸν ἄνδρ' ἔπεμπε λατρεύοντά τῳ.
νῦν δ' ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπηρτελὴς ἔφυ,
ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσασ' ἔχω.
ἐξ οὗ γὰρ ἔκλα κεῖνος Ἰφίτου βίαν,
ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχῖνι τῇδ' ἀνάστατοι
ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν· κεῖνος δ' ὅπου
βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε. πλὴν ἐμοὶ πικρὰς
ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀπῴχεται·
σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχουσά νιν.
χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιὸν, ἀλλ' ἤδη δέκα
μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντ', ἀκήρυκτος μένει,
κἄστιν τι δεινὸν πῆμα· τοιαύτην ἐμοὶ
δέλτον λιπὼν ἔστειχε, τὴν ἐγὼ θαμὰ
θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἅτερ λαβεῖν.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

δέσποινα Δηάνειρα, πολλὰ μέν σ' ἐγὼ
κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα
τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην·
νῦν δ', εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν

γνώμαισι δούλαις, κἀμὲ χρὴ φράσαι τόσον.
πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις, ἀταὰρ
ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά,
μάλισθ' ὅ, ὥσπερ εἰκὸς, Ὕλλον, εἰ πατρὸς
νέμοι τιν' ὥραν τοῦ καλῶς πράσσειν, δοκεῖν;
ἐγγὺς δ' ὁδὶ αὐτὸς ἀρτίως τους θεώσκει δόμους,
ὥσθ', εἴ τι σοὶ πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ,
πάρεσθι χρῆσθαι τἀνδρὶ, τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὦ τέκνον, ὦ παῖ, κἀξ ἀγεννήτων ἄρα
μῦθοι καλῶς πίπτουσιν. ἥδε γὰρ γυνὴ
δούλη μὲν, εἶρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον.

ΥΛΛΟΣ.

ποῖον; δίδαξον, μῆτερ, εἰ διδακτά μοι.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

σοὶ, πατρὸς οὕτω δαρὸν ἐξενωμένου,
τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ 'στιν, αἰσχύνην φέρειν.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' οἶδα, μύθοις γ' εἴ τι πιστεύειν χρεών.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἱδρύσθαι χθονός;

ΥΛΛΟΣ.

τὸν μὲν παρελθόντ' ἄρτον, ἐν μήκει χρόνου
Λυδῇ γυναικὶ φασί νιν λάτριν πονεῖν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' ἐξαφεῖται τοῦδέ γ', ὡς ἐγὼ κλύω.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ποῦ δῆτα νῦν ζῶν, ἢ θανών γ', ἀγγέλλεται;

ΥΛΛΟΣ.

Εὐξοῖδα χώραν φασὶν, Εὐρύτου πόλιν,
ἐστισρατεύειν αὐτὸν, ἢ μέλλειν ἔτι.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἆρ' οἶσθα δῆτ', ὦ τέκνον, ὡς ἔλειπέ μοι
μαντεῖα πιστὰ τῆσδε τῆς χώρας πέρι;

ΥΛΛΟΣ.

τὰ ποῖα, μῆτερ; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὡς ἢ τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν,
ἢ τοῦτον ἄρας ἄθλον, εἰς τὸν ὕστερον,
τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον εὐαίων' ἔχειν.
ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ, τέκνον,
οὐκ εἶ ξυνέρξων, ἡνίκ' ἢ σεσώσμεθα,
κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα
καὶ πίπτομεν, σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος;

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' εἶμι, μῆτερ· εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ
βάξιν κατῄδη τῶνδε, κἂν πάλαι παρῆν.
νῦν δ', ὡς ξυνίημ', οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ
πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.
ἀλλ' ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ ἐᾷ πατρὸς
ἡμᾶς πρόσαρδεῖν, οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

χώρει νυν, ὦ παῖ. καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ
πράσσειν, ἐσεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

Ον αἴόλα νὺξ ἐναριζομένα στροφὴ α'.
τίκτει, κατευνάζει τε, φλογιζόμενον
Αλιον, Αλιον αἰτῶ

τοῦτο, καεύξαι τὸν Αλκμή-
ναs, πόθι μοι πόθι παῖs
ναίει ποτ', ὦ λαμπραῖ σλεσπαῖ φλεγέθων,
ἢ ποντίους αὐλῶναs, ἢ
δισσαῖs ἀπειέροις κλιθεὶs,
εἶπ', ὦ κρατισλεύων κατ' ὄμμα.
ποθουμέναι γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι ἀντισ. α'.
τὰν ἀμφινεικῆ Δηϊάνειραν αἰεί,
οἷά τιν' ἄθλιον ὄρνιν,
οὔ ποτ' εὐνάζειν ἀδακρύ-
των βλεφάρων πόθον, ἀλλ'
εὔμναστον ἀνδρὸs δεῖμα τρέφουσαν ὁδοῦ,
ἐνθυμίοις εὐναῖs ἀναν-
δρώτοις τεύχεσθαι, κακὰν
δύσλανον ἐλπίζουσαν αἶσαν.
πολλὰ γὰρ ὥσλ' ἀκάμαντος στροφὴ β'.
ἢ Νότου ἢ Βορέα τις
εὐρεῖ κύματα πόντῳ
βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδοι,
οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ
τρέφει, τὸ δ' αὔξει βιότου
πολύπονον, ὥστε πέλαγος
Κρήσιον. ἀλλά τις θεῶν
αἰὲν ἀπλάκητον Αἶδα
σφε δόμων ἐρύκει.
ὧν ἐπιμεμφομένα σ', ἀ- ἀντισ. β'.
δεῖα μεν, ἀντία δ' οἴσω.
φαμὶ γὰρ οὐκ ἀποτρέπειν
ἐλπίδα ταὶν ἀγαθαὶν
χρῆναί σ'. ἀνάλγητα γὰρ οὐδ'

ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς
ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας.
ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ
πᾶσι κυκλοῦτ', οἷον ἄρκλου
σπεροφάδες κέλευθοι.
μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα νὺξ ἐπωιδός.
βροτοῖσιν, οὔτε Κῆρες,
οὔτε πλοῦτος· ἀλλ' ἄφαρ
βέβακε· τῷ δ' ἐπέρχεσθαι
χαίρειν τε καὶ σπέρεσθαι.
ἃ καὶ σὲ τὰν ἄναασαν ἐλπίσιν λέγω
τάδ' αἰὲν ἴσχειν·
ἐπεὶ τίς ὧδε τέκνοισι
Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Πεπυσμένη μὲν, ὡς ἀπειπάσαι, πάρει,
πάθημα τοὐμόν· ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ,
μή τ' ἐκμάθοις παθοῦσα· νῦν δ' ἄπειρος εἶ.
τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται
χώροισιν αὐτοῦ· καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ,
οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ,
ἀλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον,
ἐς τοῦθ', ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ
κληθῇ, λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος,
ἤ τοι πρὸς ἀνδρὸς, ἢ τέκνων, φοβουμένη.
τότ' ἄν τις εἰσίδοιτο, τὴν αὐτοῦ σκοπῶν
πρᾶξιν, κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι.
πάθη μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην·
ἓν δ', οἷον οὔπω πρόσθεν, αὐτίκ' ἐξερῶ.
ὁδὸν γὰρ ἧμος τὴν τελευταίαν ἄναξ

ὠρμᾶτ' ἀπ' οἴκων Ηρακλῆς, τότ' ἐν δόμοις
λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην
ξυνθήμαθ', ἅμοι πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτὲ,
πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιὼν, οὕτω φράσαι.
ἀλλ' ὥς τι δράσων εἶρπε, κοὐ θανούμενος.
νῦν δ' ὡς ἔτ' οὐκ ὢν, εἶπε μὲν λέχους ὅτι
χρείη μ' ἑλέσθαι κῆπιν· εἶπε δ' ἢν τέκνοις
μοῖραν πατρῴας γῆς διαίρετον νέμοι·
χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον, ἡνίκ' ἂν
χώρας ἀπῇ, κἀνιαύσιον, βεβώς,
τότ' ἢ θανεῖν χρείη σφε τῷδε τῷ χρόνῳ,
ἢ τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος,
τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ.
τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἱμαρμένα
τῶν Ηρακλείων ἐκλελευτᾶσθαι πόνων,
ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε
Δωδῶνι δισσῶν ἐκ Πελειάδων ἕφη.
καὶ τῶνδε νομέρεια συμβαίνει χρόνου
τοῦ νῦν παρόντος, ὡς τελεσθῆναι χρεών.
ὥσθ' ἡδέως εὔδουσαν ἐκπνεύσειν ἐμὲ
φόβῳ, φίλαι, ταρβοῦσαν, εἴ με χρὴ μένειν
πάντων ἀρίστου φωτὸς ἐστερημένην.

ΧΟΡΟΣ.

εὐφημίαν νῦν ἴσχ'· ἐπεὶ καταστερφῆ
στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χάριν λόγων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δέσποινα Δηάνειρα, πρῶτος ἀγγέλων
ὄχνου σε λύσω. τὸν γὰρ Αλκμήνης τόκον
καὶ ζῶντ' ἐπίστω, καὶ κρατοῦντα, κἀκ μάχης
ἄγοντ' ἀπαρχὰς θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τίν' εἶπας, ὦ γεραιὲ, τόνδ' ἐμοὶ λόγον;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τάχ' ἐς δόμους σοὺς τὸν πολύζηλον πόσιν
ἥξειν, φανέντα σὺν κράτει νικηφόρῳ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

καὶ τοῦ τόδ' ἀσῶν ἢ ξένων μαθὼν λέγεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐν βουθερεῖ λειμῶνι πρόσωπος θροεῖ
Λίχας ὁ κῆρυξ ταῦτα. τοῦδ' ἐγὼ κλύων
ἀφῆξ', ὅπως σοι πρῶτος ἀγγείλας τάδε,
πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι, καὶ κλῴμην χάριν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεστιν, εἶπες εὐτυχεῖ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ, γύναι.
κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεὼς
κρίνει παρασταῖς, οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω.
τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων
οὐκ ἂν μεθεῖτο, πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύειν.
οὕτως ἐκεῖνος οὐκ ἐκὼν, ἑκοῦσι δὲ
ξύνεστιν· ὄψει δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῆ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὦ Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον ὃς λειμῶν' ἔχεις,
ἔδωκας ἡμῖν, ἀλλὰ σὺν χρόνῳ, χαράν.
φωνήσατ', ὦ γυναῖκες, αἴ τ' ἔσω στέγης,
αἴ τ' ἐκτὸς αὐλῆς, ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ
φήμης ἀνασχὸν τῆσδε νῦν καρπούμεθα.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀνολολύξατε δόμοι

ἐφεστίοις

ἐφεσΐοις ἀλαλαγαῖς.
ὁ μελλόνυμφος, ἐν δὲ χοινὸς ἀρσένων
ἴτω κλαγγά· τὸν εὐφαρέτραν
Ἀπόλλωνα προσιάταν,
ὁμοῦ δὲ Παιᾶνα, Παιᾶν'
ἀνάγετ', ὦ παρθένοι,
βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον
Ἀρτεμιν Ὀρτυγίαν,
ἐλαφηβόλον, ἀμφίπυρον,
γειτονάς τε Νύμφας.
ἀείσομ', οὐδ' ἀπώσομαι
τὸν αὐλὸν, ὦ τύραννε τᾶς ἐμᾶς φρενός.
ἰδού μ' ἀναταράσσει,
εὐοῖ μ' ὁ χισσὸς ἄρτι βακχίαν
ὑποσπερέφων ἄμιλλαν.
ἰὼ ἰὼ Παιάν·
ἴσθ', ἴσθ', ὦ φίλα
γύναι, τάδ' ἀντίπορθα δῆτά σοι βλέπειν
πάρεστ' ἐναργῆ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Ὁρῶ, φίλαι γυναῖκες, οὐδ' ἔμ' ὄμματος
φρουρὰ παρῆλθε, τόνδε μὴ λεύσσειν σθόλον·
χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προὐνέπω, χρόνῳ
πολλῷ φανέντα, χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρει.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ' εὖ μὲν ἴγμεθ'· εὖ δὲ προσφωνούμεθα,
γύναι, κατ' ἔργου κλῆσιν. ἄνδρα γὰρ καλῶς
πράσσοντ' ἀνάγκη χρηστὰ κερδαίνειν ἔσω.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, πρῶτ', ἃ πρῶτα βούλομαι,

δίδαξον, εἰ ζῶνθ' Ηρακλέα προσδέξομαι.

ΛΙΧΑΣ.

ἔγωγέ τοι σφ' ἔλειπον ἰσχύοντά τε,
καὶ ζῶντα, καὶ θάλλοντα, κοὐ νόσῳ βαρύν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ποῦ γῆς; πατρῴας, εἴτε Βαρβάρου; λέγε.

ΛΙΧΑΣ.

ἀκλή τις ἔστ' Εὐβοίας, ἔνθ' ὁρίζεται
βωμοὺς, τελεῖ τ' ἔσχαρα Κηναίῳ Διΐ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

εὐκλαῖα φαίνων, ἢ 'πὸ μαντείας τινός;

ΛΙΧΑΣ.

εὐκλαῖ', ὅθ' ἥρει τῶνδ' ἀνάστατον δορὶ
χώραν γυναικῶν, ὧν ὁρᾷς ἐν ὄμμασιν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

αὗται δὲ, πρὸς θεῶν, τοῦ ποτ' εἰσὶ, καὶ τίνες;
οἰκέται γὰρ, εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσί με.

ΛΙΧΑΣ.

ταύτας ἐκεῖνος, Εὐρύτου πέρσας πόλιν,
ἐξείλεθ' αὑτῷ κῆμα καὶ θεοῖς κριτόν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἦ κἀπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον
χρόνον βεβὼς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον;

ΛΙΧΑΣ.

οὐκ. ἀλλὰ τὸν μὲν πλεῖστον ἐν Λυδοῖς χρόνον
κατείχεθ', ὥς φησ' αὐτὸς, οὐκ ἐλεύθερος,
ἀλλ' ἐμπολητεύς. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον,
γύναι, προσεῖναι, Ζεὺς ὅτου πράκλωρ φανῇ.
κεῖνος δὲ πραθεὶς Ομφάλῃ τῇ Βαρβάρῳ
ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν, ὡς αὐτὸς λέγει.

χ᾽ οὕτως ἐδήχθη τοῦτο τοὔνειδος λαβὼν,
ὥσθ᾽ ὅρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν,
ἢ μὴν τὸν ἀρχιστῆρα τοὐδε τοῦ πάθους
ξὺν παισὶ καὶ γυναικὶ δουλώσειν ἔτι.
κοὐχ ἡλίωσε τοὖπος. ἀλλ᾽ ὅθ᾽ ἁγνὸς ἦν
στρατὸν λαβὼν ἐπαχθὲς, ἔρχεται πόλιν
τὴν Εὐρυτείαν. τόνδε γὰρ μεταίτιον
μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ᾽ εἶναι πάθους·
ὃς αὐτὸν ἐλθόντ᾽ ἐς δόμους ἐφέστιον,
ξένον παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις
ἐπερρόθησε, πολλὰ δ᾽ ἀτηρᾷ φρενὶ,
λέγων, χεροῖν μὲν ὡς ἄφυκτ᾽ ἔχων βέλη,
τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου χρίσιν·
φωνεῖ δὲ, δοῦλος ἀνδρὸς ὡς ἐλευθέρου
ῥαίοιτο· δείπνοις δ᾽ ἡνίκ᾽ ἦν οἰνωμένος,
ἔρριψεν ἐκ δὸς αὐτόν. ὧν ἔχων χόλον,
ὡς ἵκετ᾽ αὖθις Ἰφιτος Τιρυνθίαν
πρὸς κλιτὺν, ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν,
τότ᾽ ἄλλος᾽ αὐτὸν ὄμμα, θητέρᾳ δὲ νοῦν
ἔχοντ᾽, ἀπ᾽ ἄκρας ἦκε πυργώδους πλακός.
ἔργου δ᾽ ἔκατι τοῦδε μηνίσας ἄναξ
ὁ τῶν ἀπαύλων Ζεὺς πατὴρ Ὀλύμπιος
πρατόν νιν ἐξέπεμψεν, οὐδ᾽ ἠνέσχετο,
ὅθ᾽ οὕνεκ᾽ αὐτὸν μοῦνον ἀνθρώπων δόλῳ
ἔκτεινεν. εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἠμύνατο,
Ζεύς τ᾽ ἂν ξυνέγνω ξὺν δίκῃ χειρουμένῳ.
ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες.
κεῖνοι δ᾽ ὑπερχλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς
αὐτοὶ μὲν Ἅιδου πάντες εἴσ᾽ οἰκήτορες,
πόλις δὲ δούλη· τάσδε δ᾽, ἅσσαπερ εἰσορᾷς,

ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον,
χωροῦσι πρὸς σέ. ταῦτα γὰρ πόσις γ' ὁ σὸς
ἔφειτ' · ἐγὼ δὲ, πιστὸς ὢν κείνῳ, τελῶ.
αὐτὸν δ' ἐκεῖνον, εὖτ' ἂν ἁγνὰ θύματα
ῥέξῃ πατρῴῳ Ζηνὶ τῆς ἁλώσεως,
φρόνει νιν ὡς ἥξοντα. τοῦτο γὰρ λόγου
πολλοῦ καλῶς λεχθέντος ἥδιστον κλύειν.

ΧΟΡΟΣ.

ἄνασσα, νῦν σοι τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ,
τῶν μὲν παρόντων, τῶν δὲ πεπυσμένη λόγῳ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' ἄν, ἀνδρὸς εὐτυχῆ
κλύουσα πρᾶξιν τήνδε, παντὶ φρενί;
πολλή 'σθ' ἀνάγκη τῆδε τοῦτο συντρέχειν.
ὅμως δ' ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις
ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτε.
ἐμοὶ γὰρ οἶκος δεινὸς εἰστέβη, φίλαι,
ταύτας ὁρώσῃ δυσπότμους, ἐπὶ ξένης
χώρας ἀοίκους ἀπατόρας τ' ἀλωμένας,
αἳ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως
ἀνδρῶν, τανῦν δὲ δοῦλον ἴσχουσιν βίον.
ὦ Ζεῦ Τροπαῖε, μή ποτ' εἰσίδοιμί σε
πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι,
μηδ', εἴ τι δράσεις, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι.
οὕτως ἐγὼ δέδοικα, τάσδ' ὁρωμένη.
ὦ δυσπάλαινα, τίς ποτ' εἶ νεανίδων;
ἄνανδρος, ἢ τεκνοῦσσα; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν,
πάντων ἄπειρος τῶνδε, γενναία δέ τις.
Λίχα, τίνος ποτ' ἐστὶν ἡ ξένη βροτῶν;
τίς ἡ τεκοῦσα; τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ;

ἔξειμ᾽· ἐπεί νιν τῶνδε πλεῖστον ὤχλισα
βλέπουσ᾽, ὅσῳ περ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνη.

ΑΙΧΑΣ.

τί δ᾽ οἶδ᾽ ἐγώ; τί δ᾽ ἄν με καὶ κρίνοις; ἴσως
γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑσλάτοις.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

μὴ τοῦ τυραννεύοντος Εὐρύτου σπορά;

ΑΙΧΑΣ.

οὐκ οἶδα. καὶ γὰρ οὐδ᾽ ἀνιστόρουν μακράν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οὐδ᾽ ὄνομα πρός του τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις;

ΑΙΧΑΣ.

ἦκισα· σιγῇ τοὐμὸν ἔργον ἦνυτον.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

εἶπ᾽, ὦ τάλαιν᾽, ἀλλ᾽ ἡμὶν ἐκ σαυτῆς· ἐπεὶ
καὶ ξυμφορά τις μὴ εἰδέναι σέ γ᾽, ἤ τις εἶ.

ΑΙΧΑΣ.

οὔ τ᾽ ἄρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου
χρόνῳ διοίσει γλῶσσαν, ἤ τις οὐδαμᾶ
προὔφηνεν οὔτε μείζον᾽, οὔτ᾽ ἐλάσσονα.
ἀλλ᾽ αἰὲν, ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος,
δακρυρροεῖ δύσπλους, ἐξ ὅτου πάτραν
διήνεμον λέλοιπεν. ἡ δέ τοι τύχη
κακὴ μὲν αὐτῇ γ᾽, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἦδη οὖν ἐάσθω, καὶ πορευέσθω στέγας
οὕτως ὅπως ἥδιστα, μηδὲ πρὸς κακοῖς
τοῖς οὖσι λύπην πρός γ᾽ ἐμοῦ λύπης λάβοι·
ἄλις γὰρ ἡ παροῦσα. πρὸς δὲ δώματα
χωρῶμεν ἤδη παῖδες, ὡς σύ γ᾽ οἵ θέλεις

σωσεύδῃς, ἐγὼ δὲ τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

αὐτοῦ γε πρῶτον βαιὸν ἐμμείναθ', ὅπως
μάθῃς, ἄνευ τῶνδ', οὔσινάς γ' ἄγεις ἔσω,
ὧν τ' οὐδὲν εἰσήκουσας, ἐκμάθῃς γ' ἃ δεῖ.
τούτων ἔχω γὰρ πάντ' ἐπισθήμην ἐγώ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί δ' ἐστὶ, τοῦ με τήνδ' ἐφίσασαι βάσιν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

σιαθεῖσ' ἄκουσον· καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος
μῦθον μάτην ἤκουσας, οὐδὲ νῦν δοκῶ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

πότερον ἐκείνους δῆτα δεῦρ' αὖθις πάλιν
καλῶμεν, ἢ μοι ταῖσδέ τ' ἐξειπεῖν θέλεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

σοὶ ταῖσδέ τ' οὐδὲν εἴργεται· τούτους δ' ἔα.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

καὶ δὴ βεβᾶσι, χὠ λόγος σημαινέτω.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀνὴρ ὅδ' οὐδὲν, ὧν ἔλεξεν ἀρτίως,
φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν. ἀλλ' ἢ νῦν κακὸς,
ἢ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί φῄς; σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς.
ἃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας, ἄγνοιά μ' ἔχει.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τούτου λέγοντος τἀνδρὸς εἰσήκουσ' ἐγὼ,
πολλῶν παρόντων μαρτύρων, ὡς τῆς κόρης
ταύτης ἔκατι κεῖνος Εὐρυτόν θ' ἕλοι,
τήν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν· Ἐγὼ δέ νιν

μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε·
οὐ ταὼὶ Λυδοῖς, οὐδ' ἐω' Ομφάλη πόνων
λατρεύματ', οὐδ' ὁ ῥιῳὸς Ιφίτου μόρος,
ὃν νῦν παρώσας οὗτος, ἔμπαλιν λέγει.
ἀλλ' ἡνίκ' οὐκ ἔπειθε τὸν φυτοσπόρον
τὴν παῖδα δοῦναι, κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος,
ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἑτοιμάσας,
ἐπισφαλεύει πατρίδα τὴν ταύτης, ἐν ᾗ
τὸν Εὔρυτον τόνδ' εἶπε δεσπόζειν θρόνων·
κλείνει τ' ἄναχτα πατέρα τῆσδε, καὶ πόλιν
ἔπερσε. καί νιν, ὡς ὁρᾷς, ἥκει δόμους
ἐς τούσδε πέμπων οὐκ ἀφροντίστως, γύναι,
οὐδ' ὥστε δούλην· μηδὲ προσδόκα τάδε·
οὐδ' εἰκὸς, εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ.
ἔδοξεν οὖν μοι πρὸς σὲ δηλῶσαι τὸ πᾶν,
δέσποιν', ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα.
καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίων
ἀγορᾷ ξυνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοὶ,
ὥσθ' ἑξελέγχειν· εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα,
οὐχ ἥδομαι, τὸ δ' ὀρθὸν ἐξείρηχ' ὅμως.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οἵ μοι τάλαινα, ποῦ ποτ' εἰμὶ πράγματος;
τίν' εἰσδέδεγμαι πημονὴν ὑποσλεγον,
λαθραῖον; ὦ δύσηνος, ἆρ' ἀνώνυμος
πέφυκεν, ὥσπερ οὐπάγων διώμνυτο,
ἢ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

πατρὸς μὲν οὖσα γένεσιν Εὐρύτου ποτὲ
Ιόλη καλεῖτο, τῆς ἐκεῖνος οὐδαμᾶ
βλάσλας ἐφώνει, δῆθεν οὐδὲν ἱσλορῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ὄλοιντο μή τι πάντες οἱ κακοὶ, τὰ δὲ
λαθραῖ' ὃς αἰσχεῖ μὴ πρέσωντ' αὐτῷ κακά.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί χρὴ ποιεῖν, γυναῖκες; ὡς ἐγὼ λόγοις
τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεπληγμένη κυρῶ.

ΧΟΡΟΣ.

πεύθου μολοῦσα ταὐνδρὸς, ὡς τάχ' ἂν σαφῆ
λέξειεν, εἴ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' εἶμι. καὶ γὰρ οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; ἢ τί χρὴ ποιεῖν;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

μίμν', ὡς ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων,
ἀλλ' αὐτόκλητος, ἐκ δόμων πορεύεται.

ΛΙΧΑΣ.

τί χρὴ, γύναι, μολόντα μ' Ἡρακλεῖ λέγειν;
δίδαξον, ὡς ἔρρωσο, εἰσορᾷς ἐμοῦ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὡς ἐκ ταχείας, ξὺν χρόνῳ βραδεῖ μολών,
ᾄσσεις, πρὶν ἡμᾶς ἀνανεώσασθαι λόγους.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ' εἴ τι χρῄζεις ἰσθορεῖν, πάρειμ' ἐγώ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις;

ΛΙΧΑΣ.

ἴσθ' ὡ μέγας Ζεὺς, ὧν γ' ἂν ἐξειδὼς κυρῶ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τίς ἡ γυνὴ δῆτ' ἐστὶν, ἣν ἥκεις ἄγων;

ΛΙΧΑΣ.

ΛΙΧΑΣ.

Εὐβοιΐς· ὧν δ' ἔβλασθεν, οὐκ ἔχω λέγειν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὗτος, βλέφ' ὧδε. πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς;

ΛΙΧΑΣ.

σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τόλμησον εἰπεῖν, εἰ φρονεῖς, ὅ σ' ἱστορῶ.

ΛΙΧΑΣ.

πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν, Οἰνέως
κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλέους, εἰ μὴ κυρῶ
λεύσσων μάταια, δεσπότιν τε τὴν ἐμήν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τοῦτ' αὖτ' ἔχρῃζον, τοῦτό, σου μαθεῖν. λέγεις
δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν;

ΛΙΧΑΣ.

δίκαια γάρ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τί δῆτα; ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην,
ἣν εὑρεθῇς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὤν;

ΛΙΧΑΣ.

πῶς μὴ δίκαιος; τί ποτε ποικίλας ἔχεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐδέν. σὺ μέν τοι κάρτα τοῦτο δρῶν κυρεῖς.

ΛΙΧΑΣ.

ἄπειμι. μῶρος δ' ἦν πάλαι κλύων σέθεν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὔ· πρίν γ' ἂν εἴπῃς ἱστορούμενος βραχύ.

ΛΙΧΑΣ.

λέγ', εἴ τι χρῄζεις. καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τὴν αἰχμάλωτον, ἣν ἔπεμψας ἐς δόμους,
κάτοισθα δή που;

ΛΙΧΑΣ.

φημί· πρὸς τί δ' ἱστορεῖς;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὔκουν σὺ ταύτην, ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὁρᾷς,
Ἰόλην ἔφασκες Εὐρύτου σπορὰν ἄγειν;

ΛΙΧΑΣ.

ποίοις ἐν ἀνθρώποισι; τίς ποθεν μολὼν
σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν παρών;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

πολλοῖσιν ἀστῶν. ἐν μέσῃ Τραχινίων
ἀγορᾷ πολύς σου ταῦτά γ' εἰσήκουσ' ὄχλος.

ΛΙΧΑΣ.

ναί.

κλύειν γ' ἔφασκον. ταυτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται,
δόκησιν εἰπεῖν, κἀξακριβῶσαι λόγον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ποίαν δόκησιν; οὐκ, ἐπωμότος λέγων,
δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν;

ΛΙΧΑΣ.

ἐγὼ δάμαρτα; πρὸς θεῶν, φράσον, φίλη
δέσποινα, τόνδε, τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὃς σου παρὼν ἤκουσεν, ὡς ταύτης πόθῳ
πόλις δαμεῖη πᾶσα, κοὐχ ἡ Λυδία
πέρσειεν αὐτήν, ἀλλ' ὁ τῆσδ' ἕρως φανείς.

ΛΙΧΑΣ.

ὦνθρωπος, ὦ δέσποινα, σωφρονείτω. τὸ γὰρ

νοσοῦντι ληρεῖν, ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

μὴ, πρὸς σὲ τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπους
Διὸς καλασπερχθέντος, ἐκκλέψῃς λόγον.
οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ,
οὐδ' ἥ τις οὐ κάτοιδε ταὐνδρὸς ὅτι
χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί.
Ερωτι μέν νυν ὅστις ἀνταντίσταται,
πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ.
οὗτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν ὅπως θέλει,
κἀμοῦ γε· πῶς δ' οὐ χἀτέρας, οἵας γ' ἐμοῦ;
ὥστ' εἴ τι τῷ μῷ ταὐνδρὶ, τῇδε τῇ νόσῳ
ληφθέντι, μεμῶλός εἰμι, κάρτα μαίνομαι,
ἢ τῇδε τῇ γυναικὶ, τῇ μεταιτίᾳ
τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ, μηδ' ἐμοὶ κακοῦ τινος.
οὐκ ἔστι ταῦτ'. ἀλλ' εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν
ψευδῆ, μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις·
εἰ δ' αὐτὸς αὐτὸν ὧδε παιδεύεις, ὅταν
θέλῃς γενέσθαι χρηστὸς, ὀφθήσει κακός.
ἀλλ' εἰσὶ πᾶν ταὐληθές· ὡς ἐλευθέρῳ,
ψευδεῖ καλεῖσθαι, κἠς πρόσεστιν οὐ καλή.
ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται.
πολλοί γὰρ, οἷς εἴρηκας, οἱ φράσουσ' ἐμοί.
κεἰ μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς παρβεῖς, ἐπεὶ
τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἄν·
τὸ δ' εἰδέναι, τί δεινόν; οὐχὶ χἀτέρας
πλείστας ἀνὴρ εἷς Ηρακλῆς ἔγημε δή;
κοὔπω τις αὐτῶν ἔκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν
ἠνέσχατ', οὐδ' ὄνειδος· ἥδε τ', οὐδ' ἂν εἰ
κάρτ' ἐνταχείη τῷ φιλεῖν, ἐπεί σφ' ἐγὼ

ὠφέλειρα δὴ μάλιστα προσβλέψασ', ὅτι
τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσε,
καὶ γῆν πατρῴαν οὐχ ἑκοῦσα δύσμορος
ἔπερσε καὶ δούλωσεν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
ῥείτω κατ' οὖρον· σοὶ δ' ἐγὼ φράζω, κακὸν
πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν ἀεί.

ΧΟΡΟΣ.

πείθου λεγούσῃ χρηστὰ, κοὐ μέμψει χρόνῳ,
γυναικὶ τῇδε, κἀπ' ἐμοῦ κλήσει χάριν.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ', ὦ φίλη δέσποινα, ἐπεί σε μανθάνω
ἀνδρὸς φρονοῦσαν ἀνδρὰ, κοὐκ ἀγνώμονα,
πᾶν σοι φράσω ταὐληθὲς, οὐδὲ κρύψομαι.
ἔστιν γὰρ οὕτως, ὥσπερ οὗτος ἐννέπει.
ταύτης ὁ δεινὸς ἵμερός ποθ' Ἡρακλῆ
δικῆλθε, καὶ τῆσδ' οὕνεκ' ἡ πολύφθορος
καθηρέθη πατρῴων Οἰχαλία δορί.
καὶ ταῦτα, δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν,
οὔτ' εἶπε κρύψειν, οὔτ' ἀπηρνήθη ποτέ.
ἀλλ' αὐτὸς, ὦ δέσποινα, δειμαίνων τὸ σὸν
μὴ σέρνον ἀλγύνοιμι τοῖσδε τοῖς λόγοις,
ἥμαρτον, εἴ τι τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις.
ἐπεί γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον,
κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινὴν χάριν,
καὶ σέργε τὴν γυναῖκα, καὶ βούλου λόγους,
οὓς εἶπας ἐς τήνδ', ἐμπέδως εἰρηκέναι.
ὡς τἄλλ' ἐκεῖνος πάντ' ἀριστεύων χεροῖν,
τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἄκανθ' ἥσσων ἔφυ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' ὧδε καὶ φρονοῦμεν, ὥστε ταῦτα δρᾶν,

κοὔ τοι νόσον γ' ἐπαχλὸν ἐξαιρούμεθα,
θεοῖσι δυσμαχοῦντες. ἀλλ' ἔσω στέγης
χωρῶμεν, ὡς λόγων τ' ἐπιστολὰς φέρῃς,
ἅ τ' ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι,
καὶ ταῦτ' ἄγῃς. κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε
χωρεῖν, προσελθόνθ' ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ.

ΧΟΡΟΣ.

Μέγα τι σθένος ἀ Κύπρις ἐκφέρεται στροφή.
νίκας ἀεί. καὶ τὰ μὲν θεῶν
παρέβαν, χὤπως Κρονίδαν
ἀπάταισεν, οὐ λέγω,
οὐδὲ τὸν ἔννυχον Ἅιδαν,
οὐ Ποσειδάωνα τινάκλορα γαίας.
ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν
ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων τινὲς
πάμπαλκα παγκόνιτά τ' ἐξ-
ῆλθον ἄεθλ' ἀγώνων.
ὁ μὲν ἦν ποταμοῦ σθένος, ὑψίκερως ἀντιστρ.
τετράορον φάσμα ταύρου,
Ἀχελῶος ἀπ' Οἰνιαδᾶν·
ὁ δὲ Βακχίας ἀπὸ
ἦλθε παλίντονα Θήβας
τόξα, καὶ λόγχας, ῥόπαλόν τε τινάσσων,
παῖς Διός· οἱ τότ' ἀολλεῖς
ἦισαν ἱέμενοι λεχέων· μόνα δ'
εὔλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις
ῥαβδονομεῖ ξυνοῦσα.
τότ' ἦν χερὸς, ἦν δὲ τόξων ἐπῳδός.
παταγος, ταυρείων τ
ἀνάμιγδα κεράτων·

ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες,
ἦν δὲ μετώπων ὀλόεντα
πλήγματα, καὶ σθένος ἀμφοῖν.
ἁ δ' εὐῶπις ἀδελφὰ
τηλαυγεῖ παρ' ὄχθῳ ἧσθο,
τὸν ὃν προσμένουσ' ἀκοίταν.
ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἷα φράζω.
τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας
ἐλεεινὸν ἀμμένει·
κἀπὸ ματρὸς ἄφαρ βέβακεν, ὡς πότις ἐρήμα.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Ημος, φίλαι, κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ
ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν, ὡς ἐπ' ἐξόδῳ,
τῆμος θυραῖος ἦλθον ὡς ὑμᾶς λάθρα,
τὰ μὲν, φράσουσα, χερσὶν ἄτεχνησάμην,
τὰ δ', οἷα πάσχω ξυγκατοικτιουμένη.
κόρην γὰρ, οἶμαι δ', οὐκ ἔτ', ἀλλ' ἐζευγμένην
παρεισδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος,
λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός.
καὶ νῦν δύ' οὖσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ
χλαίνης ὑπασκάλισμα. τοιάδ' Ηρακλῆς,
ὁ πιστὸς ἡμῖν κἀγαθὸς καλούμενος,
οἰκούρι' ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου.
ἐγὼ δὲ θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι
νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ·
τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμοῦ, τίς ἂν γυνὴ
δύναιτο, κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων;
ὁρῶ γὰρ ἥβην, τὴν μὲν ἔρπουσαν πρόσω,
τὴν δὲ φθίνουσαν· ὧν ἀφαρπάζειν φιλεῖ

ὀφθαλμὸς ἄνθος, τῶν δ' ὑπεκλρέπειν πόδα.
ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι, μὴ πόσις μὲν Ηρακλῆς
ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ.
ἀλλ' οὐ γὰρ, ὥσπερ εἶπον, ὀργαίνειν καλὸν
γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν· ἢ δ' ἔχω, φίλαι,
λυτήριον λύπημα, τῇδ' ὑμῖν φράσω.
ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ
θηρὸς, λέβητι χαλκέῳ κεκρυμμένον,
ὃ παῖς ἔτ' οὖσα, τοῦ δασυστέρνου παρὰ
Νέσσου φθίνουλος ἐκ φόνων ἀνειλόμην,
ὃς τὸν βαθύῤῥουν ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς
μισθοῦ πόρευε χερσὶν, οὔτε πομπίμοις
κώπαις ἐρέσσων, οὔτε λαίφεσιν νεώς.
ὃς κἀμὲ, τῶν σῶν πατρῴων ἡνίκα
ξὺν Ηρακλεῖ τὸ πρῶτον εὐνὶς ἐσπόμην,
φέρων ἐπ' ὤμοις, ἡνίκ' ἦν μέσῳ πόρῳ,
ψαύει ματαίαις χερσίν· ἐκ δ' ἠύτ' ἐγὼ,
χὠ Ζηνὸς εὐθὺς παῖς ἐπισφέψας, χεροῖν
ἧκεν κομήτην ἰόν· ἐς δὲ πλεύμονας
στέρνων διερῥοίζησεν. ἐκθνήσκων δ' ὁ θὴρ
τοσοῦτον εἶπε· Παῖ γέροντος Οἰνέως,
τοσόνδ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν, ἐὰν πίθῃ,
ποσθμῶν, ὅθ' οὕνεχ' ὑστάτην σ' ἔπεμψ' ἐγώ·
ἐὰν γὰρ ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν
σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσὶν, ἢ μελαγχόλους
ἕδαψεν ἰοὺς θρέμμα Λερναίας ὕδρας,
ἔσθι φρενός σοι τοῦτο κηλητήριον
τῆς Ηρακλείας, ὥστε μή τιν' εἰσιδὼν
στέρξει γυναῖκα κεῖνος ἀντὶ σοῦ πλέον. —
τοῦτ' ἐννοήσασ', ὦ φίλαι· δόμοις γὰρ ἦν,

κείνου θανόντος, ἐγκεκλεισμένον καλῶς·
χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα, προσβαλοῦσ' ὅσα
ζῶν κεῖνος εἶπε· καὶ πεπείραμαι τάδε.
κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπῳσάμην ἐγὼ,
μήτ' ἐκμάθοιμι, τάς τε τολμώσας σθυγῶ·
φίλτροις δ' ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα
τὴν παῖδα, καὶ θέλχτροισι τοῖς ἐφ' Ηρακλεῖ,
μεμηχάνηται τοὔργον, εἴ τι μὴ δοκῶ
πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μή, πεπαύσεται.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἴ τις ἐστὶ πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις,
δοκεῖς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις, ὡς τὸ μὲν δοκεῖν
ἔνεστι, πεῖρα δ' οὐ προσωμίλησά πω.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἰδέναι χρὴ δρῶσαν, ὡς οὐδ', εἰ δοκεῖς
ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα, μὴ πειρωμένη.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' αὐτίκ' εἰσόμεσθα, τόνδε γὰρ βλέπω
θυραῖον ἤδη· διὰ τάχους δ' ἐλεύσεται.
μόνον παρ' ὑμῶν εὖ σλεγοίμεθ', ὡς σκότῳ
κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς, οὔ ποτ' αἰσχύνη πεσεῖ.

ΛΙΧΑΣ.

τί χρὴ ποιεῖν, σήμαινε, τέκνον Οἰνέως,
ὡς ἐσμὲν ἤδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' αὐτά δή σοι ταῦτα καὶ πράσσω, Λίχα,
ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἡγορῶ ξέναις,
ὅπως φέρῃς μοι τόνδε γ' εὐὑφῆ πέπλον,

δώρημ'

δώρημ' ἐκείνῳ τἀνδρὶ τῆς ἐμῆς χερός.
δίδουὺς δὲ τόνδε, φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν
κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροΐ,
μηδ' ὄψεταί νιν μήτε φέγγος ἡλίου,
μήθ' ἕρκος ἱερὸν, μήτ' ἐφέστιον σέλας,
πρὶν κεῖνος αὐτὸν φανερὸς ἐμφανῆ σταθεὶς
δείξῃ θεοῖσιν ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ.
οὕτω γὰρ ηὔγμην, εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους
ἴδοιμι σωθέντ', ἢ κλύοιμι, πανδίκως
στελεῖν χιτῶνι τῷδε, καὶ φανεῖν θεοῖς
θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι.
καὶ τῶνδ' ἀπωσίσεις σῆμ', ὃ κεῖνος εὐμαθὲς,
σφραγῖδι θέμενος τῇδ' ἔπ' ὄμμα, γνώσεται.
ἀλλ' ἕρπε, καὶ φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον,
τὸ μὴ 'πιθυμεῖν, πομπὸς ὢν, περισσὰ δρᾶν·
ἔπειθ', ὅπως ἂν ἡ χάρις κείνου τέ σοι
κἀμοῦ ξυνελθοῦσ', ἐξ ἀπλῆς διπλῆ φανῇ.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ' εἶπερ Ερμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην
βέβαιον, οὔ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε,
τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος ὡς ἔχει δεῖξαι φέρων,
λόγων τε πίστιν, ὧν ἔχεις, ἐφαρμόσαι.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

στείχοις ἂν ἤδη. καὶ γὰρ ἐξεπίστασαι
τά γ' ἐν δόμοισιν ὡς ἔχοντα τυγχάνει.

ΛΙΧΑΣ.

ἐπίσταμαί τε καὶ φράσω σεσωσμένα.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὁρῶν
προσδέγματ', αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην φίλως.

ΛΙΧΑΣ.

ὥσθ' ἑκὼν λαγῆναι τοὐμὸν ἡδονῇ κέαρ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί δῆτ' ἂν ἄλλο γ' ἐννέποις; δέδοικα γὰρ
μὴ πρῳ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ,
πρὶν εἰδέναι τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα.

ΧΟΡΟΣ.

Ω ναύλοχα καὶ πετραῖα στροφὴ α'
θερμὰ λουτρὰ, καὶ πάγους
Οἴτας παραναιετάοντες,
οἵ τε μέσσαν Μηλίδα παρὰ λίμναν,
χρυσαλακάτου τ' ἀκλὰν κόρας,
ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ
Πυλάτιδες καλέονται,
ὁ καλλιβόας τάχ' ὑμῖν ἀντιστρ. α'.
αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν
ἰάχων καναχὰν ἐπάνειμιν,
ἀλλὰ θείας ἀντίλυρον μούσας.
ὁ γὰρ Διὸς Ἀλκμήνας τε κόρος
σεῦται, πάσας ἀρετᾶς
λάφυρ' ἔχων ἐπ' οἴκους·
ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν, στροφὴ β'.
πάλα δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι
χρόνον, πελάγιον, ἴδριες οὐδέν·
ἃ δέ οἱ φίλα δάμαρ τάλαινα,
δυσάλαινα καρδίαν,
πάγκλαυστος αἰὲν ὤλλυτο·
νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς
ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἀμέραν.
ἀφίκοιτ', ἀφίκοιτο· μὴ ἀντιστρ. β'.

σἰαίη πολύκωπον ὄχημα νεὸς αὐτῷ,
πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε,
νασιῶτιν ἑσπίαν ἀμείψας,
ἔνθα κλήζεται θυτής·
ὅθεν μόλοι πανάμερος,
τᾶς πειθοῦς παγχρήσθω
συγχραθεὶς, ἑωὶ προφάσει θηρός.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Γυναῖκες, ὡς δέδοικα, μὴ περαιτέρω
πεπραγμέν' ᾖ μοι πάνθ', ὅσ' ἀρτίως ἔδρων.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἐστὶ, Δηάνειρα, τέκνον Οἰνέως;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οὐκ οἶδ'· ἀθυμῶ δ', εἰ φανήσομαι τάχα
κακὸν μέγ' ἐκπράξασ' ἀπ' ἐλπίδος καλῆς.

ΧΟΡΟΣ.

οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

μάλισθά γ'· ὥστε μή ποτ' ἂν προθυμίαν
ἄδηλον ἔργου τῷ παραινέσαι λαβεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

δίδαξον, εἰ διδακτὸν, ἐξ ὅτου φοβῇ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἷον ἂν φράσω,
γυναῖκες, ὑμῖν θαῦμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν.
ὡ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως
ἔχριον, ἀργῆτ' οἰὸς εὐείρου πόκῳ,
τοῦτ' ἠφάνισται, διάβορον πρὸς οὐδενὸς
τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἑδεστὸν ἐξ αὐτοῦ φθίνει,
καὶ ψὴ κατ' ἄκρας σπιλάδος. ὡς δ' εἰδῇς ἅπαν,

ἦ τοῦτ' ἐσῆλθε, μεῖζον' ἐκείνῳ λόγον.
ἐγὼ γὰρ ὢν ὁ θήρ με Κένταυρος, πόνῳ
πλευρὰν πικρᾷ γλωχῖνι, προὐδιδάξατο,
παρῆκα θεσμῶν οὐδέν, ἀλλ' ἐσῳζόμην,
χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν.
κἀμοὶ τάδ' ἦν πρόρρητα, καὶ τοιαῦτ' ἔδρων,
τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον, ἀκτῖνός τ' ἀεὶ
θερμῆς ἄθικτον, ἐν μυχοῖς σώζειν ἐμέ,
ἕως ἂν ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που.
κἀδρων τοιαῦτα. νῦν δ', ὅτ' ἦν ἐργασιμέον,
ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ
μαλλῷ, σπάσασα κτηνίου βοτοῦ λάχνην·
κἀθηκα συμπλύξασ' ἁλαμπὲς ἡλίου
κοίλῳ ζυγάστρῳ δῶρον, ὥσπερ εἴδετε.
ἔσω δ' ἀποστείχουσα, δέχομαι φάτιν
ἄφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν.
τὸ γὰρ κατάγμα τυγχάνω ῥίψασά πως
τῆς οἰὸς, ᾧ προύχριον, ἐς μέσην φλόγα,
ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν· ὡς δ' ἐθάλπετο,
ῥεῖ πᾶν ἄδηλον, καὶ κατέψηκται χθονὶ,
μορφῇ μάλισθ' εἰκασθὲν, ὥστε πείσνος
ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου.
τοιόνδε κεῖται πρόσθετές· ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν
προύκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροὶ,
γλαυκῆς ὀπώρας ὥστε πίονος ποτοῦ
χυθέντος εἰς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου.
ὥστ' οὐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πέσω·
ὁρῶ δ' ἐμ' ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην.
πόθεν γὰρ ἄν ποτ', ἀντὶ τοῦ θνήσκων ὁ θὴρ
ἐμοὶ παρέσχ' εὔνοιαν, ἧς ἔθνησχ' ὕπερ;

οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι
χρήζων, ἔθελγέ μ'. ὧν ἐγὼ μεθύστερον,
ὅτ' οὐκ ἔτ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἄρνυμαι.
μόνη γὰρ αὐτὸν, εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι
γνώμης, ἐγὼ δύστηνος ἐξαποφθερῶ.
τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα καὶ θεὸν
Χείρωνα πημάνασα, χῶσα πρὸς ἀν δίγη,
φθείρει τὰ πάντα κνώδαλ'· ἐκ δὲ τοῦδ' ὅδε
σφαγῶν διελθὼν ἰὸς αἵματος μέλας,
πῶς οὐχ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξῃ γοῦν ἐμῇ.
καίτοι δέδοκται, κεῖνος εἰ σφαλήσεται,
ταὐτῇ ξὺν ὁρμῇ κἀμὲ συνθανεῖν ἅμα.
ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετὸν,
ἤ τις πρότιμα μὴ κακὴ πέφυκέναι.

ΧΟΡΟΣ.

ταρβεῖν μὲν ἔργα δεινὰ ἀναγκαίως ἔχει·
τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλεύμασιν
οὐδ' ἐλπὶς, ἤ τις καὶ θράσος τι προξενεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἐκουσίας
ὀργὴ πέσῃσα, τῆς σε τυγχάνειν πρέπει.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ
κοινωνὸς, ἀλλ' ᾧ μηδὲν ἐστ' οἴκοις βαρύ.

ΧΟΡΟΣ.

σιγᾷν ἂν ἁρμόζοι σε τὸν πλείω λόγον,
εἰ μή τι λέξεις παιδὶ τῷ σαυτῆς· ἐπεὶ
πάρεστι, μαστὴς πατρὸς ὃς πρὶν ὤχετο.

ΥΛΛΟΣ.

ὦ μῆτερ, ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἓν εἰλόμην,
ἢ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἢ σεσωσμένην
ἄλλου κεκλῆσθαι μητέρ', ἢ λῴους φρένας
τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαί ποθεν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί δ' ἐστὶν, ὦ παῖ, πρός γ' ἐμοῦ στυγούμενον;

ΥΛΛΟΣ.

τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω
πατέρα, καταικίσασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οἴ μοι. τίν' ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον;

ΥΛΛΟΣ.

ὃν οὐχ οἷόν τε μὴ τελεσθῆναι. τὸ γὰρ
φανῆναι τίς ἂν δύναιτ' ἀγέννητον ποιεῖν;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

πῶς εἶπας, ὦ παῖ; τοῦ πρὸ ἀνθρώπων μαθὼν
ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φῄς;

ΥΛΛΟΣ.

αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασι
πατρὸς δεδορκὼς, κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ποῦ δ' ἐμπελάζεις τάνδρὶ, καὶ παρίσταται;

ΥΛΛΟΣ.

εἰ χρὴ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεών.
ὅθ' εἷρπε κλεινὴν Εὐρύτου πέρσας πόλιν,
νίκης ἄγων τρόπαια καὶ χαρᾶς θήνια,
ἀκτή τις ἀμφίκλυστος Εὐβοίας ἄκρου
Κήναιόν ἐστιν, ἔνθα πατρῴῳ Διὶ

βωμοὺς ὁρίζει, τεμενίαν τε φυλλάδα·
οὗ νιν τὰ πρῶτ' ἐσεῖδον ἄσμενος πόθῳ.
μέλλοντι δ' αὐτῷ πολυθύτους τεύχειν σφαγὰς
κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἵκετ' οἰκεῖος Λίχας,
τὸ σὸν φέρων δώρημα, θανάσιμον πέπλον·
ὃν κεῖνος ἐνδὺς, ὡς σὺ προὔξεφίεσο,
ταυροκτονεῖ μὲν, δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων,
λείας ἀπαρχὴν, βοῦς· ἀταὶρ τὰ πάντ' ὁμοῦ
ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα.
καὶ πρῶτα μὲν δείλαιος, ἵλεῳ φρενὶ,
κόσμῳ τε χαίρων καὶ σθολῇ, κατηύχετο·
ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο
φλὸξ αἱματηρὰ, κἀπὸ πιείρας δρυὸς,
ἰδρὼς ἀνῄει χρωτὶ, καὶ προσῳλύσσετο
πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος,
χιτὼν ἅπαν κατ' ἄρθρον· ἦλθε δ' ὀστέων
ἁδαγμὸς ἀντίσπαστος. εἶτα φοίνιος
ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὡς ἐδαίνυτο,
ἐνταῦθα δὴ 'δόησε τὸν δυσδαίμονα
Λίχαν, τὸν οὐδὲν αἴτιον τοῦ σοῦ κακοῦ,
ποίαις ἐνέσκαι τόνδε μηχαναῖς πέπλον·
ὁ δ' οὐδὲν εἰδὼς δύσμορος, τὸ σὸν μόνης
δώρημ' ἔλεξεν, ὥστε ἦν ἐσφαλμένον.
κἀκεῖνος, ὡς ἤκουσε, καὶ διώδυνος
σπαραγμὸς αὐτοῦ πλευμόνων ἀνῆψατο,
μάρψας ποδός νιν, ἄρθρον ᾗ λυγίζεται,
ῥιπεῖ πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν·
κρατὸς δὲ λευκὸν μύελον ἐκραίνει μέσου,
διασπαρέντος αἵματος, κόμης θ' ὁμοῦ.
ἄσας δ' ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λεώς,

τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου·
κοὐδεὶς ἐτόλμα τἀνδρὸς ἀντίον μολεῖν.
ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μεταίσιος,
βοῶν, ἰύζων· ἀμφὶ δ' ἐκλύπτουν πέτραι,
Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες, Εὐβοίας τ' ἄκραι.
ἐπεὶ δ' ἀπείπε, πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ
ῥίπτων ἑαυτὸν, πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν,
τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος
σοῦ τῆς ταλαίνης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον,
οἷον κατακτήσαιτο λυμανῆν βίου,
τότ' ἐκ προσέδρου λιγνύος διάσκοφον
ὀφθαλμὸν ἄρας, εἶδέ μ' ἐν πολλῷ σκότῳ
δακρυρροοῦντα, κἀμὲ προσβλέψας, καλεῖ·
Ὦ παῖ, πρόσελθε, μὴ φύγῃς τοὐμὸν κακὸν,
μηδ' εἴ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί.
ἀλλ' ἆρον ἔξω, καὶ μάλιστα μὲν μέθες
ἐνταῦθ', ὅπου με μή τις ὄψεται βροτῶν·
εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις, ἀλλά μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς
πόρθμευσον ὡς τάχιστα, μηδ' αὐτοῦ θάνω.—
τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος, ἐν μέσῳ σκάφει
θέντες σφε, πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν πόλις,
βρυχώμενον σπασμοῖσι. καί νιν αὐτίκα
ἢ ζῶντ' ἐσόψεσθ', ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως.
τοιαῦτα, μῆτερ, πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ
καὶ δρῶσ' ἐλήφθης, ὧν σε ποίνιμος Δίκη
τίσαιτ', Ἐριννύς τ'. εἰ θέμις γ', ἐπεύχομαι·
θέμις δ', ἐπεί μοι τὴν θέμιν σὺ προύβαλες,
πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ
κλείνασ', οἷον οὐκ ὄψει ποτέ.

ΧΟΡΟΣ.

CHORUS.

τί σῆγ' ἀφέρπεις; οὐ κάτοισθ' ὅθ' οὕνεκα
ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ;

NUNTIUS.

ἐᾶτ' ἀφέρπειν. οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν
αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπούσῃ καλός.
ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν
μητρῷον, ἥ τις μηδὲν ὡς τεκοῦσα δρᾷ;
ἀλλ' ἑρπέτω χαίρουσα· τὴν δὲ τέρψιν, ἣν
τῷ μῷ δίδωσι πατρὶ, τήνδ' αὐτὴ λάβοι.

CHORUS.

Ἰὴ οἷον, ὦ παῖδες, προσέμιξεν ἄφαρ στροφὴ α'.
τοῦτος τὸ θεσπρόπον ἡμῖν
τᾶς παλαιφάτου προνοίας,
ὅ τ' ἔλαχεν, ὁπότε τελούμενος ἐκφέροι
δωδέκατος ἄροτος, ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων
τῷ Διὸς αὐτόπαιδι, καὶ τάδ' ὀρθῶς
ἔμπεδα καλουρίζει.
πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσων
ἔτι ποτ' ἔτ' ἐσίσπονόν γ' ἔχοι
θανὼν λατρείαν;
εἰ γάρ σφε Κενταύρου φονία νεφέλα ἀντιστρ. α'.
χρίει δολοπλοκὸς ἀνάγκα,
πλευρᾷ προσλαχέντος ἰοῦ,
ὃν τέκετο θάνατος, ἔτεκε δ' αἰόλος δράκων,
πῶς ὅδ' ἂν ἄελιον ἕτερον ἢ ταυῦν ἴδοι,
δεινοτάτῳ μὲν ὕδρας προσλεταχὼς
φάσματι; μελαγχαίτα δ'
ἄμμιγά νιν αἰχίζει

Νέσσου φόνια δολόμυθα κέν[ε]
ἐπιζέσανία.
ὧν ἄδ' ἀ τλάμων ἄοκνον στροφὴ β'.
μεγάλαν προσορῶσα δόμοισι βλάβαν,
νέων αἰσσόνων γάμων,
τὰ μὲν οὔ τι προσέβαλ' ἀπ' ἀλλοθρόου
γνώμας μολόντ' ὀλεθρίαις ξυναλλαγαῖς.
ἦ που ὀλοὰ σθένει,
ἦ που ἀδινῶν χλωραὶν
τέγγει δακρύων ἄχναν.
ἀ δ' ἐρχομένα
μοῖρα προφαίνει δολίαν
καὶ μεγάλαν ἄταν.
ἔρρωγεν παγὰ δακρύων· ἀντιστρ. β'.
κέχυται νόσος, ὦ πόποι, οἷον ἀναρ-
σίων οὔτω ἀγακλειτὸν
Ἡρακλέα ἐπέμολεν πάθος οἰκτίσαι.
ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου δορὸς,
ἃ τότε θοὰν νύμφαν
ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς
τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾷ·
ἀ δ' ἀμφίπολος
Κύπρις ἄναυδος φανερὰ
τῶνδ' ἐφάνη πρακτῆρ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

πότερον ἐγὼ μάταιος, ἢ κλύω τινὸς
οἴκτου δι' οἴκων ἀρτίως ὀρμωμένου;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἠχεῖ τις οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυσφυχῆ

κωκυτὸν εἴσω· καί τι καινίζει στέγη.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ξύνες δὲ
τήνδ', ὡς ἀήθης καὶ ξυνωφρυωμένη
χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημανοῦσά τι.

ΤΡΟΦΟΣ.

Ω παῖδες, ὡς ἄρ' ἡμὶν οὐ σμικρῶν κακῶν
ἦρξεν τὸ δῶρον, Ηρακλεῖ τὸ πόμπιμον.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ', ὦ γεραιὰ, καινοπρεπὲς λέγεις;

ΤΡΟΦΟΣ.

βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανυστάτην
ὁδῶν ἀπαστῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός.

ΧΟΡΟΣ.

οὐ δή ποθ' ὡς θανοῦσα;

ΤΡΟΦΟΣ.

παντ' ἀκήκοας.

ΧΟΡΟΣ.

τέθνηκεν ἡ τάλαινα;

ΤΡΟΦΟΣ.

δεύτερον κλύεις.

ΧΟΡΟΣ.

τάλαιν' ὀλεθρία, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φής;

ΤΡΟΦΟΣ.

σχετλιώτατα πρός γε πρᾶξιν.

ΧΟΡΟΣ.

εἶπὲ τῷ μόρῳ, γύναι, ξυντρέχει.

ΤΡΟΦΟΣ.

αὐτὴν διπίσωσε.

ΧΟΡΟΣ.

τίς θυμὸς, ἢ τίνες νόσοι;

ΤΡΟΦΟΣ.

τάνδ' αἰχμὰ βέλεος κακοῦ
ξυνεῖλε.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς ἐμήσατο
πρὸς θανάτῳ θάνατον
ἀνύσασα μόνα;

ΤΡΟΦΟΣ.

σιονόεντος ἐν τομᾷ σιδήρου.

ΧΟΡΟΣ.

ἐῶ ἐῶ ἰδὲς, ὦ ματαία, τάνδ' ὕβριν;

ΤΡΟΦΟΣ.

ἐῶ ἐῶ ἰδὲν, ὡς δὴ πλησία παρασπάτις.

ΧΟΡΟΣ.

τίς ἦν; πῶς; φέρ' εἰπέ.

ΤΡΟΦΟΣ.

αὐτὴ πρὸς αὑτῆς χειροποιεῖται τάδε.

ΧΟΡΟΣ.

τί φωνεῖς;

ΤΡΟΦΟΣ.

σαφηνῆ.

ΧΟΡΟΣ.

ἔτεκεν, ἔτεκεν μεγάλαν
ἀ νέορτος ἄδε νύμφα
δόμοισι τοῖσδ' ἐριννύν.

ΤΡΟΦΟΣ.

ἄγαν γε· μᾶλλον δ' εἰ παροῦσα πλησίας
ἔλευσσες οἷ' ἔδρασε, κἄρτ' ἂν ὤκτισας.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεὶρ γυναικεία κτίσαι;

ΤΡΟΦΟΣ.

δεινῶς γε· πεύσει δ', ὥστε μαρτυρεῖν ἐμοί.
ἐπεὶ παρῆλθε δωμάτων ἔσω μόνη,
καὶ παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια
στορνύνθ', ὅπως ἄψορρον αὐτῷ πατρὶ,
κρύψασ' ἑαυτὴν ἔνθα μή τις εἰσίδοι,
ἔρυχᾶτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτουσ', ὅτι
γένοιτ' ἐρήμη, ἧλαιε δ' ὀργάνων ὅτου
ψαύσειεν, οἷς ἐχρῆτο δειλαία πάρος·
ἄλλῃ δὲ κἄλλῃ δωμάτων στρωφωμένη,
εἴ που φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας,
ἔκλαιεν ἡ δύστηνος εἰσορωμένη,
αὐτὴ τὸν αὑτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη,
καὶ τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας.
ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἐξαίφνης σφ' ὁρῶ
τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορμωμένην.
κἀγὼ λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη
ἐφρούρουν· ὁρῶ δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις
τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη.
ὅπως δ' ἐτέλεσε ταῦτ', ἐπενθοροῦσ' ἄνω
καθέζετ' ἐν μέσοισιν εὐναστηρίοις,
καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα,
ἔλεξεν· Ὦ λέχη τε, καὶ νυμφεῖ' ἐμά,
τὸ λοιπὸν ἤδη χαίρετ', ὡς ἔμ' οὔ ποτε
δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖσδ' εὐνήτριαν.—
τοσαῦτα φωνήσασα, συλλόνῳ χερὶ
λύει τὸν αὑτῆς πέπλον, ᾧ χρυσήλατος
προὔχειτο μαστῶν πτερονίς· ἐκ δ' ἐλώπισε

πλευρὰν ἄωσαν, ὠλένην τ' εὐώνυμον.
κἀγὼ δρομαία βᾶσ', ὅσον τ' ἔσθενον,
τῷ παιδὶ φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε.
κἀν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα,
ὁρῶμεν αὐτὴν ἀμφιπλῆγι φασγάνῳ
πλευρὰν ὑφ' ἥπατ καὶ φρένας πεπληγμένην.
ἰδὼν δ' ὁ παῖς ὤμωξεν. ἔγνω γὰρ τάλας
τοὔργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε,
ὅψ' ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον, οὕνεκα
ἄκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἔρξειεν τάδε.
κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύσπλους οὔτ' ὀδυρμάτων
ἐλείπετ' οὐδέν, ἀμφί νιν γοώμενος,
οὔτ' ἀμφιπίπλων σῴμασιν, ἀλλὰ πλευρόθεν
πλευρὰν παρεὶς, ἔκειτο πόλλ' ἀναστένων,
ὡς νιν ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῇ·
κλαίων ὅθ' οὕνεκ' ἐκ δυεῖν ἔσοιθ' ἅμα,
πατρός τ' ἐκείνης τ', ὠρφανισμένος βίου.
τοιαῦτα ταὐθαδὴ ἐστίν. ὥστ' εἴ τις δύο
ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται,
ματαιός ἐστιν. οὐ γάρ ἐσθ' ἥ γ' αὔριον,
πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν.

ΧΟΡΟΣ.

Πότερα πρότερ' ἂν ἐπιστένω,
πότερα τέλεα περαιτέρω,
δύσκριτ' ἔμοιγε δυστάνῳ.
τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν δόμοις,
τάδε δὲ μέλλομεν ἔπ' ἐλπίσι.
κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν.
εἴθ' ἀνεμόεσσά τις
γένοιτ' ἔπουρος ἑστιῶτις αὖρα, στροφή.

ἤ τις μ' ἀπωικίσειεν ἐκ τόπων, ὅπως
τὸν Ζηνὸς ἄλκιμον γόνον
μὴ ταρβαλέα θάνοιμι
μοῦνον εἰσιδοῦσ' ἄφαρ·
ἐπεὶ ἐν δυσπαλλάκτοις ὀδύναις
χωρεῖν πρὸς δόμον λέγουσιν
ἄστατόν τι θαῦμα.
ἄγχου δ' ἄφαρ κοὐ μαχρὰν
προύλαιον, ὀξύφωνος ὡς ἀηδών.
ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις.
πᾷ δ' αὖ φορεῖ νιν; ὡς φίλου
προχηδομένα, βαρεῖαν
ἄψοφον φέρει βάσιν.
αἲ αἲ αἲ· ὅδ' ἄναυδος φέρεται.
τί χρὴ, θανόντα νιν, ἢ καθ'
ὕπνον ὄντα, κρῖναι;

ΤΛΑΟΣ.

Ὠι μοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ, ὤ μοι ἐγὼ
σοῦ μέλεος. τί πάθω; τί δὲ μήσομαι;
οἴ μοι.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

σίγα, τέκνον, μὴ κινήσῃς
ἀγρίαν ὀδύνην πατρὸς ὠμόφρονος.
ζῇ γὰρ προσωτής. ἀλλ' ἴσχε δακὼν
στόμα σόν.

ΤΛΑΟΣ.

πῶς φῄς, γέρον; ἦ ζῇ;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

οὐ μὴ ἐγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον,
κἀκκινήσεις, κἀναστήσεις

φοιτάδα δεινὴν νόσον, ὦ τέκνον.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ'
ἐῶί μοι μελέῳ
βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ Ζεῦ,
ποῖ γᾶς ἥκω; παρὰ τοῖσι βροτῶν
κεῖμαι πεσσονομένος ἀλλήλοις
ὀδύναις; οἴ μοι μοι ἐγὼ τλάμων·
ἦ δ' αὖ μιαρὰ βρύχει. φεῦ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἆρ' ἐξήδης ὅσον ἦν κέρδος
σιγῇ κεύθειν, καὶ μὴ σκεδάσαι
τῷδ' ἀπὸ κρατὸς καὶ βλεφάρων ὕπνον;

ΥΛΛΟΣ.

οὐ γάρ ἔχω πῶς,
ἂν σθένξαιμι, κακὸν τόδε λεύσσων.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν
ἱερῶν, οἵαν ἀνθ' οἵων
θυσιῶν ἐῶί μοι
μελέῳ χάριν ἤνυσας. ὦ Ζεῦ,
οἵαν μ' ἄρ' ἔθου λώβαν, οἵαν·
ἦν μή ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας
ὤφελον ὅσσοις, τόδ' ἀκήλητον
μανίας ἄνθος καταδέρχθῆναι.
τίς γὰρ ἀοιδὸς, τίς ὁ χειροτέχνης
ἰατορίας, ὃς τήνδ' ἄτην
χωρὶς Ζηνὸς καταπαύσει;

θαῦμ'

ϑαῦμ᾽ ἂν πόῤῥωϑεν ἰδοίμην. ἔ, ἔ.
ἐᾶτέ μ᾽, ἐᾶτέ με δύσμορον εὐνάσαι.
πᾶ μου ψαύεις; ποῖ κλίνεις;
ἀπολεῖς μ᾽, ἀπολεῖς.
ἀντέτροφας ὅ τι καὶ μύσῃ.
ἤπιαί μου τοῦτό τοι.
ἦδ᾽ αὖϑ᾽ ἕρπει. πόϑεν ἔσ᾽, ὦ
πάντων Ελλάνων ἀδικώτατοι ἀνέρες, οὓς δὴ
πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ, κατά τε δῖα πάντα καϑαίρων,
ὠλεκόμαν ὁ τάλας; καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι
οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἐπιτρέψει;
ἔ ἔ, οὐδ᾽ ἀπαράξαι κρᾶτα βίου
ϑέλει μολὼν
τοῦ σπυγεροῦ; φεῦ, φεῦ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ὦ παῖ τοῦδ᾽ ἀνδρὸς, τοὔργον τόδε μεῖζον ἀνήκει,
ἢ κατ᾽ ἐμὰν ῥώμαν· σὺ δὲ σύλλαβε. σοί τε γὰρ ὄμμα
ἔμπαλεον ἢ δι᾽ ἐμοῦ σώζειν.

ΥΛΛΟΣ.

ψαύω μὲν ἔγωγε·
λαϑίπονον δ᾽ ὀδύναν οὔτ᾽ ἔνδοϑεν, οὔτε ϑύραϑεν,
ἔσπι μοι ἐξανύσαι βιότου. τοιαῦτα νέμει Ζεύς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ παῖ, παῖ, ποῦ ποτ᾽ εἶ;
ταῖδ᾽ ἐμὲ, ταῖδ᾽ ἐμὲ
προσλαβε κουφίσας.
ἔ ἔ. ἰὼ ἰὼ δαῖμον.
ϑρώσκει δ᾽ αὖ, ϑρώσκει
δειλαία διολοῦσ᾽ ἡμᾶς
ἀποτίβατος ἀγρία

νόσος. ἰὼ Παλλὰς,
τόδε μ᾽ αὖ λωβᾶται. ἰὼ παῖ,
τὸν φύσαντ᾽ οἰκλείρας,
ἀνεωίφθονον εἴρυσον ἔγχος,
παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ
κληῖδος· ἀκοῦ δ᾽ ἄχος, ὥ μ᾽ ἐχόλωσεν
σὰ μάτηρ ἄθεος,
ἂν ὦδ᾽ ἐσίδοιμι πεσοῦσαν
αὕτως, ὦδ᾽ αὕτως, ὡς μ᾽ ὤλεσεν.
ὦ Διὸς αὐθαίμων,
ὦ γλυκὺς Αἴδας,
εὔνασόν μ᾽ εὔνασον,
ὠκυωέτᾳ μόρῳ
τὸν μέλεον φθίσας.

ΧΟΡΟΣ.

κλύουσ᾽ ἔφριξα τάσδε συμφορὰς, φίλαι,
ἄναχλος, οἵαις οἷος ὢν ἐλαύνεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ καὶ λόγῳ κακὰ
καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ·
κοὔπω τοιοῦτον οὔτ᾽ ἄκοιτις ἡ Διὸς
προὔθηκεν, οὔθ᾽ ὁ σὸς γνὸς Εὐρυσθεὺς ἐμοὶ,
οἷον τόδ᾽ ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη
καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐριννύων
ὑφαντὸν ἀμφίβλησθρον, ᾧ διόλλυμαι.
πλευραῖσι γὰρ προσμαχθὲν ἐκ μὲν ἐσχάτας
βέβρωκε σάρκας, πλεύμονός τ᾽ ἀρτηρίας
ῥοφεῖ ξυνοικοῦν· ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου
πέπωκεν ἤδη, καὶ διέφθαρμαι δέμας
τὸ πᾶν, ἀφρᾴσιν τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ.

κοὐ ταῦτα λόγχη πεδιὰς, οὔθ' ὁ γηγενὴς
σθεατὸς Γιγάντων, οὔτε θήρειος βία,
οὔθ' Ελλὰς, οὔτ' ἄγλωσσος, οὔθ' ὅσην ἐγὼ
γαῖαν καθαίρων ἱκόμην, ἔδρασέ πω·
γυνὴ δὲ, θῆλυς οὖσα, κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν,
μόνη με δὴ καθεῖλε Φασγάνου δίχα.
ὦ παῖ, γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγὼς,
καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον.
δός μοι, χεροῖν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβὼν,
ἐς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν, ὡς εἰδῶ σάφα,
εἰ τοὐμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ 'κείνης, ὁρῶν
λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον.
ἴθ', ὦ τέκνον, τόλμησον, οἴκτειρόν τ' ἐμὲ
πολλοῖσιν οἰκτρὸν, ὅστις, ὥστε παρθένος,
βέβρυχα κλαίων. καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἷς ποτε
τόνδ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα·
ἀλλ' ἀσθένακτος αἰὲν ἐσῳζόμην κακοῖς.
νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς εὕρημαι τάλας.
καὶ νῦν προσελθὼν σῇσι πλησίον πατρὸς,
σκέψαι δ' ὁσοίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο
πέπονθα. δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων.
ἰδοὺ θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας,
ὁρᾶτε τὸν δύστηνον, ὡς οἰκτρῶς ἔχω.
αἲ αἲ, ὦ τάλας, ἔ ἔ.
ἔθαλψεν ἄτης σφαδασμὸς ἀρτίως· ὁ δ' αὖ
διῆξε πλευρῶν· οὐδ' ἀγύμναστόν μ' ἐᾷν
ἔοικεν ἡ τάλαινα διάβορος νόσος.
ὦ 'ναξ Αἰδη, δέξαι μ'·
ὦ Διὸς ἀκτὶς, παῖσον.
ἔντεινον, ὦ 'ναξ, ἐσχατόσκηψον βέλος,

πάτερ, κεραυνοῦ. δαίνυται γὰρ αὖ πάλιν,
ἤνθηκεν, ἐξώρμηκεν. ὦ χέρες, χέρες,
ὦ νῶτα καὶ σλέρν', ὦ φίλοι βραχίονες,
ὑμεῖς ἐκεῖνοι δὴ καθέσταθ', οἵ ποτε
Νεμέας ἔνοικον, βουκόλων ἁλάσιορα,
λέοντ', ἄπλατον θρέμμα κἀπορσοσήγορον,
βίᾳ κατειργάσασθε, Λερναίαν θ' ὕδραν,
διφυῆ τ' ἄμικλον ἱπποβάμονα σλερατὸν
θηρῶν, ὑβριστὴν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν,
Ερυμάνθιόν τε θῆρα, τόν θ' ὑπὸ χθονὸς
Αιδου τείχεανον σκύλακ', ἀπρόσμαχον τέρας,
δεινῆς Εχίδνης θρέμμα, τόν τε χρυσέων
δράκοντα μήλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις;
ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγευσάμην,
κοὐδεὶς τρόπαι' ἔσθηκε τῶν ἐμῶν χερῶν.
νῦν δ' ὧδ' ἄναρθρος, καὶ κατερράκωμένος,
τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας,
ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὠνομασμένος,
ὁ τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος.
ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἴσθ', ἐὰν τὸ μηδὲν ὦ,
κἂν μηδὲν ἔρπω, τήν γε δράσασαν τάδε
χειρώσομαι κἀκ τῶνδε. προσμόλοι μόνον,
ἵν' ἐκδιδαχθῇ πᾶσιν ἀγγέλλειν, ὅτι
καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανὼν ἐτισάμην.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ τλῆμον Ελλὰς, πένθος οἷον εἰσορῶ
ἔξουσαν, ἀνδρὸς τοῦδέ γ' εἰ σφαλήσεται.

ΥΛΛΟΣ.

ἐπεὶ παρέσχες ἀντιφωνῆσαι, πάτερ,
σιγὴν παρασχὼν κλῦθί μου, νοσῶν ὅμως.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εἶεν· ὁ χρηστὸς, λίσσει· ὡς ἡδὺ τοῦτο,
οὐδὲν ξυναψαι, δι' ὃ σὺ πανώλεις τελῶ.

ΤΑΛΟΣ.

τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς φράσων, ἐπ' οἷς
νῦν ἔστιν, οἷς δ' ἥμαρτεν οὐχ ἑκουσία.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ παῖ παλαίστου, καὶ παρεμπόσιν γ' ἀεὶ αὖ
τῆς πατροφόντου μητρὸς, ὡς κλύειν ἐμέ;

ΤΑΛΟΣ.

ἔχει γὰρ οὕτως, ὥστε μὴ σιγᾷν πρέπειν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ δῆτα, τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις.

ΤΑΛΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

λέγ'· εὐλαβοῦ δὲ μὴ φανῇς κακὸς γεγώς.

ΤΑΛΟΣ.

λέγω. τέθνηκεν ἀρτίως νεοσφαγής.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πρὸς τοῦ; τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας.

ΤΑΛΟΣ.

αὐτὴ πρὸς αὑτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐκλόπου.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οἴμοι· πρὶν, ὡς χρῆν, σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός;

ΥΛΛΟΣ.

κἄν σου σφαφείη θυμὸς, εἰ τὸ πᾶν μάθοις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

δεινοῦ λόγου κατῆξας· εἰπὲ δ' ἧ νοεῖς.

ΥΛΛΟΣ.

ἄπαν τὸ χρῆμ' ἥμαρτε, χρησθὰ μνωμένη.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

χρήσθ', ὦ κάκιστε, πατέρα σὸν κλείναντα, δρᾷ;

ΥΛΛΟΣ.

σέργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν σέθεν,
ἀπήμπλαχ', ὡς προσεῖδε τοὺς ἔνδον γάμους.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων;

ΥΛΛΟΣ.

Νέσσος πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν
τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἰοὺ ἰοὺ δύσμηνος, οἴχομαι τάλας.
ὄλωλ', ὄλωλα, φέρτερος οὐκ ἔτ' εἶ μοι.
οἴ μοι, φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἵν' ἔσταμεν.
ἴθ', ὦ τέκνον· πατὴρ γὰρ οὐκ ἔτ' εἶ σοι·
κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὁμαιμόνων,
κάλει δὲ τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην, Διὸς
μάτην ἄκοιτιν, ὡς τελευταίαν ἐμοῦ
φήμην πύθησθε θεσφάτων, ὅσ' οἶδ' ἐγώ.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' οὔτε μήτης ἐνθάδ'· ἀλλ' ἐπαχθίᾳ
Τίρυνθι συμβέβηκεν, ὥστ' ἔχειν ἕδραν.
παίδων δὲ, τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει,
τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις·

ἡμεῖς δ', ὅσοι πάρεσμεν, εἴ τι χρὴ, πάτερ,
πράσσειν, κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

σὺ γοῦν ἄκουε τοὔργον· ἐξήκεις δ' ἵνα
φανεῖς ὁσίως ὢν ἀνὴρ, ἐμὸς καλῇ.
ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι,
πρὸς τῶν πενόντων μηδενὸς θανεῖν ἄτῳ,
ἀλλ' ὅστις Ἅιδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι.
ὅδ' οὖν ὁ θὴρ Κένταυρος, ὡς τὸ θεῖον ἦν
πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ' ἔκπεμπεν θανών.
φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνων ἴσα
μαντεῖα καινὰ, τοῖς πάλαι ξυνήγορα,
ἃ τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ
Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην,
πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυός·
ἥ μοι χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν
ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφεσπώτων ἐμοὶ
λύσιν τελεῖσθαι· καὐδόκουν πράξειν καλῶς.
τόδ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ.
τοῖς γὰρ θανοῦσι μόχθος οὐ προσγίγνεται.
ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει, τέκνον,
δεῖ σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τἀνδρὶ σύμμαχον,
καὶ μὴ 'ῳμεῖναι τοὐμὸν ὀξύναι σθένος,
ἀλλ' αὐτὸν εἰκάθουλα συμπρασσεῖν, νόμον
κάλλιστον ἐξευρόντα, πειθαρχεῖν πατρί.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ', ὦ πάτερ, ταρβῶ μὲν εἰς λόγου σθένειν
τοιάνδ' ἐπελθὼν, πείσομαι δ' ἃ σοι δοκεῖ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτιστά μοι.

ΥΛΛΟΣ.

ὡς πρὸς τί πίσλιν τήνδ' ἄγαν ἐπισλρέφεις;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ θᾶσσον οἴσεις, μηδ' ἀπισλήσεις ἐμοί;

ΥΛΛΟΣ.

ἰδοὺ προτείνω, κοὐδὲν ἀντειρήσεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὄμνυ Διὸς νῦν τοῦ με φύσαντος κάρα.

ΥΛΛΟΣ.

ἦ μὴν τί δρᾶσειν; καὶ τόδ' ἐξειρήσεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἦ μὴν ἐμοὶ τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκλελεῖν.

ΥΛΛΟΣ.

ὄμνυμ' ἔγωγε, Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εἰ δ' ἐκλὸς ἔλθοις, πημονὰς εὔχου λαβεῖν.

ΥΛΛΟΣ.

οὐ μὴ λάβω· δράσω γάρ. εὔχομαι δ' ὅμως.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οἶσθ' οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον;

ΥΛΛΟΣ.

οἶδ', ὡς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἐνταῦθά νυν χρὴ τοὺμὸν ἐξάραντά σε
σῶμ' αὐτόχειρα, καὶ ξὺν οἷς χρῄζεις φίλων,
πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυῤῥίζου δρυὸς
κείραντα, πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκπεμόνθ' ὁμοῦ
ἄγριον ἔλαιον, σῶμα τοὺμὸν ἐμβαλεῖν·
καὶ, πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας,
πρῆσαι. γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ,

ἀλλ'

ἀλλ' ἀσθένειάς γ' ἁδάμαντος, εἴπερ εἶ
τοῦδ' ἀνδρὸς, ἔρρων· εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγὼ,
καὶ νέρθεν ὢν, ἀρκοῦσ' εἰσαεὶ βαρύς.

ΥΛΛΟΣ.

οἵ μοι πάτερ, τίν' εἶπας; οἷά μ' εἴργασαι;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὁσοῖα δρᾶσθ' ἑσθλόν. εἰ δὲ μὴ, πατρὸς
ἄλλου γενοῦ του, μηδ' ἐμὸς κληθῇς ἔτι.

ΥΛΛΟΣ.

οἵ μοι μάλ' αὖθις. οἷά μ' ἐκκαλῇ, πάτερ,
φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' ὧν ἔχω παιώνιον,
καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν.

ΥΛΛΟΣ.

καὶ πῶς ὑπαίθων, σῶμ' ἂν ἰώμην τὸ σόν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' εἰ φοβῇ πρὸς τοῦτο, τἄλλα γ' ἔργασαι.

ΥΛΛΟΣ.

φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἦ καὶ πυρᾶς πλήρωμα τῆς εἰρημένης;

ΥΛΛΟΣ.

ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν·
τὰ δ' ἄλλα πράξω, κοὐ καμεῖ τοὐμὸν μέρος.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα· πρόσνειμαι δ' ἐμοὶ
χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς.

ΥΛΛΟΣ.

εἰ καὶ μακρὰ κάρτ' ἐστὶν, ἐργασθήσεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τὴν Εὐρυτείαν οἶσθα δῆτα παρθένον.

ΥΛΛΟΣ.

Ἰόλην ἔλεξας, ὥσθ' ἑωσικάζειν ἐμέ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔγνως. τοσοῦτον δή σ' ἑωσιχήσω, τέκνον.
ταύτην, ἐμοῦ θανόντος, εἴσεσ εὐσεβεῖν
βούλει, πατρῴων ἀρχίων μεμνημένος,
πρόσθου δάμαρτα, μηδ' ἀπωσθήσῃ πατρί·
μηδ' ἄλλος ἀνδρῶν τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ
κλιθεῖσαν αὐτὴν ἀντὶ σοῦ λάβοι ποτέ·
ἀλλ' αὐτὸς, ὦ παῖ, τοῦτο κήδευσον λέχος.
πιθοῦ. τὸ γάρ τοι μεγάλα πισθεύσαντ' ἐμοὶ
σμικροῖς ἀπωσθεῖν, τὴν πάρος ξυσχεῖ χάριν.

ΥΛΛΟΣ.

οἴ μοι. τὸ μὲν νοσοῦνθ' ὑμοῦσθαι, κακόν·
τὸ δ' ὦδ' ὁρᾶν φρονοῦντα, τίς ποτ' ἂν φέροι;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὧν λέγω, θροεῖς.

ΥΛΛΟΣ.

τίς γάρ ποθ', ἥ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη
μεταίτιος, σοί τ' αὖθις, ὡς ἔχεις, ἔχειν,
τίς ταῦτ' ἂν, ὅστις μὴ 'ξ ἀλαστόρων νοσοῖ,
ἔλοιτο; χρεῖσσον κἀμέ γ', ὦ πάτερ, θανεῖν,
ἢ τοῖσιν ἐχθίστοισι συννοσεῖν ὁμοῦ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν ἐμοὶ
φθίνοντι μοῖραν· ἀλλά τοι θεῶν ἀρὰ
μενεῖ σ' ἀπωσθήσανθα τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

ΥΛΛΟΣ.

οἵ μοι. τάχ', ὡς ἔοικας, ὡς νοσεῖς φράσεις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

σὺ γάρ μ' ἀπευναστθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ.

ΥΛΛΟΣ.

δείλαιος, ὡς ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος κλύειν.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν, πάτερ;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ δυσσέβεια, τοὐμὸν εἰ τέρψεις κέαρ.

ΥΛΛΟΣ.

πράσσειν ἄνωγας οὖν με παιδίκως τάδε;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔγωγε. τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς.

ΥΛΛΟΣ.

τοιγὰρ ποιήσω, κοὐκ ἀπωώσομαι, τὸ σὸν
θεοῖσι δεινὺς ἔργον. οὐ γὰρ ἄν ποτε
κακὸς φανείην, σοί γε πιστεύσας, πάτερ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

καλῶς τελευτᾷς, κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν
ταχεῖαν, ὦ παῖ, πρόσθες· ὡς πρὶν ἐμπεσεῖν
σπαραγμὸν ἢ τιν' οἶστρον, ἐς πυράν με θῆς.
ἄγ' ἑστονεῖτ', αἴρεσθε. παῦλά τοι κακῶν
αὕτη, τελευτὴ τοῦδε τἀνδρὸς ὑστάτη.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲν εἴργει σοὶ τελειοῦσθαι τάδε,
ἐπεὶ κελεύεις κἀξαναγκάζεις, πάτερ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἄγε νυν, πρὶν τήνδ' ἀναχωρῆσαι
νόσον, ὦ ψυχὴ σκληρὰ, χάλυβος
λιθοκόλλητον σῆμιον παρέχουσ',
ἀνάσσαιμι βοὴν, ὡς ἐπίχαρτον
τελέως ἀκούσιον ἔργον.

ΥΛΛΟΣ.

αἴρετ', ὀπαδοὶ, μεγάλην μὲν ἐμοὶ
τούτων θέμενοι ξυγγνωμοσύνην,
μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην
εἰδότες ἔργων τῶν πρασσομένων·
οἱ φύσαντες, καὶ κληζόμενοι
πατέρες, τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη.
τὰ μὲν οὖν μέλλοντ' οὐδεὶς ἐφορᾷ·
τὰ δὲ νῦν ἑστῶτ', οἰκτρὰ μὲν ἡμῖν,
αἰσχρὰ δ' ἐκείνοις,
κἀλεεώτατα δ' οὖν ἀνδρῶν πάντων,
τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι.

ΧΟΡΟΣ.

λείπου μηδὲ σὺ, παρθέν', ἔπ' οἴκων,
μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους,
πολλὰ δὲ πήματα καινοπαθῆ· καὶ
οὐδὲν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεύς.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ.

10215330

SOPHOCLIS

OEDIPUS REX.

DRAMATIS PERSONÆ.

OEDIPUS.

SACERDOS.

CREON.

CHORUS THEBANORUM SENUM.

TIRESIAS.

JOCASTE.

NUNTIUS.

FAMULUS LAII.

INTERNUNTIUS.

SOPHOCLIS OEDIPUS REX.

OEDIPUS. O filii, veteris Cadmi nova progenies, curnam hic mihi ſedetis, velamenta præferentes manibus? Urbs vero tota thure incenſo fumat, flebilique pæanum cantu ac gemitu omnia reſonant. Quæ ego quum cenſerem non ex alio nuntiante mihi cognoſcenda eſſe, ipſe huc prodii, ille omnium ſermone celebratus Oedipus. Age vero eloquere tu, ſenex, quippe quem par eſt pro hiſce fari, quæ cauſa eſt, cur hîc ſupplices ſedetis? numquid metuentes, cupienteſve? maximo enim opere vobis opitulari volo: namque immiſericors utique eſſem, niſi me commoveret tam lugubris ſupplicatio.

SACERDOS. At ô patriæ meæ rector Oedipe, vides quidem nos, quales adſidemus aris tuis: iſti quidem nondum valentes procul volare: illi vero ſenio graves ſacerdotes, Jovis quidem ego: denique hæc juvenum lecta manus: reliqua autem multitudo ſupplices gerens ramos in foro conſidet, Palladiſque ad gemina delubra, & Iſmenii Apollinis fatidicum ſocum. Namque, ut ipſe vides, ingenti fluctu quaſſatur civitas, nec poteſt amplius merſum æſtu ſanguineo extollere caput, eadem ipſa conſumta lue, qua frugiferi areſcunt folliculi terræ, tabeſcunt boum armenta, pereunt immaturis partubus fœtus mulierum. Quin dira ingruens face Peſtis, Dearum teterrima, exagitat urbem, vaſtatque Cadmi domum: ſuſpiriis & lamentis diteſcit ater Orcus. Jam vero tuas conſedimus ad fores, ego puerique iſti, haud utique parem te Diis cenſentes, ſed, ſi quos vita ferat ancipites caſus, aut iratum invehat numen, primarium in his conſilio virum: qui adventu tuo in Cadmeam urbem, eam a tributo vindicaſti, quod pendebamus immiti vati; tametſi nihil hujus rei a nobis compereras, nec fueras edoctus: ſed ſola numinis adjutus ope diceris crederiſque noſtram erexiſſe vitam. Nunc ergo, fortiſſime Oedipe, rogamus te hice omnes ad te ſupplices converſi, opem ut aliquam invenias nobis, ſive Dei alicujus edoctus oraculo, ſive hominis cujuſpiam monitu. Uſu enim peritis video felici quoque eventu conſilia maxime vigere. Age, vir optime, in priſtinum ſtatum reſtitue urbem; age proſpice: quandoquidem te nunc hæc civitas ſervatorem ſuum nuncupat ob priora merita, aufpiciorum vero tuorum neutiquam meminerimus, ſi prius a te erecti corruamus denuo. Itaque reſtauratam urbem in tuto colloca, & qui fauſto prius omine rem nobis reſtituiſti, ſis nunc ſimilis tui. Nam ſi perrexeris dominari huic urbi, plenam viris, quam vacuam, regere pulchrius eſt. Quippe nihil eſt neque arx neque navis, ſi vaſta ſit, nec a viris habitetur.

OEDIPUS. O miſerabiles pueri, nota, non ignota mihi, precatum adveniſtis. Prorſus enim ſcio morbo laborare vos omnes; quumque dolore conficiamini, non tamen quiſquam eſt, cui iſta magis quam mihi doleant. Veſtrûm enim unusquiſque ſuo tantum adtingitur dolore, alieni doloris expers: at animus meus & urbis, & meam, & veſtram vicem gemit. Proinde haud ſomno ſopitum me excitaſtis: ſed ſcitote multum me jam fleviſſe, multaſque vias iniiſſe, diductis quoquoverſum cogitationibus. Quam vero mecum ſedulo conſiderando unicam reperi medicinam, eam adhibui. Quippe Menœcei filium, Creontem, adfinem meum, ad Pythia miſi Apollinis delubra ſciſcitatum, quonam vel facto vel dicto urbem hanc liberare poſſim. Jamque computantem quotus hic dies eſt ex quo abiit, ſubit ſollicitudo, quid rerum agat. Cauſam enim nullam video, cur diutius abſit, quam poſtulat mandati ratio. At

quando venerit, tum ego improbus ſim, ni exſequar omnia quæ præceperit Deus.

SACERDOS. Et recte tu quidem dicis: namque hi jam Creontem advenire mihi ſignificant.

OEDIPUS. O rex Apollo, utinam ille ita felici ſorte veniat, ut hilari vultu adeſt.

SACERDOS. At, ut videtur, lætus eſt. Alioqui non ita caput cinctus veniret frugiferæ lauri ramo.

OEDIPUS. Statim ſcienus: prope enim ſatis adeſt, audire ut nos poſſit. O rex, mi adfinis, nate Menœcei, quod nobis adfers reſponſum Dei?

CREON. Bonum. Nam quæ etiam difficilia ſunt, ſi modo recta via perducantur ad exitum, omnia dico proſpera fore.

OEDIPUS. Quid hoc ſermonis eſt? Neque enim fiduciam, neque adeo metum hiſce ex dictis capio.

CREON. Si iſtis vis adſtantibus audire, paratus ſum loqui; ſin minus, ire intro.

OEDIPUS. Coram omnibus eloquere. Magis enim horum me conficit dolor, quam meæmet ipſius vitæ cura.

CREON. Dicam quæ audivi a Deo. Dilucido jubet nos rex Apollo, piaculum, quod ſcilicet intra hanc urbem nutritur, exterminare, neque inexpiabile alere.

OEDIPUS. Qualem adhibeamus expiationem? Quodnam calamitatis genus eſt?

CREON. Extra fines abigentes, vel necem rurſus nece plectentes: ſanguis enim effuſus hanc exagitat urbem.

OEDIPUS. Nam quis homo eſt, cujus cædem ſignificat?

CREON. Fuit nobis, ô Rex, urbis hujus olim dominator Laïus, antequam tu ad regni clavum accederes.

OEDIPUS. Audire memini: ſed virum nunquam vidi.

CREON. Hujus exſtincti jam mandat aperte Apollo, ut quoſdam auctores cædis puniamus.

OEDIPUS. Ubi gentium illi ſunt? ubi deprehendetur veſtigium aliquod veteris ſceleris, quo nulla ducat conjectura?

CREON. Hac ipſa in urbe dixit. Quod quæritur, id invenire eſt: at effugit, quod negligitur.

OEDIPUS. Sed dic mihi, utrum in urbe, an ruri, an vero peregrina in regione Laïus interfectus fuerit.

CREON. Profectus, ad conſulendum oraculum, ut aiebat, domum amplius non rediit, ex quo abiit ſemel.

OEDIPUS. Nec nuntius quiſpiam, nec comes itineris conſpexit, unde aliquis rem, uti geſta eſt, poſſit exquirere?

CREON. Periere omnes præter unum, neſcio quem, qui metu aufugit, quæque vidit, eorum nihil niſi unum referre potuit.

OEDIPUS. Quidnam id eſt? Ex uno enim multa inveſtigari poſſint, ſi parvum initium ſpei capiamus.

CREON. Latronum ait occurriſſe validam manum, horumque numero oppreſſum periiſſe.

OEDIPUS. Sed latro, niſi oblato ab aliquo cive præmio incitatus fuiſſet, quî eo proceſſiſſet audaciæ?

CREON. Sic erat ſuſpicio: ſed Laïo exſtincto nullus in malis vindex exortus eſt.

OEDIPUS. Quid vero mali obſtitit, rege ſic interemto, ne fieret inquiſitio?

CREON. Perplexa vates Sphinx, quæ ante pedes erant, omiſſis incertis, diſpicere nos adegit.

OEDIPUS. At ab initio hæc ego repetita proferam in lucem. Digne enim Apollo, digne etiam tu pro mortuo rege curam hanc ſuſcepiſtis. Quocirca me quoque adjutorem juſtum videbitis, urbis hujus, divinique ſimul oraculi propugnatorem. Non enim remotiorum amicorum gratia, ſed meapte cauſa hoc amovebo ſcelus. Quicunque enim illum occidit, forſitan is eadem audacia in me graſſaretur. Illi ergo dum opitulor, mihi ipſi proſum. At quam celerrime vos quidem pueri e ſedibus ſurgite, ſublatis his ſupplicibus ramis: Cadmi vero populum huc in concionem vocet aliquis. Quippe omnia experiar: Deo enim auſpice aut felices erimus, aut peſſum ibimus.

SACERDOS. Surgamus, ô pueri: horum etenim cauſa huc venimus, quæ hic edicit. Qui vero has ſortes miſit Apollo, ſimul ſervator nobis adſit, morbumque depellat.

CHORUS. O Jovis dulciſona dictio, qualis tandem

tandem opulentis a Delphis nobiles adiifti Thebas? Diftrahor animo trepido, metu palpitans, (Medice, Delie, Pæan!) circa te veritus, quid mihi vel jam, vel volventibus rurfus anni tempeftatibus, conficies rei. Dic mihi aurea Spei progenies, Fama immortalis. Filia Jovis, immortalis Minerva, primam te invocanti cum terricola fofore Diana, quæ in fori ambitu glorioſo infidet throno, & procul jaculante Phœbo, eheu! tres vos adeſte mihi, malorum depulſores. Quandoquidem exortæ prius in urbe calamitatis exterminaſtis noxium incendium, nunc quoque ſuppetias venite. Eheu! Eheu! Namque mala innumera fero: ægrotat mihi univerſus populus, nec ſuppetit conſilii vis, quo quis mederi queat: neque enim matureſcunt inclytæ terræ fruges: nec parturientes mulieres lacrimoſos dolores perferunt: alium ſuper alium videas, præpetis inſtar alitis, ocyus igne indefeſſo, ruentem ad litus inferi Ditis, quorum innumeris funeribus civitas exhauritur: jacet in ſolo cadaveribus pleno turba indefleta: nuptæ, canæque matres, ad omnes aras aliæ alibi proſtratæ, ſupplici ululatu gemitibuſque finem triſtium malorum petunt: fervent iterati pæanes, flebiliſque ſimul gemituum ſonus. Quapropter ô Jovis aurea formoſaque filia, mitte auxilium, Martemque peſtiferum, qui nunc depoſitis ferreis armis urit me maximo clamore irruens, retrogrado curſu fugere coge patria mea extorrem, ſive in immenſum thalamum Amphitrites, ſive ad litus inhoſpitale Thracii ſali. Nam ſi quid reliqui nox fecit, id inſequens abſumit dies. Martem illum, inquam, ô coruſcorum fulgurum potens Jupiter, tuo confice fulmine. Utinam, ô Rex Lycee, tela tua invicta ab aureo arcu diſtribueres, ad opem ferendam directa, & igneas Diana faces, quibus Lyceos montes percurrit: aureaque decorum mitra invoco, cognominem hujus urbis, purpureum Bacchum Euïum, Mænadum comitem, ut veniat lucida comburens tæda, contra infamem hunc inter Deos Deum.

OEDIPUS. Audio quid roges: uti rogas autem, ſi velis dictis meis auſcultare, & huic morbo ſuccurrere, remedium conſequaris & levamen malorum. Eloquar vero, ut qui nunc primum hæc audio, alienuſque ſum a re geſta. Neque enim inveſtigando multum ipſe promoverem, qui nullum indicium habeo. Nunc autem vobis Cadmeis civibus, quos inter cenſeor ego noviſſimus, omnibus hæc edico. Quicunque veſtrûm novit quonam ab homine Laïus Labdaci filius interfectus fuit, hunc jubeo, ut rem omnem indicet mihi: etiam ſi metus eum cohibeat, tacendoque cogitet crimen a ſe amoliri, indicet tamen: patietur enim nihil aliud acerbi, quam ut ex hac urbe abeat incolumis. Si vero quis alium peregrina ex regione novit auctorem cædis, ne ſileat: mercedem enim perſolvam ei, accedetque inſuper gratia. Sin autem tacebitis, & aliquis vel amico metuens, vel ſibi ipſi, rejecerit hæc mea dicta, quid deinde facturus ſim percipitote. Hominem hunc, quiſquis ille ſit, edico ne quis terræ hujus incola, quæ regitur imperio meo, excipiat hoſpitio, neque adloquatur, neque in Deûm ſupplicationibus vel ſacrificiis participem admittat, nec luſtrali adſpergat aqua: arceant vero a laribus omnes, ut qui piaculum ſit nobis, uti Pythicæ ſortes Dei modo declararunt mihi. Hoc igitur pacto & Deo, & peremto viro opitulor. Exſecror autem latentem cædis auctorem, ſive is ſolus, ſive pluribus adjutus facinus commiſerit, ut malus male communis expers juris abſumat vitam. Quin imprecor etiam, ſi in ipſius mei neſcientis ædibus converſetur, ut patiatur eadem, quæ his modo imprecatus ſum. Vobis autem omnia iſta ut exſequamini præcipio, mei ipſius gratia, tum Dei, regioniſque hujus, ſic ſterilitate & numinis ira afflictæ. Neque enim vos, etſi Deus non juſſerat, ſic inexpiatum linquere decebat ſcelus, fortiſſimo viro, eodemque Rege interemto; ſed penitus inquirere oportebat. Nunc vero auctor ſum ipſe quoque, qui & regnum obtineo, quod obtinuit ille antea, qui & ejus conjugem habeo conſortem procreandæ ſobolis, & communes cum eo liberos, ſi felici fuiſſet auctus prole, ſuſcepiſſem. Nunc autem in illius caput mala ingruit fortuna. Quapropter ego pro illo tanquam pro meo patre propugnabo, & omnia experiar, ut deprehendam peremtorem filii Labdaci, Polydorique & Cadmi, vetuſtique Agenoris. Qui autem his meis mandatis

non paruerint, iis precor Deos, ne fruges terra proferat ullas, neve mulieres pariant ſobolem; ſed eadem, qua nunc afflictamur, intereant lue, vel alia etiam acerbiore. Vobis autem ceteris Cadmi poſteris, quicunque iſta approbatis, precor ut ſit adjutrix Juſtitia, & omnes ſemper læti adſint Dei.

CHORUS. Ut me exſecratione hac obligaſti, ſic tibi, Rex, reſpondebo: neque enim ipſe peremi, nec qui peremerit indicare poſſum: ſed quæſtionem hanc explicare debebat qui eam propoſuit Apollo, quis tandem ille ſit, qui ſcelus commiſit.

OEDIPUS. Juſta quidem dicis: ſed cogere Deos nemo unquam poſſit, ut quæ nolint faciant.

CHORUS. Secunda ab his dicam, quæ uſui eſſe mihi videntur.

OEDIPUS. Vel tertia, ſi quæ habes, ne omittas dicere.

CHORUS. Regem Tireſiam ſcio eadem, quæ rex Apollo, videre, a quo ſi quis exquirat, ô rex, rem explorare poſſit certiſſime.

OEDIPUS. Sed ne hoc quidem neglexi: miſi enim Creontis monitu viros, qui eum arceſſant, duos, eumque nondum adeſſe jampridem miror.

CHORUS. Enimvero cetera quæ vulgo feruntur, nihili ſunt, & inanes rumores.

OEDIPUS. Quænam illa ſunt? quodlibet enim dictum perpendo.

CHORUS. Occiſus dictus fuit a quibuſdam viatoribus.

OEDIPUS. Audivi & ego: ſed qui adfuerit, quum occideretur, teſtis nullus adhuc adparuit.

CHORUS. Sed niſi prorſus timoris eſt expers, quum tuas tam diras audierit imprecationes, eas non ſuſtinebit.

OEDIPUS. Qui ſcelus patrare non timet, is verba minus metuit.

CHORUS. Sed adeſt qui eum redarguet: hi enim divinum vatem jam huc adducunt, cui veritas innata eſt mortalium ſoli.

OEDIPUS. O qui omnia perſpicis animo, fanda & nefanda, cœleſtiaque & terreſtria, Tireſia, etiamſi non vides, ſentis tamen, quali conflictatur morbo civitas, cujus te patronum & ſoſpitatorem, ô rex, unicum invenimus. Apollo enim, ſi forte id jam non audiiſti ab hiſce nuntiis qui te huc deduxerunt, per legatos quos conſultum miſeramus, reſponſum nobis remiſit, liberationem unam fore hujus morbi, ſi peremtores Laïi compertos neci dederimus, aut in exſilium abegerimus. Tu ergo ne quid invideas, ſive augurii, ſive quam aliam divinationis tenes rationem; libera te ipſum & civitatem, libera me etiam, exſolve piaculum omne, defuncti regis contractum nece. Ex te enim pendet noſtra ſalus: haud vero labor eſt ullus homini præclarior, quam prodeſſe aliis, quantum queat habeatque.

TIRESIAS. Heu, heu! ſapere quam grave eſt, ubi ſapere non expedit! atqui hoc probe mihi cognitum, modo non recordatus ſum; ſi enim meminiſſem, neutiquam huc veniſſem.

OEDIPUS. Quid rei eſt? ut triſtis adveniſti!

TIRESIAS. Dimitte me domum: facillime enim tuumque tu, & ego perferam meum, ſi mihi parueris.

OEDIPUS. Nec juſtum eſt quod dicis, nec opportunum huic urbi, quæ te aluit, ſi quod tibi hac de re compertum eſt reticere cogitas.

TIRESIAS. Intelligo enim ne te quidem quod e re ſit loqui; quod ne mihi quoque accidat, cavebo.

CHORUS. Ne, per Deos obſecro, quæ nota ſunt tibi, renuas proferre, quandoquidem nos omnes quotquot adſumus te ſupplices veneramur.

TIRESIAS. Omnes enim deſipitis: ego vero neutiquam mente condita expromam, ne tua patefaciam mala.

OEDIPUS. Quid ais? quæ ſcis, non proferes? ſed cogitas nos prodere, civitatemque funditus perdere?

TIRESIAS. Ego neque me ipſum, neque te dolore adficiam. Quid hæc fruſtra ſciſcitaris? non enim ex me audies.

OEDIPUS. Non, ô malorum peſſime (etenim vel ſaxo iram movere tu queas) aliquando dices? ſed ita rigidus pervicaxque videberis?

TIRESIAS. Mores tu meos vituperas; eos vero ignoras quibus ipſe moratus es, & me culpas tamen.

OEDIPUS. Quis enim ad iram non concitetur, talia dicta audiens, quibus tu civitatem hanc contumelia adficis?

TIRESIAS. Palam enim ſponte ſua fient, licet ego tegam ſilentio.

OEDIPUS. Ergo quæ manifeſta futura ſunt & te mihi par eſt dicere.

TIRESIAS. Nihil amplius dicam: proinde, ſi lubet, prorumpe ad iram vel ſæviſſimam.

OEDIPUS. Atqui nihil ſane omittam, ut ira incendor, eorum quæ ſentio: ſcito enim te videri mihi adjutorem fuiſſe hujus ſceleris, patratoremque, niſi quod propria manu non occidiſti: niſi autem oculis captus eſſes, & facinus hoc tuum ſolius eſſe dicerem.

TIRESIAS. Itane vero? at ego te jubeo edicto illo ſtare, quod modo promulgaſti, & ab hac ipſa die neminem horum adfari, neque me, ut qui impius ſis pollutorque hujus urbis.

OEDIPUS. Siccine impudenter emiſiſti hoc verbum? & forte ſperas te impune evaſurum?

TIRESIAS. Evaſi: vim enim veritatis habeo.

OEDIPUS. A quo edoctus? non enim ex arte tua habes.

TIRESIAS. A te: tu enim me nolentem impuliſti dicere.

OEDIPUS. Quidnam? dic rurſus, ut melius intelligam.

TIRESIAS. Non intellexti antea? aut ſermonemne meum tentas?

OEDIPUS. Non ita, ut cognitum dicere queam. Quin dic iterum.

TIRESIAS. Viri te peremtorem eſſe dico, illum quem reperire cupis.

OEDIPUS. At non impune bis convicia dixeris.

TIRESIAS. Vin' ergo & alia dicam, ut iraſcare magis?

OEDIPUS. Quantum quidem vis: nam fruſtra dicetur.

TIRESIAS. Inſcium te aio cum cariſſimis turpiſſime conſueſcere, nec cernere quibus es in malis.

OEDIPUS. An impune hæc te ſemper dictutum putas?

TIRESIAS. Siquidem eſt aliquid veritatis robur.

OEDIPUS. Eſt ſane, niſi tibi: tibi autem nullum eſt, quoniam cœcus & auribus, & mente, oculiſque es.

TIRESIAS. Tu miſer quidem es, hæc mihi exprobrans, quæ tibi nemo non horum mox exprobrabit.

OEDIPUS. Continua in nocte verſaris, ita ut nec me, nec alium qui lucem videat, lædere poſſis.

TIRESIAS. Lædere ne quidem te cogito: non enim per me fatale tibi eſt cadere, ſiquidem ſufficit Apollo, cui horum pœnas exigere curæ eſt.

OEDIPUS. Tuane, an Creontis hæc ſunt commenta?

TIRESIAS. Creon tibi nulla mali cauſa; ſed ipſe tu tibi.

OEDIPUS. O divitiæ, & regnum, arsque ceteras ſuperans artes ad vitæ felicitatem, quantum vobis invidiæ ſubeſt, ſiquidem propter hoc imperium, quod mihi civitas ultro traditum, non expetitum detulit in manus, Creon ille fidus, ille ab initio amicus, clam mihi ſtruit inſidias, & ejicere me ſtudet, ſubornato hoc præſtigiatore, fraudum conſutore, verſuto, circulatore, qui ad lucrum ſolummodo cernit, ad artem vero cœcus eſt! Nam dic age, ubinam tu certus es vates? Cur non, quando hic erat perplexi carminis inventrix canis, ambages exſolvens cives hos liberaſti? Atqui illud ænigma non cujusvis hominis erat interpretari, ſed divinatione opus erat, quam neque ab augurio, nec a Deorum aliquo notam habere viſus es: At ille ego adveniens, qui nihil ſciebam, illam compeſcui, mentis acie adſecutus, non ab alitibus edoctus: quem videlicet tu conaris ejicere, ſperans Creontis ſolio te adſtaturum proxime. At tuo cum maximo malo videris mihi tuque, & qui hæc confinxit, piacula ex urbe pulſurus: & niſi te ſenecta delirare crederem, damno tuo cognoſceres, quam male ſentias.

CHORUS. Quantum quidem conjicimus, & hujus verba, tuaque, Oedipe, iracundiæ calore elata videntur. His autem non eſt opus, ſed conſiderare, quomodo Dei oraculum optime expediamus.

TIRESIAS. Etſi regnum obtines, æquum tamen mihi jus dictis tuis paria referre: hoc enim ego etiam polleo. Namque tibi nequaquam ſubditus vivo, ſed Apollini; quocirca nec Creonte patrono opus mihi erit. Dico autem, quoniam mihi cœcitatem exprobraſti, tu etiamſi cernis oculis, non tamen vides quibus es in malis, nec ubi habitas, nec quibuſcum converſaris domi. Noſtin' ex quibus natus es? immo latet te hoſtem eſſe te tuorum, quique apud inferos ſunt, quique in terra ſuperne: & te utrinque impetentes maternæ paternæque terribiles diræ exigent aliquando ex hac urbe, nunc quidem recte videntem, tum vero cœcum. Quo autem non pervenient ejulatus tui? Quis Cithæron queſtus tuos brevi non recinet, quum conſcius factus fueris hymenæi, cujus in importunam ſtationem domi tuæ appuliſti, ſecunda navigatione uſus? aliorumque malorum non vides agmen, quæ tibi tuisque liberis paria erunt. Proinde & Creontem & meum os conviciis proſcinde: mortalium enim nemo eſt qui fœdioribus exemplis quam tu, peribit unquam.

OEDIPUS. Hæccine, quæſo, ex iſto audire quispiam ſuſtineat? non in malam crucem abis? non ocyus? non retro hiſce ab ædibus converſum te abripis?

TIRESIAS. Ne quidem ipſe veniſſem, niſi tu vocaſſes.

OEDIPUS. Non enim te ſtulte locuturum noveram: alioquin ægre te domum meam arceſſiviſſem.

TIRESIAS. Equidem ita ſum comparatus, tibi quidem ut videtur, ſtultus; parentibus vero, qui te genuerunt, ſapiens.

OEDIPUS. Quibus? mane: quis me, ſodes, genuit mortalium?

TIRESIAS. Hæc dies te gignet, eademque te perdet.

OEDIPUS. Ut omnia perplexa nimis & obſcura loqueris!

TIRESIAS. Non vero tu talia optimus es expedire?

OEDIPUS. Talia exprobres mihi licet, unde me magnum exſtitiſſe invenies.

TIRESIAS. Atqui ea ipſa te perdidit proſperitas.

OEDIPUS. Sed ſi hanc civitatem ſoſpitavi, nihil moror.

TIRESIAS. Abibo igitur: tuque puer abduc me.

OEDIPUS. Abducat ſane: nam præſens, quod propoſitum eſt nobis negotium impedis: procul autem amotus, non eris moleſtus amplius.

TIRESIAS. Abibo, ſed poſtquam ea dixero, quorum gratia huc veni, dignitatem tuam nequaquam veritus: non enim vita mea in tua manu eſt. Dico autem tibi: vir ille, quem dudum quæris, minitans & edicta proclamans de cæde Laïi, is præſens adeſt, verbo quidem peregrinus & advena, deinde vero indigena Thebanus adparebit; nec lætabitur hoc caſu: cœcus enim ex vidente, & egenus ex divite factus, in peregrinam terram, baculo viam prætentans, proficiſcetur: palam autem fiet ſuorum ipſius liberorum fratrem ſimul & patrem eum eſſe, mulierisque, ex qua natus eſt, filium & maritum, patris vero participem lecti & occiſorem: atque hæc, domum ingreſſus, exquire, & ſi me falſum deprehendes, tunc dicas nihil me divinando ſapere.

CHORUS. Quis ille eſt, quem fatidica edixit Delphica rupes maxime infandum facinus ſanguineis perpetraſſe manibus? tempus eſt, ut pernicibus equis citatior fugam capeſſat: armatus enim in illum incurrit igne & fulguribus Jovis filius: terribileſque una ſequuntur inevitabiles Diræ. Illuſtris enim nuper emiſſa eſt nivoſo e Parnaſo dictio, latitantem ut quiſque virum inveſtiget: namque agreſtibus abdit ſe ſilvis, antraque ſubit & rupes, ut taurus, & miſer miſero pede ſolitarius vagatur, edita terræ ex umbilico oracula ut effugiat: illa vero ſemper vigentia circumvolant. Vehementer quidem me conturbat peritus augur, vaticinio nec addentem, nec dementem fidem; quid autem dicam incertus hæreo, dubiaque ſpe pendeo, nihil congruum videns nec in præſentibus nec in præteritis factis. Haud enim unquam nec antea nec nunc audivi ſimultatem interceſſiſſe Labdacidis cum filio Polybi, unde conjecturam faciens explorem, an propter vatis evulgatum reſponſum, contra Oedipodem Labdacidis auxilium laturus ſim, ultionemque cædis obſcuræ ſuſcepturus. Atqui prudentes ſunt ſane Jupiter &

Apollo, mortaliumque facta norunt: ſed inter homines vatem plus, quam ego, intelligere, judicio non conſtat certo: eſt ut virum vir antevertat ſapientia: verum equidem nunquam, prius quam videro dictum eventu comprobatum, eos damnaverim, qui fidem illi derogant. Omnium enim in conſpectu Oedipo ſe obtulit olim alata virgo, ſapienſque ille viſus eſt, certamque civitati tulit ſalutem: quapropter judicio meo nunquam cenſebitur pravus.

CREON. O cives: ut audivi res atrociſſimas de me prædicare regem Oedipum, huc me contuli, intolerabili preſſus dolore. Si enim in hac præſente calamitate putet ſibi a me vel dictis vel factis damnum aliquod illatum fuiſſe, non mihi vitæ longioris eſſe poſſit cupido, tali notato crimine: non enim ad leve malum injuria hujus ſermonis tendit, ſed ad maximum, ſi malus quidem in civitate, malus etiam a te ceteriſque amicis perhibebor.

CHORUS. At prodiit, opinor, hoc convicium forſitan ira expreſſum potius, quam mentis ex ſententia.

CREON. Undenam vero apparuit, vatem meis conſiliis obſecutum falſa locutum fuiſſe?

CHORUS. Sic quidem dictum fuit; at neſcio quo argumento.

CREON. Oculisne rectis, rectaque mente hoc me inſimulavit crimine?

CHORUS. Neſcio: quæ enim faciunt principes non inſpicio: ſed eccum, ipſe jam egreditur foras.

OEDIPUS. Heus tu, quid huc veniſti? tantane es audacia atque impudentia, ut meam ad domum veneris, qui palam me perimis, regnique mei manifeſtus es prædo? Age dic, per Deos obteſtor, perſpectane in me timiditate aut dementia, iſta molitus es? an forte ſperaſti me dolos non perſenſurum quibus me clam adoriris, aut, ſi ſenſiſſem, non ulturum? Annon inſanus eſt iſte tuus conatus, ſine populi conſenſu amicorumque ope regnum aucupari, quod populi favore opibuſque ſolet obtineri?

CREON. Scin' quid agas? pro hiſce tuis dictis paria viciſſim audi; quumque rem cognoveris, ipſe judicato.

OEDIPUS. Tu quidem diſertus es: at ego te neutiquam lubens audierim, quippe quem infenſum mihi moleſtumque deprehendi.

CREON. Hoc ipſum ergo a me primum audi, uti comparatum eſſe dicam.

OEDIPUS. Hoc ipſum ne mihi dicas, te malum non eſſe.

CREON. Si quidem putas quid boni eſſe pervicaciam abſque ſana mente, non recte ſapis.

OEDIPUS. Tu vero ſi putas injuriæ quam adfini feceris non daturum te pœnas, non recte ſapis.

CREON. Juſtum eſt quod dicis; fateor: ſed quænam ſit ea injuria, qua te læſum fuiſſe ais, doce me.

OEDIPUS. Perſuaſiſtin' mihi, an non, oportere me per nuntium aliquem vatem illum venerandum arceſſere?

CREON. Et nunc quidem in eadem ſum ſententia.

OEDIPUS. Quantum jam temporis, quæſo, ex quo Laïus. —

CREON. Quid eum feciſſe dices? haud enim in mentem mihi venit, quo tendat ſermo tuus.

OEDIPUS. E medio ſublatus eſt exitiali manu?

CREON. Longa & antiqua numerari poſſent tempora.

OEDIPUS. Tunc temporis vatesne ille hanc profitebatur artem?

CREON. Aeque ſapiens, & honore habitus pari.

OEDIPUS. Numquid mei meminit tunc temporis?

CREON. Minime: ſaltem nunquam me præſente.

OEDIPUS. At nullam inquiſitionem de mortuo habuiſtis?

CREON. Habuimus, & quidni? ſed nihil comperimus.

OEDIPUS. Cur ergo tunc ille ſapiens non eadem hæc dixit, quæ nunc dicit de me?

CREON. Neſcio: de iis enim quæ non intelligo tacere ſoleo.

OEDIPUS. Saltem factum tuum noſti, dicesque, ſi prudens es ſatis.

CREON. Quid illud eſt? ſi enim ſciam, non negabo.

OEDIPUS. Vatem, niſi tecum congreſſus fuiſſet, nunquam me dicturum fuiſſe auctorem cædis Laïi.

CREON. An hoc ille dicat, ipſe tu noſti: ego autem te percontari cupio itidem ut tu me modo.

OEDIPUS. Percontare; non enim unquam Laïi occiſor arguar.

CREON. Age ergo, anne meam ſororem conjugem habes?

OEDIPUS. Non eſt ut iſtud quod quæris negem.

CREON. Et regnas pariter cum ea, parique frueris agri portione?

OEDIPUS. Quæ voluerit, a me conſequitur omnia.

CREON. Nonne vobis duobus tertius ego cenſeor æqualis?

OEDIPUS. Hîc porro tandem malus adpares amicus.

CREON. Haud ſane dices, ſi tu, ut ego, rationem ſubducere velis. Conſidera hoc primum, an quemquam putes regnare malle cum terroribus, quam ſine metu dormire, ſi potentiam obtineat eandem. Ego ſane neque ipſe cupio rex eſſe magis, quam quæ regis ſunt facere, nec alius, quiſquis modeſtus eſſe novit. Nam nunc quidem a te omnia abſque metu conſequor; at ſi ipſe rex eſſem, multa invitus facerem. Quî mihi ergo regnum dulcius eſſe poſſit quam principatus ſecurus & potentia? nondum adeo animi falſus ſum, ut alia quam utilitati conjuncta expetam bona. Nunc omnibus oblector, nunc me quisque amplectitur: nunc qui abs te aliquid cupiunt, precatorem me advocant: ut enim cujusvis voti compotes fiant, in manu mea eſt. Cur, obſecro, regnum captarem, omiſſis his commodis? Mens recta ſapiens prava conſilia nunquam agitaverit. Sed nec me eorum quæ tu dicis ulla inceſſit cupido, nec, ſi quis alius operam ſuam conferret, id unquam ſuſtinerem aggredi. Atque horum tibi documenta dabo: ac primo quidem Delphos profectus exquire an tibi oraculum accurate renuntiaverim; tum vero ſi me cum aruſpice conſilii quid communicaſſe deprehenderis, occidas me, non ſimplice, ſed gemino, meo tuoque damnatum calculo. Non enim juſtum eſt neque malos temere cenſeri bonos, neque bonos malos. Sed enim fidelem amicum ejicere, haud minus grave eſſe dico, quam ſi quis ſuam projiciat vitam, quam maxime diligit. At cum tempore ſcies hæc certo: nam tempus ſolum, qui vir bonus ſit, oſtendit; malum vero vel una die cognoveris.

CHORUS. Recte hæc dicta eſſe fateberis, ô Rex, ſi caves ne labaris: tuti non ſunt qui ſubita ineunt conſilia.

OEDIPUS. Ubi quis celer eſt inſidias clam ſtruere, & me celeriter conſilium capere oportet: ſi enim quietus manebo, ille ſua confecerit, mea autem erunt fruſtranea.

CREON. Quid igitur poſtulas? an me ex urbe pellere?

OEDIPUS. Minime. Mori, non exſulare te volo.

CREON. Fiet; ſed poſtquam oſtenderis quid in me ſit tanto hoc tuo odio dignum.

OEDIPUS. Ut non ceſſurus mihi neque obtemperaturus dicis?

CREON. Video enim te non bene ſapere.

OEDIPUS. Sapio certe in rem meam.

CREON. At æqualiter in meam ſapere debes.

OEDIPUS. At malus es.

CREON. Quid ſi rem non intelligas?

OEDIPUS. Nihilo tamen minus imperabo.

CREON. At non prava imperantis —

OEDIPUS. O civitas, civitas!

CREON. Sed particeps ego etiam ſum hujus civitatis: non tua ſolius eſt.

CHORUS. Deſinite, reges: eccam enim opportune vobis video foras egredientem Jocaſten, cujus opera rixam hanc componi oportet.

JOCASTE. Quid inconſultum hoc, ô miſeri, jurgium ſuſcitaſtis, nec erubeſcitis, urbe tam graviter laborante, privata movere mala? non tu abis domum, tuque, Creon, tuas ad ædes? non cavebitis ne ex re nihili maximum producatis dolorem?

CREON. Soror, Atrocia mihi Oedipus tuus maritus facere parat, e duobus malis alterum eligens, aut ex urbe pellere, aut prehenſum occidere.

OEDIPUS. Fateor: namque eum, uxor, deprehendi malis artibus damnum mihi inferentem.

CREON. Ne vita jam fruar, sed diris devotus peream, si tibi quid feci ex iis, quæ me feciſſe criminaris.

JOCASTE. O per Deos, crede iſta, Oedipe, maxime quidem jusjurandum, cujus teſtes Deos advocat, reveritus, tum vero me quoque, & hoſce qui adſunt tibi.

CHORUS. Obtempera volens prudensque, ô rex, obſecro.

OEDIPUS. Qua in re, quæſo, vis me tibi morem gerere?

CHORUS. Hunc neque olim dementem, nunc autem juramenti ſanctitate munitum, reverere.

OEDIPUS. Scin' vero quid petis?

CHORUS. Scio.

OEDIPUS. Declara mihi ergo quod cogitas.

CHORUS. Ut amicum, qui ſe jurisjurandi religione obſtrinxit, incerti criminis reum ne peragas cauſa haud cognita.

OEDIPUS. Hoc jam ſcito, te, quum hoc cupis, nihil minus cupere mihi quam mortem aut exſilium.

CHORUS. Minime ſane; Deorum omnium principem Deum Solem adteſtor. Sed Diis hominibusque inviſus peſſimis exemplis peream, ſi quidquam hujus cogito. At mihi infelici animum excruciat patriæ calamitas, acerbiorque fiet miſeria, ſi prioribus malis iſta accedant a vobis orta.

OEDIPUS. Abeat igitur ille, etiamſi me funditus perire oporteat, aut contemtum omnibus vi ex hac urbe ejici. Tua enim, non illius, miſerabili oratione commoveor. At ille, ubicunque fuerit, odio habebitur.

CREON. Gravate quidem & ingratiis tuis te cedere manifeſtum eſt: at quum ira deferbuerit, tu te ipſum oderis. Talia enim ingenia ſibi ipſis merito ſunt ſane quam moleſta.

OEDIPUS. Quin igitur me dimittis, ac foras abis?

CREON. Abibo, durum te & injuſtum expertus, hiſce vero juſtus habitus.

CHORUS. Mulier, quid ceſſas hunc intro abducere?

JOCASTE. Poſtquam cognovero quid iſtud ſit jurgii.

CHORUS. Coorta eſt incerta ſuſpicio de ſermonibus: mordet autem animum vel falſa criminatio.

JOCASTE. Ipſisne ab ambobus?

CHORUS. Scilicet.

JOCASTE. Et quis erat ſermo?

CHORUS. Satis mihi quidem, ſatis, in hac civitatis calamitate, videtur, ubi deſiit contentio, ibi ſubſiſtere.

OEDIPUS. Viden' quo progrediare, tametſi vir es bonus, quum cor meum frangis & hebetas?

CHORUS. O rex, dixi quidem plus ſemel, ſcito me inſipientem, omniſque expertem conſilii merito habitum iri, ſi me abs te ſegregem, qui caram meam patriam e calamitatis fluctibus emergere non valentem proſpero curſu direxiſti: ita nunc quoque, ſi potes, in tranquillum nos deducito.

JOCASTE. Per Deos dic mihi quoque, ô rex, cujus rei gratia tantam iram conceperis.

OEDIPUS. Dicam: tibi enim a me major quam ab iſtis habetur reverentia: ob Creontem, qualia in me machinatus eſt.

JOCASTE. Dic, ſi aperti criminis poſtulans litem ei moves.

OEDIPUS. Occiſorem me eſſe dicit Laii.

JOCASTE. An ut qui id ipſe compererit, an ut qui audierit ex alio?

OEDIPUS. Immo vatem ſceleſtum immittens, quippe quem ſciat nunquam ſibi temperare quo minus quidquid in mentem venerit impudenter effutiat.

JOCASTE. At tu, omiſſa omni de iſtis, quæ dicere inſtituiſti, cura, monitis meis, quæſo, animum adverte, & diſce mortalem eſſe neminem, qui divinandi artem vel minimum adtingat. Quod quidem exemplis tibi confirmabo, remque in pauca conferam. Laio enim oraculum editum fuit olim, haud dicam Apolline ab ipſo, ſed ab ejus famulis, illi in fatis eſſe, ut a filio qui ex me illoque natus foret, occideretur. Atque illum quidem peregrini latrones, ut fama eſt, interfecerunt olim in trivio: puer autem ut natus

eſt, vix tres interceſſerunt dies, atque illum pater, articulis pedum ligatis, projiciendum famulis mandavit in avio monte. Et ibi Apollo effectum non dedit, nec ut ille occiſor fieret patris, nec ut Laïus acerba, quam a filio metuebat, nece abſumeretur. Talia tamen præfinierant fatidicæ dictiones, quarum tu rationem nullam habeas: ſi quam enim rem Deus inveſtigari voluerit, ipſe illam facile manifeſtaverit.

OEDIPUS. Quam mihi, ô mulier, iſtis auditis, fluctuat animus, pectuſque percellitur metu!

JOCASTE. Quanam rurſus cura ſolicitatus hoc dicis?

OEDIPUS. Videor abs te audiiſſe Laïum occiſum fuiſſe in trivio.

JOCASTE. Scilicet ita ferebatur, necdum hæc fama deſiit.

OEDIPUS. Et ubi eſt locus, in quo caſus ille accidit?

JOCASTE. Phocis quidem vocatur terra: ſciſſa autem via in unum a Delphis & a Daulia coit.

OEDIPUS. Quamdiu vero eſt, ex quo iſta facta ſunt?

JOCASTE. Paulo ante quam hujus urbis regnum adeptus es, civitati hæc renuntiata ſunt.

OEDIPUS. O Jupiter, quid me facere decreviſti?

JOCASTE. Quæ hæc tibi cura animum mordet, Oedipe?

OEDIPUS. Nondum percontare: verum dic mihi, qua forma fuit Laïus, qua tunc erat ætate?

JOCASTE. Procero fuit corpore, tumque caput ei prima canitie pubeſcebat: forma autem tibi non admodum diſſimilis erat.

OEDIPUS. Væ mihi miſero! meipſum, ut videtur, atrocibus exſecrationibus objeci modo inſciens.

JOCASTE. Quid ais, obſecro? timeo ſane te intuens, ô rex.

OEDIPUS. Nimis male formido, ne oculatus ille ſit vates: monſtrabis autem clarius, ſi unum adhuc dixeris.

JOCASTE. Paveo equidem; tamen quæ rogabis, ſi ſciam, dicam.

OEDIPUS. Faciebatne cum paucis comitibus iter, an magna ſatellitum manu, ut viri ſolent principes?

JOCASTE. Quinque erant ſimul omnes, & inter hos præco: rheda autem una Laïum vehebat.

OEDIPUS. Heu, heu! hæc jam perſpicua ſunt: ſed quis fuit, quæſo, conjux, qui vobis hæc facta retulit?

JOCASTE. Unus e famulis, qui ſolus evaſit incolumis.

OEDIPUS. Adeſtne nunc domi?

JOCASTE. Minime vero: nam ex quo inde rediit, & regnum te vidit potiri, Laïumque mortuum, impenſe me obſecravit, mea prenſa manu, ut rus ſe mitterem ad paſcendos greges, quo urbis hujus a conſpectu eſſet quam remotiſſimus. Adeoque illum ablegavi: dignus enim erat ille ſervus qui vel majus hoc auferret beneficium.

OEDIPUS. Qui fieri poſſit, ut nobis quam celerrime ſe rurſus exhibeat?

JOCASTE. Res in promtu eſt: ſed qua gratia hoc expetis?

OEDIPUS. Metuo, mulier, ne multa nimis dicta ſint mihi, ob quæ eum cernere volo.

JOCASTE. Sed veniet ille quidem: interea vero digna videor eſſe, cui ea concredas, quæ te male habent, ô rex.

OEDIPUS. Nec hoc tibi denegabo, quum in tantam exſpectationem ſim erectus: cui enim potiori indicarem quam tibi, quandoquidem talis mihi fortuna contigit?

Mihi pater quidem erat Polybus Corinthius, mater autem Merope Dorica; habebarque inter Corinthios cives vir maximus, antequam caſus mihi talis accidit, dignus quidem admiratione, non tamen tanta, quantam mihi injecit, ſolicitudine. Namque in convivio vir quidam plus potus nothum me ſubdititiumque patri vocat inter pocula. Idque ego ægre ferens, ea ipſa die vix me continui: poſtridie vero matrem patremque conveni, remque ex illis quæſivi: at illi audito hoc probro, indignatione exarſerunt contra eum qui dictum emiſerat. Et ego quidem eorum ſermone delectabar; tamen urebat me ſemper hoc dictum; alta enim mente infixum hærebat. Proinde clam patre & matre proficiſcor Delphos:

Delphos: & me quidem Apollo dimiſit ſine ullo reſponſo ad ea quorum gratia veneram, alia autem miſera & atrocia & luctuoſa aperte prædixit, fore ut matri concumberem, ſobolemque odioſam & intolerabilem hominibus producerem in lucem, patremque, qui me genuiſſet, occiderem. Et ego, his auditis, Corinthiæ terræ valedicens, ſoliſque ex aſtris poſthac conjecturam facturus, quam longe ab ea receſſiſſem, fugere decrevi, donec eo pervenirem, ubi nunquam ſcelera & dedecora admittere poſſem, quæ triſtia præmonſtrarent oracula. Iter autem faciens, adeo locos illos ipſos, ubi regem hunc periiſſe dicis: tibique, uxor, verum eloquar. Quum iter pergerem prope illud trivium, ibi obviam mihi ſimul venere præcoque & vir, qualem tu ais, equis juncta rheda vectus: & e via me rectorque rhedæ & ipſe ſenex ſubmovere voluerunt: tunc ego aurigam, qui me trudebat, percutio iratus: at ſenex, ubi me videt prope vehiculum incedentem, obſervans, medium caput duplici ſtimulo mihi feriit. Non quidem par tulit pari relatum; ſed confeſtim ſcipione percuſſus ab hac manu, ſupinus media ex rheda ſtatim devolvitur: perimo quoque univerſos ſimul. Si autem ignoto illi viro aliquid cum Laïo commune eſt, quis me eſt miſerior? quiſnam eſſe poſſit magis inviſus Diis? quem nulli hoſpitum neque civium licet domo recipere, neque adloqui; ſed ab ædibus pellere jubentur: atque alius nemo fuit, quam ego, qui mihimet diras has imprecatus ſum. Torum autem mortui meis ipſius manibus contamino, per quas periit. Nonne ſceleratus ſum? nonne totus impuratus? quandoquidem exſulare me oportet, mihique exſulanti nec meos fas eſt videre, nec in patriam pedem ferre, aut matri meæ connubio jungi me oportet, & patrem occidere Polybum, qui me genuit & educavit. Nonne qui ab immiti dæmone hæc mihi deſtinata judicaret, recte ſentiret? Ne, quæſo, ne, ô Deorum ſancta numina, videam hunc diem; ſed prius ex mortalium oculis evaneſcam, quam contigiſſe mihi videam caſum tum fœdæ labis.

CHORUS. Hæc quidem nobis, ô rex, triſtia ſunt: ſed donec rem ex præſente cognoveris, ne deſperes.

OEDIPUS. Id reliquum ſane eſt adhuc mihi ſpei, paſtorem illum ut exſpectem ſolum.

JOCASTE. Ubi vero aderit, qui fies confidentior?

OEDIPUS. Hoc te docebo: ſi enim comperietur dicere eadem quæ tu, tunc ego crimen omne effugero.

JOCASTE. Quid vero ex me audiſti, in quo momenti ſit tantum?

OEDIPUS. Illum dicebas retuliſſe, Laïum a latronibus occiſum fuiſſe. Quod ſi nunc quoque eundem dicet numerum, haud ſane eum ego occidi: non enim fieri poteſt ut unus quilibet pro pluribus habeatur. Sed ſi virum unum ſolum dicet, tunc manifeſtum erit facinus illud ad me vergere.

JOCASTE. At ſcito rem ab illo ſic nuntiatam fuiſſe, nec fas eſt ei quod ſemel dixit mutare. Civitas enim tota hæc audiit, non ego ſola. Porro a priore ſi quid deflecteret ſermone, non tamen Laïi cædem certo ut debuit, congruenterque oraculo contigiſſe oſtenderet, ſiquidem eum Apollo declaravit gnati mei manu periturum omnino. Atqui eum miſellus ille neutiquam occidit, ſed ipſe interiit prior. Quocirca vaticiniorum gratia neque huc neque rurſus illuc reſpexerim.

OEDIPUS. Recte putas: attamen mitte aliquem, qui rure arceſſat operarium, & ne omiſeris.

JOCASTE. Mittam ocyus: ſed eamus intro: nihil enim faciam, niſi quod tibi gratum fuerit.

CHORUS. Utinam perpetua mihi contingat felicitas, venerandam ſervanti ſanctitatem verbis & factis omnibus, de quibus propoſitæ ſunt leges ſublimes, cœleſti in æthere genitæ, quarum Olympus pater eſt ſolus, neque eas mortale genus hominum peperit, neque ſane unquam oblivio delebit. Magnus in his ineſt Deus, neque ſenio marceſcit. Regalis faſtus Injuriam parit: rex, ubi temere multis ſe exſatiavit, quæ nec opportuna nec utilia ſunt, illum Injuria ſummo & abrupto in faſtigio impoſitum, in exitium impellit, unde fruſtra conatur aufugere. Quod autem urbi ſalutare futurum eſt conſilium, hoc ne irritum fieri ſinat, Deum oro: Deo non deſinam unquam præſide niti. Si quis autem factis dictisve inſolenter ſe gerit, ultricem Juſtitiam non veritus,

nec Divum ſedes venerans, male ille pereat, luatque pœnas infauſtarum delitiarum, ſi juſtis non ſtudebit lucris, nec ab impiis abſtinebit factis, aut non tangendis manus inferet demens. Quis enim unquam vir iſtis deditus ab animo ſtimulos conſcientiæ arcere poterit? Namque ſi hæc impia facta honorem inveniunt, quid me juvat ſacris intereſſe choris? Non amplius ibo ad ſacrum terræ umbilicum venerandi gratia, nec ad delubrum quod eſt Abis, nec Olympiam, niſi hæc oracula omnibus mortalibus probabuntur. Sed ô qui imperas, ſi rite vocaris omnium rector, Jupiter, ne hæc lateant te tuumque immortale ſemper regnum. Res enim eo redit, ut ſpernant oracula olim Laïo reddita, nec eis amplius fidem adhibeant: nuſpiam Apollo ſplendet honoribus; peſſum eunt divina.

JOCASTE. O urbis hujus principes, in mentem mihi venit Deorum adire templa, ſumtis in manus hiſce velamentis & thure. Nimis enim ſuſpenſo animo quarumque curarum æſtu fluctuat Oedipus, nec, ut cordatum virum decet, nova ex veteribus colligit; ſed cuivis ſe dat, ſi modo terrores nuntiet. Quando igitur admonendo nihil promoveo, ad te, ô Lycee Apollo, qui proximus ædibus noſtris accolis, ſupplex venio hiſce cum muneribus, ut piam aliquam ſolutionem des mali: nam torpemus jam omnes, perculſum illum cernentes, ut gubernatorem navis.

NUNTIUS. Num a vobis, hoſpites, diſcere queam, ubi regis ſit Oedipi domus? Quin magis ipſe ubi ſit dicite, ſi ſcitis.

CHORUS. Hæ ſunt quidem illius ædes, & ipſe intus, ô hoſpes: mulier autem hæcce liberorum ejus mater.

NUNTIUS. Utinam & ipſa beata ſit, & cum beatis uſque verſetur, illius quum ſit perfecta conjux!

JOCASTE. Idem tibi contingat, hoſpes! dignus enim es bona ob verba: ſed dic qua gratia veniſti & quid nuntiaturus.

NUNTIUS. Bona domuique & marito tuo, mulier.

JOCASTE. Quænam illa ſunt? & unde nobis advenis?

NUNTIUS. E Corintho: quod autem dicturus ſum, gratum tibi fore opinor: quidni enim? tamen & forſan dolebis.

JOCASTE. Quid rei eſt? quamnam ſic duplicem vim obtinet?

NUNTIUS. Regem creabunt Oedipum terræ Iſthmiæ incolæ, ut illic ferebatur.

JOCASTE. Quid vero? annon ſenex Polybus regno potitur adhuc?

NUNTIUS. Non ſane, quandoquidem illum mors in ſepulcrum condidit.

JOCASTE. Quid narras? an mortuus eſt Polybus?

NUNTIUS. Si non vera dico, mori non recuſo.

JOCASTE. Famula, quid ceſſas introire, & hæc quam celerrime hero dicere? O Deorum oracula ubi eſtis? hunc virum ne occideret metuens olim Oedipus e patria profugit: & nunc ille fato ſuo interiit, nec ab Oedipo omnino.

OEDIPUS. O cariſſimum conjugis Jocaſtæ caput, quid me foras huc evocaſti?

JOCASTE. Audi hunc virum, & quum audieris, conſidera veneranda quo redierunt Dei oracula.

OEDIPUS. At hic quis eſt tandem? & quid adfert mihi?

JOCASTE. Venit e Corintho, patrem tuum nuntiaturus non amplius vivere Polybum, ſed mortuum eſſe.

OEDIPUS. Quid dicis, hoſpes? tu ipſe mihi rem ſignifica.

NUNTIUS. Si hoc primum oportet me diſerte dicere, pro certo ſcias eum vita cum morte commutata ad plures abiiſſe.

OEDIPUS. Dolusne eum ſuſtulit, an in morbum incidit?

NUNTIUS. Senilia corpora leve momentum ſternere leto ſolet.

OEDIPUS. Morbo, ut videtur, abſumtus eſt miſer.

NUNTIUS. Ita ſane, & longo, quod vivendo emenſus eſt, tempore.

OEDIPUS. Vah, vah! quid ergo, uxor, reſpiciat aliquis fatidicas Delphis aras, aut in aëre clangentes alites, quibus auctoribus ego peremturus

eram patrem meum? Ille vero exſtinctus conditus eſt ſub terra: at ego qui hîc ſum enſem in eum non ſtrinxi; niſi forte mei deſiderio contabuit, adeoque ſic a me occiſus dici poſſit. Ergo jacet apud inferos Polybus, abſtulitque ſecum quæcunque edita fuerant nullius pretii oracula.

JOCASTE. Annon ego iſta tibi prædixi pridem?

OEDIPUS. Dicebas quidem; at ego metu transverſus agebar.

JOCASTE. Ne ergo quicquam horum poſthac in animum inducas.

OEDIPUS. Quî vero thalamum matris vereri deſiſtam?

JOCASTE. Quid metuat homo, quum res humanas omnes verſet Fortuna, nullius autem rei providentia certa ſit? optimum eſt temere vivere, ut quiſque poſſit. Tu vero ne metuas cum matre congreſſus: multi enim jam in ſomniis homines ſibi viſi ſunt matrem comprimere. Sed iſta qui nihili eſſe ducit, facillime vitam agit.

OEDIPUS. Recte hæc omnia tibi dicta forent, niſi viveret adhuc mater mea: at quando ſupereſt, quamvis recte loquaris, fieri non poteſt quin timeam.

JOCASTE. Atqui magnum argumentum eſt ſepulcrum patris.

OEDIPUS. Magnum, intelligo: attamen dum vivit illa, eſt cur metuam.

NUNTIUS. Quæſo, quænam eſt illa mulier, quæ vobis terrorem injicit?

OEDIPUS. Merope, ô ſenex, quæ cum Polybo nupta fuit.

NUNTIUS. Quid eſt autem cur illam metuatis?

OEDIPUS. Divinum oraculum, ô hoſpes, idque horribile.

NUNTIUS. Poteſtne dici, an nefas eſt quemvis alium ſcire?

OEDIPUS. Maxime: dixit enim Apollo olim me cum mea ipſius matre concubiturum, & ſanguinem paternum manibus meis hauſturum. Quapropter jam olim a Corintho procul habitare cœpi: feliciter ſane; ſed tamen parentum conſpectu frui ſuaviſſimum eſt.

NUNTIUS. Numnam iſtorum ob metum illinc abiiſti exſul?

OEDIPUS. Tum etiam ut patris ne fierem occiſor, ſenex.

NUNTIUS. Quidni ergo te, ô rex, ab hoc timore libero, ſiquidem benevolo erga te ſum animo?

OEDIPUS. Sane condignam tibi referrem gratiam.

NUNTIUS. Atqui hanc maxime ob cauſam veni, ut, ubi domum reverſus fueris, aliquid mihi facias boni.

OEDIPUS. At nunquam parentes meos conveniam.

NUNTIUS. O fili, manifeſte apparet, te neſcire quid agis.

OEDIPUS. Quomodo, ô ſenex? per Deos doce me.

NUNTIUS. Si horum gratia a domo refugis.

OEDIPUS. Metuo utique ne mihi Apollo evadat veridicus.

NUNTIUS. Num ne quid piaculi a parentibus contrahas?

OEDIPUS. Hoc ipſum, ſenex, hoc me ſemper territat.

NUNTIUS. Noſtin', amabo, nullam eſſe cur timeas cauſam?

OEDIPUS. Quidni vero, ſiquidem his parentibus natus ſum?

NUNTIUS. Quia genere tibi nullo modo conjunctus fuit Polybus.

OEDIPUS. Quid narras? annon Polybus me genuit?

NUNTIUS. Tantumdem ut ego, & nihilo magis.

OEDIPUS. At quomodo genuiſſe & non genuiſſe idem ſit?

NUNTIUS. At neque te genuit ille, nec ego.

OEDIPUS. Quare igitur filium me nominabat ſuum?

NUNTIUS. Quia te olim a manibus meis dono acceperat; hoc ſcias.

OEDIPUS. Et adeo dilexit acceptum ab aliena manu?

NUNTIUS. Scilicet quia dudum carebat liberis.

OEDIPUS. Tu vero emtum me aliunde, an genitum ex te ei dediſti?

NUNTIUS. Inventum nemorosis Cithæronis in receſſibus.

OEDIPUS. Quanam vero gratia locos illos adibas?

NUNTIUS. Ibi montanis gregibus præfectus eram.

OEDIPUS. Paſtor itaque eras mercenarius, erraticam vitam degens.

NUNTIUS. Tuus quidem, ô nate, ſervator illo tempore.

OEDIPUS. Quid mihi in illa calamitate acciderat mali, quum me ſuſtuliſti?

NUNTIUS. Id articuli pedum tuorum indicare poſſint.

OEDIPUS. Hei mihi! quid hoc vetus commemoras malum?

NUNTIUS. Vinctos loro trajecto ſolvi tuos pedes.

OEDIPUS. Monumenta ſane illa nactus ſum, quibus non eſt quod glorier.

NUNTIUS. Ita ut ab hoc caſu nomen ſortitus ſis, quod habes.

OEDIPUS. O per Deos, patriſne an matris juſſu expoſitus fui? dic mihi.

NUNTIUS. Neſcio: qui te dedit mihi, melius hoc noverit.

OEDIPUS. An ergo ab alio me accepiſti, nec ipſe inveniſti?

NUNTIUS. Non; ſed paſtor alius tradidit mihi.

OEDIPUS. Quis ille? potin' es mihi hoc declarare?

NUNTIUS. Quidam ex familia Laïi dicebatur eſſe.

OEDIPUS. An ejus, qui hujus urbis rex olim fuit?

NUNTIUS. Maxime: hujus viri ille erat paſtor.

OEDIPUS. An vivit ille adhuc, ut videre eum queam?

NUNTIUS. Id vos hujus urbis incolæ optime ſcire poteſtis.

OEDIPUS. Veſtrûmne aliquis eſt, qui hîc adeſtis, qui paſtorem illum noverit, quem hic memorat, ſeu ruri eum, ſeu hic in urbe conſpicatus? Indicate; nam hæc retegi tempus poſtulat.

CHORUS. Arbitror equidem neminem alium eſſe, quam ruſticum illum, quem tu modo cupiebas videre: verum hoc omnium optime Jocaſta dixerit.

OEDIPUS. Uxor, cogitaſne illum quem modo venire juſſimus, eundem eſſe quem hic dicit?

JOCASTE. Quis autem, quem dixit? ne ſis ſolicitus, temereque dicta ne meminiſſe velis.

OEDIPUS. Nequaquam fiet, ut, quum ego ceperim indicia tanta, manifeſtum non reddam quibus ex parentibus ortus ſim.

JOCASTE. Ne, per Deos, ſi qua tibi vitæ tuæ cura eſt, hoc exquiras. Satis ſit me afflictam eſſe.

OEDIPUS. Bono animo es: tu enim, etſi a tertia inde uſque matre apparuero tripliciter ſervus, nihilo deterior eris.

JOCASTE. Tamen obtempera mihi, obſecro: ne hoc facias.

OEDIPUS. Non obtemperabo, quin iſta exquiram certo.

JOCASTE. Atqui benevolo erga te animo, quæ optima ſunt, tibi ſuadeo.

OEDIPUS. Sed optima illa dudum mihi moleſta ſunt.

JOCASTE. O infauſte, utinam nunquam reſciſcas, qui ſis!

OEDIPUS. Ocyus mihi aliquis paſtorem huc adducat: hanc autem ſinite opulento gaudere genere.

JOCASTE. Heu, heu, miſer! hoc enim ſolum eſt, quo te nunc compellem, nec quidquam aliud a me poſthac audies.

CHORUS. Quid, Oedipe, ſic uxor abiit, acri concita dolore? metuo ne ex hoc ſilentio erumpat mala.

OEDIPUS. Quidquid volet, erumpat: at ego natales meos, etiamſi obſcuri ſint, cognoſcere volam. Illam, quippe quæ, ut mulier, ſpiritus altos gerit, pudet forte ignobilis generis mei. Ego vero me Fortunæ filium eſſe ratus, quæ mihi proſpera eſt, infamiæ non ſubibo notam. Hac enim matre natus ſum; cognati autem menſes parvis me magniſque diſtinxerunt rebus. Tali autem quum ſim origine, fieri non poteſt, ut adeo diverſus deprehendar, ut natales meos inveſtigaſſe nolim.

CHORUS. Si quid ego conjectura auguror, nec me fallit animus, non te, Cithæron, Olympum teſtor, non te latebit, ſimul ac craſtina dies

ſplendidum extollet jubar, ut te venerabimur tanquam popularem & altorem & parentem Oedipi, choreiſque celebrabere noſtris, ob beneficium quo reges meos affeceris. Iſta tibi, malorum depulſor Apollo, iſta ſint placita! Quis te, fili, quis te genuit immortalium? num qua Nympha cum Pane montivago congreſſa, aut cum Apolline? gaudet enim hic etiam nemoroſis jugis. An te Cyllenes rex, an Bacchus ſummos qui colit montes, áccepit inventum ab aliqua Nympharum Heliconiadum, quicum ludere ſolet?

OEDIPUS. Si me par eſt, ô ſenex, conjecturam facere de homine, cui nihil unquam mecum fuit commercii, quem quærimus dudum, paſtorem videre mihi videor. Congruit enim ſenilis ætas; huicque viro æqualis eſt: maxime vero eos, a quibus adducitur, ut famulos meos agnoſco. Sed tu certius hoc noveris, qui forte paſtorem illum antea videris.

CHORUS. Novi ſcilicet, certa res eſt. Nam vir fuit Laïo, ſi quis alius, fidus, ut paſtorem decet.

OEDIPUS. Te primum rogo, Corinthie hoſpes, num hunc dicis?

NUNTIUS. Hunc ipſum, quem intueris.

OEDIPUS. Heus tu ſenex, adſpice me contra oculis, & reſponde mihi ad ea quæ te rogabo. Tune eras olim Laïi?

FAMULUS. Servus eram, non emtus, ſed domi educatus verna.

OEDIPUS. Quodnam procurabas opus, quodve fuit tuum vitæ genus?

FAMULUS. Greges paſcendo maximam vitæ partem tranſegi.

OEDIPUS. Quænam incolebas maxime loca?

FAMULUS. Modo Cithæronem, modo vicinos ſaltus.

OEDIPUS. Meminiſtin' ergo hunc virum illic cognoviſſe?

FAMULUS. Quid rei agentem? ecquem mihi refers virum?

OEDIPUS. Huncce, qui adeſt. Aut aliquid cum eo habuiſſe commercii?

FAMULUS. Non ita ut ſubito poſſim memoriter dicere.

NUNTIUS. Neque hoc mirum eſt, here. Sed quæ excidere, jam ei clare in memoriam reducam. Nam ſatis ſcio illum meminiſſe, quando in Cithæronis locis, ubi ille duos, ego unum paſcebam gregem, converſatus eſt mecum tres totos menſes a vere adulto ad Arcturi occaſum; hieme autem jam imminente, meam ego in caſam pecus coëgi, ille autem in Laïi ſtabula. Ecquid eorum quæ dico, ſic factum eſt, anne?

FAMULUS. Vera dicis, etſi a longo tempore.

NUNTIUS. Age, dic jam: meminiſtine, te puerum mihi tunc quemdam dediſſe, quem educarem ut peculiarem mihi?

FAMULUS. Quid eſt? quamobrem tu iſtuc inquiris?

NUNTIUS. Hic ipſe eſt, amice, qui tunc erat puer.

FAMULUS. I in malam crucem. Quin taces?

OEDIPUS. Ah, virum hunc ne caſtiga, ſenex: tua enim magis, quam illius dicta caſtigatore egent.

FAMULUS. Quid vero, optime here, peccavi?

OEDIPUS. Quia de puero nihil indicas, quem ille inquirit.

FAMULUS. Neſcit enim quod dicit, & temere iſta movet.

OEDIPUS. Tu bona cum gratia non dices, ſed malo hercle tuo dices.

FAMULUS. Ne, per Deos obſecro, ſenem me verberato.

OEDIPUS. Non aliquis ocyus retortas tergo manus hujus ligabit?

FAMULUS. Infelix ego! ſed quare? quid noſſe vis?

OEDIPUS. Puerumne huic dediſti, de quo ille inquirit?

FAMULUS. Dedi. Utinam vero periiſſem hac ipſa die!

OEDIPUS. At eo res tibi redibit, niſi verum dixeris.

FAMULUS. Multo etiam magis, ſi dixero, peribo.

OEDIPUS. Vir hic, ut videtur, moras quærit.

FAMULUS. Haud ſane ego: nam dudum dixi me dediſſe.

OEDIPUS. Unde acceptum? tuumne, an cujuſvis alius?

FAMULUS. Haud equidem meum dedi: ſed a quodam acceperam.

OEDIPUS. Quonam ab cive hujus urbis, & a qua domo?

FAMULUS. Ne, per Deos, ne, here, plura ſciſcitare.

OEDIPUS. Periiſti, ſi hæc iterum te rogabo.

FAMULUS. Ergo quidam erat ex familia Laïi.

OEDIPUS. Num ſervus, aut quis erat ex illius genere?

FAMULUS. Væ mihi! jam eo res rediit, ut horrendum malum mihi dicendum ſit.

OEDIPUS. Et mihi audiendum: attamen audire certum eſt.

FAMULUS. Illius quidem profecto filius dicebatur eſſe: quæ vero domi eſt tua uxor optime dixerit, ut ſe hæc habeant.

OEDIPUS. An ergo ipſa tibi puerum tradidit?

FAMULUS. Scilicet, ô rex.

OEDIPUS. Qua gratia?

FAMULUS. Ut eum interficerem.

OEDIPUS. Ipſane, quæ pepererat, miſera?

FAMULUS. Triſtium oraculorum metu.

OEDIPUS. Quorumnam?

FAMULUS. Daturum eum neci ſuos parentes prædictum fuerat.

OEDIPUS. Cur igitur huic ſeni puerum tu dediſti?

FAMULUS. Miſeritus, here; & quia illum credidi in aliam regionem, unde ipſe erat, ablaturum puerum: at ille mala ad maxima ſervavit. Si enim is es, quem hic dicit, ſcito te infelicem eſſe.

OEDIPUS. Hei, hei! omnia jam evadent manifeſta. O lux ultimum te nunc videam, qui aperte natus ſum e quibus non oportuit, cumque quibus non oportet, conſueſco, & quos non oportuit interfeci.

CHORUS. Heu, genera mortalium, quam vos, quamdiu vivitis, eodem in loco, quo nihil, numero! Quis enim, quis homo plus felicitatis obtinet, quam quantum opinione concipit? eamque quum concepit, tamen corruit. Tuum igitur exemplum habens, tuam fortunam, tuam, inquam, ô infelix Oedipe, mortalium neminem beatum prædico; qui mira ingenii ſolertia ad ſummum felicitatis culmen evectus es; ô Jupiter! qui peremta curvis unguibus rapace virgine, perplexi carminis vate, contra civium cædes propugnaculum patriæ meæ exſtitiſti, unde rex meus vocaris, & maximos honores adeptus es, magnis in Thebis imperium obtinens. Nunc autem, ut audio, quis te miſerior? quis in ærumnis, quis immani in noxa æque demerſus vitæ viciſſitudine? O inclytum Oedipi caput! cui unus & idem ſuffecit portus, quo filius & pater & ſponſus excipereris. Quomodo, quo tandem modo paterni te ſulci ferre ſilentio potuere tam diu? Invitum te deprehendit omnia cernens tempus: damnat inauſpicatas pridem nuptias genitoris ſimul & geniti. O Laïi progenies, utinam te, utinam vidiſſem nunquam! te enim vehementer deploro magnis ejulatibus. Ut vera tamen dicam, recepique ſpiritum per te, & per te ſopivi meos oculos.

INTERNUNTIUS. O hujus urbis dignitate principes, qualia facinora audietis? qualia & videbitis? quantumque haurietis luctum, ſiquidem ſerio adhuc vobis curæ eſt Labdacidarum domus? Credo enim neque Iſtrum, nec Phaſin abluere atque expiare poſſe flagitia quæ in hac domo latent, quæque mox in lucem proferentur, ſponte, nec ullo cogente, admiſſa. Malorum vero ea maxime dolent, quæ ultro arceſſuntur.

CHORUS. Deeſt quidem nihil, quin acerbiſſima ſint, quæ prius reſcivimus: ad illa vero quid ultra nuntias?

INTERNUNTIUS. Ut pauciſſimis & ego dicam, & vos intelligatis, interiit divum Jocaſtæ caput.

CHORUS. O multipliciter miſeram! quænam illi cauſa mortis fuit?

INTERNUNTIUS. Sibimetipſa. E factis autem quod maxime doleret, abeſt: non enim rem datur cernere. Tamen, quantum ego memoria teneo, audies illius miſeræ caſus acerbos.

Ut enim flagrans ira intra veſtibulum ſe abripuit, recta contendit ad geniales thalamos, comas lacerans utraque manu: ubi autem intro conceſſit, occluſis foribus, invocavit Laïum jampridem mortuum, antiquorum congreſſuum memoriam repetens, unde is ortus, a quo periiſſet ipſe, ſe matrem relinquens ſuopte filio infandis nuptiis

parituram libetos; deploravitque lectum, ubi duplici flagitio ex marito maritum, liberosque ex liberis peperisset. Quo vero deinde modo perierit, nescio. Clamore enim magno irrupit Oedipus, ob quem non licuit illius inspectare casum: sed in ipsum huc illuc cursitantem oculos intendimus. Impetu enim ferebatur, nos rogans ut gladium sibi daremus, & ubi conjugem non-conjugem, maternumque inveniret geminum arvum suique & liberorum. Furenti autem indicavit Deus nescio quis; nullus enim dixit homo eorum qui aderamus illi. Tum ille horribiliter exclamans, recta, tanquam si viam quis prænonstraret, geminas fores insultat calcibus, funditusque evellit cava claustra, atque in cubiculum irruit, ubi demum conspeximus pensilem mulierem, tortilibus suspendiis implicitam. Ille vero ubi eam videt, horrendum infremens miser, suspensam restim expedit. Sed postquam misera humi prostrata jacuit, visu horribilia consecuta sunt. Namque avulsis ab illius stola aureis fibulis quibus subnexa erat, illas attollens oculorum orbes sibi confodit, talia dicens: *illos neutiquam visuros nec quæ passus esset, nec quæ patrasset mala, sed tenebris mersos in posterum, quos non oporteat, visuros, quosque cuperet ipse, non agnituros.* Talia dum imprecatur, ingeminat plagas elevatis palpebris: simulque cruentæ pupulæ genas rigabant: nec raræ lenti sanguinis destillabant guttæ, sed ater lacrymarum imber cruoris mistus grandinibus effluebat. Atque ista a duobus, non ab uno tantum, exorta sunt mala, sed viri & uxoris commista calamitas. Antiqua autem felicitas olim quidem vero nomine felicitas appellabatur; at nunc hac ipsa die in gemitus, in noxam, in mortem, in dedecus conversa est: malorum quotquot sunt omnium nomina, nullum hic abest.

CHORUS. Nunc autem miser ille quo in malo versatur?

INTERNUNTIUS. Clamat ut claustra relaxentur, atque ostendat aliquis omnibus Cadmi civibus illum patris occisorem, illum matris — impia loquens, nec a me referenda: quippe qui certus sit semet ex hac terra ejicere, nec amplius manere domi, quibus ipse se devovit, diris obnoxius. Auxilio utique & ductore aliquo indiget: nam vis doloris major est, quam quæ tolerari possit. Ostendet autem & tibi: hujus enim januæ panduntur claustra: moxque spectaculum videbis ejusmodi, quod vel hosti misericordiam moveat.

CHORUS. O atrox adspectu clades! ô atrocissima omnium, quas mihi videre unquam contigit! Quis te, ô miser, invasit furor? quis Deus majora maximis malis tuæ infelici sorti adjecit? heu, heu, infelix! Verum ne quidem intueri te possum, multa licet cupiam scisciatari, multa audire, multaque videre; talem mihi horrorem incutis.

OEDIPUS. Hei, hei, hei, hei, heu, heu miser ego! ubi terrarum feror infelix? vox mihi quonam avolat in auras sublata? ô fortuna quonam evasisti?

CHORUS. In horrendam calamitatem, auditu & visu trucem.

OEDIPUS. O tenebrarum quibus me condidi caligo detestabilis, ut me involvis infinita, insuperabilis, & immedicabilis! hei mihi, hei mihi iterum! quam acres præsentium dolorum pungunt me simul aculei, & præteritorum malorum memoria!

CHORUS. Nec sane mirum est, tot in malis duplicem te luctum & duplicia ferre mala.

OEDIPUS. Io amice! Tu quidem constanti adhuc fide mihi famularis; sustines enim adhuc me cœcum curare. Vah! quippe me non lates; sed clare agnosco, quamvis tenebris obvolutus, tuam vocem tamen.

CHORUS. O quam dira molitus es! quomodo sustinuisti sic oculos corrumpere? quis te impulit Deorum?

OEDIPUS. Apollo, amici, Apollo is fuit, qui mala confecit mea, qui mihi hunc acerbum invexit casum. In oculos involavit mihi nemo; at ipse ego infelix eos confodi. Quid enim adtinebat me videre, cui quidem videnti nihil erat visu suave?

CHORUS. Ita est, quemadmodum tu dicis.

OEDIPUS. Quid tandem, quæso, amici, superest mihi, quod aut videre, aut amare, aut cujus adfatus accipere cum voluptate possim?

Abducite me ex his locis quam celerrime, abducite, amici, peſtem maximam, diris caput devotiſſimum, mortaliumque omnium inviſiſſimum Diis.

CHORUS. Infelix ob iſtum animum & calamitatem pariter! quam vellem nunquam agnoviſſes qui ſis!

OEDIPUS. Pereat, quicunque is fuit, qui projecto mihi ſilveſtribus in paſcuis ſæva pedum ſolvit vincula, & a morte me liberatum ſervavit, nulla cum mea gratia! ſi enim tum periiſſem, non eſſem amicis & mihi tanti doloris cauſa.

CHORUS, Id factum & ego vellem.

OEDIPUS. Tunc neque patris peremtor exſtitiſſem, nec ſponſus dicerer illius a qua natus ſum. Nunc vero miſer ſum, impiorum filius, ſobolem ſuſcepi ex ea quæ me ipſum peperit: denique ſi quid uſquam pejus eſt malo malum, id ſortitus eſt Oedipus.

CHORUS. Neſcio quomodo tua laudem conſilia: præſtantius enim foret tibi non omnino eſſe, quam cœcum vivere.

OEDIPUS. Iſta quidem non optima ratione ſic confecta eſſe, ne mihi demonſtrare contende, neque conſule amplius. Neſcio etenim, ſi videns inferos adiiſſem, quibus oculis patrem coram intueri ſuſtinuiſſem, quibus adeo miſeram matrem, quos in duos atrociora admiſi ſcelera, quam quæ ſuſpendio lui poſſint. At, quæſo, jucundumne dices futurum fuiſſe mihi liberorum adſpectum, eo quo progeniti ſunt modo, in lucem editorum? haud ſane oculis meis unquam. Nec urbem intueri poſſim, nec mœnia, nec Deorum ſacra delubra, quibus miſerrimus ego, ſolus virorum, qui Thebis verſantur, me ipſum pulcherrime privavi, ipſe prædicans ab omnibus expellendum eſſe impium illum, quem Dii ipſi impurum declaraſſent, & Laïi natum ſemine. Quam ego ſcelerum meorum labem quum ipſe palam revelaſſem, rectiſne oculis hoſce intueri poteram? minime ſane: ſed & auditus fontes, ſonique per aures meatus ſi poſſent obſtrui, non temperaſſem ſic etiam obturare miſerum meum corpus, ut cœcus ſimul & ſurdus eſſem: quippe ſenſu carere dulce eſt in malis. Io Cithæron, quare me ſuſcepiſti? cur non acceptum ſtatim me peremiſti, ut nunquam hominibus palam facerem unde natus eſſem? O Polybe & Corinthe, & paterna, ut dicta es, antiqua domus, qualem me pulchritudinis ſpeciem malorum obductam ulceri enutriiſtis! nunc enim & ipſe malus, & ex malis natus deprehendor. O trivium, & abdita convallis, ſaltuſque, & anguſtiæ in trium viarum compito, quæ paternum meum ſanguinem meis ipſius a manibus bibiſtis, num mei memini ſtis adhuc, quale facinus apud vos patratim, qualiaque deinde, poſtquam huc veni, commiſerim rurſus? O nuptiæ, nuptiæ, genuiſtis nos, & poſtquam genuiſtis, remiſiſtis idem ſemen, & in lucem edidiſtis patres, fratres, liberos, ſanguinem cognatum, ſponſas, uxores, matreſque, & quotquot inter homines turpiſſima cenſentur flagitia. Sed, quandoquidem loqui haud fas eſt, quæ factu turpia ſunt, per Deos obſecro, quam celerrime me alicubi extra urbem occultate, vel occidite, vel in mare abjicite, ubi non amplius me videatis. Ite, miſerum virum ne dedignemini manu contingere; obtemperate, ne vereamini: mea enim mala nullus valet præter me ferre mortalium.

CHORUS. At eccum ad ea quæ petis commodum advenit Creon, penes quem eſt & facere & conſulere, ſiquidem ſolus relictus eſt tui loco hujus urbis cuſtos.

OEDIPUS. Hei mihi! quonam ſermone eum compellabo? quæ mihi apud eum merito fides eſſe poſſit, qui prius in eum omnimodis repertus ſum injurius?

CREON. Non ut deriſor, Oedipe, veni, nec ut quidquam tibi exprobrem priorum tuarum calamitatum. Sed ſi mortalium non reveremini genus, ſaltem ſupremi Solis omnium altricem flammam vereamini, ne tale piaculum ſic apertum exhibeatis, quod neque terra, nec cœleſtis imber, neque lux ipſa perferet. Sed quam celerrime hunc intro abducite. Cognatos enim cognatorum mala maxime videre, ſoloſque audire, fas & æquum poſtulant.

OEDIPUS. Per Deos, quandoquidem meam de te opinionem fefelliſti, qui vir optimus veneris ad me virum peſſimum, obtempera mihi: e re enim tua, non e mea, loquar.

CREON.

CREON. Et quidnam eſt, quod me tam enixe petis?

OEDIPUS. Ejice me ex hac terra, quam ociſſime, ut ſim ubi mortalium neminem poſſim adloqui.

CREON. Feciſſem utique, ne neſcias, niſi prius a Deo exquirere vellem, quid facto opus ſit.

OEDIPUS. At illius omnis patet dictio, nempe oportere parricidam me impiumque perimere.

CREON. Sic quidem iſta dicta ſunt: attamen ut præſens eſt rerum ſtatus, melius eſt quærere quid ſit faciendum.

OEDIPUS. Itane ergo de infelici homine Deum conſuletis?

CREON. Etenim præſens tua fortuna fidem Deo conciliare poſſit.

OEDIPUS. Tibi vero mando, teque adhortor, ut eam quæ intus jacet, ut tibi videbitur, ſepeliri cures: hoc enim te tuis officium præſtare decet. Me vero non eſt ut poſtulet paterna hæc urbs viventem incolam habere: ſed ſine me habitare in montibus, ubi meus dicitur Cithæron ille, quem viventi mihi proprium ſepulcrum mater conſtituit & pater, ut, ſicut illi morti me deſtinaverunt, moriar. Quanquam ſatis certe ſcio, me neque morbo, neque alio quovis modo periturum fuiſſe: non enim unquam morti jam traditus, ereptus liberatuſque fuiſſem, niſi ad aliquod atrox malum eſſem reſervatus. Sed fatum meum quo ire cœpit, eat. Liberorum autem meorum, marium quidem ne mihi, Creon, curam ſuſcipe: viri ſunt: proinde, ubicunque futuri ſint, victus penuria non laborabunt: at infelices miſerandaſque meas filias, quibus nunquam ſeorſum a me menſa adpoſita fuit; ſed quodcunque ego adtingebam cibi, ejus & illæ partem accipiebant ſemper, has tibi curæ eſſe volo: maximeque te rogo, ut mihi permittas manibus meis eas contingere, earumque coram deplorare infortunia. Age, permitte, ô rex, age, ô generoſa ſtirpe edite; manibus ſi contingam, ita tenere eas mihi videbor, ut quum viſu fruerer. Quid dicam? anne cariſſimas filias audio fletus fundentes, meique miſeritus Creon dulciſſima mihi miſit ſobolis meæ pignora? Verumne dico?

CREON. Dicis profecto: ipſe enim ego hæc tibi præbeo, ſciens quam dudum hujus oblectamenti deſiderio tenearis.

OEDIPUS. At tibi proſpera omnia eveniant, & te ſtudium ob hoc Deus melius cuſtodiat quam me! O filiæ, ubinam eſtis? huc adeſte, venite ad haſce meas fraternas manus, quæ genitoris veſtri nitentes prius oculos, ita uti nunc videtis, concinnarunt: qui vobis, ô gnatæ, re nec viſa nec cognita, genitor exſtiti unde ipſe genitus fueram. Enimvero vos deploro, tametſi intueri non poſſum, cogitans quam acerba futura ſit vita, quæ vobis inter homines degenda ſupereſt. Quos enim civium adibitis cœtus, quæ feſta, unde non ipſæ vice ſpectaculi defletæ domum reverſuræ ſitis? Aſt ubi jam ad nubilem veneritis ætatem, quis ille erit, quis audebit, ô gnatæ, tot & tanta ſuſcipere dedecora, quæ generi inhærent meo, parentibus veſtris vobiſque ſimul exitialia? Quid enim malorum abeſt? patrem pater veſter peremit ſuum; corpus miſcuit cum matre, unde ipſe ſatus erat, & ex iiſdem ſuſcepit vos, unde ipſe natus eſt. Hæc audietis probra. Itane vos quiſquam ducet domum? nemo futurus eſt, ô gnatæ; ſed videlicet incultas vos innuptaſque vagari neceſſe erit. At, ô fili Menœcei, quando quidem ſolus tu illis relictus es pater, (nos etenim, qui genuimus, ambo periimus) ne eas patiare mendicas, conjugii expertes, huc illuc errantes, quum tuæ cognatæ ſint; nec pari eas mecum premi calamitate velis: at miſerere earum, quas tantillas vides, omnique deſtitutas præſidio, præterquam quod ad te adtinet. Adnue, ô generoſe, daque fidem manu. Vos autem, ô filiæ, ſi per ætatem intelligere poſſetis, multis commonerem: nunc vero hoc a me votum habete, ut, ubicunque opportunum erit, tranſigatis ævum, vitæque meliorem ſortem nanciſcamini, quam qui vos genuit pater.

CREON. Satis eſt. Nam quo te luctus abripit? Quin intra domum.

OEDIPUS. Parendum eſt, etſi jucundum non eſt quod jubes.

CREON. Omnia enim tempeſtiva pulchra ſunt.

OEDIPUS. Scin ergo qua conditione ibo?

CREON. Dices, tuncque ſciam, quum audiero.

OEDIPUS. Ut terræ hujus finibus procul me extermines.

CREON. Quod a me petis, in Deo ſitum eſt.

OEDIPUS. At Deis, ſi quis alius, inviſus ſum ego.

CREON. Proinde conſequeris id ociter.

OEDIPUS. Verumne dicis?

CREON. Quippini? quod enim non ſentio, haud loqui ſoleo temere.

OEDIPUS. Jam ergo me hinc abduc.

CREON. Vade igitur amiſſis puellis.

OEDIPUS. Ne quæſo illas a me divelle.

CREON. Ne obtinere cuncta poſtules: nam quæ obtinuiſti antehac, non tibi in commodum vitæ ceſſerunt.

CHORUS. O patriæ Thebæ incolæ, adſpicite; hic Oedipus qui fama celebrata ſolvit ænigmata, optimuſque vir fuit, qui non favorem civium nec fortunas reſpexit, in quantam procellam diræ calamitatis incidit. Quare obſervans donec ſupremum illum diem videris, neminem qui mortalis natus ſit beatum prædices, priuſquam vitæ terminum tranſierit, nihil triſte paſſus.

FINIS OEDIPI REGIS.

10215330

SOPHOCLIS

ŒDIPUS COLONEUS.

DRAMATIS PERSONÆ.

OEDIPUS.

ANTIGONE.

HOSPES.

CHORUS ATTICORUM SENUM.

ISMENE.

THESEUS.

CREON.

POLYNICES.

NUNTIUS.

SOPHOCLIS
ŒDIPUS COLONEUS.

OEDIPUS. Cæci ſenis filia Antigone, quænam ad loca, quorumve hominum ad urbem pervenimus? Quis erronem Oedipum hodie exiguis excipiet donis, modicum petentem, & adhuc modico minus accipientem, eoque tamen contentum? Namque me ærumnæ, & longa ætas, tertioque loco generoſa animi indoles hæc boni docent conſulere. Sed, ô filia, ſi quem hominem vides vel profana in exedra ſedentem, vel ſacro in luco, ſiſte me & colloca, ut percontemur quo tandem in loco ſimus. Peregrini enim venimus, ut a civibus edocti, quod facto opus ſit, exſequamur.

ANTIGONE. O calamitoſe pater Oedipe, turres quæ cingunt urbem, quantum videre licet, procul ſunt: locus autem hic ſacer eſt, ut maniſeſtis ex indiciis colligo, quippe qui lauro, olea & vitibus crebris conſitus eſt; intus vero frequentes luſciniæ dulces ore fundunt ſonos. Huc conſide in hoc rudi ſaxo; longiorem enim quam pro ſene confeciſti viam.

OEDIPUS. Colloca nunc me & cuſtodi cæcum.

ANTIGONE. Satis longa conſuetudine adſuevi hoc facere, ut me moneri opus non ſit.

OEDIPUS. Poteſne, quæſo, certum me facere, quo loco conſtiterimus?

ANTIGONE. Athenas quidem novi; ſed locum hunc ignoro. Illud enim nobis dixit rogatus quivis viator. Sed quis hic locus ſit, viſne ut progreſſa exquiram?

OEDIPUS. Admodum, filia; idque maxime, num ſit habitabilis.

ANTIGONE. Atqui habitatus eſt. Sed abire me non opus eſſe arbitror: eccum enim virum prope nos video.

OEDIPUS. Accedentemne huc & feſtinantem?

ANTIGONE. Quin jam præſentem. Itaque quidquid e re tua videbitur, proloquere; nam vir adeſt, quem dixi.

OEDIPUS. O hoſpes, poſtquam ex hac audivi, quæ pro me & pro ſe videt, te opportunum advenire ſpeculatorem, qui ea nobis expedias, de quibus incerti ſumus —

HOSPES. Priuſquam plura ſciſciteris, ex iſta ſede abi: nam tenes locum, quo intrare nefas eſt.

OEDIPUS. Quis ergo locus eſt? Cui Deorum ſacer eſt?

HOSPES. Quem neque tangere, nec habitare fas eſt. Terribiles enim eum tenent Deæ, Terræ & Erebi filiæ.

OEDIPUS. Quaſnam, audito venerando nomine, invocaverim?

HOSPES. Omnia cernentes Eumenidas eas appellare ſolet hic populus: ſed alia alibi placent.

OEDIPUS. Utinam ergo propitiæ me accipiant! quippe ex hoc loco non exceſſero unquam.

HOSPES. Quid hoc rei eſt?

OEDIPUS. Signum ad fortunas meas pertinens.

HOSPES. Haud ſane privatim te ex hoc loco abigere auſim: ſed re ad cives delata rogabo quid facto opus ſit.

OEDIPUS. At per Deos te obſecro, hoſpes, ne me talem mendicum ita deſpicatui habeas, ut nolis mihi declarare, quæ te enixe rogo.

HOSPES. Significa quid velis; non enim a me contemtus eris.

OEDIPUS, Quis hic locus eſt, obſecro, in quo conſtitimus?

HOSPES. Quæ quidem ego ſcio, ex me audies omnia. Locus hic quidem totus ſacer eſt; tenet autem eum verendus Neptunus, & ignifer Deus Titan Prometheus; quodque nunc calcas ſolum, id terræ hujus appellatur æreum limen, Athenarum firmamentum: at vicina arva equeſtrem Colonum

præſidem ſuum gloriantur eſſe, atque ex eo communi nomine omnes appellati ſunt. Hæc ita ſunt, ut dico, hoſpes, non fama magis quam ipſo uſu nota.

OEDIPUS. Numnam hiſce in locis habitant homines aliqui?

HOSPES. Certe, & quidem ab hoc deo nomen habentes.

OEDIPUS. Regnumne quiſpiam hic tenet, an penes multitudinem imperium eſt?

HOSPES. Hæc loca a rege, qui urbi præeſt, gubernantur.

OEDIPUS. Is vero quiſnam eſt, qui jure & viribus dominatur?

HOSPES. Theſeus vocatur, Ægei, qui ante eum regnavit, filius.

OEDIPUS. An ergo aliquis ex vobis nuntius ad eum ire velit?

HOSPES. Nuntiaturuſne aliquid, an effecturus ut huc ſe conferat?

OEDIPUS. Ut parvo pro beneficio magnum lucrum auferat.

HOSPES. Et quid opis ab homine cæco adferri poſſit?

OEDIPUS. Quæ dicturi ſumus, cæca non ſunt, ſed omnia clara & perſpicua.

HOSPES. Scin', hoſpes, quomodo ab errore tibi caveas? ſi quidem es, ut videtur, generoſus, præter calamitatem tuam. Iſtic mane, ubi adparuiſti, donec ego popularibus hujus pagi, non urbis incolis, hæc nuntiem: illi enim decernent, utrum oporteat te manere, an hinc abſcedere.

OEDIPUS. O filia, anne abiit jam hoſpes?

ANTIGONE. Abiit. Proinde omnia tibi, pater, liberum eſt otioſe proloqui: nam ego ſola adſum.

OEDIPUS. O venerandæ, terribiles adſpectu Deæ, quandoquidem veſtra eſt prima hujus terræ ſedes ad quam diverti, ne Apollini & mihi ſitis iniquæ. Is enim quum multas illas mihi prænuntiaret calamitates, hanc prædixit poſt longum tempus requiem malorum fore, ubi, quum veniſſem in fatalem mihi regionem, apud venerandas Deas ſede & hoſpitio exciperer, ibi me finiturum eſſe ærumnoſam vitam, cum lucro quidem eorum qui me reciperent, cum damno vero eorum qui me ejeciſſent. Vitæ autem exitum promiſit ſignificatum iri mihi vel terræ motu, vel tonitru, vel fulgure. Enimvero haud dubie intelligo, me ad hunc lucum proſpero a vobis augurio adductum fuiſſe, vobiſque viæ ducibus: alioquin haud unquam iter ſic temere faciens, in vos primas inciderem, ſobrius in ſobrias, atque in hac veneranda rudi ſede conſediſſem. Quare mihi demum, ô Deæ, juxta Apollinis reſponſa concedite, ut quocunque modo vitam finiam; niſi forte non ſatis malorum habere videor, qui perpetuis conflictor ærumnis, iiſque maximis quas humana ſors ferat. Agite, ô dulces filiæ antiqui Erebi, age, ô quæ magna a Pallade nomen habes, Athenarum nobiliſſima civitas; miſereat vos hujus miſerrimæ umbræ Oedipi: non enim hoc meum priſtinum corpus eſt.

ANTIGONE. Sile. Ecce enim huc veniunt ætate quidam provecti viri, inſpecturi ubi ſedeas.

OEDIPUS. Silebo: tu vero me duc ex via & abſconde in luco, donec audiero quoſnam hi conferent ſermones: nam in explorando ineſt cautio eorum quæ agenda ſunt.

CHORUS. Diſpice: quiſnam erat? ubi moratur? quonam evaſit ex hoc loco erumpens, ille omnium maxime inſatiabilis? Videſne eum? inſpice, inclama ubique. Profecto vagus quis eſt exterus ille ſenex. Alioquin inacceſſum lucum haud ſubiiſſet hunc indomitarum virginum, quas nomine compellare veremur, quaſque præterimus averſis oculis, compreſſa voce, tacite nobiſcum bene ominata cogitantes. Nunc vero aliquem veniſſe ferunt, nihil iſta reverentem, quem ego circumſpectans per omne nemus nondum poſſum videre, ſicubi deliteſcit.

OEDIPUS. Ille ego adſum: nam, ut ajunt, voce video.

CHORUS. Vah, vah! gravis adſpectu, gravis & auditu.

OEDIPUS. Ne me, obſecro, pro legum contemtore habeatis.

CHORUS. Jupiter propulſator! Quiſnam hic eſt ſenex?

OEDIPUS. Haud ſane felicitatis præcipuam

ſortem nactus, ô terræ hujus præſides: & hoc re ipſa oſtendo. Alioqui non ſic alienis oculis greſſus meos regerem, nec grandis parvo niterer fulcro.

CHORUS. Hei, hei! Cæcus ergo es, infelix, & ſenex, ut conjicere eſt. Sed haud ſane, quantum per me licebit, his noxam addes, ob quam diris devoveariſ. Tranſis enim, tranſis. Sed ne irruas in taciturnum hunc herbidum lucum, ubi crater aquæ liquati mellis latice miſcetur. Quare, infelix hoſpes, diligenter cave: retrocede, abi. Procul jam a limite intro te penetraſti. Audiſne, ô ærumnoſe mendice? ſi quid me vis, ſermoneſque mecum miſcere cupis, e ſacro primum loco egredere, &, ubi fas eſt omnibus, loquere; prius vero tempera me adfari.

OEDIPUS. O gnata, quo me convertam?

ANTIGONE. O pater, civium moribus congrua facere nos decet, cedentes, ut oportet, nec invitos.

OEDIPUS. Adprehende igitur me.

ANTIGONE. Adprehendo quidem.

OEDIPUS. O hoſpites, ne, quæſo, injuria adficiar, quum, vobis ut obtemperem, hinc abſceſſero.

CHORUS. Haud ſane te quiſquam, ô ſenex, ex iſto, quo conſiſtimus, loco invitum abducet.

OEDIPUS. Ulteriuſne igitur adhuc progrediar?

CHORUS. Procede longius.

OEDIPUS. Adhucne?

CHORUS. Promove, puella, ulterius; tu enim quantum velimus intelligis.

ANTIGONE. Sequere hac, ſequere, ut potes, infirmo pede, pater, quo te duco. Peregrinus peregrina in terra ſuſtine, ô miſer, quod civitas odioſum ducit, idem & tu odiſſe, atque colere quod ipſa colit.

OEDIPUS. Duc me ergo, filia, ut pie nos gerentes dicamus viciſſim & audiamus, & neceſſitati ne reluctemur.

CHORUS. Iſtic conſiſte, nec ultra hoc limen amplius pedem promove.

OEDIPUS. Siccine?

CHORUS. Satis eſt, inquam.

OEDIPUS. Num ſedebo?

CHORUS. Oblique in ſummo lapide recumbe, modice te inclinans.

ANTIGONE. Pater, hoc meum officium eſt, hei mihi! placide greſſus tuos dirigere. Senile corpus in caram meam manum inclina.

OEDIPUS. Heu infelicem calamitatem!

CHORUS. O miſer, quandoquidem mihi nunc obtemperas, dic, quis te genuit mortalium, quis tam ærumnoſus duceris? quanam te patria ortum eſſe audiam?

OEDIPUS. O hoſpites, extorris ſum. Sed ne—

CHORUS. Quid eſt quod renuis, ſenex?

OEDIPUS. Ne, quæſo, me roges qui ſim, nec ultra perge inquirere.

CHORUS. Quid hoc rei eſt?

OEDIPUS. Calamitoſum genus.

CHORUS. Narra, quæſo.

OEDIPUS. Hei mihi! filia, quid dicam?

CHORUS. Quo generatus es ſemine? paternum nomen ede, hoſpes.

OEDIPUS. Hei mihi! quid agam, filia? heu!

ANTIGONE. Dic, ſiquidem ad incitas redactus es.

OEDIPUS. Atqui dicam. Haud enim celare poſſum.

CHORUS. Diu cunctamini: age, properate.

OEDIPUS. Noſtiſne Laïi quamdam progeniem?

CHORUS. Vah, vah!

OEDIPUS. Genuſque Labdacidarum?

CHORUS. Pro Jupiter!

OEDIPUS. Infelicem Oedipum?

CHORUS. Tune ergo ille es?

OEDIPUS. Ne quem dictis ex meis metum concipe.

CHORUS. Vah, vah!

OEDIPUS. Infelix ego!

CHORUS. Vah, vah!

OEDIPUS. O filia, quid nobis actutum fiet?

CHORUS. Excedite, abite ex hac regione.

OEDIPUS. Sed quæ prius promiſiſti, qui efficies?

CHORUS. Neminem ultio divina manet, qui malum malo rependit: fraus pro fraude retributa auctori pro gratia dolorem refert. Tu vero ſedes has linquens, quam ociſſime te ex terra mea abripe, ne quod ultra civitati meæ negotium faceſſas.

ANTIGONE. At, ô verecundi hoſpites, quandoquidem ſenem hunc meum patrem non ſuſtinuiſtis audire, facta memorantem haud ſponte admiſſa, ſaltem, obſecro, infelicem me miſeramini, quæ pro meo patre ſupplico, non cæcis vos intuens oculis, tanquam ſi veſtro e ſanguine prognata eſſem, ut vos miſeri reverentia moveat. In vobis, haud ſecus ac in Deo, ſpes noſtræ reſident. Sed agite, adnuite inſperatum beneficium. Per ego te, ſi quid tibi ex animo carum eſt, obteſtor, ſeu proles eſt, ſeu uxor, ſive poſſeſſio, ſive Deus. Non enim, quantumvis inquirendo, reperias hominem, qui, ſi Deus trahat, poſſit effugere.

CHORUS. At ſcito, filia Oedipi, nos veſtra calamitate moveri, ut tui pariter hujuſque nos miſereat: ſed Deorum iram timentes nihil eorum, quæ tibi modo diximus, mutare poſſumus.

OEDIPUS. Quid præclara, quæſo, prodeſt exiſtimatio, quidve famæ egregiæ decus, quam facta non comprobant? ſiquidem Athenas aiunt eſſe religioſiſſimas, unamque omnium civitatum hoſpitem malis adflictum ſervare, unamque opem ferre poſſe. Mihi vero ubinam iſta ſunt, qui, poſtquam me ex iſta ſede ſubmoviſtis, me expelitis, ſolius ob metum nominis? non enim me ipſum, neque facta mea metuitis. Nam quod ad facta adtinet, ſunt illa, ſatis hoc certo ſcio, ſunt potius hominis injuriam paſſi, quam inferentis, ſiquidem fas mihi ſit vera tibi dicere de matre & patre, quorum cauſa me abhorres. Quomodo enim malus ingenio dici poſſim, qui injuriam ante paſſus, feci viciſſim? adeo ut ſi ſciens feciſſem, ne ſic quidem cenſerer malus. Nunc vero imprudens eo, quo veni, delatus ſum: a quibus vero paſſus ſum ante, illi ſcientes me perdiderunt. Quapropter implorans per Deos obteſtor vos, hoſpites, ut me priore excitaſtis e ſede, ita ſervate; & ne, Diis honorem habentes, tamen Deos nihili facere videamini: ſed credite eos reſpicere, ſi quis inter mortales pius eſt, reſpicere quoque impios, ſceleſtumque hominem neminem unquam effugium inveniſſe. Tu Deorum cauſa felicium Athenarum ſplendorem ne obſcura, factis impiis ſubſerviens: ſed ut me ſupplicem fide tua fretum accepiſti, libera me & conſerva: neque, meum caput adſpectu fœdum intuens, contumelia me adficias. Venio enim ſacer piuſque, & commoda civibus hiſce ferens: quum autem aderit quis auctoritatem habens, qui princeps veſter eſt, tum audita ex me omnia pernoſces; at interea ne, quæſo, in me ſis injurius.

CHORUS. Neceſſe eſt, ô ſenex, ut mihi religionem incutiant conſilia tua: haud enim parum in iis eſſe momenti ſermo tuus indicat. Sed mihi ſatis erit, ſi terræ hujus moderatoribus declarabuntur.

OEDIPUS. At ubi eſt regionis hujus rex, hoſpites?

CHORUS. Paternam urbem habitat. At qui me huc evocavit ſpeculator, eum etiam vocaturus abiit.

OEDIPUS. Ecquam putatis cæci hominis illum curam aut reſpectum habiturum, ut huc ſe conferre non gravetur.

CHORUS. Admodum, ubi tuum nomen audierit.

OEDIPUS. Quis vero eſt, qui hoc ei nuntiabit?

CHORUS. Longa via eſt: multa autem viatorum dicta ſolent diſpergi, quibus ille auditis, me vide, aderit. Multa enim, ô ſenex, tui nominis fama ubique dimanavit, ut, licet remiſſiori gradu ſoleat incedere, tuo audito nomine celeriter adventurus ſit.

OEDIPUS. Sed fortunatus veniat ſuæque ipſius urbi, & mihi! Quis enim bonus non eſt ſibi ipſi amicus?

ANTIGONE. O Jupiter! quid dicam? quid cogitem, pater?

OEDIPUS. Quid rei eſt, cara Antigone?

ANTIGONE. Mulierem video prope ad nos venientem, procero equo vectam, cui faciem obumbrat impoſitus capiti Theſſalicus galerus. An ea eſt? an non eſt? an fallor animo? & aio, & nego, nec quid credam certum eſt. Perii! non alia eſt: permulcet me blandus accedentis adſpectus, manifeſtumque facit ſolius Iſmenes hoc eſſe caput.

OEDIPUS. Quid dixti, nata?

ANTIGONE.

ANTIGONE. Filiam tuam, meamque me videre ſororem. Sed loquentem eam actutum agnoſces.

ISMENE. O gemina patris & ſororis dulciſſima mihi adloquia, quam ægre vos repertos nunc præ dolore ægre adſpicio!

OEDIPUS. Veniſtine, ô filia?

ISMENE. O pater miſerabilis adſpectu!

OEDIPUS. O fata mecum ex eodem ſanguine!

ISMENE. O miſerrimum genus!

OEDIPUS. Adeſne tandem filia?

ISMENE. Non quidem ſine meo labore.

OEDIPUS. Amplectere me, filia.

ISMENE. Amplector ſimul duos.

OEDIPUS. O hancce & me —

ISMENE. Infelicemque me tertiam!

OEDIPUS. Cur autem veniſti, filia?

ISMENE. De te ſolicita, pater.

OEDIPUS. Meine deſiderio?

ISMENE. Et ut nuntium ipſa tibi adferrem veni cum unico hoc ex famulis fideli.

OEDIPUS. Tui autem adoleſcentes fratres quid nunc agitant?

ISMENE. Quod agunt, agunt: verum atroci verſantur in periculo.

OEDIPUS. Quam prorſus illi ad Ægyptias leges ingenium conformatum habent & vivendi modum! Ibi enim viri intus ſedent telam texentes: uxores vero foris quæ ad victum pertinent procurant identidem. Sic ex vobis, ô filiæ, quos par erat mei curam ſuſcipere, hi domi deſident, ut innuptæ puellæ: vos vero illorum vice propter me infelicem ærumnas perpetimini. Et hæc quidem ex quo pueritiam egreſſa eſt, firmitaſque acceſſit corpori, ſemper mecum infelix oberrans, ſenem me ducit, ſæpe quidem per aſperas ſilvas jejuna nudipeſque vagans, ſæpe etiam imbres ſoliſque ardores perpeſſa, poſthabetque commoda quibus domi frui poterat, ut pater ne victu careat. Tu vero, ô filia, antea quidem domo egreſſa, clam Thebanis, patri renuntiaſti quæcunque de me edita fuerant oracula; cuſtoſque mei fidelis exſtitiſti, quo tempore patria e terra expulſus ſum. Nunc vero quem rurſus nuntium, Iſmene, patri adfers? quæ tibi fuit domo proficiſcendi cauſſa? utique enim haud vacua venis, ſatis hoc ſcio: vereor ne mihi pavorem nunties aliquem.

ISMENE. Ego quodcunque laboris pertuli, pater, dum inveſtigarem quonam in loco verſareris, narrare ſuperſedebo: nolo enim male bis affici, ærumnas ferendo, eaſque rurſus memorando. Sed quæ infelices inter tuos filios exorta ſunt mala, ea nuntiatum veni. Prius enim in una conſenſerant voluntate, Creonti ſolium concedere, nec inquinare urbem, ſecum reputantes veterem generis labem, qualis tuam occupaverit calamitoſam domum. Nunc autem a neſcio quo Deo immiſſa, vel ſceleſto ex animo orta miſerrimos inceſſit atrox contentio, uter principatu regioque potiretur imperio. Ac minor quidem natu priorem ætate Polynicen throno ſubmotum patria ejecit. Ille vero, ut vulgo apud nos fertur, Argos profectus exſul, adfinitatem comparat novam, ſociamque amicorum ſibi adjungit manum: ratus ſcilicet Argivos ultionem ſuam ſuſcipientes Cadmi ſolum continuo occupaturos, ſeque ab illis ad aſtra ſublatum iri. Atque hæc, ô pater haud nudis modo ventilantur ſermonibus, ſed re ipſa geruntur: tuorum vero laborum ſi qua Dii miſerituri ſunt, prænoſcere nequeo.

OEDIPUS. Anne ergo unquam opinata es, Deos mei curam aliquam ita habituros, ut ſalutem conſequar aliquando?

ISMENE. Admodum, pater, editis nuper oraculis freta.

OEDIPUS. Quænam illa ſunt? quid futurum ſignificant, filia?

ISMENE. Fore aliquando, ut ſalutis ſuæ cauſa te illinc homines mortuum vivumque expetant.

OEDIPUS. Quis vero ab homine ita, ut ego ſum, male adfecto juvari poſſit?

ISMENE. In te ſitum eſſe illorum robur fatidicæ ſortes confirmant.

OEDIPUS. Quando amplius non ſum, tunc ergo vir inſignis fio.

ISMENE. Nunc enim Dii te erigunt; prius autem perdiderunt.

OEDIPUS. Senem vero erigere frivolum eſt, qui juvenis concidit.

ISMENE. Atqui ſcito Creontem idcirco tibi mox adfuturum.

OEDIPUS. Quid facere cogitat, ô filia? rem mihi declara.

ISMENE. Prope terram Thebanam te collocaturi ſunt, ut habeant te quidem in ſua poteſtate, tu vero ne fines terræ intrare poſſis.

OEDIPUS. At quæ foris jacentis utilitas erit?

ISMENE. Tumulus tuus in peregrino ſolo illis erit gravis.

OEDIPUS. Vel ſine Dei monitu hoc quivis per ſe facile intelligat.

ISMENE. Ob hanc igitur cauſam te, prope terræ ſuæ fines locatum, nec ubi tui juris ſis, adferere ſibi geſtiunt.

OEDIPUS. An etiam humo Thebana me contegent?

ISMENE. Sed hoc cognatæ cædis non ſinit piaculum, pater.

OEDIPUS. Ergo me nunquam in ſua poteſtate habebunt.

ISMENE. Ergo hoc erit aliquando Cadmeis grave.

OEDIPUS. Quonam eveniente, ô filia, caſu?

ISMENE. Tua ex ira, quando tumulo inſiſtent tuo.

OEDIPUS. Quæ dicis autem, a quo audita renuntias, filia?

ISMENE. A legatis Delphos conſultum miſſis.

OEDIPUS. Et hæc propter me eventura eſſe Apollo confirmavit?

ISMENE. Sic aiunt qui Delphis Thebas reverſi ſunt.

OEDIPUS. Alteruterne hæc audivit meorum filiorum?

ISMENE. Uterque pariter, & norunt probe.

OEDIPUS. Itane, his auditis, ſceleſtiſſimi illi regni cupidinem mei deſiderio præponunt?

ISMENE. Doleo equidem hæc audiens, fero tamen.

OEDIPUS. At illis Dii neque fatalis hujus contentionis faces exſtinguant, & penes me ſit iſtius pugnæ exitus, quam nunc conſerere parant, invicem in ſe arma inferentes: ut neque qui ſceptra ſoliumque nunc tenet, iis potiatur amplius, nec qui in exſilium pulſus eſt, urbe recipiatur denuo; qui quidem parentem me ſuum, quum ignominioſe adeo patria ejicerer, nec retinuerunt, nec tutati ſunt; ſed iis adnuentibus domo & fortunis everſus expulſus fui, atque exſul renuntiatus. At forte dicas hanc mihi cupienti gratiam tum fuiſſe a civibus, ut par erat, conceſſam. Haud ſane ſe ita res habet. Nam ſtatim primo die, quum indignatione flagraret mihi animus, morique dulciſſimum eſſet mihi & lapidibus obrui, nemo comparuit, qui iſtam mihi expleret cupiditatem: quum vero temporis lapſu jam omnis dolor mollitus eſſet, animadvertiſſemque iræ exæſtuantis impetu acerbiores me, quam pro delictis, pœnas de me ſumſiſſe, tunc demum me civitas quidem longo poſt tempore e finibus invitum ejecit; illi vero, patris pulchra ſoboles, patri quum poſſent opem ferre, id præſtare renuerunt: ſed, quia ne verbulo quidem cauſam meam tueri aggreſſi ſunt, extorris illis & mendicus vagor. At ex hiſce virginibus, quantum illis per ſexum licet, victum paratum habeo, & ſecuram ſedem, & dulcia liberorum miniſteria. Illi autem, patre poſtpoſito, maluerunt thronos & ſceptra regere, imperioque potiri urbis. Sed nunquam me auxiliatorem habebunt, nec unquam Cadmei hujus regni laetum percipient fructum. Hoc ego novi, hujusque oracula audiens, ſimulque reputans mecum vetera reſponſa, quæ mihi olim effecta dedit Apollo. Proinde Creontem mittant, qui me arceſſat, vel ſi quis alius in urbe pollet viribus: ſi enim vos, ô hoſpites, cum his venerandis populi veſtri præſidibus Deabus, auxilio mihi velitis adeſſe, huic quidem urbi magnum ſoſpitatorem comparabitis, meis autem inimicis malum.

CHORUS. Profecto dignus es, Oedipe, tuque, & virgines hae, miſericordia. Quoniam vero hac oratione te ſervatorem huic urbi polliceris, quæ in rem tuam ſint, de iis admonitum te volo.

OEDIPUS. O cariſſime, interpres mihi ſis omnia facere parato.

CHORUS. Statue igitur piaculare ſacrum Deabus hiſce, ad quas primum veniſti, & quarum calcaſti ſolum.

OEDIPUS. Quibus modis, ô hoſpites? docete me.

CHORUS. Primum quidem ſacra perenni ex fonte adfer libamina, puras admovens manus.

OEDIPUS. Quid vero, quando purum laticem hauſero?

CHORUS. Crateres ſunt, artificis periti opus, quorum capita geminasque anſas cingito.

OEDIPUS. Frondene an lana? aut quonam modo?

CHORUS. Ovis juvenculæ lana recens detonſa involvens.

OEDIPUS. Eſto: quod vero reliquum, qui me expedire convenit?

CHORUS. Libationes fundere ad orientem ſolem converſum.

OEDIPUS. An hiſce fundam, quas modo dicebas, hydriis?

CHORUS. Ternos quidem liba latices: noviſſimum vero cratera totum effunde.

OEDIPUS. Quonam hunc replebo liquore? hoc quoque me doce.

CHORUS. Aqua mulſa: temetum ne addito.

OEDIPUS. At ubi hoc libamine herbida terra rigata fuerit, quid tum?

CHORUS. Ter novem poſitis ab utraque manu ramis oleæ, his ſupplica precibus.

OEDIPUS. Hæc audire geſtio; maxima enim ſunt.

CHORUS. Ut eas vocamus Eumenidas, benivolo ut animo ſupplicem accipiant ſoſpitentque, tu quidem ipſe pete, aut ſi quis alius pro te, ſecrete & ſubmiſſe loquens, non elata voce; deinde abi, nec reſpice. Et hæc ſi feceris, audacter tibi adſtitero: alias metuerem, ô hoſpes, tibi.

OEDIPUS. Auditiſne, ô filiæ, hoſce hoſpites hujus loci incolas?

ANTIGONE. Audivimus quidem: proinde quod factu opus eſt impera.

OEDIPUS. Obire equidem hæc non poſſum; impedior enim duplici malo debilitate & cæcitate; veſtrûm autem altera illuc ſe conferens iſta adminiſtret. Animam enim vel unam, æque ac mille, piacula hæc perficere poſſe arbitror, ſi benivola adſit. Quare agite, ocius incipite; modo me ſolum ne linquite: haud enim poſſem deſertus ingredi, carensque duce.

ISMENE. At ego ſacra hæc peractura ibo: locum vero, ubi neceſſaria omnia inveniam, noſcere volo.

CHORUS. In ulteriori hujus luci parte: ſi qua autem re indigebis, eſt, qui dicet, incola.

ISMENE. Illuc ergo pergam: tu vero, Antigona, patrem hic ſerva. Parentibus enim ſi quis impenditur labor, moleſtus ille videri non debet.

CHORUS. Grave quidem eſt ſopitum jamdiu malum, ô hoſpes, excitare; tamen audire cupio —

OEDIPUS. Quidnam?

CHORUS. Miſerandum inexplicabilem iſtum dolorem, quo conflictaris.

OEDIPUS. Ne, per hoſpitalitatem tuam quæſo, iſta retegas. Turpia mihi contigerunt facta.

CHORUS. Late diffuſam & nondum definentem cupio, hoſpes, famam recte cognoſcere.

OEDIPUS. Hei mihi!

CHORUS. Morem gere mihi, obſecro.

OEDIPUS. Heu, heu!

CHORUS. Obtempera: etenim ego, quantum tu vis, facilem me præbeo.

OEDIPUS. Suſtinui peſſima, hoſpites, ſuſtinui; at ſane invitus, teſtis mihi ſit Deus. Horum nihil ſponte admiſſum fuit.

CHORUS. Sed quonam auctore?

OEDIPUS. Nefario in toro civitas me inſcium nuptiarum irretivit noxa.

CHORUS. Matriſne, ut audio, nefandum torum impleſti?

OEDIPUS. Hei mihi! Mors quidem eſt hæc audire, ô hoſpes: hæ autem duæ ex me —

CHORUS. Quid ais?

OEDIPUS. Filiæ, duæ autem noxæ —

CHORUS. Pro Jupiter!

OEDIPUS. Communis matris editæ ſunt partu.

CHORUS. Tuæ ſunt ergo filiæ, ſimulque patris ſorores ſui.

OEDIPUS. Eheu!

CHORUS. Eheu ſane. Infinitorum reciprocationes malorum paſſus es.

OEDIPUS. Graviſſima paſſus ſum nec oblivi-ſcenda.

CHORUS. Feciſti —

OEDIPUS. Non feci.

CHORUS. Quid ita?

OEDIPUS. Donum accepi, quod ut in me miſerrimum conferret civitas, utinam nunquam promeritus fuiſſem.

CHORUS. Miſer, quid ergo? patraſtine cædem —

OEDIPUS. Quidnam id eſt? quid ſciſcitaris?

CHORUS. Patris?

OEDIPUS. Papæ! alterum refricas vulnus.

CHORUS. Interfeciſti —

OEDIPUS. Interfeci. Sed eſt mihi —

CHORUS. Quid, quæſo?

OEDIPUS. Juſta quædam cauſſa.

CHORUS. Quidum?

OEDIPUS. Declarabo tibi. Etenim inſcius occidi & perdidi: lege autem purus, imprudens hanc noxam ſubii.

CHORUS. Atqui eccum nobis rex adeſt Ægei filius Theſeus, fama tua accitus.

THESEUS. Quum ex multorum ſermone mihi dudum innotuerit, cruentis vulneribus tibi confoſſos fuiſſe oculos, facile te, ô fili Laïi, agnoſco; quumque huc iter faciens de te audierim, eo certius nunc ſcio te coram mihi adeſſe. Habitus enim tuus, tuaque miſeranda facies, ſatis indicant qui ſis: tuique miſeritus percontari te volo, infelix Oedipe, quidnam a civitate & a me ſupplici prece petitum veniſti, tuque ipſe, & hæc tua infelix comes. Expone quid velis: rem enim admodum difficilem dixeris, quam tibi præſtare renuerem. Enimvero memini, me hoſpitem, ut tu nunc es, peregrino in ſolo educatum fuiſſe; plurimaque, poſtquam viribus adolevit ætas, certamina extra patriam obii, periculis objectans caput: ideo neminem, hoſpes qui ſit, ut tu nunc es, averſabor, quin operam ad ejus ſalutem conferam. Scio enim hominem me eſſe, nihiloque certiorem mihi eſſe, quam tibi, craſtinæ lucis uſuram.

OEDIPUS. Theſeu, tua generoſitas brevi ſermone emicuit, ut paucis tantum mihi verbis opus ſit. Tu enim ipſe dixiſti, qui ſim, & quo patre genitus, quaque ex terra venerim, ita ut nihil mihi ſuperſit dicendum, quam quid velim, & ſic oratio tota peracta eſt.

THESEUS. Id ipſum jam expone, ut liquido ſciam.

OEDIPUS. Dono tibi daturus venio meum miſerum corpus, adſpectu non æſtimandum: at potior eſt ex eo utilitas, quam formæ ſpecies.

THESEUS. Quid autem lucri te adferre prædicas?

OEDIPUS. Tempore ſuo id reſcies: nondum cognoſcere licet.

THESEUS. Quando ergo palam fiet commodum ex te oriundum?

OEDIPUS. Quum ego mortuus fuero, & tu me ſepeliveris.

THESEUS. Poſtrema vitæ poſtulas; quæ vero media ſunt, vel oblivione præteris, vel nihili facis.

OEDIPUS. Quippe media illa eodem mihi conferuntur.

THESEUS. At ſane exigua eſt, quam petis, gratia.

OEDIPUS. Vide tamen: non parvum, non utique, certamen hoc erit.

THESEUS. Tuisne liberis, an dicis mihi?

OEDIPUS. Illi ut in patriam revertar cogere me volunt.

THESEUS. At ſi id cupiunt, ne tibi quidem exſulare honeſtum eſt.

OEDIPUS. At ne quidem illi patriam habitare, quando ipſe poſtulabam, permiſerunt mihi.

THESEUS. O demens, damnoſum eſt iræ indulgere, ſiquis verſatur in malis.

OEDIPUS. Ubi me audieris, tunc admone: nunc vero deſine.

THESEUS. Doce: non enim, niſi re cognita, me decet loqui.

OEDIPUS. Suſtinui, Theſeu, atrocia ſuper malis mala.

THESEUS. Num veterem illam generis labem innuis?

OEDIPUS. Minime; quandoquidem iſta totius Græciæ ſermonibus celebrantur.

THESEUS. Quonam ergo graviori, quam pro humana ſorte, laboras malo?

OEDIPUS. Sic res habet mihi. Patria mea expulſus ſum a meis ipſius filiis; nec unquam mihi conceſſum redire, utpote parricidæ.

THESEUS. Cur, quæſo, te arceſſerent, ſi tibi ſeorſum habitandum eſſet?

OEDIPUS. Eo adigit illos divinum oraculum.

THESEUS. Cujusnam mali metum incutiunt Deûm reſponſa?

OEDIPUS. Nempe in fatis eſſe, ut ab hujus terræ cædantur incolis.

THESEUS. At quî futurum eſt, ut rupto fœdere mutuis certemus odiis?

OEDIPUS. O cariſſima Ægei proles, Diis ſolis datur non ſeneſcere, nec mori quidem unquam: cetera autem omnia miſcet, cunctorum domitor Tempus. Abſumitur enim vigor terræ, abſumitur & corporis, peritque fides, ſuccreſcitque perfidia: nec eadem ſemper adſpirat aura nec inter amicos, nec civitati erga civitatem. Hīs enim nunc quidem, illis vero, interjecto tempore, jucunda fiunt amara, rurſusque amica. Sic Thebarum etſi nunc, ſervato tecum fœdere, res in tranquillo ſint, infinitum tamen procedens tempus noctes dieſque gignit infinitas, in quibus præſentem concordiam, pactamque junctis dextris fidem, leves ob cauſas diſſipabunt: ubi leto ſopitum humoque conditum meum corpus, oſſaque olim frigida calidum eorum ſanguinem bibent; ſi modo Jupiter eſt Jupiter, & Jovis filius Apollo verax. Verum, haud enim jucundum eſt tacendas res effari, ſine me iis immorari, a quibus orſus ſum; promiſſis tuis modo maneas, fidemque ſerves: nec unquam dices Oedipum inutilem loci hujus incolam te accepiſſe, ſi quidem Dii me non fefellerint.

CHORUS. O Rex, jamdudum hic vir hæc & talia commoda huic terræ præſtiturum ſe prædicat.

OEDIPUS. Quis, quæſo, benivolentia non complectatur talem virum, cui primum quidem hoſpitalis apud nos ara ſemper communis eſt? Deinde ſupplex Dearum ingreſſus, terræque huic & mihi tributum haud exiguum pendit. Quorum ego religione motus, nunquam ejus repudiabo gratiam; contra autem in hac terra ſedem ei præbebo. Sive hîc ſuave eſt, hoſpiti manere, tibi eum tuendum committam; ſive ſuave eſt mecum ire, horum utro voles, per me licet, utere, Oedipe; ſic enim tibi opem feram.

OEDIPUS. O Jupiter, talibus viris dignam rependas gratiam!

THESEUS. Quid ergo vis? domumne meam abire.

OEDIPUS. Utinam fas eſſet mihi! at hic eſt locus —

THESEUS. In quo quid es facturus? non enim obſiſtam.

OEDIPUS. In quo eos ſuperabo, qui me ejecerunt.

THESEUS. Uberem prædicas fructum tuæ apud nos manſionis.

OEDIPUS. Si quidem promiſſis tuis ſtas, dum hæc præſtitero.

THESEUS. Mea quidem cauſſa confide: nunquam te prodam.

OEDIPUS. Haud equidem te juramento, ut infidum, alligabo.

THESEUS. Haud enim ſic plus, quam nudo promiſſo ferres.

OEDIPUS. Quomodo igitur facies?

THESEUS. Cujuſnam te rei maxime tenet metus?

OEDIPUS. Venient viri —

THESEUS. At iſtis curæ hoc erit.

OEDIPUS. Vide, ſi me relinquis —

THESEUS. Ne me quid facto opus ſit doce.

OEDIPUS. Timenti ita neceſſe eſt.

THESEUS. At meum cor non timet.

OEDIPUS. Neſcis quas minas —

THESEUS. Scio equidem te neminem hominem hinc abducturum ingratiis meis. Multas quidem minas, multaque inania verba ira ſolet proferre; ſed quando mens ad ſe redit, evanidæ abeunt minaciæ. Sic illis, etiamſi forte eo proceſſerunt ferociæ, ut atrociſſima quæque minitarentur circa tuam reductionem, longum videbitur, ſat ſcio, nec navigabile, quod huc venientibus emetiendum erit pelagus. Bono igitur te eſſe animo, vel absque mea providentia, æquum eſſe cenſeo, ſi te huc deduxit Apollo: tamen etiam me abſente, ſcio tutelam tibi fore nomen meum, ne qua lædaris injuria.

CHORUS. Optimam, hoſpes, equis gaudentis hujus regionis in ſedem veniſti, candidum

Colonum, ubi viridantibus in vallibus maxime frequens querulos fundit modos canora luſcinia, nigricantem incolens hederam, ſacramque Dei frondoſam ſilvam, multiplici pullulantem fructu, ſolis inacceſſam radiis, tutamque ab omnibus hiemis ventis, ubi bacchans ſemper Dionyſius inambulat, divinarum nutricium comitante cœtu. At cœleſti rore viret in dies ſemper pulchris conſpicuus corymbis narciſſus, antiquum magnarum Dearum coronamentum, auricolorque crocus; nec perennes agrum pererrantes deficiunt fontes Iliſſi fluentorum: ſed continuus ille quotidie labitur per arva, imbre limpido fecundans gremium terræ: neque Muſarum chori regionem hanc peroſi ſunt, neque etiam aureas habenas tractans Venus. Eſt autem hic arbor, qualem nec in Aſia terra, nec in magna Dorum inſula unquam audivi creſcere, humana non ſatum manu germen, ſponte ſua enatum, hoſtilibus armis terrorem injiciens, quod hac in terra maxime pullulat, glaucæ liberûm nutricis folium oleæ: quod quidem neque nunc quiſquam, neque olim imperans exſcindet, manu vaſtans: ſemper enim intentus oculus Morii Jovis illud tuetur, & cæſiis oculis Minerva. Sed & aliud decus hujus metropolis memorare valeo, munus egregium prævalidi Dei, maximam gloriandi materiam, quod equis præſtat & navibus. Tu enim eam, ô Saturnia proles, rex Neptune, eo gloriæ evexiſti, inſtituto in his primum regionibus more frenis equos regendi: apta vero remo palmula, manibus in mare porrecta ſaltat, quinquaginta Nerei filiarum comes.

ANTIGONE. O maximis laudibus celebrata terra, nunc inclytam illam famam re comprobare decet.

OEDIPUS. Quid novi eſt, ô filia?

ANTIGONE. Eccum propius ad nos accedit Creon, non ſine ſatellitibus, pater.

OEDIPUS. O cariſſimi ſenes, ex vobis mihi nunc certa adpareat ſalus.

CHORUS. Confide, aderit: etſi enim ſenex ſum, tamen hujus terræ non conſenuit robur.

CREON. Viri indigenæ hujus terræ incolæ, veſtro ex vultu video, ſubitum vos aliquem metum concepiſſe meum ob adventum: ne me timete, maledicisque parcite vocibus. Venio enim, non ut vi quidquam facturus; quandoquidem ſenex ſum, ſcio autem ad urbem me venire præpotentem, ſi qua alia Græciæ. Sed tantæ quum ſim ætatis profectus ſum, virum hunc perſuaſurus ad Cadmeam terram me ſequi, non unius miſſu, ſed civibus ab omnibus juſſus, quia me, ob communionem ſanguinis, magis quam quemquam alium in civitate luctus adtingit illius calamitatum. At, ô ærumnoſe Oedipe, auſcultans mihi, redi domum: univerſus te populus Thebanus, ut fas eſt piumque, vocat, &, ut qui maxime, ego, quo magis, niſi longe omnium ſim peſſimus, doleo tuas ob ærumnas; calamitoſum te videns, hoſpitem, erronem ſemper & mendicum, victuque egentem unica ductum a miniſtra; quam, ô miſer ego! nunquam opinatus eſſem in tam indignam fœdamque ſortem dejectum iri, quo nunc dejecta eſt, dum te tuumque caput ſemper curat mendicato cibo, tam grandis, nuptiarum expers, & cujuslibet expoſita contumeliis. Ecquid miſerandum probrum, ô me infelicem! in te conjeci, meque & totum genus? Verum, haud enim mihi datur, quæ manifeſta ſunt, celare, age, per ego te Deos patrios obteſtor, Oedipe, ea tu abſconde, ſponte tua urbem domumque paternam repetens; & huic urbi amanter valedicito: promerita eſt enim: at patria merito plus colatur, quæ te aluit olim.

OEDIPUS. O ad omnia audax, & e quolibet juſto ſermone machinas producens ſubdolas, quid hiſce me tentas, denuoque capere me vis, quibus maxime dolerem captus? Ante etenim mihi malis domeſticis laboranti, quum volupe eſſet mihi in exſilium ejici, noluiſti volenti conferre hanc gratiam: at ubi ira exſaturatus quievi, vitamque domi agere dulce fuit mihi, tum expuliſti & ejeciſti; neque tibi tum ſanguinis illa conjunctio ullo caritatis ſenſu tentavit animum. Nunc etiam rurſus, quando vides urbemque hanc benivole me amplecti, & gentem totam, conaris me avellere, aſpera verbis mollibus loquens. Quanquam quænam hæc voluptas eſt invitos

amare? ut ſi quis tibi enixe flagitanti quod cupias conſequi, nihil concedat, nec opem ferre velit; expletum autem animum habenti, quorum eguiſſes, tunc donet, quum gratia oblata nullam parit gratiam, an inani ex dono voluptatem capias? Atqui talia tu mihi offers, verbis quidem bona, ſed ipſa re mala. Declarabo autem & hiſce, ut te improbum eſſe oſtendam. Venis abductum me, non ut domum reducas, ſed ut ad confinia me loces, quo urbs tibi ſit immunis a cladibus, quæ ab hac terra impendent. Hæc autem non conſequeris; ſed te iſta manent, illic ſemper habitans injuriarum mearum ultrix Furia, regionis pernicies. Filiis autem meis terræ meæ tantum ſortiri fas eſt, quantum ſatis ſit immorituris. An non melius quam tu res Thebarum noſſe videor? multo quidem, quanto certiores auctores habeo, Apollinemque, & ipſum Jovem, qui illius pater eſt. Tu vero huc veniſti ſubdole conficta dicturus multo cum acumine; ſed hoc ex ſermone mala auferes plura quam commoda. Verum, quandoquidem certo ſcio te mihi iſta non perſuaſurum, abi, noſque ſine hic vivere. Non enim male, ne ſic quidem, vivemus, ſi ita vivere nos juvat.

CREON. Num putas ex hoc tuo conſilio majus mihi, quam tibi ipſi, damnum imminere?

OEDIPUS. Mihi quidem jucundiſſimum eſt, ſi tu neque me perſuadere potes, nec hoſce qui adſunt.

CREON. O miſer, ne longum quidem tempus docuit te ſapere, ſed in ſenectute etiam noxium te dementia facit.

OEDIPUS. Lingua tu acer es: at probum eſſe neminem ego cenſeo, qui ex omni cauſſa recte velit dicere.

CREON. Aliud eſt multa loqui; aliud, opportuna.

OEDIPUS. Quam tu breviter hæc, ſed opportune dicis!

CREON. Haud ſane, ſi cui eadem eſt mens, quæ tibi.

OEDIPUS. Abi, dicam enim horum etiam nomine, neque me obſerva, hortans ubi habitare me oporteat.

CREON. Anteſtor hos, non te, qualibus nunc verbis reſpondes amicis. Si te unquam cepero —

OEDIPUS. Et quis me invitis his adjutoribus capiat?

CREON. Certe tu, etiamſi non capiaris, dolebis tamen.

OEDIPUS. Nam quid te moliri hæ minæ indicant?

CREON. Natarum tuarum alteram quidem modo abreptam ablegavi, alteram autem mox abducam.

OEDIPUS. Hei mihi!

CREON. At mox habebis, quod plores magis.

OEDIPUS. Filiamne meam habes?

CREON. Et hanc habebo haud longum poſt tempus.

OEDIPUS. O hoſpites, quid facturi eſtis? an me prodetis, an abigetis ſceleſtum hunc ex hac terra?

CHORUS. Faceſſe, hoſpes, hinc ocius: non enim in præſentia quæ facis juſta ſunt, nec quæ feciſti antea.

CREON. (*ad Satellites*) Vos hanc jam abducite, ſi ſponte non ibit.

ANTIGONE. Hei mihi miſeræ, quo fugiam? quod auxilium deorum implorabo, aut hominum?

CHORUS. Quid agis, hoſpes?

CREON. Non adtingam hunc virum, ſed iſtam, quæ mea eſt.

OEDIPUS. O terræ hujus principes!

CHORUS. O hoſpes, injuſte facis.

CREON. Juſte.

CHORUS. Qui juſte?

CREON. Meos abduco.

ANTIGONE. O civitas!

CHORUS. Quid agis, hoſpes? non amittes? mox manum meam experieris.

CREON. Abſtine manum.

CHORUS. Non equidem a te, ſi iſtæc moliris.

OEDIPUS. Civitati enim vim infers, ſi quid me lædis.

CHORUS. Nonne tibi hæc prædixeram?

CREON. Dimitte manibus puellam ocius.

CHORUS, Ne impera, quæ imperare fas non eſt tibi.

CREON. Dimittere te jubeo.

CHORUS. Et ego te abire. Progredimini huc, adeſte, adeſte, incolæ; violatur civitas, violatur civitas mea. Progredimini huc mihi.

ANTIGONE. Abſtrahor infelix, ô hoſpites, hoſpites.

OEDIPUS. Ubinam es mihi, filia?

ANTIGONE. Vi coacta abeo.

OEDIPUS. Manus, ô nata, mihi porrige.

ANTIGONE. At non valeo.

CREON. (*ad Satellites*) Quin, vos, iſtam abducitis?

OEDIPUS. O miſer ego, miſer!

CREON. Non amplius poſthac hiſce ſcipionibus nixus ambulabis. Sed quoniam vincere vis patriamque tuam, & amicos, a quibus ego juſſus, tametſi rex ſum, hæc facio, age vince. Olim enim, ſat ſcio, intelliges, te & nunc in te male conſulere, & antea itidem male conſuluiſſe, invitis amicis, iræ indulgentem, quæ tibi ſemper exitialis eſt.

CHORUS. Subſiſte hic, hoſpes.

CREON. Edico ne quis adtingat.

CHORUS. Haud ſane te abire ſinam, virginibus illis privatus.

CREON. Ergo ſtatim efficies ut majus aliquid civitati tuæ ſit vindicandum: non enim his ſolis injiciam manus.

CHORUS. Sed quo te vertes?

CREON. Hunc adreptum abducam.

CHORUS. Mirum quid narras.

CREON. Quod tamen mox peractum erit, niſi me rex terræ hujus prohibeat.

OEDIPUS. O vocem impudentem! Numnam tu me tanges?

CREON. Jubeo te tacere.

OEDIPUS. Enimvero ne me hujus loci præſides Deæ obmuteſcere velint priuſquam te his adhuc onerem diris, qui mihi, ô ſceleſtiſſime, oculis jampridem capto ſolum, quo regebar, oculum vi abripis: quare & te ipſum & genus tuum Deorum cuncta cernens Sol det vitam talem, qualem ego, exigere in ſenectute.

CREON. Videtiſne hæc, terræ hujus incolæ?

OEDIPUS. Vident & me & te; atque intelligunt factis me læſum verbis te ulciſci.

CREON. Haud ſane cohibebo iram; ſed vi abducam hunc, licet ſolus ſim, & ætate tardus.

OEDIPUS. O me miſerum!

CHORUS. Quanta huc audacia veniſti, hoſpes, ſi putas te hæc effecturum!

CREON. Puto.

CHORUS. Hanc igitur non amplius cenſeam civitatem eſſe.

CREON. Juſta in cauſſa parvus etiam magnum vincat.

OEDIPUS. Auditis quæ loquitur.

CHORUS. Quæ vero non perficiet.

CREON. Jupiter hoc ſciat: tu vero arbiter non eris.

CHORUS. Non hæc injuria eſt?

CREON. Injuria; ſed ferenda.

CHORUS. O populus omnis, ô terræ principes, adeſte propere, adeſte; namque ultra fas jam tranſeunt.

THESEUS. Quis hic clamor eſt? quid rei? quemnam ob metum ſacrificantem me ad aras marino Deo inhibetis, hujus Coloni præſidi? dicite, ut rem omnem ſciam, qua gratia huc celerius prorupi, quam pedibus gratum erat.

OEDIPUS. O cariſſime, agnovi enim vocem tuam, paſſus ſum atrocia ab hoc viro modo.

THESEUS. Quænam illa ſunt? quis tibi fecit injuriam? effare.

OEDIPUS. Hicce, quem cernis, Creon geminas filias, quod unicum ſupererat vitæ meæ ſubſidium, a me avulſit.

THESEUS. Quid ais?

OEDIPUS. Quæ paſſus ſum audiſti.

THESEUS. Quin ergo e miniſtris quiſpiam abit quam citiſſime aras ad illas, omnem coacturus populum, peditem, equitemque, ut, ſacris relictis, effuſis habenis properent eum in locum, ubi duplex euntibus via in unam maxime coit, ne tranſeant puellæ, nec ego deridiculus fiam huicce hoſpiti, vi ſuperatus? abi, ut juſſi, ocius. Hunc autem ego, ſi iræ indulgerem, qua dignus eſt, incolumem e manu mea non dimitterem: nunc autem quas ipſe leges huc intulit, iiſdem, non aliis tenebitur. Non enim unquam hiſce ex oris abibis, niſi prius illas huc reductas palam mihi

ſtiteris

ſtiteris; quandoquidem & me, iisque quibus prognatus es, & patria tua indignum facinus adgreſſus es; quippe qui æqui ſervantem ingreſſus civitatem, nihilque niſi ex lege facientem, tamen ſpretis iis penes quos eſt hujus loci publica auctoritas, ſic violenter irruis, abduciſque quæcunque vis, tibique per vim ſubjicis. Et mihi urbem eſſe putaſti vacuam viris, aut domino ſervientem alicui, & me hominem eſſe nihili. Quanquam te Thebæ non docuerunt eſſe malum; non enim ſolent injuſtos viros educare: nec te adprobarent, ſi reſcirent te meaque & divina ſpoliare, vi abducentem miſeros ſupplices. Haud quidem ſane, tuam ingreſſus terram, ne ſi cauſſas haberem omnium juſtiſſimas, abſtraherem abduceremve quemquam, abſque regis, quisquis ille eſſet, arbitrio; ſed ſcirem, quo ſe modo hoſpes inter cives gerere oporteat. Tu vero tuam ipſius patriam, haud tali dignam probro, dedecoras; & te longa ætas ſenem ſimul reddit, & mente vacuum. Dixi quidem jam ante, nuncque iterum dico, puellas ut quis huc reducat quam celerrime, niſi inquilinus hujus loci fieri per vim atque ingratiis tuis non refugis. Atque hæc tibi ex animo pariter & lingua dico.

CHORUS. Vides quo loco res tibi ſit, hoſpes? Nam reputanti a quibus natus ſis, juſtus eſſe videris; mala autem patraſſe deprehenderis.

CREON. Equidem neque viris vacuam, neque conſilii expertem hanc civitatem putans, ut tu rere, ô nate Ægei, iſta molitus ſum; ſed quia ſciebam neminem horum fore civium, qui tanto erga conſanguineos meos accendatur ſtudio, ut vel meis ingratiis eos alere velit. Noram præterea hominem parricidam & ſcelere pollutum ab iis receptum non iri, nec qui inceſtis ex nuptiis liberos procreaſſe compertus ſit. Talem illis in Arecopago ſenatum indigenam eſſe noram, prudentia inſignem, qui non ſinit hujuſmodi errones in hac urbe converſari. Quorum quidem fiducia hanc prædam capere aggreſſus ſum: nec ſic tamen feciſſem, niſi mihi ipſi, generique meo diras hic acerbas imprecatus eſſet: quapropter injuria laceſſitus, hanc æquum cenſui rependere vicem. Ira enim non conſeneſcit; ſola morte reſtinguitur; mortuique ſoli nullo tentantur dolore. Proinde quodcunque libuerit facies, quandoquidem me ſolitudo, tametſi juſta dico, parvum reddit. Attamen, qualiacunque futura ſint tua facta, etſi hac ætate ſum, par conabor referre.

OEDIPUS. O impudentem audaciam! utrum proſcindere putas, mene ſenem, an te ipſum hiſce conviciis? qui mihi cædes & nuptias, calamitatesque ore exprobas improbo, quas ego miſer tuli invitus: Diis enim ita viſum eſt, iratis forte generi noſtro veterem ob aliquam culpam. Me enim ipſum haud quidquam mali commeruiſſe arguas, qua gratia hæc in me meosque admiſerim flagitia. Nam doce me, ſodes, ſi quo oraculi reſponſo prædictum fuit patri, peremtum illum iri a filio, quo jure mihi hoc exprobres, qui nec a patre tunc fatus, nec a matre conceptus, nec dum generatus eram. Si vero natus infelix, ut ego natus ſum, cum patre conſerui manus, eumque occidi, nec quod facinus admiſterem, nec in quem, ſciens; quî mihi quod imprudens nec conſulto feci juſte vertas crimini? Ecquid vero non te pudet, perdite, matris meæ, quæ tua fuerit ſoror, de nuptiis cogere me loqui? quæ quales fuerint, mox dicam: rem enim ſilentio non premam, quum tu impium hunc ſermonem exorſus ſis. Peperit enim me, peperit (heu quantum eſt mali!) ignarum ignara: materque eadem mea deinde liberos, ſuimetipſius probrum, peperit mihi. Verum unum ſaltem hoc mihi conſtat, te quidem ultro meque & illam his urgere conviciis: ego autem eam invitus duxi, invituſque hæc loquor. Sed ne quidem ob has nuptias malus perhibebor, neque ob eam, quam mihi objectas uſque, cædem paternam, acerbe exprobrans. Unum enim mihi reſponde ſolum quod te interrogo. Si quis te, juſtum illum, ſubito hic invadens perimere conaretur, quæreresne utrum pater is eſſet, qui te vellet occidere, an vero ſtatim ulciſcereris? ſane exiſtimo, ſi quidem vitam amas, improbum ulciſcereris, neque quid juſtum conſiderares. Talia quidem & ipſe incidi in mala, Deis ducentibus; quibus ne animam quidem patris, ſi reviviſcat, contraria dicturam eſſe opinor. At tu, haud enim probus es, ſed omnia dictu honeſta putans, fanda

infandaque, talia mihi coram his exprobras: & tibi Thesei nomen adulari decorum videtur, Athenarumque urbem, ut quæ præclaris habitetur incolis. Nec tamen, quum sic multa laudas, hoc meministi, urbem hanc, si qua alia deos novit honoribus colere, religione omnes antecellere; unde tu supplicem me senemque furto conaris ipsum abducere captivum, raptisque filiabus meis aufugere. Quorum ego nunc gratia hasce Deas invocans rogo, & precibus supplico, ut adsint mihi auxilio, quo discas qualibus a viris hæc custoditur urbs.

CHORUS. Bonus est hic hospes, ô rex; sed exitialis premit eum calamitas, quæ vindice digna est.

THESEUS. Verborum satis est: nam illi quidem raptores properant: nos vero, qui injuria adfecti sumus, hic stamus.

CREON. Quid, quæso, imbecilli homini, ut faciat, imperas?

THESEUS. Ut illam ingrediaris viam, neque eo deducas: ut, sicubi in his locis virgines, nostras hospitas, detines, ipse mihi eas exhibeas: si vero aufugerunt raptores, non est quod laboremus: alii enim sunt, qui contento cursu eos persequuntur, quos quod ex hac terra effugerint, nunquam illi Diis vota persolvent. Sed præi: adgnosce vero, ut tenens teneris ipse, utque venantem te cepit fortuna: dolo enim malo quæsita stabilia non manent. Neque cujusvis alius hac in re utêris opera: quippe ex ea quam nunc ostendis audacia satis intelligo, te nequaquam viris armisque destitutum ad tantam injuriam inferendam accessisse; sed præsidium est aliquod, cui tu fidens hæc patrasti. Hoc vero dispicere me oportet, nec committere, ut hæc civitas uni succumbat viro. Numquid hæc intelligis? an frustra tibi dicta putas quæque nunc audis, & quæ audisti, quum ista machinareris?

CREON. Nihil hic mihi dices, quod refellere valeam: domi vero & nos sciemus quid facto opus sit.

THESEUS. Abi modo, & minare quantumvis. Tu vero nobis, Oedipe, quietus hic mane, & confide, me, nisi prius moriar, non desiturum, priusquam tuarum te compotem filiarum fecero.

OEDIPUS. Bene sit tibi, Theseu, cum ob animum generosum, tum ob hanc erga nos justam providentiam.

CHORUS. Utinam illic adessem, ubi concurrentes infestis armis viri ferristrepum Martem miscebunt, vel ad Apollinea litora, vel ad illa lampadibus fulgentia, ubi verendis sacris mortales excolunt Venerandæ Deæ, quarum aurea clavis linguas etiam coercet ministrorum Eumolpidarum: ibi puto bellicosum Thesea in geminas innuptas sorores cito incursurum pugna haud impari, his in regionibus. An usque ad occiduum petræ nivalis jugum campestribus ex Oeæ pascuis, concitatis equis & curribus, fuga contendent? adparebit terribilis adcolarum Mars, terribile quoque Thesidarum robur. Cunctis enim ex frenis fulgor emicat; omnesque properant ornatos phaleris equos conscendere, qui equestrem colunt Minervam, marinumque terram ambientem Rheæ carum filium. Remne gerunt, an cunctantur? Quam præsagit mihi animus mox redditum iri Virginem acerba passam, acerbisque impetitam injuriis a consanguineis. Conficiet, conficiet aliquid hodie Jupiter. Vates sum felicium prœliorum. Utinam, ceu velox columba præpeti concita volatu, ætheriam in nubem sublatus, ipsorum certaminum visu expleam oculos meos! O qui omnia cernis, Jupiter Deorum rex summe, tribuas hujus terræ rectoribus, ut triumphali robore expeditionem hanc, partaque præda, conficiant; tuque, veneranda virgo, Pallas Minerva, nec non venatorem Apollinem, sororemque maculosos sectantem celeripedes cervos, obsecro geminam opem ferentes adsint huic urbi & civibus.

O vage hospes, speculatorem me haud dices falso augurari: eccas enim puellas video prope huc rursus se conferentes.

OEDIPUS. Ubi, ubi? quid ais? quid dixti?

ANTIGONE. O pater, pater, quis deorum tibi præstet, ut fortissimum videas virum, qui nos huc remisit tibi?

OEDIPUS. O filia, anne adestis?

ANTIGONE. Quippe manus hæ nos Thesei servarunt, fidorumque comitum.

OEDIPUS. Accedite, ô filia, ad patrem, & finite me veſtra, quæ neutiquam reditura ſperaveram, contingere corpora.

ANTIGONE. Quod petis, conſequêris; nobis enim cupita gratia eſt.

OEDIPUS. Ubi, quæſo, ubi eſtis?

ANTIGONE. En una ambæ accedimus.

OEDIPUS. O cariſſima germina!

ANTIGONE. Genitori quidquid genuit carum.

OEDIPUS. O fulcra viri —

ANTIGONE. Infelicis ſane infelicia!

OEDIPUS. Cariſſima teneo pignora; neque adhuc omnium ero miſerrimus, ſi moriar, vobis adſiſtentibus mihi. Adplicaminor mihi, ô filia, utrumque ad latus; adhærete genitori, finemque imponite ſolitariæ & miſeræ vagationi, ad quam modo redactus eram: & mihi quæ geſta ſunt narrate pauciſſimis: nam vos, id ætatis, brevis decet ſermo.

ANTIGONE. Hic eſt qui nos ſervavit: hunc audire oportet, pater; & ſic tibi brevis erit mea oratio.

OEDIPUS. O hoſpes, ne mirere quod animo meo morem nimis geram, ſi liberis meis inſperato redditis produco ſermonem. Quod enim ex illis gaudium capio, id tuum eſſe ſcio & a nemine alio ortum: tu enim eas ſervaſti, nec quiſquam alius mortalium. Proinde digna tibi, ut opto, præmia Dii ferant, ipſique & huic civitati; quandoquidem apud vos hominum ſolos pietatem inveni, & æquitatem, verbaque fallere neſcia. Hæc autem expertus, hiſce ſermonibus gratum teſtor animum: habeo enim, quæ habeo, per te, nec quemquam alium: & mihi manum, ô rex, porrige dextram, ut tangam, exoſculerque, ſi fas, tuum caput. Quanquam quid dico? quomodo infelix ego adtingere poſtulem virum, cui nulla ſuſcepta eſt flagitii macula? haud ſane faciam, nec, ſi concedere velis, ſinam. Soli enim mortalium, quos uſus edocuit, harum ærumnarum oneri adjutando pares ſunt. Tu vero iſthinc mihi ſalve, & in poſterum mei curam gerito juſte, ut feciſti hodie.

THESEUS. Neque ſi longiori uſus es ſermone, lætitia adfectus ob receptas haſce tuas filias, demiror, neque ſi, me poſthabito, priores eas adlocutus es: nihil enim horum nobis grave eſt. Non enim ſermonibus ſtudemus inclareſcere magis quam factis. Idque re ipſa oſtendo. Quæ enim juratus promiſi tibi, ſenex, horum nihil eſt in quo fidem non exſolverim. Quippe has tibi adduco ſalvas, illæſaſque omnibus quæ minitabatur Creon. At hoc certamine quomodo victoria parta fuerit, quorſum adtinet jactabundum me narrare, quæ quidem ipſe ex his, quibuſcum verſaris, rescies. Sed rem, quæ mihi modo huc venienti renuntiata eſt, animum adverte, ſiquidem, parva licet dictu, digna tamen admiratione eſt. Rem vero nullam negligere hominem decet.

OEDIPUS. Quid rei eſt, fili Ægei? doce me, ut qui ſciam eorum nihil, quæ tu audiiſti.

THESEUS. Aiunt virum quemdam, haud quidem ejuſdem tecum conſortem civitatis, cognatum vero, ſupplicem nobis ad aram Neptuni ſedere, ad quam ſacra faciebam, quum tumultu hîc orto excitatus fui.

OEDIPUS. Cujatem eſſe aiunt, quidve petentem hac ſupplicatione?

THESEUS. Haud ſcio, niſi unum: a te enim, ut narrant mihi, exiguum expetit officium, nec plenum negotii.

OEDIPUS. Quodnam? haud enim parvum quid minatur hæc ſeſſio.

THESEUS. Illum poſtulare aiunt, ut ſibi liceat ad te accedere & tecum colloqui, tum tuto abire, nihilque mali paſſum, quod huc venerit.

OEDIPUS. Quiſnam eſſe poſſit, qui ſic ſupplex ſedet?

THESEUS. Vide, num Argis quis vobis cognatus ſit, qui hoc a te velit conſequi.

OEDIPUS. O cariſſime, ne ultra progredere.

THESEUS. Quid vero eſt tibi?

OEDIPUS. Ne me obſecra.

THESEUS. Quanam ſuper re? dic mihi.

OEDIPUS. Sat ſcio, his auditis, quis ille ſit, qui ad aram ſedet.

THESEUS. Et quis tandem eſt, quem dignum reprehenſione judicem?

OEDIPUS. Filius meus, ô rex, odium, cujus ego ſermones ex omnibus maximo cum dolore ſuſtinerem audire.

THESEUS. Quid vero? non tibi audire licet, quæque nolis, non facere? cur audire tibi ſic moleſtum eſt?

OEDIPUS. Inviſiſſima, ô rex, vox illa patris accidit aures, & ne me eo redigas, ut invitus hæc tibi concedam.

THESEUS. Sed id ſi flagitat ſupplex ad aram ſedentis habitus, vide an non Dei religio tibi ſervanda ſit.

ANTIGONE. Pater, obtempera mihi, tametſi adoleſcentula te moneo. Virum hunc ſine ſuo ipſius animo obſequi, & Deo, ſicut cupit; & nobis concede ut frater veniat. Non enim te, confide, invitum a ſententia abſterrebunt, quæ ille tibi non commoda dixerit. Verba autem audiiſſe, quid nocuerit? ſane conſilia recte cogitata verbis declarantur. Genuiſti illum: quare, etiamſi erga te ſceleſtiſſime ſe geſſerit, ne tibi quidem fas eſt male illi rependere: ſed miſſum eum fac. Sunt & aliis mali liberi, & ira acris; ſed amicorum blandis adloquiis moniti, mulcentur deliniunturque. Tu vero ne nunc mala illa reſpectes, quæ paſſus es ob commiſſa in patrem matremque piacula; quanquam ſi illa penitus inſpicias, cognoſces, ſat ſcio, quam malus ſit iræ impotentis exitus. Habes enim hujus rei haud leve argumentum, quod effoſſis oculis lumine orbatus es. Verum nobis cede: non enim diu decet obſecrare, qui juſta petunt, neque ipſum te par eſt beneficium accepiſſe, & acceptum neſcire rependere.

OEDIPUS. Nata, vincitis me veſtra oratione, ut vobis morem geram in re mihi permoleſta: fit igitur, ut vobis placet. Tantum, hoſpes, ſi quidem ille huc venerit, ne quis vitam meam in ſua poteſtate habeat.

THESEUS. Hæc ſemel dixiſſe ſatis eſt: bis audire nolo, ſenex. Nec libet gloriari; tu tamen ſalvum te tamdiu ſcito, dum me Deus quis ſervabit.

CHORUS. Quiſquis longiorem vitæ ſortem, mediocri haud contentus, adpetit, ille ſiniſtri eſſe ingenii, me judice, cenſebitur: quandoquidem longi ſæpe dies triſtes curas propius admovent; læta vero non facile videas illi contingere, quem immodicam delapſum in cupiditatem, ne morte quidem impendente, capit ſatietas; quando ſenectus hymenæi, citharæ & chorearum expers adparuerit, & ad extremum ipſa mors. Natum non eſſe, ſortes vincit alias omnes: proxima autem eſt, ubi quis in lucem editus fuerit, eodem redire, unde venit, quam ociſſime. Nam ſimul ac juventas adeſt ſtultas levitates adferens, quis effugit multiplices labores? quæ non miſeria adeſt? cædes, ſeditiones, lites, pugnæ, & invidia: tandem ſupervenit, odioſa, viribus defecta, moroſa ſenectus, amicis orba, ubi omnia mala malorum pejora cohabitant: in qua infelix hic, non ego ſolus, Boreale velut litus undique fluctibus hiemeque quatitur; ſic & hunc a vertice inſurgentes calamitatum fluctus adſiduis quatiunt procellis; hæ quidem a ſolis occaſu; illæ vero ab ortu, aliæ quum ſol medio ex orbe ſpargit radios, aliæ nocturnis ſplendentibus aſtris.

ANTIGONE. Atqui ecce nobis, ut videtur, pater, gradum huc confert hoſpes ille incomitatus, ora rigans lacrimis.

OEDIPUS. Quis is eſt?

ANTIGONE. Quem & olim cogitabamus, ipſe hic Polynices adeſt.

POLYNICES. Hei mihi! quid faciam? an mea ipſius mala prius deflebo, puellæ, an quæ hujus video patris ſenis? quem peregrina in terra vobiscum inveni hic ejectum, cum veſte tali, cujus inamabilis ſqualor ſenili adhærens corpori, membra ſitu tabefacit; & in capite oculis orbo impexa coma ventis diffunditur: hiſque, ut videtur, conſimilia habet miſeri ventris alimenta. Quæ quidem ſero nimis cognoſco perditiſſimus ego; & teſtor me peſſimum omnium huc venire, qui, ne te victus deficeret, providere debuerunt: hoc ex aliis ne quæras. Sed Jovis etiam adſidet ſolio Pudor omnibus in factis; tibi quoque, pater, adſiſtat. Horum enim quæ peccavimus remedium quidem eſt; at ea exprobrare nihil amplius adtinet. Quid taces? loquere aliquid, ô pater; ne me averſeris. Nihilne mihi reſpondes? ſed contemtum ita dimittes, nihil locutus, ne declarata quidem iræ tuæ cauſſa? O viri hujus progenies, meæque ſorores, at vos ſaltem conamini movere patris moroſum os &

haud affabile, ut ne ſpretum me Dei ſupplicem ita dimittat abſque ullo reſponſo.

ANTIGONE. Dic, ô miſer, ipſe qua gratia veneris. Plerumque enim ſermo vel oblectationem aliquam, vel offenſionem ferens, aut ad miſericordiam movens, vel obſtinate ſilentibus vocem aliquam exprimit.

POLYNICES. Ergo eloquar; probe enim tu me commones; primum quidem ipſum hunc Deum orans, ut ſit adjutor, cujus ex ara me huc venire excitavit hujus terræ rex, a quo data mihi venia dicendique & audiendi tuto cum commeatu: hæcque ut a vobis, hoſpites, mihi contingant, & ab hiſce ſororibus, patreque, impenſe cupio. Cujus autem gratia venerim, jam tibi volo dicere, pater. Patrio e ſolo expulſus ſum in exſilium, quia regio in tuo throno ſedere volui pro meo jure, ut qui natu ſim major. Quapropter me natu minor Eteocles ex urbe pepulit, non ut qui rationum momentis cauſſam vicerit, nec qui ſe manu factisve meliorem me eſſe oſtenderit, ſed perſuaſis civibus. Quorum equidem cauſſam in Erinnyn maxime confero, tuarum dirarum teſtem: quam opinionem confirmant etiam vatum reſponſa. Poſtquam enim veni Argos ad Doricum, Adraſtum adeptus ſocerum, conjuratos ſocios adjunxi mihi, terræ quicunque Apiæ principes cluent, florentque bellica laude, ut, ſeptemgemino exercitu contra Thebas cum his coacto, vel juſta pugna moriar, vel horum auctores malorum e terra ejiciam. Sed hactenus iſta. Cur tandem huc me contuli? Dicam. Tibi ſupplices, ô pater, preces admoturus, mei ipſius cauſſa, ſociorumque meorum; qui ſeptem numero totidem nunc agminibus urbem Thebanam obſidione cingunt: qualis bellicoſus Amphiaraus, armis qui primas obtinet, primaſque auſpiciis: ſecundus Aetolus eſt Oenei filius Tydeus: tertius Eteoclus Argivo cretus patre: quartum Hippomedonta miſit pater Talaus: quintus Capaneus gloriatur ſuffoſſam Thebarum urbem ſtatim ſe vaſtaturum: ſextus Parthenopæus Arcas concitus fertur, nomine referens diu ſervatam olim matri virginitatem, Atalantæ partu editum ſe probans: ego vero tuus, vel, ſi nevis, irati Genii filius, attamen tuus vocatus, duco intrepidum Argivorum ad Thebas exercitum: qui te per haſce tuas filias & tuam vitam, pater, obteſtamur ſupplici petentes prece, ut iram gravem mihi remittas, fratris injuriam ulciſci properanti, qui me expulit, patriaque ſpoliavit. Si qua enim fides eſt oraculis, utris tu acceſſiſſes, horum victoriam fore prædixit Deus. Per nunc te fontes, perque cognatis jura dantes Deos, rogo obſequaris, & remittas iram: quandoquidem mendicus ego & hoſpes, tuque hoſpes etiam; alios autem obſervantes peregrina in terra degimus tuque & ego, eandem fortunam ſortiti. At is domi regno potitus, ô miſer ego, utrumque noſtrûm pariter irridens, molliter vivit: quem, ſi tu conſilia mea adjuvabis, facili negotio brevique tempore diſſipabo: ſicque in domum tuam te reſtituam, reſtituamque me ipſum, illo per vim ejecto. Et hæc, ſi tua voluntas acceſſerit, gloriari mihi licet; at ſine te ne ſoſpitari quidem valeo.

CHORUS. Huic viro, illius qui miſit cauſſa, Oedipe, quodcunque tibi expedire videbitur reſponde, eumque ſic dimitte.

OEDIPUS. At niſi terræ hujus rex Theſeus illum huc miſiſſet, a me reſponſum ut ferret poſtulans, haud ſane, viri, vocem ille unquam meam audiret: Nunc vero is honor ei habebitur, abibitque auditis ex me talibus, quæ nunquam ejus vitæ lætitiam adferent. Qui, ô ſceleſtiſſime, ſceptra & ſolium quum tenebas, quæ nunc tuus frater Thebis tenet, tuum ipſe patrem hunc expulſti, patriaque extorrem feciſti, eoque redegiſti, ut hac indueretur veſte, quam nunc intuens lacrimas, quando in eaſdem miſerias conjectus es. Hæc vero deploranda mihi non ſunt, ſed ferenda, quamdiu viventi mihi ſedebit animo paricidii tui memoria. Tu enim in has ærumnas me detruſiſti; tu me expulſti; tua quoque opera vagus ab aliis mendico quotidianum victum. Quod ſi non haſce genuiſſem mihi nutricias filias, haud ſane ſupereſſem amplius, tua quidem cauſſa: nunc autem hæ me ſervant, meæ ſunt hæ altrices; hæ viri ſunt, non feminæ adjuvandis meis ærumnis: tu vero fraterque tuus ex alio, non ex me, nati eſtis. Quapropter te Deus intuetur,

nondum tamen qualem mox, ſiquidem hæc moventur agmina contra Thebarum urbem. Non enim eſt, ut oppidum illud evertas; ſed prius ſanguine concides fœdatus, ſimulque frater tuus. Has ego vobis diras & antea imprecatus ſum, nuncque eas rurſus invoco, ut auxilio adſint mihi, quo juſtum eſſe intelligatis, parentes revereri, neque eos afficiatis contumelia, quod, tales quum ſitis, cæcum habeatis patrem. Hoc enim iſtæ non fecerunt. Itaque tuam ſedem tuosque thronos diræ illæ occupabunt, ſiquidem priſca dea Juſtitia Jovis adhuc adſidet ſolio, veteres ſervans leges. Tu vero in malam rem abi, exſecratus abdicatuſque patri, ſceleſtorum ſceleſtiſſime, haſque tecum aufer diras, quas tibi imprecor, ut neque terra patria bello potiaris, nec redeas unquam cavum ad Argos; ſed cognata manu cadas, occidaſque eum a quo ejectus es. Hæc tibi imprecor, & invoco odioſum Erebum, Tartari tutelarem Deum, ut te illuc habitaturum deducat: has quoque Deas invoco, ſimulque Martem, qui vobis atrocis illius odii furorem injecit. Atque hæc quum audieris abi, atque hinc digreſſus renuntia Cadmeiſque cunctis, & tuis ſimul fidelibus ſociis, tales Oedipum filiis ſuis rependiſſe gratias.

CHORUS. Polynices, haud tibi gratulor ob ſuſceptum huc iter; at nunc rurſus abi, quam potes celerrime.

POLYNICES. Hei mihi! heu infelix iter, quam mihi ceſſit male! heu ſocios meos! hunccine ergo ut nanciſceremur finem ab Argis movimus? ô me calamitoſum! talem quidem, qualem neque renuntiare cuiquam liceat ſociorum, nec fas pedem referre; ſed tacitum oportet me in hunc caſum incurrere. Sed vos, ô germanæ hujus viri filiæ, quandoquidem diras, quibus me defixit hic pater, audiiſtis, ne me tamen, per Deos obſecro, ſi quando imprecationes iſtæ exitum ſortitæ fuerint, vobiſque contingat aliqua domum redire, ne me inhonoratum patiamini, ſed ſepultura adficite, ſepulcroque ſollemnia mittite. Sicque vobis ad iſtam laudem, quam ab hoc viro pium ob laborem reportatis, alia non minor accedet ob officium mihi præſtitum.

ANTIGONE. Polynices, obſecro te, morem mihi gere.

POLYNICES. Qua in re? dic, ô cariſſima Antigone.

ANTIGONE. Quamprimum ad Argos converte retro exercitum, & ne te ipſum civitatemque perditum eas.

POLYNICES. Sed fieri hoc nequit. Qui enim rurſus eaſdem cogere poſſim copias, ſi ſemel timore correptus fugero?

ANTIGONE. Quid vero neceſſe eſt, ô fili, impotenti iræ iterum te indulgere? Quid te juvabit patriam evertiſſe?

POLYNICES. Fugere turpe eſt, meque priorem ætate ita irrideri a fratre.

ANTIGONE. Viden' ergo, ut ipſe hujus viri oracula ad exitum perducere properas, quibus vobis necem mutuam prænuntiat?

POLYNICES. Vaticinatur enim quæ futura ſunt; quo minus inter nos gratia reconcilianda eſt.

ANTIGONE. Hei mihi miſeræ! Quis vero audebit te ſequi, quum audiet qualia vir hicce ediderit oracula?

POLYNICES. Adverſa non renuntiabimus: boni enim ducis eſt læta proferre, at infauſta ſilentio premere.

ANTIGONE. Siccine ergo, ô fili. hæc tibi decreta ſunt?

POLYNICES. Ne me retineas: namque curæ mihi erit hoc iter conficere, quamvis infauſtum & pernicioſum, propter hunc patrem, ejuſque Erinnyas. Vobis autem proſpera omnia adnuat Jupiter, ſi mihi mortuo illa quæ rogo confeceritis; vivo enim non erit amplius quod præſtare poſſitis. Jam vero dimittite me, & valete; non enim aura veſcentem videbitis me poſthac.

ANTIGONE. O me miſeram!

POLYNICES. Ne, quæſo, me luge.

ANTIGONE. Et quis ruentem te ad præſens letum non lugeat, frater?

POLYNICES. Moriar, ſi fatale eſt.

ANTIGONE. Ne tu hoc velis; ſed mihi obſequere.

POLYNICES. Ne ſuadeas, quæ non decet.

ANTIGONE. Atqui miſerrima ego, ſi te privabor.

POLYNICES. Fortuna decernet, utro hæc caſura ſint modo. At Deos precor, vobis ut nihil unquam eveniat mali: indignæ enim eſtis omnino quovis infortunio.

CHORUS. Novum ſane & mirandum mihi acciderit, ſi infelices caſus, quos prædixit lumine caſſus ſenex, vis fati ad exitum non perducat: nullum enim divinum decretum habeo, quod fruſtra editum dicere queam; videt, videt illa ſemper tempus: quandoquidem & prius deſtinata huic viro infortunia novis incrementis in dies cumulans — Inſonuit æther, ô Jupiter!

OEDIPUS. O natæ, natæ, utinam, ſiquis hic adeſt incola, huc mihi optimum Theſea arceſſat!

ANTIGONE. Pater, quid rei eſt, quod illum advocas?

OEDIPUS. Jovis hoc alatum fulmen ad Orcum me ducet illico. Verum agite, mittite quam primum.

CHORUS. En fragor ingens intonat, fulmina torquente infandum in modum Jove: ſummi verticis comam horror erigit; animum ſternit pavor: rurſus enim cœleſte fulgur coruſcat. Quemnam portendit eventum? exhorreo: haud enim unquam emicat temere, nec abſque novo quopiam caſu. O magnus æther! ô Jupiter!

OEDIPUS. O natæ, adeſt huic viro fatalis vitæ exitus, nec amplius eſt effugium.

ANTIGONE. Qui ſcis? qua ex re iſtud conjicis?

OEDIPUS. Pulchre novi: ſed quam celerrime profectus aliquis regem hujus terræ mihi adducat.

CHORUS. Heu, heu! ecce iterum circumtonat horriſonus fragor. Propitius eſto, Deus, propitius mihi, ſi quid infauſtum huic meæ altrici terræ adfers. Utinam cum pio converſer; nec, quod ſceleſtum virum viderim, malam gratiam reportem! Jupiter rex, te invoco.

OEDIPUS. An prope adeſt vir? num adhuc ſpirantem, filiæ, inveniet me & compotem mentis?

ANTIGONE. Quid habes, quod illius fidei concreduas?

OEDIPUS. Accepto pro beneficio plenam ei gratiam rependere volo, quam pollicitus ſum.

CHORUS. Eho, eho, ô fili, ades, ades, etſi forte ad aram extremo in litore poſitam marinum Deum Neptunum placas, veni. Ille enim hoſpes tibi, civitatique & amicis dignam cupit gratiam rependere pro acceptis beneficiis. Propera, citato curſu veni, ô rex.

THESEUS. Quis iterum a vobis communis reſonat clamor, clarus quidem veſtrûm, manifeſtus & hoſpitis? Numquid Jovis fulmen, aut rupto nimbo præcipitavit grando? Deo enim tempeſtatem ciente, omnia hujuſmodi exſpectanda ſunt.

OEDIPUS. O rex, optatus advenis; & tibi Deorum aliquis ſecundavit hoc iter.

THESEUS. Quid vero, ô nate Laïi, rurſus exortum novi?

OEDIPUS. Vita mihi ad exitum inclinat; & antequam moriar, promiſſorum tibi huicque civitati fidem liberare volo.

THESEUS. Undenam proximi interitus capis præſagium?

OEDIPUS. Ipſi mihi denuntiant Dei, nunquam fallentibus propoſitis ſignis.

THESEUS. Quomodo ais, ô ſenex, hoc tibi aperiri?

OEDIPUS. Audita ſæpius continua tonitrua, crebraque me commonent invicta manu contorta tela.

THESEUS. Fidem mihi facis; nam multa te vaticinari intelligo, eaque non falſa. Proinde quid facto opus ſit declara.

OEDIPUS. Ego docebo, ô nate Aegei, quæ rata tuæ urbi nullo conſeneſcent ævo. Ad locum enim ipſe mox præibo, nemine manu ducente, ubi me oportet mori. Eum autem indica mortalium nemini, nec ubi latet, nec in qua ſitus eſt regione; ut is tibi multorum vice clipeorum, externorumque ſubſidio arceſſitorum militum, contra vicinos ſit ſemper præſidio. Quæ vero arcana ſunt, nec palam proferenda, ſolus tu diſces, ubi illuc veneris. Nam neque civium horum ulli dixero, neque filiabus meis, etſi eas diligo. Sed tu ſolus ea recondita ſerva, quumque ad finem

vitæ perveneris, illi tantum aperi, qui ſummæ imperii præfuturus ſit; ille vero deinceps, continenterque omnes qui regnaturi ſunt, quiſque ſuo ſucceſſori indicet. Et ſic urbem hanc habitabis Thebanis inexpugnabilem. Quippe civitates innumeræ, licet bene inſtitutæ, facile eo declinant, ut aliis injurias inferant. Dii enim acute quidem, at tarde intuentur, quum quis ſpreta numinis religione ad furorem vertitur; quod ne tibi accidat, ô nate Aegei, cave ſedulo. Sed quid ego hæc ſcientem edoceam? Locum vero, urget enim me præſens a Deo fatum, adeamus jam, nec quidquam extimeſcamus. O filiæ, hac ſequimini: ego enim dux vobis viciſſim fio novus, ut ipſæ antea duces eratis patri. Ingredimini, & ne me adtingite, ſed ſinite ſolum me invenire ſacrum tumulum, ubi fatale eſt me hac terra condi. Hac pergite, hac inquam: hac enim me ducit Mercurius animarum deductor, & inferna Dea. O lux, cujus ſplendore careo, mihi quidem antea te frui licuit: at nunc ultimum te contingit corpus meum. Jam enim abeo ſupremum vitæ diem conditurus apud Orcum. At, ô cariſſime hoſpitum, ipſeque & hæc terra, tuoque parentes imperio, fortunati ſitis, & in rebus proſperis eſtote memores mei mortui, felicitate fruentes perpetua.

CHORUS. Si fas eſt mihi tenebrarum potentem Deam, & te precibus venerari, rex Manium Aidoneu, precor, ut nec laborioſa, nec dura morte defunctus hoſpes, ſubeat infera mortuorum arva, quo genus hominum conditur omne. Multa enim nec merita mala poſtquam te invaſerunt, æquum ſit, ut te viciſſim fortuna benigne reſpiciat. O infernæ Deæ, invictaque belua, quam ad poſtes cubare aiunt, & ex antro continuos ululatus ciere, indomitum Orci cuſtodem . . . . quem, ô Terræ Tartarique progenies, precor ut placide occurras hoſpiti properanti ad infernas Manium lacunas: te inquam appello, te ſemper inſomnem.

NUNTIUS. O cives, quam breviſſimis verbis dixero, vobis renuntians occidiſſe Oedipum: at quæ geſta, quoque modo ſingula peracta ſunt, haud facile eſt brevibus expedire.

CHORUS. Numnam periit infelix ille?

NUNTIUS. Senilem vitam eum reliquiſſe ſcias.

CHORUS. Quomodo? num divina ope, facilique caſu?

NUNTIUS. Hoc quidem jam admiratione dignum eſt. Quo enim modo hinc abiit, & tu, qui aderas, noſti, nemine amicorum ductore, ſed ipſe nos omnes ducens. Ubi vero pervenit abruptæ ad voraginis limen, aereis fundamentis ima in terra ſuffultum, conſtitit in una ex viis quæ in compitum coeunt, prope cavum ſpecum, ubi Theſei Pirithoique manent fidorum ſemper fœderum monumenta: cujus loci, Thoriciæque petræ, cavæque ſilveſtris piri, & lapidei tumuli in medio conſedit: deinde exuit ſqualidas veſtes: tum advocatis filiabus, juſſit alicunde ſibi adferrent vivæ aquæ lavacra & libamina: illæ autem frugiferæ Cereris in conſpicuum collem profectæ, patris ea mandata celeriter exſequuntur, ipſumque lavacris de more & veſte exornant. Quum autem omni peracto lætus eſſet officio, nec erat quidquam infectum eorum quæ mandaverat, intonuit quidem Jupiter inferus, auditoque fragore metu diriguerunt virgines: tum patris ad genua prolapſæ, lacrimas fudere, neque intermiſerunt planctus, longoſque gemitus. Ille vero, ut ſonum derepente audiit acerbum, amplexus eas lacertis, dixit: *O filiæ, non amplius eſt vobis hac in die pater; periere enim omnia mea, nec amplius laborioſam habebitis mei alendi curam: duram quidem eam fuiſſe novi, filiæ; ſed enim una hæc res mollit quidquid id eſt moleſtiæ: nam nemo eſt, qui vos majore, quam ego, proſecutus ſit amore, quo jam orbatæ, quod ſupereſt ævi bene exigetis.* Hunc ad modum ſe invicem amplexi flebant omnes crebris ſingultibus. Ubi autem lugere deſierunt, imo corde dolorem prementes, erat quidem ſilentium, quum ſubito exaudita vox quædam illum vocavit, cujus metu percuſſis cunctis ſubito adrectæ ſteterunt comæ: multum enim multiſque modis vocabat eum Deus: *Heus, heus, Oedipe, quid cunctamur ire? jampridem tu in mora es.* Ille vero ſimulac ſenſit ſe a Deo vocari, jubet ad ſe venire terræ regem Theſea, qui ubi acceſſit, dixit: *O carum caput,*

Da

Da mei cauſſa dextræ tuæ priſtinum pignus filiabus meis, voſque viciſſim, ô natæ, huic date: atque fidem tuam obſtringe, te nunquam eas ſponte proditurum, ſed effecturum ſemper quæcunque mente benevola ex uſu earum fore cognoſces. Ille vero abſque lamentis, ut vir generoſus, juramento promiſit hoſpiti ſe illa præſtiturum. Quæ quum is feciſſet, protinus Oedipus invalidis manibus amplexus filias, ait: *O natæ, generoſo animo huic neceſſitati parentes oportet vos hiſce ex locis abire, neque, quæ nefas, poſtulare ut videatis, & non audienda ut audiatis: at abite quam celerrime: adſit tantum Theſeus, qui ſummæ rerum præeſt, ut omnem eventum videat.* Talia loquentem exaudivimus ſimul omnes: largoque fletu rigantes ora gementeſque una cum puellis abſceſſimus: nec dudum abieramus, quum reſpicientes vidimus eum quidem virum nullibi amplius adeſſe, ipſum autem regem obtenta capiti manu oculos tegentem, tanquam terribili aliqua objecta ſpecie, cujus viſum ſuſtinere non poſſet. Denique haud longo poſt tempore videmus eum terram ſimul adorantem, eademque prece Olympum, Deorum ſedem, invocantem. At quo fato ille obierit, ne unus quidem mortalium dixerit, præter Theſea. Neque enim illum Jovis igniferum fulmen confecit, neque marina quæpiam procella, tunc temporis coorta; ſed aut Deorum aliquis eum deduxit, aut ima dehiſcens tellus benigne eum excepit Manium caligine. Haud enim vir illé gemebundus, nec morbi doloribus exhauſtus occidit, ſed, ſi quis alius mortalium, dignus admiratione. Hæc autem quum dicam, ſi cui videar minus ſana eſſe mente, qui de me ita ſentiunt, iis haud facile conceſſerim.

CHORUS. Ubi vero ſunt puellæ, quique eas deduxerunt amici?

NUNTIUS. Illæ non longe abſunt: clarus enim lamentorum ſonus huc eas accedentes indicat.

ANTIGONE. Ah, ah, heu! adeſt, adeſt nobis jam, non ut hoc ſolum, abſque alia calamitate, lugeamus, nos infelices lucem hauſiſſe ſceleſto patris fatu, cujus gratia conſtanti animo multas variaſque pertulimus ærumnas: ad extremum inenarrabilium malorum ſpeciem inducemus, quæ vidimus & paſſa ſumus.

CHORUS. Quidnam id eſt?

ANTIGONE. Ne cogitatione quidem id aſſequi licet, amici.

CHORUS. Obiitne?

ANTIGONE. Ita quidem, ut tu maxime interire velles. Quid enim? utpote quem nec Mars, nec pontus ſuſtulit; ſed caliginoſæ hiatu terræ apertæ lacunæ eum abſorpſerunt incomperto leti genere. Me miſeram! nobis autem exitialis nox oculis oboritur. Qui enim peregrina aliqua in ora, aut mari tumido vagantes, difficilem nanciſcemur victum?

ISMENE. Neſcio. Utinam me ſanguinolentus Orcus rapiat, unaque cum ſene patre miſeram morte obruat: mihi enim quæ ſupereſt vita non eſt vitalis.

CHORUS. O geminæ filiarum optimæ, quod fors fert, æquo animo ferendum; ne nimium incendite luctum: fors veſtra nemini contemnenda.

ANTIGONE. Ergo malorum aliquod eſt deſiderium! Quod enim nequaquam jucundum videri poſſit, id tum jucundum erat, quando illum manibus amplectebar. O pater, ô care pater, ô qui æternis ſub terra tenebris involutus es, nec, quum ſenilem ducebas vitam, inamatus unquam fuiſti mihi, nec eris poſthac.

CHORUS. Perfecit igitur —

ANTIGONE. Perfecit quod voluit.

CHORUS. Quale id eſt?

ANTIGONE. Qua cupiit, hoſpita in terra mortuus eſt, opertumque perenni umbra ſub humo cubile habet: nec luctum reliquit indefletum. Namque te ſemper, ô pater, hic meus oculus lacrimis plorat ſtillantibus; neque ſcio miſera, quomodo queam tam acerbum tui deſiderium abolere. Heu! peregrino in ſolo non debuiſſes mori; verum ita mihi etiam deſertus mortuus es.

ISMENE. O miſera! quæ me fortuna jam manet ita deſertam, omniumque egenam, teque, ô cara . . . . ſic patre orbatas?

CHORUS. Sed quandoquidem ultimum ſaltem vitæ diem feliciter compoſuit, deſinite lugere, ô caræ; miſeriarum enim nemo immunis eſt.

ANTIGONE. Retro abſcedamus, ſoror.

ISMENE. Quidnam facturæ?

ANTIGONE. Deſiderium me cepit —

ISMENE. Quodnam?

ANTIGONE. Inferam domum videndi —

ISMENE. Cujus?

ANTIGONE. Patris. Heu me miſeram!

ISMENE. Qui vero fas ſit eo accedere? nonne vides —

ANTIGONE. Quid ita increpas?

ISMENE. Et hoc, ut —

ANTIGONE. Quid me rurſus abſterres?

ISMENE. Inſepultus obiit, & ab omni conſpectu ſegregatus eſt.

ANTIGONE. Duc me eo, ibique me interfice.

ISMENE. Hei mihi miſerrimæ! ubinam, quæſo, poſthac deſerta, conſiliique inops, vitam ærumnoſa exigam?

CHORUS. Amicæ, ne quid metuatis.

ANTIGONE. At quo fugiam?

CHORUS. Jam antea effugiſtis, ut ne quid mali accideret vobis.

ANTIGONE. Cogito —

CHORUS. Quid tandem verſas animo?

ANTIGONE. Quomodo domum redeamus, plane ignoro.

CHORUS. Ne hoc quidem ſollicite inquire: laborioſum eſt —

ANTIGONE. Et antea fuit; ſiquidem graves nos ſemper urgent ærumnæ, modo quidem ultra, modo ſupra modum.

CHORUS. Vaſto ſane pelago jactamini.

ANTIGONE. Vaſto utique.

CHORUS. Id quoque ego fateor.

ANTIGONE. Heu, heu! quo ibimus, ô Jupiter? ad quam enim ſpem nos Deus nunc impellit?

THESEUS. Parcite lugere, puellæ: nam quibus mors exoptata contigit, eos deflere non decet: haud enim fas eſt.

ANTIGONE. O nate Aegei, ad tua accidimus genua.

THESEUS. Quid vobis, ô puellæ, vultis a me fieri?

ANTIGONE. Tumulum patris noſtri contueri cupimus.

THESEUS. At fas non eſt eo accedere.

ANTIGONE. Quid ais, ô rex, Athenarum dominator?

THESEUS. O puellæ, interdixit mihi ille, ne quis hos adeat locos, neve compellet quiſquam mortalium ſacrum ſepulcrum, quo conditus latet. Quæ ſi obſervarem, dixit me terram hanc proſpere ſemper habiturum incolumem. Horum itaque nobis conſcius eſt Deus, &, quod omnia exaudit, Jusjurandum Jovis.

ANTIGONE. At hæc ſi illi placent, iis nos acquieſcere par eſt. Nos autem Thebas deduc Ogygias, ſi qua forte fratribus imminentem necem prohibere poſſimus.

THESEUS. Faciam & hæc, & quæcunque alia vobis utilia, eique grata facere poſſim, quem nuper mortuum terra recondit. Non enim defatigari me decet.

CHORUS. Sed jam quieſcite, nec ultra lamentis indulgete. Omnia enim hæc omnino ſunt rata.

FINIS OEDIPI COLONEI.

10215330

SOPHOCLIS

ANTIGONE.

DRAMATIS PERSONÆ.

ANTIGONE.
ISMENE.
CHORUS.
CREON.
CUSTOS.
HÆMON.
TIRESIAS.
NUNTIUS.
EURYDICE.
INTERNUNTIUS.

SOPHOCLIS ANTIGONE.

ANTIGONE. O cariſſimum germanæ Iſmenes caput, ecquid noſti calamitatum ab Oedipo ortarum, quod nobis in vita non adhuc conficiat Jupiter? nihil eſt enim triſte, nec noxium, nec turpe, nec ignominioſum, quod tuis malis meisque adjunctum non viderim. Et nunc quid illud eſt rurſus, quod ab urbis rectore aiunt univerſis civibus propoſitum fuiſſe edictum? tenesne, & inaudiſti quidpiam, an te latet graſſans in amicos inimicorum injuria?

ISMENE. Ad me quidem, Antigona, haud ullus perlatus eſt de amicis ſermo, nec lætus, nec triſtis, ex quo fratribus ambæ ſumus orbatæ duobus, una die peremtis mutua manu: poſtquam vero Argivorum exercitus hac ipſa nocte in fugam ſe dedit, nihil novi ulterius, neque fortunata magis, neque damnis auctior.

ANTIGONE. Pulchre id noram: quocirca te foras prodire juſſi, ut ſola audires.

ISMENE. Quid eſt? Aeſtuare enim videris, aliquid volvens animo.

ANTIGONE. Nonne enim nobis Creon, decreto fratrum alteri ſepulturæ honore, alterum eo privat indignis modis? Eteoclem quidem, ut aiunt, jus & fas obſervans, humo condidit, inferis honoratum Manibus: miſere autem mortui Polynicis cadaver civibus fertur edixiſſe, ne quis ſepulchro contegat, neque adeo lamentetur; ſinant vero indefletum, inſepultum, gratum theſaurum alitibus paſtus gratia irruentibus. Talia dicunt bonum Creonta tibi mihique, nam me quoque dico, edixiſſe: & huc venire, ut hæc ipſa, ſi qui forte ignorent, clare pronuntiet, hancque rem non deputare rem eſſe nihili; ſed quicunque horum quid fecerit, decretum eſſe ut is a populo lapidibus obruatur. Ita tibi hæc ſe habent: & mox oſtendes an generoſa ſis, an vero ex bonis ignava.

ISMENE. Nam quid, ô miſera, quum res in eo loco ſit, factis meis ego vel ſolvens vel adſtringens legem, prodeſſe poſſim?

ANTIGONE. An operam ſis collatura, meque adjutura, vide.

ISMENE. Quo me incepto periclitari vis? quæ tua tandem eſt ſententia?

ANTIGONE. An cadaver mecum ſuſtolles.

ISMENE. Num illud ergo ſepelire cogitas, etſi, nequis id faciat, publice interdictum eſt?

ANTIGONE. Meum ſcilicet, tuumque, etiam ſi nolis, fratrem: nunquam enim proditionis me alligabo.

ISMENE. O præcipitem audaciam! Num Creonte prohibente?

ANTIGONE. At nullum ei jus eſt, ut a meis me arceat.

ISMENE. Hei mihi! revoca in animum, ſoror, pater ut nobis periit odioſus infamiſque, qui poſtquam ipſe ſua deprehendit flagitia, propria ſibi manu oculos effodit: tum illius mater eademque uxor, geminum titulum ſuſtinens, ſuſpendio ſibi vitam ademit: tertium vero fratres duo una die, ſemet occidentes miſeri, necem ſibi invicem intulere mutuis manibus. Nunc tandem nos duæ ſolæ relictæ, conſidera quanto pejoribus exemplis perituræ ſimus, ſi, infractis legibus, edictum regis vel imperia tranſgredimur. Sed & hoc cogitare oportet, feminas nos eſſe, haud viris certare pares, tum ſubditas nos eſſe potentioribus, ita ut nobis neceſſe ſit in his rebus obtemperare, aliiſque adhuc acerbioribus. Proinde ego manes inferos, ut veniam dent, precata, quia vi huc compellor, ſummam rerum obtinentibus morem geram: nam majora viribus aggredi, dementia eſt.

ANTIGONE. Neque te juſſerim, neque adeo ſi velis operam conferre, lubens te utar adjutrice:

ſed ſequere ſententiam tuam: illum autem ego ſepeliam, quod ſi fecero, decorum mihi erit mori: cara cum caro jacebo, pio peracto facinore. Nempe longius eſt tempus, quo me inferis placere oportet, quam his quibuscum hic verſor: illic enim ſemper jacebo: tu vero, ſi ita videtur, quæ apud Deos ſanctiſſima habentur, aſpernare.

ISMENE. Haud equidem aſpernor: ſed invitis civibus quidpiam facere nullo pacto valeo.

ANTIGONE. Tu quidem iſta prætexas, ego vero jam ibo, cariſſimoque fratri aggeſta humo tumulum excitabo.

ISMENE. Hei mihi miſeræ! quam male tibi metuo.

ANTIGONE. Ne mea cauſa metuas: res tuas in tuto colloca.

ISMENE. Hoc ſaltem inceptum nemini indicaveris; ſed clam omnes habe, itidemque ego celabo.

ANTIGONE. Hei mihi! palam eloquitor. Multo inviſior eris tacens, niſi omnibus hæc prædicaveris.

ISMENE. In re frigida calet tibi cor admodum.

ANTIGONE. At placeo, ſat novi, quibus maxime me placere decet.

ISMENE. Si tu quidem poſſis; ſed majora viribus affectas.

ANTIGONE. Proinde ceſſabo, quum nihil potero amplius.

ISMENE. Sed ne primitus quidem ſectari impoſſibilia decet.

ANTIGONE. Si hæc loqui perrexeris, mihi quidem odio eris, infenſumque tibi merito mortuum habebis. Sed ſine me meamque temeritatem acerba illa pati: patiar enim nihil tam dirum, quin decore moriar.

ISMENE. At ſi tibi videtur, ito: hoc autem ſcias, ſtultam te quidem eſſe, ſed amicis probe amicam.

CHORUS. O jubar ſolis, omnium quæ ſeptiportis Thebis prius adfulſerunt, pulcherrima lux, apparuiſti tandem, ó aureæ diei oculus, Dircæa tranſcendens fluenta; quod in fugam compulſum acutiori freno curſum contendere coëgiſti inſignem candido clipeo virum ab Argis egreſſum cum omni bellico apparatu, qui contra noſtram urbem Polynicis ambiguis incitatus jurgiis, transvolavit acutum clangens, ut aquila in terram ſe demittens, nivea tectus ala, multis cum armis, comantibuſque galeis. Stans vero ſupra ædes, cruentis inhians undique cum haſtis circa ſeptem portarum ora, abiit, priuſquam noſtro ſanguine ſatiaret malas, & turrium propugnacula piceus Vulcanus corriperet: tantus a tergo exortus eſt ſtrepitus Martis, adverſario draconi inexſuperabilis. Jupiter enim ſuperbæ linguæ jactantiam impenſe odit, & eos intuitus multo cum impetu irruentes, aureorum armorum crepitu, & ſuperbia, vibrato dejicit fulmine parantem jam ſummis in mœnibus victoriæ lætum clamorem tollere: repercuſſus autem ictu fulminis quaſſatuſque in terram cecidit ignifer ille, qui prius inſano furore debacchans, vim infeſtiſſimorum ventorum flatu ſuo incitaverat. Aliter quidem in alios graſſatus eſt, hos vero in alios invexit caſus, cunctos deturbans præſtans robore magnus Mavors. Nam ſeptem duces ad ſeptem portas locati, pares contra pares, fugatori Jovi reliquerunt ærea arma, præter miſeros illos, qui patre uno matreque una nati, in ſe utrinque victrices haſtas dirigentes, communis mortis ambo perceperunt partem. At enim præclaro nomine gaudens Victoria venit, curruum agitatrici Thebæ invicem gratificans. Jam vero confectorum modo bellorum oblivia inducere decet, Deorumque templa omnia adeamus pervigilibus choris: ducat autem Bacchus, qui Thebas concutit. Ecce vero novus hujus urbis rex Creon Menœcei filius, ob recentem caſum Deorum invectum numine, accedit, aliquod conſilium volvens animo, quandoquidem conventum hunc ſeniorum indixit, quos communi præconio arceſſivit.

CREON. Viri, civitatem hanc, quam multis quaſſarunt fluctibus, jam in tuto Dii erexerunt denuo: vos autem per nuntios juſſi ſeorſum ab omnibus convenire, quia vos novi cum Laii imperium ſedulo ſemper coluiſſe, tum regnante Oedipo, illoque exſtincto, erga ejus gnatos, in eadem fide conſtanti animo permanſiſſe. Quando

igitur illi gemino fato una die periere, mutuis ictibus peremti nefaria manu, ego jam imperium omne & solium obtineo, ut qui defunctis cognatus sum proximus. Vix autem virum quempiam noris quo sit ingenio, qua solertia, quidve consilio valeat, antequam in administratione rei publicæ & legum tritum eum videris. Quicunque enim civitatem universam regens, non optimis adhæret consiliis, sed formidine aliqua linguam comprimit, is pessimus esse & nunc & olim mihi videtur: & quicunque patria sua potiorem judicat amicum, illum nullo in loco pono. Ego enim, testor Jovem omnia semper cernentem, silere nollem, damnum si viderem ingruere civibus loco salutis; nec unquam, si quis patriæ hostis sit, ejus viri amicitiam amplectar: quippe compertum est mihi, patriam esse, quæ servat cives, amicorumque copiam nobis fore, si salva illa prospero rerum fruamur cursu. Talibus ego placitis obsecutus hanc augebo urbem, nuncque horum adfinia civibus edicere jussi circa Oedipi filios. Eteoclem quidem, qui pro hac urbe pugnando, re fortissime gesta, periit, ut condant sepulchro, omnibusque condecorent inferiis, quas strenuorum virorum Manibus ferre solemne est. Illius autem fratrem, Polynicen dico, qui exsul huc reversus, urbem patriam & Deos patrios flammis abolere voluit, voluitque sanguinem haurire cognatum, conciveſque suos in servitutem abducere, hunc, inquam, interdictum esse aio, ne quis tumulo mandet, neque defleat, sed sinant insepultum, alitibus canibusque prædam & ludibrium. Hæc mea est sententia; nec a me unquam honorem consequentur improbi, qui justis competit: sed quicunque benevolus huic urbi est, mortuus & vivus pariter a me honorabitur.

CHORUS. Eadem quæ tibi, nobis etiam placent, Menœcei gnate Creon, circa civitatis hujus hostem, & circa amicum: lege vero uti qualibet penes te est in mortuos, & in viventes, quotquot sumus.

CREON. Vos igitur adtendite, ut edictum observetur.

CHORUS. Juniori alicui hoc munus manda.

CREON. Sed jam constituti sunt cadaveris custodes.

CHORUS. Quid igitur aliud præter hoc jubeas?

CREON. Ne permittatis, si qui minus obtemperent.

CHORUS. Nemo est amens adeo, ut mori cupiat.

CREON. Est sane propositа hæc merces: sed homines sæpe lucri spes perdidit.

CUSTOS. Haud equidem, ô rex, dixero, anhelantem me esse, quod citato gressu celeriterque venerim: moram enim solicitudines multæ objecerunt mihi, in via subinde me ipsum circumagenti, ut referrem pedem. *Miser, cur tendis eo, ubi pœnas dabis, simul ac veneris? at enim restiſtes miser? hæc autem si ex quopiam alio resciverit Creon, quînam, sodes, malum effugies?* Talia volutans animo, iter confeci tardus oppido, sicque longa fit brevis via. Tandem tamen consultissimum visum est huc venire: dicam autem, tametsi iis quæ dicenda habeo nequaquam sim tibi satis facturus: hac enim spe fretus venio, nihil me aliud passurum esse, nisi quod fatale sit.

CREON. Quidnam est, cur animo ita es anxio?

CUSTOS. Primum tibi declarare volo quæ ad me adtinent: neque enim ipse facti auctor sum, nec adeo qui fecerit vidi: proinde indignus sum qui ideo in malum quodpiam incidam.

CREON. Caute sane rem circumspicis, & munis undique: videris autem aliquid indicaturus grave.

CUSTOS. Periculosa enim metum adferunt plurimum.

CREON. Nonne dices tandem, perfunctusque abibis?

CUSTOS. Atqui tibi dico: mortuum aliquis modo sepelivit, abiitque, postquam cadaveri aridum injecit pulverem, inferiasque pro more fecit.

CREON. Quid ais? Quis homo ausus est hæc facere?

CUSTOS. Nescio: ibi enim neque securi quid erat cæsum, neque ligone effossum; dura sed terra, & humus infracta, nec plaustri sulcata rotis, ita ut nullo signo facti auctor cognosci posset. Ubi vero nobis rem ostendit primus diurnus

ſpeculator, omnibus triſte miraculum viſum eſt. Ille enim non conſpiciebatur; nec tamen tumulo conditus erat: ſed tenuis ſuperinjectus erat pulvis, defunctorie, ut ab aliquo piaculum fugiente: ſigna vero neque feræ, neque canis cujusquam adparebant, qui veniſſet & cadaver laceraſſet. Tum acerba dicta inter nos vigiles jactari cœperunt, alio alium arguente; &. res tandem ad verbera veniſſet: nemo enim erat qui rixam componeret. Quippe unusquiſque aliis videbatur facinoris auctor, nec tamen quiſquam manifeſtus erat: ſed quivis a ſe crimen amoliebatur, cujus index nullus erat certus. Parati quoque eramus candens ferrum manibus tollere, perque flammas tranſire, & Deos adjurare, nos neque feciſſe, neque cuiquam eſſe conſcios qui facinus vel meditatus fuerit, vel patraverit. Denique quum ſcrutando nihil proficeremus, fari infit unus noſtrûm, cujus ad ſermonem metu perculſi ad ſolum omnes capita demiſimus: nec enim poteramus contradicere, nec aliud quid excogitare, quod facto nobis uſus eſſet: dixit autem ille, *rem omnem ad te referendam, nec celandam eſſe.* Atque hæc vicit ſententia, ductiſque ſortibus, infelici mihi commodum hoc detulit fortuna. Adſum autem invitus apud invitos, ſcio. Diligit enim nemo malæ rei nuntium.

CHORUS. Dudum ſane, ô rex, tacitus mecum diſpicio, anne divinitus hæc res contigerit.

CREON. Deſine, priuſquam tua loquela in iram me concites, ne inſipiens ſimul & ſenex deprehendaris. Dicis enim non toleranda, quum dicis Deos hujus mortui curam gerere. An tanto dignati honore ſepultura eum affecerunt, ut bene meritum? illumne qui fulta columnis templa cum donariis crematurus venit, terramque eorum & cultum disjecturus? Num Deos vides honore malos proſequi? Non eſt. Sed & hæc ægre ferentes cives, dudum obmurmurabant mihi, clam capita quaſſantes, neque ſub jugo cervicem, ut decet, habebant, ut imperio meo acquieſcerent. Ab illis hos probe ſcio mercede inductos hæc perpetraſſe. Nullus enim hominibus damnoſior mos invaluit, quam uti argento: hoc & urbes devaſtat, hoc viros ſubmovet domibus, hoc edocet, & bonas pervertit mentes hominum, ut ad turpia facta ſe applicent, doloſque monſtravit hominibus nectere, & quodvis impium facinus admittere. At qui ſpe præmii hæc perpetrarunt, hoc adepti ſunt, ut aliquando daturi ſint pœnas. Verum ſi quid apud me valet Jovis reverentia, pro certo hoc ſcias, juratus autem tibi dico, niſi ipſum auctorem hujus ſepulturæ inventum produxeritis ob oculos meos, non una morte ſatis dabitis ſupplicii: ſed vivi pendentes hanc indicabitis injuriam, ut edocti lucrum unde petendum, in poſterum inde rapiatis, & diſcatis non qualibet ex re quæſtum bene comparari. Namque ex turpibus lucris plures malo mactatos videas, quam ſervatos.

CUSTOS. Loquine mihi quicquam permittes, an converſus hinc abeo?

CREON. Neſcisne vel nunc quam moleſte loqueris?

CUSTOS. Auribusne an animo morderis?

CREON. Quid vero? explorasne meus ubi ſitus ſit dolor?

CUSTOS. Facinoris auctor animum tibi contriſtat, aures ego.

CREON. Vah! quam nimis garrulus es!

CUSTOS. Tamen hoc ſaltem facinus nunquam commiſi.

CREON. Utique argenti cupidine vitam projiciens.

CUSTOS. Vah! malum eſt profecto, ſi ſuſpiceris, falſa ſuſpicari.

CREON. De ſuſpicione argutare quantumvis: ſed niſi hæc qui fecerint monſtrabitis, experti fatebimini malis ex lucris damna gigni.

CUSTOS. Maxime ſane velim inveniatur: attamen deprehenſus fuerit nec ne, hoc enim fortuna dijudicabit, non eſt ut videas tu me huc reverſum. Etenim nunc præter ſpem opinionemque meam ſervatus, ingentes debeo Diis gratias.

CHORUS. Multa quidem ſunt mirabilia; nihil vero homine mirabilius eſt. Continuo canum ultra pontum procelloſo flante noto fertur, circumfrementes transmittens fluctus. Tum ſupremam Deam, Tellurem immortalem, indefeſſam, exercet circumactis aratris per ſingulos annos, equino genere

genere verſans. Levium etiam genus avium caſſibus circumdatum abducit, agreſtiumque ferarum fæcla, pontique marinam ſobolem nexis retium laqueis, vir præditus ſolertia: edomatque artibus agreſtem beluam montivagam, jubatumque equum & montanum indomitum taurum jugum ſubire cogit, cervicibus impoſitum. Quin dicendi artem, ſublimiumque rerum ſcientiam & civiles mores didicit, tum etiam inhabitabilis glacialis frigoris imbriumque ſubdialia tela fugere. Ad omnia ingenioſus, futuri providus, ab omni ſibi præcavet malo: ſolius Orci effugium invenire non valet: difficilium tamen morborum remedia excogitavit. Callidus ultra quam ſperari poſſit, quodvis opus artificio perficere, modo bonum, modo pravum ſectatur. Leges obſervans patriæ, vindiceſque juris jurandi veritus Deos, civibus ſuis honoratus eſt: at civitate dignus ejici, ſi quis ſine ullo honeſti reſpectu ad omne facinus eſt audax: nec idem mecum tectum ſubeat, nec mecum conferat conſilia, qui ſe ad hunc modum gerit. At at quid hoc eſſe dicam mirum oſtentum? dubius hæreo: qui potero infitias ire hanc, quam video puellam, Antigonam eſſe? O miſera, & miſero patre Oedipode nata, quidnam iſtud eſt? Anne te iſti adducunt regis imperio immorigeram, & in amenti deprehenſam auſo?

CUSTOS. Hæc eſt illa, quæ facinus patravit: ipſam hanc deprehendimus ſepelientem. Sed ubi eſt Creon?

CHORUS. Eccum opportune rurſus progreditur foras.

CREON. Quid eſt? Ecquid contigit ſatis ex ſententia?

CUSTOS. Rex, mortalibus nihil eſt abjurandum: nam quæ pries animo ſederant ſequens evertit cogitatio; quandoquidem confidenter ego ſpopondiſſem nunquam me huc rediturum, ob minas tuas illas, quibus me antea conturbaſti. Verum nulla voluptas eſt tanta, quam quæ percipitur ex inſperato gaudio: proinde venio, licet ſacramento abjuraverim, puellam hanc adducens, quæ deprehenſa eſt cadaveri ſepulturam parans. Sors hic jacta non fuit: ſed meum eſt, non alius, quidquid nuntium hoc lucri adferet. Et nunc, rex, hanc ipſe prehenſam interroga, ut lubet, & redargue: ego vero omni ſuſpicione liber, merito his defungar malis.

CREON. Cur autem hanc adducis, & unde?

CUSTOS. Ipſa virum ſepeliit: paucis omnia diſcas.

CREON. An & intelligis, & vere dicis, quæ dicis?

CUSTOS. Equidem hoc dico, quum eam ſepelientem viderim cadaver illud, quod tu ſepeliri vetueras. Satiſne aperta & manifeſta dico?

CREON. Et quomodo conſpecta eſt, atque in facinore deprehenſa?

CUSTOS. Sic acta res eſt. Poſtquam enim eo venimus, tuis illis minis atrocibus perterriti, primum terram omnem, qua contectum erat cadaver, everrimus, putreque corpus nudavimus plane, tum editis in tumulis conſedimus averſi ab aura, ne nobis teter odor ex illo adflaret, caventes; ubi invicem nos excitabamus conviciis, ſi quis huic labori minus eſſet attentus. Tantiſper in eo res fuit, donec æthere in medio conſtitit lucidus Solis orbis, æſtusque flagravit: atque tum derepente vehemens flatus e terra coortus, turbinem in altum tollens, aëris præcipuam peſtem, implet campum, omnem diſjiciens comam campeſtris ſilvæ: glomerato pulvere immenſus conturbatur aër. Nos vero clauſis oculis divinitus miſſum tolerabamus malum: quo poſt longum tempus tandem ſedato, puella hæc conſpicitur, acuta voce lamenta fundens, triſtis in modum aviculæ, quæ vacuum nidi cubile pullis orbatum videt. Sic & illa nudum ut cernit cadaver, lamentis ejulavit, diraſque facti auctoribus pœnas imprecata eſt. Nec mora, collectum manibus aridum injicit pulverem, & ex æreo affabre facto gutto triplici fuſo libamine mortuo inferias facit. Nos vero conſpicati adimus, eamque comprehendimus illico nullo perculſam metu: & interrogata de utroque facto, tum illo priori, tum hoc recenti, nihil omnino negavit. Quod quidem mihi gratum & triſte ſimul auditu fuit. Ipſum enim me e malis evaſiſſe, gratiſſimum: ſed in malum amicos ducere, id triſte eſt. Sed omnia iſta præ mea ſalute parvi me pendere par eſt.

CREON. Heus tu, quæ in terram demittis caput, te rogo; faterisne an denegas hæc feciſſe?

ANTIGONE. Et feciſſe fateor, nec eſt cur negem.

CREON. Tu quidem aufer te hinc, ut lubet, gravi hoc abſolutum crimine: tu vero dic mihi breviter ſine ambagibus, noraſne edicta, ne quis hæc faceret?

ANTIGONE. Noram. Qui vero ignoraſſem? manifeſta enim erant.

CREON. Et vel ſic auſa es haſce transgredi leges?

ANTIGONE. Non enim eas mihi Jupiter ſtatuerat, nec quæ Diis Manibus adſidet Juſtitia, qui haſce mortal bus ſanxerunt leges. Nec tantum valere credidi tua edicta, ut non ſcriptas firmasque Deûm leges, mortalis quum ſis, queas convellere. Non enim heri fixæ illæ ſunt aut nudius tertius, ſed vigent ab omni ævo, nec novit quiſquam quam dudum prodierunt. Has quod violaſſem, cujuſvis hominis faſtu perterrita, ſane non debui Diis pœnas luere. Morituram enim me ſciebam: quippini? etiam ſi tu non prius indixiſſes: quod ſi ante tempus moriar, id eſſe in lucro deputo. Quicunque enim in multis, ut ego, miſeriis vitam degit, ſi mortem oppetat, quî non ille lucrum ferat? ſic ſane mihi fatum hoc nanciſci nihil dolet. At ſi fratris mortui inſepultum ſuſtinuiſſem cadaver, id mihi doleret: hiſce autem quæ feci, non doleo. Tibi vero ſi videor ſtulte feciſſe, propemodum dixerim, ſtulti judicio ſtulta ſum.

CHORUS. Durum ingenium ex duro patre ortum apparet puellæ: malis enim neſcit cedere.

CREON. At ſcito tamen præfractos animos plerumque concidere; firmiſſimumque ferrum igne coctum, rigidum, facillime comminui & frangi videas: parvoque freno feroces equos ſedatiores reddi ſcio: haud enim convenit elato eſſe animo, qui aliis ſubditus eſt. Hæc autem tunc quidem contumelioſe agere novit, quum ſancitas leges transgredi auſa eſt: nunc vero, poſtquam facinus patravit, altera hæc eſt contumelia, quod his factis glorietur & rideat. Profecto haud amplius vir ego ſim, ſed ipſam virum deputare par fuerit, ſi hæc ei impune ceſſerit de me reportata victoria. Sed ſive ex ſorore, ſive ex alia quavis prognata ſit, quæ mihi ſit tota familia conjunctior, ipſaque & ſoror non effugient, quin peſſimis exemplis pereant; nam & hanc haud minus quam alteram hujus ſepulturæ auctorem eſſe cenſeo. Et illam evocate: eam enim vidi modo intus rabentem, nec compotem ſui. Quippe ſolet animus prius deprehendi fraudulentus eorum qui nihil recte in tenebris machinantur. Verum male odi, ſi quis in ſcelere deprehenſus, tamen concinnis comere illud dictis parat.

ANTIGONE. Vin' amplius aliquid, quam me captam occidere?

CREON. Nil ſane amplius: hoc nactus, omnia nactus ſum.

ANTIGONE. Quid ergo moraris? nam mihi tuis ex ſermonibus nihil placet, neque placiturum ſit unquam: parique modo meorum nihil tibi probatur. Atqui undenam celebriorem gloriam conſequi poſſem, quam quod germanum humo condidi? his quoque omnibus, qui adſunt, idem placere diceretur, ſi non linguam præcluderet metus. At cum alia ob multa felix eſt qui regnat, tum quia licet ei facere dicereque quæ lubet.

CREON. Sola tu hos inter Cadmeos hoc vides.

ANTIGONE. Vident & iſti: ſed tuam ut gratiam ineant, os comprimunt.

CREON. Te autem non pudet alia ab his ſentire?

ANTIGONE. Haud enim turpe eſt fratrem colere.

CREON. Nonne etiam frater ille erat, qui contraria inferens arma occubuit?

ANTIGONE. Ex una frater matre & ex eodem patre.

CREON. Cur, quæſo, erga illum impia es, dum alteri honorem tribuis?

ANTIGONE. Impiam me eſſe ne ille quidem teſtabitur qui tumulo conditus eſt.

CREON. Maxime vero, ſi illum parili honore cum impio dignaris.

ANTIGONE. Haud quaquam enim ſervus, ſed frater periit.

CREON. Nempe vaſtans patriam, alter pro patria quum ſtetiſſet fortiter.

ANTIGONE. Tamen ipſe Orcus æquas leges poſtulat.

CREON. At bonus cum malo paria ſortiri renuit.

ANTIGONE. Quis autem novit, an apud inferos hæc ſint pia?

CREON. Haud unquam inimicus, ne quidem mortuus, eſt amicus.

ANTIGONE. At mihi non ea eſt indoles, ut aliorum odiis ſubſerviam, ſed mutuum amorem ut colam.

CREON. Ergo, ſi amare tuum eſt, ad inferos profecta, illos ama: me autem vivo, non regnabit femina.

CHORUS. Sed ecce pro foribus Iſmena, mæſta nube frontem obducta, ſororis ob deſiderium fundens lacrymas, purpureum deformat vultum, venuſtas irrigans genas.

CREON. Heus tu, quæ domi ſubſidens, ceu vipera, clam me exſugis; atque adeo inſcius geminas paſcebam furias, regnique mei peſtes; age, dic mihi tandem, ecqui fateberis hujus humationis ſociam te quoque eſſe, an jurabis te hujus rei ignaram eſſe?

ISMENE. Meum eſt facinus, modo hæc conſentiat; factique & criminis particeps ſum.

ANTIGONE. At in partem facinoris te venire non ſinet Juſtitia, quia neque voluiſti, neque te ego in ſocietatem adſcivi.

ISMENE. At me in malis tuis non pudet eoſdem tecum periculi adire caſus.

ANTIGONE. Quorum ſit hoc opus, Orcus & inferi conſcii ſunt: at ego verbis amantem non amo.

ISMENE. Ne me, quæſo, ſoror, ita deſpicatui habeas, indignamque reputes, quæ tecum moriar, unaque defuncto fratri juſta fecerim.

ANTIGONE. Ne tu mecum una mortem obeas; nec, quæ non adtigiſti, tibi vindices: ſatis erit me mori.

ISMENE. Ecquænam mihi a te deſtitutæ jucunda eſſe poſſit vita?

ANTIGONE. Creontem roga: illius enim tu curam geris.

ISMENE. Cur hiſce me excrucias, quum nihil proſit tibi?

ANTIGONE. Doleo equidem, etſi te irrideo.

ISMENE. Qua tandem in re juvare te poſſim?

ANTIGONE. Serva te ipſam: effugium tibi non invideo.

ISMENE. Hei mihi miſeræ! itane tuæ mortis exſors ero?

ANTIGONE. Tu enim optaſti vivere; ego autem mori.

ISMENE. Sed a me præmonita, quis futurus eſſet conſilii tui exitus.

ANTIGONE. Pulchre tu quidem dixiſti; vetum his quæ feci ſapere mihi ipſa videbar.

ISMENE. Atqui par eſt utriuſque delictum.

ANTIGONE. Bono animo es. Tu quidem vivis: at mihi jampridem abrupta vita, ita ut nihil cuiquam niſi inferis debeam.

CREON. Has puellas aio, alteram quidem mente modo excidiſſe, alteram vero amentem natam eſſe.

ISMENE. Non enim, ô rex, quæ fuit olim, uſquequaque manet mens adflictis in rebus, ſed movetur ſtatu.

CREON. Tibi certe emota eſt, quando mali facinoris particeps fieri haud verita es.

ISMENE. Quid enim mihi ſoli ſine hac vivere volupe ſit?

CREON. Parce HAC dicere: non enim eſt amplius.

ISMENE. Ergone ſponſam necabis tui ipſius filii?

CREON. Sunt etiam aliis arabilia arva.

ISMENE. At non ut huic & illi complacitum erat.

CREON. Malam ego conjugem filio meo nubere nolo.

ISMENE. O cariſſime Hæmon, ut te deſpicatui habet pater!

CREON. Odioſa es tuque & tuæ nuptiæ.

ISMENE. Ecqui igitur iſta tuum privabis filium?

CREON. Orcus nuptias has finiet.

ISMENE. Decretum eſt, ut videtur, mortem ut hæc oppetat.

CREON. Ita mihi tibique videtur. Abſit omnis mora, atque illas ducite intro, famuli: mulieres iſtas dehinc libere vagari nequaquam convenit:

refugiunt enim vel audaces, quum prope jam mortem intuentur.

CHORUS. Felices quibus malorum immune labitur ævum. Quibus enim divinitus quaſſatur domus, horum vita nulla vacat calamitate, ad omnemque proſerpit poſteritatem aſpera vis fati. Haud ſecus ac, ſi quando Boreæ vehemens flatus atram immittit procellam, imumque commovet æquor, æſtus marini ſalis profundis excitam vadis nigram ſubvectat arenam; plangoribus reſonant percuſſa fluctu litora. Veteres Labdacidarum domus calamitates vigere video, novis cladibus clades defunctorum excipientibus; nec parentum ætas vim mali exhaurire valet, ut eo progenies liberetur: ſed hanc quoque ſubvertit Deorum quiſpiam, nec ulla eſt ab ærumnis requies. Modo enim Oedipi in domo ultimæ ſtirpi effulſerat ſalus: tamen illam demetit inferorum Deûm cruenta falx, conſiliique amentia, & animi furor. Vim tuam, Jupiter, quis hominum faſtus cohibere poſſit? quam neque ſomnus omnia domans labefactat unquam, nec rotatu indefeſſo volventes Deûm menſes. Senii expers æternis regis imperiis fulgentis Olympi ſplendorem. Hæc lex æternam vim obtinebit, & nunc, & poſthac, & olim: nihil accidit hominum vitæ quod nimium juvet, nec ægritudine permixtum ſit. Spes enim vaga multis mortalium fructum ſui præbet; multorum autem deludit leves cupidines: imprudentem vero opprimit mentis error, priuſquam igni ardenti pedem admoverit. Celebre dictum fertur a neſcio quo ſapienter prolatum: *Malum aliquando videri bonum illi eſſe, cujus mentem Deus impellit ad noxam, eumque perexiguo tempore extra calamitatem verſari.* At ecce Hæmon, liberorum tuorum noviſſimum germen: ecquid ſponſæ Antigonæ imminente leto contriſtatus venit, pactis nuptiis fruſtrari impotenter dolens?

CREON. Statim ſciemus, quovis augure certius. O nate, num, auditis quæ in ſponſam tuam decreta ſunt, patri infenſus ades? an vero, quidquid egerimus, ſumus tibi cari?

HÆMON. Pater, tua ſum in poteſtate; tuque rectis præditus conſiliis me regis, quibus equidem obſequi nunquam recuſabo: mihi enim nullæ tanti eſſe poſſunt nuptiæ, ut eas juſtis tuis imperiis præferam.

CREON. Scilicet hoc animo te eſſe par eſt, cedant ut omnia patris voluntati. Propterea enim cupit vir quiviscunque liberos ſuſcipere, ſibique morem gerentes educere domi, ut & paternos inimicos ulciſcantur male, amicoſque eodem, quo pater, proſequantur honore. Qui vero cunque liberos genuit inutiles, quid illum dicas aliud, quam ſibi moleſtiam genuiſſe, multumque inimicis riſum? Ne nunc ergo, nate, voluptate victus, mulieriſque cupidine, ſanam mentem abjicias, & hoc tene, frigere amplexum pravæ mulieris, quam quis domi conſortem tori habeat. Quod enim pejus eſſe poſſit ulcus, quam malus amicus. Sed tanquam malivolam deſpuens, puellam illam ſine apud Orcum cui voluerit nubere. Ego enim, poſtquam illam manifeſto deprehendi unam ex omni civitate edicto meo parere recuſantem, haud ſane committam ut me falſi arguant cives: ſed illam morte multabo. Proinde Jovem imploret cognationis præſidem; nam qui mihi genere conjuncti ſunt, ſi eos mihi immorigeros eſſe patiar, quanto minus obſequentes habebo extrarios? quicunque enim familiam probe regit, is & in adminiſtranda civitate juſtus videbitur: quicunque vero transgreſſus æqui limites vel leges violat, vel imperare magiſtratibus cogitat, non eſt ut is laudem a me conſequatur. Sed quem civitas ſummæ rerum præfecerit, ei parere oportet, & in parvis, & in juſtis rebus injuſtisve: qui autem ſic animatus ſit, hunc virum nullus dubitarem, quin recte imperare poſſet, aliusque ſubjectus imperio juſſa rite exſequi vellet, & belli in procella quo loco eſſet collocatus, manſurus eſſet, juſtum ſe præbens fortemque ſociorum adjutorem. Licentia enim majus haud aliud eſt malum: hæc civitates perdit, privataſque ſubvertit domos: hæc in prœliis perrumpit ordines & in fugam vertit: at modeſtorum multis ſaluti eſt obedientia. Sic operam dare oportet ut ſervetur ordo & diſciplina, nec committendum omnino ut femina potiatur imperio. Satius eſt enim, ſiquidem loco pelli neceſſe eſt, viro concedere; nec mulieribus ignaviores eſſe dicamur.

CHORUS. Nobis quidem, niſi mens ſenio labefacta decipitur, dicere ſapienter, quæ dicis, videris.

HÆMON. Pater, Dii hominibus ingenerant rationem, omnibus, quotquot ſunt, opibus præſtantiorem. Quæ autem modo dixti vera eſſe nec auderem negare, nec quî negare poſſem ſcio: eſt tamen ut alius etiam vera dicere queat. Enimvero mei officii eſſe exiſtimo, omnia proſpicere quæ in te vel dicit quis, vel facit, aut ſi quid tibi vertitur vitio. Tuus enim vultus plebeio cuique timorem incutit, ea ne dicat coram, quæ lubens non audias: at mihi ſermones hoſce clam muſſantium excipere licet: *Quantopere hujus puellæ vicem civitas doleat: ut ob facta maximis digna laudibus, peſſime pereat mulierum omnium immeritiſſima: quæ ſuum ipſius fratrem in prælio cæſum, inſepultum haud paſſa ſit crudivoris canibus alitibuſque pabulum jacere: nonne hæc ſplendidiſſimis digna honoribus?* tales obſcuri clam manant rumores. Mihi vero, pater, nihil aliud optabilius eſſe poteſt, quam ut omnia tibi læta eveniant. Quid enim liberis decori ſit magis, quam florens pater? quidve patrem magis oblectet, quam liberorum proſperitas? Ne nunc ergo unicum hunc mente habitum indue, ut, quod tu dicis, aliudque præterea nihil, rectum eſſe putes. Quicunque enim vel ipſe ſolus ſapere videtur ſibi, vel lingua aut animo pollere, ut nemo alius; tales ſi explices, ſæpius inanes eſſe comperias. Sed virum, quamvis ille ſit ſapiens, diſcere multa haud indecorum eſt, & non nimis contra tendere. Vides hibernis imbribus tumida ad fluenta quotquot cedunt arbores, ut ſervant ramos; at ſtirpitus intereunt, quæcunque obnituntur: ſimiliter quoque navis gubernator, ſi adductum pedem laxare præfracte renuit, ſupinis, everſa rate, in poſterum navigat tabulis. Verum age, remitte iram, & pœnitentiæ da locum. Judicium enim ſi quod & mihi juniori ineſt, dico equidem longe optimum eſſe, ſi ſuapte indole vir cujuſcunque rei ſcientia abundet: ſin minus, haud enim ita ſolet evenire, & a bene conſulentibus præclarum eſt diſcere.

CHORUS. Rex, ſi quid hic opportunum dicit, æquum eſt te animum advertere; teque viciſſim illi auſcultare: recte enim dictum eſt utrinque.

CREON. Nos ergo iſtuc ætatis ſapere docebimur ab adoleſcente?

HÆMON. Nihil quidem doceare quod injuſtum ſit: etſi vero juvenis ſum, non ætatem magis decet, quam opera ſpectare.

CREON. Ergone oportet legibus haud parentes honore adficere?

HÆMON. Haud ſane tibi auctor ſim, ut malis honorem habeas.

CREON. At hæcce non tali correpta eſt morbo?

HÆMON. Utique hoc negat universus Thebanus populus.

CREON. Scilicet, quæ imperare debeam, civitas mihi præſcribet?

HÆMON. Viden' ut nimis juvenilis iſte tuus eſt ſermo?

CREON. Nimirum alius imperio, non meo, terra hæc ſubjecta erit?

HÆMON. Quippe non eſt civitas, quæ unius tantum eſt viri.

CREON. Non imperantis cenſetur eſſe civitas?

HÆMON. Pulchre. Deſerta ſcilicet urbe tu regnares ſolus.

CREON. Hic, ut videtur, pro muliere propugnat.

HÆMON. Si tu quidem mulier es: pro te enim propugno.

CREON. O omnium peſſime, qui cum patre litigas.

HÆMON. A juſto enim te aberrare video.

CREON. Scilicet aberro, regni jura colens mei?

HÆMON. Haud ſane colis, dum Diis debitum honorem conculcas.

CREON. O ſceleſtum ingenium & a femina devictum!

HÆMON. At nunquam me a turpibus devictum argues.

CREON. Tamen omnis tuus hic ſermo illi patrocinatur.

HÆMON. Tibique etiam, & mihi, & Diis inferis.

CREON. Hanc non erit unquam, ut vivam amplius ducas.

HÆMON. Ergo morietur, & mortua aliquem perdet.

CREON. An ad minas uſque tua erumpet ferocia?

HÆMON. Quæ ſunt minæ autem, contra futiles dicere ſententias?

CREON. Magno tuo cum malo me caſtigabis, ipſe mentis inops quum ſis.

HÆMON. Niſi pater eſſes, dicerem te deſipere.

CREON. Mulieris mancipium, ne me garriendo eneca.

HÆMON. Vin' quidlibet loqui, & nihil viciſſim audire?

CREON. Itane vero? at haud impune, & ut certius ſcias, cœlum hoc adteſtor, me ſic conviciis impetiveris. Adducite huc illud odium, ut ob oculos illico præſenti moriatur proxima ſponſo.

HÆMON. Haud ſane me prope adſtante, ne tu hoc unquam in animum inducas, hæc coram peribit; neque tu unquam caput meum oculis tuis obverſari videbis, ut tibi porro inter amicos inſanire liceat, qui te ferre velint.

CHORUS. Hic vir abiit, ô rex, ira concitatus: atqui tale ingenium dolore ardens ad atrocia facta comparare ſe ſolet.

CREON. Age abeat; faciat, cogitet ſupra humanam ſortem: haſce tamen puellas non liberabit morte.

CHORUS. Ergone utramque morte multare deſtinas?

CREON. Haud quidem illam quæ cadaver non adtigit: recte enim mones.

CHORUS. Quonam autem eam ſupplicio ſtatuis occidere?

CREON. Abductam in locum, ubi nulla ſint hominum veſtigia, ſaxeo in ſpecu vivam recondam, tantillo cibi, quantum piaculo ſit ſatis, adpoſito, ut necis illatæ crimen tota effugiat civitas: ibique Orcum, quem ſolum colit Deorum, rogando forte impetrabit, ut ne mortem obeat; aut tunc tandem diſcet, ſupervacaneum eſſe laborem, ſi quis Deos inferos co'at.

CHORUS. Amor invicte, nullis artibus ſuperabilis Amor, qui pecudum viſceribus illaberis, qui puellarum mollibus excubas in genis, trans maria autem permeas, penetrasque te in ferarum abdita luſtra; nec te immortalium quiſquam fugere potis eſt, nec brevis ævi hominum. Quisquis vero te concipit, in furorem agitur. Tu vel juſtorum mentes devias abripis ad noxam: tu quoque inter conſanguineos viros litem hanc concitaſti: præpollet autem palam erumpens deſiderium expetiti connubii pulchræ ſponſæ: quod cum maximis inter initia rerum legibus pari præditum eſt poteſtate. Inſuperabilis enim illudit Dea Venus. Quin & jam ipſe ultra licitum feror hæc cernens, nec amplius lacrimarum fontes cohibere valeo, quum Antigonam hanc video ad Orci thalamum perduci.

ANTIGONE. Adſpicite me, ô patriæ urbis cives, ultimam ingredientem viam, ultimumque jubar intuentem Solis, mihi nunquam poſthac videndum: ſed me communis Orcus vivam deducit ad Acheruntis oram, jugalis expertem tori, nec me nuptialis hymnus celebravit unquam: ſed Acheronti nuptura abeo.

CHORUS. Ergo celebris & laudem nacta, in has abibis mortuorum latebras, nec tabidis abſumta morbis, nec gladiorum ictus perpeſſa, ſed libera, viva, ſola utique mortalium, ad Orcum deſcendes.

ANTIGONE. Sane audivi Phrygiam hoſpitam Tantali filiam miſerrimam periiſſe ſummo in Sipylo, quam, velut circumfuſa hedera, ſaxea perdomuit germinatio: nec ipſam imbre liqueſcentem, ut fama vulgi eſt, nix unquam deſerit, mananteſque ex oculis lacrimæ perpetuo rore rigant cervices: cui me Fatum ſimillimam conſopit.

CHORUS. At illa dea erat & divino ſatu genita: nos vero homines & mortali ſanguine creti. Quanquam tibi mortali præclarum erit, ſi dicaris æqualia Diis ſortita fuiſſe.

ANTIGONE. Hei mihi! derideor. Quid me, per tutelares Deos, nondum mortuam, ſed luce fruentem adhuc, contumelia adficis? O urbs, ô urbis opulenti cives: io Dircæi fontes, Thebæque curruum agitatricis nemus; tamen vos ſimul teſtes advoco, quemadmodum ab amicis indefleta, quali lege ad carcerem defoſſum vado inauditi ſepulcri. Heu miſeram, cui nec cum hominibus, nec cum

Manibus, ulla conſortio eſt; quæ nec inter vivos nec inter mortuos cenſebor.

CHORUS. Progreſſa ad extremum audaciæ in altum Juſtitiæ ſolium impegiſti graviter: nimirum paternam noxam aliquam luis.

ANTIGONE. Acerbiſſimum mihi dolorem refricas, nimis extentum luctum ob patris ærumnas, univerſamque noſtram decantatorum Labdacidarum cladem. O materna nuptiarum noxa, inceſti concubitus patris mei cum calamitoſa matre, quibus ego tandem infelix edita fui; ad quos diris devota, innupta commigro. O infauſti frater potite conjugii, mortuus ipſe vivam me adhuc occidiſti.

CHORUS. Pietas eſt quidem, colere mortuos: ſed nequaquam juſſa transgredi licet eorum, penes quos eſt imperium. Te vero perdidit pervicax ingenium.

ANTIGONE. Indefleta, amicis orba, innupta, expeditum hoc ingredior iter. Haud amplius mihi ſacrum hoc Phœbeæ lampadis jubar fas intueri miſeræ; nec amicorum quiſquam eſt, qui meam adeo lacrimabilem vicem lugeat.

CREON. Scitiſne, querelas & luctus ſi morituri prodeſſe ſentiant, neminem fore, qui iis deſinat? Quin abducitis hanc quam citiſſime? & poſtquam eam, ut juſſi, incluſeritis ſolam deſertamque in obtecto ſepulcro, abibitis: ſive ibi moritura ſit, ſive ſub hoc tecto ſepulta ævum ducat. Nos enim omnis immunes ſumus piaculi, puellæ hujus cauſſa: ſed nullum ei cum ſuperis erit conſortium.

ANTIGONE. O ſepulcrum, ô genialis thalamus, ô defoſſa habitatio, æterna cuſtodia, quo tendo ad meos, quorum miſerabili leto abſumtorum maximum numerum inter mortuos cepit Proſerpina; quorum ego noviſſima, multoque ſane peſſimo exitio intereo ante fatalem diem. Sed illuc profecta, hanc maxime ſpem foveo, gratam me venturam patri, gratamque tibi, mater, & tibi gratam, ô germanum caput; quandoquidem mortuos vos ego manibus meis lavi & ornavi, inferiasque ad ſepulcrum tuli: nunc autem, Polynices, quia cadaver tuum humo contexi, hanc fero mercedem. Atqui hunc honorem tibi pie rectèque a me tributum fuiſſe ſapiens quivis judicet. Haud enim unquam, ſi peperiſſem liberos, nec, ſi mihi conjux mortuus jacuiſſet inſepultus, contra civitatis legem hunc ſuſcepiſſem laborem. Ac forte quæras quanam ex lege hæc dicam. Nempe mortuo marito, alius eſſet cui nuberem; filiumque ſi amiſiſſem, alium ex alio viro ſuſcipere poteram; at patre & matre in Orco conditis, non eſt ut mihi frater poſſit unquam exoriri. At tamen quum ex hac lege, ceteris omnibus poſthabitis, honore te adfecerim, ô germanum caput, Creonti peccaſſe viſa ſum, facinusque atrociſſimum admiſiſſe. Et nunc vi correptam ita me abducit, tori jugalis', hymenæi feſtorum carminum expertem, nulla conjugii ſortitam præmia, nec dulci gaviſam prole. Sed ab amicis deſerta, miſera ſic viva deducor in mortuorum ſpecum. At quænam, obſecro, transgreſſa Deorum jura? Quid amplius mihi miſeræ prodeſt, Deorum opem poſcere? quem juvabit auxilio vocaſſe? ſiquidem jam impietatis pœnas pie agendo nacta ſum. Verum ſi hæc quidem Diis probantur, æquo animo meritas luamus pœnas: ſin hi commereunt culpam, ne plura mala patiantur precor, quam mihi injuſte inferunt.

CHORUS. Puellæ hujus animus eorumdem adhuc ventorum flatibus agitatur.

CREON. Quapropter plorabunt qui illam abducere cunctantur adeo.

ANTIGONE. Hei mihi! mortem proxime hæc vox accedit.

CREON. Neutiquam te confidere jubeo fore, ut irrita fiant hæc decreta.

ANTIGONE. O terræ Thebanæ urbs paterna, Diique indigenæ, abducor ergo, nec moror amplius. Videte, Thebarum principes, regiam quæ ſola ſupereſt filiam, qualia qualibus a viris patior, pietatem quia colui.

CHORUS. Suſtinuit etiam Danaë cœleſti lumine privari in æreo conclavi: incluſa autem in ſepulcrali thalamo, neceſſitatis vinculis adſtricta fuit. Atqui, ô nata, nata, genere erat nobilis, gremioque recondita ſervabat auriflua Jovis ſemina. At ineluctabilis eſt fati vis; quam nec imber, neque Mars, non turris, non undiſonæ nigræ naves effugiant. Neceſſitatis ſub jugum redactus

eſt etiam impotens iræ filius Dryantis rex Edonum, quem Bacchus, ob contumelioſam indolem, ſaxoſo concluſit in carcere : adeo a furore deſtillat terribilis vegetaque vis pœnæ! adgnovit demum ille, ſe rabie incitatum, petulantis linguæ conviciis Deum læſiſſe. Enimvero cohibere voluit furentum feminarum orgia, ſacrasque Bacchi exſtinguere lampades, & tibiarum amantes irritavit Muſas. Juxta Cyanea æquora gemini maris, litora ſunt Boſporia & Thracius Salmydeſus, ubi vicinas urbes colens Mars geminos Phinei filios a fera noverca vidit lumine orbatos execrabili vulnere, quod illa cruentis manibus, muliebribus armis, pectinum cuſpidibus uſa, oculorum orbibus infandum in modum inflixit. At miſeri dolore tabeſcentes miſeram matris lugebant vicem, infauſtis ominibus nuptæ, infauſtæque parentem prolis. Genus illa tamen antiquis ab Erechthidis ducebat; remotisque in antris nutrita fuerat procellas inter paternas, Boreæ filia, equos curſu prævertens celſo ſuper jugo, Deorum progenies: haud tamen ſecius hanc quoque longævæ Parcæ oppreſſerunt, ô nata.

TIRESIAS. Thebani populi proceres, venimus communi via duo, unius oculis videntes: cæcis enim haud alia eſt itineris faciendi ratio, quam ut a quopiam ducantur.

CREON. Quidnam eſt, ô ſenex Tireſia, novi?

TIRESIAS. Equidem docebo; tu vero vati obſequere.

CREON. Haud quidem antea a monitis tuis diſceſſi.

TIRESIAS. Idcirco feliciter hanc urbem rexiſti.

CREON. Teſtari poſſum me in multis a te juvatum fuiſſe.

TIRESIAS. Cogita te nunc rurſus in ancipiti periculo verſari.

CREON. Quidnam eſt? Quam me conturbant tua dicta!

TIRESIAS. Scies, ubi artis meæ audieris indicia. Nam quum ſederem veteri in auguraculo, ubi erat mihi omnigenorum alitum ſtatio, ignotum audii ſonum clangentium avium inſano percitarum impetu præter ſolitum morem; easque comperi ſanguineis unguibus invicem ſe lacerare, quod quidem haud obſcure ſignificabat alarum ſtrepitus. Quare perterritus, ſtatim ad divinationem per crematas victimas aris in ardentibus me convertiAt ex victimis flamma non promicuit; ſed jejuna ſanies e femoribus exſudans in cinere abſumebatur, & fumabat & exſpuebat, extaque ſublata diſſipabantur, revolutaque femora extra adipem jacebant quo contecta fuerant. Hæc a puero iſto comperi, obſcurorum ſacrorum evanidam divinationem. Mihi enim dux ille eſt, ut aliis ego. Et hiſce malis propter ſuſceptum tibi conſilium laborat urbs. Aræ enim & foci omnes pleni ſunt nobis infauſto Oedipi filio, cujus cadaver diſcerpunt feruntque paſſim alites & canes. Proinde ſacra precesque noſtras averſantur Dii, nec femorum accipiunt flammam: nec ulla ales auſpicatos gutture edit ſonos, poſtquam humani cadaveris pinguem depaſtæ ſunt ſanguinem. Hæc igitur, fili, expende: etenim omnibus hominibus commune eſt peccare: quum vero quis peccaverit, ille non amplius conſilii mentisque inops dici dignus eſt, qui ubi in malum incidit, medelam adhibet, nec immobilis perſtat. Nam pervicacia inſcitiæ arguitur. Quin cede mortuo, neque peremtum punge. Quæ fortitudo eſt enecare mortuum? Hæc tibi benevolus bene conſulo: bene monenti obſequi ſuaviſſimum eſt, ſi monita utilitatem ferant.

CREON. O ſenex, omnes, tanquam ſagittarii in ſcopum, tela in me mittitis; nec veſtris quidem vatum artibus intentatus ſum, cujus generis ab hominibus venditus ſum & traditus jampridem. Lucramini, comparate vobis Sardicum electrum, ſi vultis, & aurum Indicum: at illum ſepulcro non decorabitis; nec ſi Jovis aquilæ diſcerptum cadaver in eſcam auferre velint ſub Divi thronum. Ne ſic quidem, haud ullo hujus piaculi terrore motus, ſepeliri eum permiſero. Probe enim novi mortali nemini tantas eſſe vires, ut Deos poſſit polluere. Cadunt autem, ô ſenex Tireſia, homines vel maxime induſtrii fœdo lapſu, quum verba turpia perite loquuntur lucri gratia.

TIRESIAS. Hem! Ecquis novit, ecquis cogitat homo —

CREON. Quidnam? qualem hanc communem ſententiam crepas?

TIRESIAS. Quanto opibus omnibus præſtat prudentia?

CREON. Quanto quidem, ut opinor, deſipere maxima noxa eſt.

TIRESIAS. Hujus tu quidem plenus es morbi.

CREON. Vati maledicta regerere nolo.

TIRESIAS. Atqui id ipſum facis, falſa me vaticinari dicens.

CREON. Vatum enim omne genus eſt pecuniæ avidum.

TIRESIAS. Et illud tyrannorum turpia lucra amat.

CREON. Scin' vero, quidquid dicas, te imperanti mihi dicere?

TIRESIAS. Scio equidem; mea enim opera hanc ſervaſti urbem.

CREON. Peritus es vates, ſed malis deditus artibus.

TIRESIAS. Adiges me ut immota pectore arcana eloquar.

CREON. Move, eloquere, modo ne lucri gratia dicas.

TIRESIAS. Num ergo hucuſque lucri gratia dixiſſe videor, te judice?

CREON. At ſcito tibi conſilia mea quæſtui non fore.

TIRESIAS. At tu viciſſim probe hoc ſcito, tibi non multas abſolutum iri rotarum ſolarium vices, in quibus tuis ipſe ex viſceribus quempiam mortuum pro mortuis viciſſim dabis; quia ſuperorum aliquem ad inferos demiſiſti, viventemque animam ignominioſe ſepulcro condidiſti, detinesque contra hic inferorum expers Deorum, inſepultum, juſtiſque privatum cadaver: horum tamen nulla tibi eſt poteſtas, nec ad ſuperorum Deorum jura pertinent: ſed violenter iſta facis. Quapropter ultrices, ſceleſtoſque ſemper adſequentes, inſidiantur tibi Orci & Deorum Erinnyes, ut iiſdem in his comprehendaris malis. Et hæc vide an corruptus pecunia dicam. Monſtrabit enim non longi temporis mora virorum, mulierum tuis in ædibus lamenta: infenſæque tibi omnes, en, conturbantur urbes, e quibuſcunque civium laniata cadavera devorarunt vel canes, vel feræ, aut præpes aliquis ales, ſceleratum odorem ferens in publicum civitatis focum. Iſta in te, moleſtus es enim, tanquam jaculator, ira percitus emiſi e corde tela haud irrita, quorum tu calidum vulnus haud effugies. Tu vero, puer, nos abduc domum, ut hic animi impetum in juniores emittat, & diſcat alere linguam modeſtiorem, mentemque animi meliorem ea quam nunc fovet.

CHORUS. Hic vir, ô rex, abiit dira vaticinatus. Scimus autem, ex quo mihi nigris capillis canities obducta eſt, nunquam illum in hac urbe falſi quid ceciniſſe.

CREON. Novi & ipſe, ideoque perturbor animum. Cedere enim, ignavi & timidi eſt; ſin reluctor, ne animum meum calamitate feriam, timendum eſt.

CHORUS. Bono conſilio opus eſt, fili Menœcei Creon.

CREON. Quid igitur facere oportet? fare; ego autem parebo.

CHORUS. Abi, ac puellam quidem defoſſo e ſpecu dimitte; inſepultum autem cadaver tumulo conde.

CREON. Et iſta probas, hiſque conſiliis obſequi me debere cenſes?

CHORUS. Immo, rex, quam citiſſime. Celeri enim pede maleſanos adſequitur Deorum vindicta.

CREON. Hei mihi! Vix quidem muto, muto tamen ſententiam, hoc ut faciam. Neceſſitati fruſtra obluctandum non eſt.

CHORUS. Abi ergo ut ipſe hæc facias, nec aliis committe.

CREON. Protinus ibo. Vos vero miniſtri, quique adeſtis, quique abeſtis, ſecures manibus capientes properate celſum ad locum: ego autem, quandoquidem ſententiam eo converti, ut ipſe ligavi, ita & ipſe præſens exſolvam. Metuo enim, ut ſtatas leges optimum ſit ſervantem vivere.

CHORUS. Multis inclyte nominibus, Cadmeæ decus ô puellæ, & Jovis altitonantis proles, celebrem qui colis Italiam, curamque geris Cereris in ſinu communis Eleuſiniæ, ô Bacche

Baccharum metropolin Thebas habitans ad Iſmeni liquida fluenta, ferique ad ſegetem draconis: te ſuper bicipitem collem coruſcans ſacrorum conſpicit flamma, ubi Coryciæ Nymphæ ambulant Bacchides, Caſtaliæque liquor fluit, ubi te Nyſiorum montium hedera denſa juga, viridisque ora vitibus conſita proſequuntur immortalibus cantibus euantium, Thebana inviſentem compita: quam tu omnibus colis magis urbibus, una cum matre tua fulmine combuſta. Quin & nunc, quando univerſa civitas fero colluctatur morbo, adveni ſalutifero pede, Parnaſium ſuperans jugum, aut reſonans maris fretum. O ignem ſpirantium præſultor aſtrorum, nocturnarum vociferationum præſes, puer, Jovis proles, adpareas cum Naxiis Thyiadibus tuis comitibus, quæ te furentes pernoctibus luſtrant choris, Orgiorum præſidem Jacchum.

NUNTIUS. Cadmi Amphioniſque ædium incolæ, nulla eſt hominis vita, qualicunque modo conſtituta ſit, quam vel laudare vel culpare velim: Fortuna enim erigit, & Fortuna deprimit felicem & infelicem ſemper: nec ullus certus augur eſt fatorum mortalium. Quippe Creon, ſi quiſquam alius, me judice, beatus erat, qui terram hanc quidem Cadmeam ab hoſtibus liberaverat, imperioque urbis potitus proſpere eam regebat, florens generoſa liberorum prole: at nunc dilapſa ſunt omnia. Voluptates enim ſiquis vir amiſerit, haud equidem puto illum vivere, ſed animatum eſſe cadaver. Opibus enim polleas quantumvis domi, & vivas regio ſplendore; tamen ſi abſit his gaudium, cetera ego fumi umbra haud emerim viro præ voluptate.

CHORUS. Quid novum hoc malum eſt, quod de regibus nuntiaturus venis?

NUNTIUS. Mortui ſunt: viventes autem fuere cauſſa mortis.

CHORUS. Et quis peremit? quis vero peremtus eſt? ede.

NUNTIUS. Hæmon interiit; ipſius ſed manu cruentatur.

CHORUS. Patrisne dicis, an ſua ipſius manu?

NUNTIUS. Ipſe ſe peremit, patri iratus ob ſponſæ necem.

CHORUS. O vates, quam vera ergo prædixti nimis!

NUNTIUS. Quum ſic ſe res habeant, de ceteris conſulere expedit.

CHORUS. Atqui video miſeram Eurydicem prope uxorem Creontis: huc autem domo egreſſa ſe confert vel audito filii caſu, vel temere adeſt.

EURYDICE. O vos omnes, quicunque adeſtis, cives, ſermonem veſtrum audivi, quum oſtio propinquarem, egreſſura, ut Palladis delubrum adirem, Deæque adhiberem preces. Et clauſtra quidem occluſæ portæ laxabam, quum aures mihi ferit rumor domeſtici mali: metu perculſa revolvor ſupina inter famularum manus, & linquor animo. Verum quis fuit iſte ſermo, rurſum dicite: malorum enim nequaquam inexperta audiam.

NUNTIUS. Equidem tibi, cara hera, dicam omnia coram, nec quidquam prætermittam veri. Quid enim te deleniam verbis, quæ poſtea falſo dixiſſe deprehendar? recta ſemper res eſt veritas. Tuum quidem ego conjugem ſectatus ſum, viam ei præmonſtrans extremum in campum, ubi nefando modo jacebat adhuc canibus laceratum Polynicis cadaver: & illud, precati Triviam Deam, Plutonaque, ut placidi remitterent iras, lavimus piis lavacris, congeſtiſque ramis virentibus ſuperſtites reliquias combuſſimus: aggeſtoque excelſo buſto propria de humo, dehinc repetimus lapideum ſpecum, puellæ Orco deſponſæ thalamum. Sonum vero procul clarorum ejulatuum ex inferiis carente thalamo ſublatum audit aliquis, heroque Creonti nuntiat currens: huic autem, quo propius accedit, magis offunditur dubius gemebundi clamoris ſonus; ſuſpiranſque, luctuoſam hanc pectore rumpit vocem: *O miſer ego, an vera præſagit animus? iterne nunc facio omnium, quæ antea, infauſtiſſimum? blanda me vox filii pepulit. At, vos famuli, accedite propius citi, & adſtantes tumulo diſpicite, ipſum ſubeuntes oſtium, ſoluta prius compage ſaxi objecti, num Hæmonis veram audivi vocem, an a Diis fallor.* Hæc, ut juſſerat exanimatus herus, inſpeximus; intimoque in tumulo puellam quidem videmus collo penſilem, nodo textilis ſindonis implicitam: illum vero juxta jacentem,

mediamque amplexum virginem, ſponſæ deflentem Orco demiſſæ interitum, patriſque facta, & miſerabiles nuptias. At hic, ubi eum videt, graviter ſuſpirans, intro pergit ad eum, multoque cum ejulatu eum vocat: *O miſer,* inquit, *Quid feciſti? quænam erat tibi mens? Quonam exemplo te perditum ibas? egredere, ô nate, ſupplex te rogo.* Illum vero trucibus oculis intuens puer, & vultu dicta reſpuens, nihilque reſpondens, enſem ſtringit ancipitem; patre autem fuga elapſo, aberravit ictu: tum ille infelix, ſibimet iratus, nulla interjecta mora, in enſem protentus, per medias coſtas mucronem adigit, flexilibuſque lacertis, mentis adhuc compos, virginem complectitur: extremamque efflans animam, in pallidas puellæ genas crebrum emittit halitum purpureo mixtum ſanguine. Jacet ſic mortuus juxta ſponſæ cadaver, connubialia ſacra adeptus miſer in Orci domo, exemplo ſuo docens homines, quanto temeritas maximum cuique ſit malum.

CHORUS. Quidnam hoc eſſe conjicias? Mulier rurſus e conſpectu evaſit, priuſquam locuta eſt boni vel mali quidquam.

NUNTIUS. Et ipſe ſubito hoc abſceſſu ſtupeo; attamen ſpe mulceor, illam, audita filii nece, urbem non incenſuram queſtibus, ſed interiorem domo famulis edicturam ut privatim leſſum lamentando faciant: conſilii enim non ita expers eſt, ut quidquam hac in re peccet.

CHORUS. Neſcio: at mihi ſilens ſtupor grave quid portendere videtur: temeraria vero eſſe ſolet magna ejulatio.

NUNTIUS. Sed mox domum ingreſſus comperiam, num quid etiam cohibendum clam tegat animo irato: quippe bene dicis; etenim haud ſine periculo eſt nimium ſilentium.

CHORUS. Atqui eccum advenit rex ipſe, monumentum inſigne manibus geſtans, haud alienæ, ſi fas eſt dicere, crimen; ſed ſuæ ipſius noxæ.

CREON. O mentium amentium peccata haud expianda, mortifera! O qui cognatos cernitis occiſores & occiſos! hei mihi! heu infelicem conſiliorum meum exitum! heu! nate, nate, juvenis, immaturo fato vita exſolutus es, mea, non tua, perditus dementia.

CHORUS. Vah! quam ſero videris Deûm juſtitiam adgnoviſſe!

CREON. Hei mihi! adgnoſco miſer. Tunc ſcilicet, tunc, inquam, Deus gravi ingruens calamitate, caput meum percuſſit, atrocique concitus ira mentem meam emovit, hei mihi, impreſſo pede ſubvertens prioris fortunæ gaudia. Heu! heu! ô labores hominum infelices!

INTERNUNTIUS. O here, ut multis malis mactatus es, quorum hæc quidem præſentia præ manibus habes, illa vero domum ingreſſus videris mox quoque conſpecturus!

CREON. Quænam alia calamitas hac major eſſe poſſit?

INTERNUNTIUS. Occidit uxor tua, mater hujus mortui, infelix, inflicto recens vulnere.

CREON. O implacabilis inexpiabiliſque Orci domus, cur me, obſecro, cur me perdis? ô luctuoſæ calamitatis nuntie, quemnam edis ſermonem? hei, hei! perditum virum iterum confeciſti. Quid, puer, inquis? quid mihi narras novi? hei, hei! num exitiali iſti calamitati accedere etiam uxoris cruentam necem?

INTERNUNTIUS. Intueri licet: ecce enim e penetrali effertur domo.

CREON. Hei mihi! alterum hoc jam cerno malum miſer. Quis tandem, quis me manet adhuc caſus? habeo quidem in manibus jam natum miſer, & illud ex adverſo adſpicio cadaver. Heu, heu, miſera mater! heu nate!

INTERNUNTIUS. Hæc furore percita ad Hercæi Jovis aram provoluta — tum morte ſolvit oculos; poſtquam deflevit Megarei quidem prius defuncti inclytum thalamum, deinde & hujus, poſtremo autem tibi dira imprecata eſt, natorum homicidæ.

CREON. Heu, heu! metu refugit animus. Cur non mihi lethale aliquis infligit vulnus ancipiti gladio? Miſer ego, heu, heu! miſeriſque ſum immixtus caſibus.

INTERNUNTIUS. Nempe tamquam cauſſa crimenque utriuſque exitii ab hac defuncta objurgabare.

CREON. Quo autem leti genere vita ſoluta eſt?

INTERNUNTIUS. Adacto ſub jecur ſua ipſius manu enſe, ſimulac illud audiit nati lacrimabile fatum.

CREON. Hei mihi! haud unquam in quemvis alium hominum horum a me transferetur culpa: ipſe enim te occidi miſer, ipſe ego, verum dico. Io famuli, famuli, abducite me quam celerrime, abducite me procul, qui plane non ſum magis quam nullus.

CHORUS. Bene mones, ſi quid in malis eſt boni. Si quæ enim præſentia urgent mala, quo breviora ſunt, eo videntur leviora.

CREON. Age, age, adpareat fatorum feliciter meorum ultimum, mihi ſupremum adferens diem; age veniat, ut nunquam diem alium videam.

INTERNUNTIUS. Futura hæc ſunt: quæ præſens res poſtulat, procurare decet: illorum enim curam gerent ii, quibus convenit ea eſſe curæ.

CREON. At quæ cupio tamen, eorum ut compos fierem optaſſe licuit.

INTERNUNTIUS. At nunc parce quidquam optare: nam fatalis calamitatis nullum eſt mortalibus effugium.

CREON. Abducite procul hominem miſerum, qui te, ô fili, imprudens occidi, quique te etiam, uxor. Heu me miſerum! Neſcio quo vertam oculos, nec quo me conferam. Omnia enim perverſa, quæ manibus teneo, quæque capiti meo impendent, intolerabile fatum advexit in me irruens.

INTERNUNTIUS. - - - - - - - - -

CHORUS. Sapere longe prima felicitatis pars eſt. Oportet autem omnibus pietatis erga Deos officiis fungi. At ſuperbi, quum gravibus plagis adflicti, magnorum dictorum pœnas luerunt, ſapere tandem docentur.

FINIS ANTIGONÆ.

10215330

SOPHOCLIS

TRACHINIÆ.

DRAMATIS PERSONÆ.

DEJANIRA.

FAMULA.

HYLLUS.

CHORUS VIRGINUM TRACHINIARUM.

NUNTIUS.

LICHAS.

NUTRIX.

SENEX.

HERCULES.

SOPHOCLIS TRACHINIÆ.

DEJANIRA. Vetus eſt ſane dictum, hominum ore celebratum, quæ ſit mortalium vita pernoſci non poſſe, bonane an mala cuiquam, antequam fato functus fuerit. At ego vitam meam, prius etiam quam ad Orcum veniam, ſat ſcio infelicem eſſe & ærumnoſam; quæ quidem paterna in Oenei domo habitans Pleurone, triſtiſſimo, ſi qua alia Ætolia virgo, nuptiarum metu anxia fui. Procus enim contigerat mihi Fluvius, Acheloum dico, qui triplicem indutus formam petebat me a patre, modo taurus ingreſſus manifeſtus, modo varius draco ſinuoſus, modo virili corpore taurinum ſubnixus caput; ex hirſuto autem mento rivi manabant fontani laticis. Tali equidem deſtinata ſponſo miſera, mortem ſemper optabam, potius quam umquam hujus adirem torum. Poſt longam tandem moram lubenti mihi advenit Jovis Alcumenæque inclytus filius, qui pugna cum eo congreſſus, me liberat. At quales quidem fuerint certaminis illius labores, haud equidem enarrem; ſunt enim incomperti mihi; at quicunque adſedit metu vacuus ſpectaculo, is narret. Ego enim aderam metu conturbata, ne mihi decus formæ dolorem conciret aliquando. Tandem vero certaminum arbiter Jupiter exitum dedit bonum, ſi modo bonus dici poſſit. Ex quo enim me, tanquam eximium victoriæ præmium, tori ſociam accepit Hercules, ſemper me alius ex alio ſollicitat metus, curis ob illum anxiam. Nox enim adfert, & nox diſpellit angorem, alium mutans alio. Et vero liberos peperi, quos ille olim, ceu qui procul a finibus diſſitos colit agros, tantum ſementis adſpexit tempore, & meſſis ſemel. Tale genus vitæ domo educit, domumque reducit virum, ſemper ſervientem alicui. Nunc autem quando impoſita hæc certamina victor confecit, is me maxime conturbat metus. Ex quo enim ille Iphitum leto dedit, nos quidem hic in Trachine extorres hoſpitem apud virum habitamus: at ille quo abierit nemo novit: mihi ſane diſceſſu ſuo acerbas injecit curas; jamque propemodum ſcio mali aliquid eveniſſe illi. Haud enim breve tempus eſt; ſed jam quindecim menſes effluxere, nec ullum adhuc nobis remiſit nuntium. Et accidit profecto gravis quis caſus: usque adeo reformido, quas ille mihi diſcedens reliquit tabellas, quas ut absque noxa acceperim, Deos identidem precor.

FAMULA. Hera Dejanira, multis quidem ego te vidi jamdudum lacrimis lamentisque Herculis abitum deplorantem; nunc vero, ſi fas eſt ſervilibus conſiliis commonefieri liberos, me quoque hoc tantum tibi ſuadere licet. Quum tantus ſit tibi liberorum numerus, cur unum ex iis non mittis, qui conjugem tuum inveſtiget, maxime vero Hyllum, quem par eſt oſtendere, ſi quam paternæ proſperitatis curam gerit. Eccum autem ipſe domum properat celeri pede: quare ſi quid tibi opportunum dicere videor, potes ejus opera uti, meisque ſuaſibus.

DEJANIRA. O care fili, vel ignobilium ex ore ſermones recti prodeunt: mulier enim hæcce, ſerva quidem, tamen liberale elocuta eſt dictum.

HYLLUS. Quale? fac ſciam, mater, ſi mihi fas ſcire.

DEJANIRA. Patre tamdiu peregre abſente, tibi indecorum eſſe ait non inquirere ubi ſit.

HYLLUS. At novi, famæ ſi qua fides habenda eſt.

DEJANIRA. Et ubi, quæſo, terrarum audis eum, fili, commorari?

HYLLUS. Anno quidem præterito, diuturno tempore Lydæ mulieri ſervilia officia feciſſe eum perhibent.

DEJANIRA. Nihil non turpe de eo audiamus, ſi & hoc ſuſtinuit.

HYLLUS. At emiſſus eſt hac ſervitute, ut ego audio.

DEJANIRA. Ubi nunc ergo vivus aut mortuus nuntiatur eſſe?

HYLLUS. Eubœam in inſulam dicunt Eurytique urbem infeſto exercitu eum tendere, aut mox eo profecturum.

DEJANIRA. Noſtin' vero, ô nate, quam certa de hac regione mihi reliquit oracula?

HYLLUS. Quænam, mater? horum enim nihil unquam audivi.

DEJANIRA. Scilicet vel illic ſupremum obiturum diem, vel hoc defunctum certamine reliquum exinde tempus ævi quiete & proſpere transacturum. An non ergo, nate, patri tuo, quum in tali verſetur diſcrimine, auxilium laturus ibis, quandoquidem vel incolumes ſumus, eo incolumi, vel perimus ſimul & peſſumdamur, patre tuo perdito.

HYLLUS. At illuc ibo, mater: ſi vero oraculi hanc ſortem comperiſſem antea, jampridem adeſſem patri: at nunc poſtquam eam cognovi, nihil prætermittam, quin omnem hac de re veritatem inquiram. Verumtamen conſueta patris felicitas nos animo formidines præcipere non ſinit, nec terreri nimium.

DEJANIRA. Vade jam, ô fili; nam qui vel ſero, ſimulac monitus eſt, ad bene faciendum ſe adplicat, is lucrum aufert.

CHORUS. Quem cita nox confecta gignit, ſopitumque componit thalamo, flammantem Solem, te Solem precor, ut mihi Alcumenæ indices filium, ubi tandem habitat, ô lucido fulgore ardens, an anguſtam quampiam incolat mari circumfluam terram, vel utramcumque continentis plagam; dic, qui oculorum acie præſtas omnibus. Audio enim procorum certamine nobilem Dejaniram, deſiderio conjugis querulam, velut orbam pullis avem, ſemper manantes lacrimis oculos dulci numquam claudere ſomno, ſed viri memorem, metuentemque ne abſenti male eveniat, ſollicito viduoque toro confici ſemper, mali alicujus ærumnoſique caſus exſpectatione anxiam. Ut enim, indefeſſo vel Noto vel Borea procellam ciente, multos vaſto in ponto ſurgere fluctus videas, aliosque aliis impelli; ita Cadmigenam præſens exercet labor, aliæque multiplices impendent ærumnæ, vitaque haud ſecus agitatur ac Creſium mare: ſed eum ſemper incolumem ab Orci limine deus arcet aliquis. Qua gratia te reprehendens, jucundam tibi me fore confido, licet adverſa ſententiæ tuæ adferam. Dico enim te animo concidere non debere, abjecta omni ſpe bona. Ne læta quidem omnia mortalibus deſtinavit cunctorum ille moderator rex Saturnius: ſed acta in orbem redeunt omnibus ærumnæ & gaudia, ut Urſæ volubiles viæ. Nec enim aſtrorum ignibus diſtincta nox permanet mortalibus, nec morbi, nec divitiæ; ſed præcipiti lapſu diffluunt: eidem alternis vicibus contingunt gaudia & luctus. Quocirca hæc te reputare animo, bonamque ſemper ſpem fovere volo, Regina; nam quis unquam Jovem liberis ſuis tam parum proſpicere vidit?

DEJANIRA. Audito quidem, ut conjicio, meo mærore, ades: Quantum vero macerer animo, utinam ne unquam iiſdem oppreſſa malis diſcas: nunc autem totius rei expers es. Uſque enim adeo lætæ ſunt ſuæ juventutis ſedes, in quibus paſcitur: & illam nec ardens Sirius, nec imber, nec ullius venti flatus turbat: ſed dolorum neſcia voluptatibus cumulat vitam, donec aliqua mutato virginis nomine mulier dicatur, interque unius noctis gaudia ſuam curarum accipiat partem, quæ vel conjugi vel liberis metuentem macerabunt. Tunc pernoſcat illa, ſuas ipſius res intuens, qualibus conflictor malis. Equidem jam olim acerba multa deflevi; unum vero, quale numquam antea, modo eloquar. Quum enim peregre profecturus domo noviſſimum iter moliretur rex Hercules, tunc domi reliquit veteres tabellas inſcripta continentes mandata, quæ mihi antea, ſæpe ille exiens varia ut obiret certaminum diſcrimina, numquam injungere in animum induxerat; ſed ut magnum quid confecturus abire ſolebat, de morte ne cogitans quidem. Nunc vero, tanquam vita defunctus, juſſit me nuptialibus potiri bonis, declaravit quota ſingulis liberis pars terræ paternæ ceſſura eſſet: tandem præfinito tempore, poſtquam

ex

ex hac regione egreſſus quindecim abfuiſſet menſes, tum ſe vel moriturum conſtituit, vel, ſi hunc evaſiſſet temporis terminum, quieta in poſterum & læta fruiturum vita. Talem declaravit fato Deorum exitum deſtinari Herculeis laboribus, quemadmodum veterem fagum dixit reſpondiſſe olim Dodone geminarum columbarum ore. Et horum certus eventus in præſens tempus incidit, quo perfici ea neceſſe eſt. Quare, caræ virgines, quum dulci ſomno jaceo, ſubito percuſſa metu exſilio, ne me ſupereſſe oporteat omnium optimo viro orbatam.

CHORUS. At nunc bene ominare. Quippe coronatum accedere video quempiam tibi quid nuntiaturum.

NUNTIUS. Hera Dejanira, primus ego nuntius metu te liberabo. Namque Alcumenæ natum & vivere ſcito, victoriaque potitum eſſe, & e pugna adferre primitias Diis indigenis.

DEJANIRA. Quid iſtuc rei eſt, quod mihi dicis, ſenex?

NUNTIUS. Mox domum tuam venturum multis expetitum votis conjugem, decore victoriæ inſignem.

DEJANIRA. Et quonam a cive vel hoſpite auditum hoc refers?

NUNTIUS. Herboſo in prato famulus iſta narrat Lichas præco; ex quo ego quum audii, avolavi, ut tibi primus hæc nuntians a te aliquid lucrarer, & inirem gratiam.

DEJANIRA. Ipſe autem Lichas cur abeſt, quandoquidem res ei lætæ ſunt & proſperæ?

NUNTIUS. Haud expeditum iter eſt illi, hera. Circumſtans enim eum Melienſis omnis populus percunctatur; nec poteſt ultra progredi. Quippe unusquiſque optatum nuntium audire quum geſtiat, nemo eum abire ſinat, priuſquam audiendi voluptate ſe expleverit. Sic ille nolens volentibus intereſt. Actutum eum coram videbis.

DEJANIRA. O Jupiter, intonſum Oetæ qui pratum incolis, dediſti nobis, ſero licet, gaudium. Exclamate ergo, mulieres, quæque intra tecta, quæque extra eſtis; fruimur enim omnes hoc famæ lumine, quod inſperatum mihi exortum eſt modo.

CHORUS. Erumpite fauſtas in acclamationes, quicumque has incolitis ædes, votaque & preces ad aras fundite: nuptiale accinatur carmen; communi ore lætum clamorem extollant juvenes; pharetra decorum Apollinem præſidem, ſimulque Pæana, Pæana celebrate, virgines; invocate eodem genitam partu Dianam Ortygiam, cervorum jaculatricem, tædas utraque ferentem manu, ſociasque Nymphas. In ſublime feror, nec a me arcebo te, tibia, ô quæ meum moderaris animum! Ecce me perturbat implexus hedera thyrſus, impellitque me, certamen ad Bacchicum convertens. Io, io Pæan. Verum ecce, cara hera, hæc tibi coram licet intueri manifeſta.

DEJANIRA. Video, caræ virgines, nec tam negligenter oculis obſervo, ut non hoc cernam agmen. Salvere autem præconem jubeo, longam poſt temporis moram conſpectum, ſi quid lætum adfert.

LICHAS. At bene quidem advenimus, bene autem peregre advenientem ſalute impertis, mulier, ut factis noſtris dignum eſt. Qui enim proſpere rem geſſit, eum virum par eſt bonis compellari verbis.

DEJANIRA. O hominum cariſſime, primum, quod primum cupio, edoce, vivumne Herculem ſim receptura.

LICHAS. Sane equidem ipſum reliqui valentemque & vivum & florentem, nec ullo gravatum morbo.

DEJANIRA. Ubi? patriane in terra, an barbara? cedo.

LICHAS. Eſt littus quoddam Euboïcum, ubi ſtatuit aras, primitiasque offert Cenæo Jovi.

DEJANIRA. Votane ut ſolvat, an cuipiam ut pareat oraculo?

LICHAS. Vota redditurus tum ſuſcepta, quando harum vaſtavit bello urbem mulierum, quas coram vides.

DEJANIRA. At iſtæ, per Deos quæſo, cujæ ſunt, & quæ? miſerabiles enim videntur, niſi animo meo illudit falſa calamitatis imago.

LICHAS. Has ille, deleta Euryti urbe, exemit ſibi Deisque ſelecta mancipia.

DEJANIRA. An & in illius urbis obſidione tam

longum contrivit tempus, ex quo hinc profectus eſt?

LICHAS. Nequaquam: verum plurimo tempore apud Lydos detentus fuit, ut ipſe ait, non liber, ſed venditus. Et hoc quidem factum, mulier, reprehendere non licet, auctor cujus ipſe Jupiter. Ille ergo venum datus Omphalæ Lydæ, ſervitio complevit annum, ut ipſe memorat. Cujus quidem rei ignominia tanto dolore adfecit animum, ut ſemetipſum juramento obſtrinxerit ſibi, eum, qui cauſſa hujus dedecoris ſibi exſtitiſſet, cum liberis & uxore in ſervitutem redacturum ſe aliquando. Nec temere dictum fuit: ſed, ubi expiatus fuit, collecto exercitu pergit ad Euryti urbem: illum enim ſolum mortalium cauſſam tanti ſibi mali eſſe adfirmabat; qui ipſum, ut olim illius ſubiit domum pro veteris hoſpitii fœdere, multis laceſſivit injuriis, inſolenti animo multa probra ingerens; nempe illum, quamquam inevitabiles ſagittas geſtaret manu, tamen filiis ſuis imparem eſſe jaculandi peritia: objecitque, quod ſervus hominis liberi juſſis exſequendis defatigaretur: tandem quum illum inter epulas vino gravatum videret, ejecit domo. Quarum injuriarum ira incenſus, ubi venit deinde Iphitus Tirynthium ad clivum, equarum e paſcuis abactarum quærens veſtigia, tunc illum oculis alio, alioque mente intentum, ſumma e turri præcipitem dedit. Ob hoc autem facinus ira commotus rerum omnium ſupremus auctor Jupiter venum datum eum relegavit, nec lente id tulit, quod illum ex omnibus ſolum dolo ſuſtuliſſet Hercules: ſi enim aperto Marte injurias ultus eſſet, ſane ignoſſet ei Jupiter inimicum jure perimenti. Injuriam enim non omnino amant Dei. Qui vero ſuperbe Herculi inſultarunt petulanti lingua, ipſi quidem omnes Orci nunc ſunt incolæ, eorum autem civitas in ſervitutem redacta. At quas coram vides, ex felicibus illæ rebus triſtem adeptæ ſortem ad te veniunt. Hoc enim conjunx tuus juſſit, & ego fidus miniſter, juſſa exſequor. Ipſum vero illum, quum primum Jovi Tutelari puris immolatis victimis vota ſolverit ob captam urbem, crede adfuturum: hoc enim poſt plurima dicta bene verba jucundiſſimum eſt audire.

CHORUS. Regina, nunc te manifeſto perfundunt gaudio & ea quæ cernis, & ea quæ tibi nuntiantur.

DEJANIRA. Quidni enim gauderem jure optimo, proſpera hac audita conjugis ſorte? Neceſſe eſt admodum, ut mea his factis concurrat lætitia. Tamen ineſt his aliquis metus, ſi rem rite expendas, ne præſentem felicitatem caſus quis olim ſubvertat. Mentem enim ſtringit, caræ virgines, vehemens miſeratio, intuenti mihi has infauſtas feminas, peregrina in terra, domo extorres, parentibusque orbas, propria carentes ſede, quæ antea liberis forte viris fatæ, ſervilem nunc ſuſtinent vitam. O Jupiter, regnorum everſor, numquam te videam meam contra prolem ita graſſantem; ſaltem, ſi tale quid acturus es, ne me vivente agas! tam miſere metuo, haſce intuens. O tu miſerrima, quænam es adoleſcentula? Virine expers, an mater? quantum quidem ex ætate conjicere licet, nihil horum experta videris, generoſa tamen. Licha, cujuſnam, quæſo, hominis eſt peregrina hæc puella? quænam illi mater? quis genuit pater? cedo. Namque hujus præ ceteris me miſeret, quum videam quanto ceteris ſit moratior, ſolamque ſapientem eſſe.

LICHAS. Quid vero ſciam? quid & me interrogas? forſan inter ſuos non infimo nata loco.

DEJANIRA. Num forte regis Euryti filia?

LICHAS. Neſcio: neque enim exquiſivi prolixius.

DEJANIRA. Nec nomen a quopiam viæ comitum audiſti?

LICHAS. Minime. Silentio munus meum exſecutus ſum.

DEJANIRA. Quin dic ultro nobis, ô miſera: nam & hoc quiddam ad calamitatem tuam confert, neſcire nos, quæ ſis.

LICHAS. Haud ſane nunc minus parcet linguæ, quam pridem; quæ nullum umquam emiſit verbum, nec magnum, nec humile; ſed uſque deplorans gravem calamitatem lacrimas fundit miſera, ex quo patriam celſam reliquit. Sane quidem illa ſuo damno vocem premit; ſed veniam meretur.

DEJANIRA. Illam igitur miſſam faciamus,

eatque intro ſic ut illi maxime libitum eſt, nec quibus gravatur malis accedat aliquid a me, quo contriſtetur magis: ſatis eſt illi præſentis ægritudinis. Nunc autem domum concedamus omnes, ut & tu, quo fert animus, properes, & ego operam dem, ut intus apparata ſint omnia.

NUNTIUS. Sed hic prius paulliſper morata, ut diſcas, hiſce remotis, quinam ſunt illi quos ducis intro, quorumque nihil inaudiſti ut percipias, quæ tua refert noſſe: quippe horum ego plenam notitiam habeo.

DEJANIRA. Quid eſt vero? cur meum ſiſtis gradum?

NUNTIUS. Conſiſte & audi: neque enim te fruſtrata ſunt quæ prius verba feci, nec, opinor, quæ mox facturus ſum.

DEJANIRA. Utrum illos huc denuo vis revocemus? an mihi & his ſolis virginibus enarrare libet?

NUNTIUS. Tibi & his quin dicam nulla cauſſa eſt; at illos abire ſine.

DEJANIRA. Quin jam abiere: nunc ſermo proferatur.

NUNTIUS. Horum omnium quæ homo ille dixit modo, nihil omnino verum eſt. Sed vel nunc mendax eſt, vel antea nuntius haud verus fuit.

DEJANIRA. Quid ais? liquido mihi ede quodcumque cogitas. Quæ enim effatus es, non intelligo.

NUNTIUS. Hunc virum audivi dicentem multis coram teſtibus, hujus puellæ gratia Eurytumque & arduam turribus Oechaliam ab Hercule captam fuiſſe; ſolumque Deorum Amorem ipſum induxiſſe bellum hoc ut ſuſciperet; non vero apud Lydos manſionem, nec præſtitam Omphalæ ſervilem operam, neque in præceps dati Iphiti letum; quod ille nunc prætendens, prioribus contraria dicit: verum Herculem, ubi patrem perſuadere non potuiſſet, ut ſibi filiam concederet, pellicis loco habendam, leve crimen cauſſamque commentum, patriam hujus puellæ invaſiſſe copiis, in qua Eurytum aiebat obtinere regnum, occidiſſeque regem hujus patrem, & urbem devaſtaſſe. Et nunc, ut vides, domum repetens, puellam hanc præmittit non ſine ſingulari cura, neque ut ſervam; ne id exſpectes, mulier: neque enim veriſimile eſt, quum ſit incenſus amore. Proinde viſum eſt mihi, hera, totum hoc tibi declarare, quod ab eo didici: & hæc multi media in concione Trachiniorum una mecum audivere, ut adeo facile ſit eum redarguere. Si vero ingrata dico, non lætor equidem, attamen verum eſt quodcumque prolocutus ſum.

DEJANIRA. Hei mihi miſeræ! Quonam in malo verſor? quamnam admiſi ſub tecta peſtem occultam. O miſera! itane obſcuro eſt illa nomine, ut jurabat qui eam adduxit, quæ vultu & forma adeo ſplendida eſt?

NUNTIUS. Patre quidem genita Euryto olim Iole vocabatur, cujus ille quidem parentes referre non poterat, ut qui ſcilicet nihil inquiſiverat.

CHORUS. Pereant nolim omnes improbi, ſed quicumque dolo, quæ non decet, moliuntur mala.

DEJANIRA. Quid me facere oportet, mulieres? Quippe ego hujus ſermone ſtupefacta mihi conſulere nequeo.

CHORUS. Domum ingreſſa, rem ex ipſo homine exquire: namque verum confitebitur illico, ſi videaris tormenta admovere velle.

DEJANIRA. Ita ſane faciam: non enim improbanda dicis.

CHORUS. Nos vero, opperiemurne hic, aut quid aliud nos facere vis?

DEJANIRA. Mane: hic vir enim haud a me accitus, ſed ſponte ſua progreditur foras.

LICHAS. Quid me oportet, mulier, renuntiare Herculi? doce; nam me proficiſci vides.

DEJANIRA. Itane, vix tandem poſt longum tempus huc revectus, tam cito abire properas, priusquam didicerim quid vobis interea contigerit novi?

LICHAS. At ſi quid percontari vis, en ego adſum.

DEJANIRA. Bonane fide reſponſurus es?

LICHAS. Teſtis mihi ſit Jupiter, quidquid mihi cognitum erit.

DEJANIRA. Quænam ergo eſt hæc femina, quam huc adduxti?

LICHAS. Ex Eubœa eſt: quibusnam vero parentibus nata ſit, dicere nequeo.

NUNTIUS. Heus tu, huc reſpice: quicum loqui te exiſtimas?

LICHAS. At tu, cur, ſodes, hoc me rogas?

NUNTIUS. Aude reſpondere, ſi ſapis, ad id quod te rogo.

LICHAS. Cum regina Dejanira Oenei filia, uxoreque Herculis, niſi me fallunt oculi, domiſaque mea.

NUNTIUS. Hoc ipſum, hoc ex te audire volebam: aisne dominam hanc eſſe tuam?

LICHAS. Quippini?

NUNTIUS. Quid deinde? Quonam ſupplicio te dignum eſſe fateberis, ſi erga hanc falſiloquus deprehendaris?

LICHAS. Quî falſiloquus? quas mihi narras ambages?

NUNTIUS. Nullas equidem: at tu jamdudum ſtrenue id agis.

LICHAS. Quin abeo. Satisne ſtultus ſum, qui tibi tamdiu aurem commodem?

NUNTIUS. Haud ſane abibis, priusquam breve quid rogatus reſponderis.

LICHAS. Dic, ſi quid vis. Nam linguæ temperare non potes.

NUNTIUS. Captivam illam, quam deduxiſti domum, noſti ſcilicet?

LICHAS. Quidni? Qua vero id ſciſcitaris gratia?

NUNTIUS. Nonne tu hanc, quam te noſſe diſſimulabas, Iolen profeſſus es Euryti prolem eſſe?

LICHAS. Quos inter homines? Quis alicunde huc veniet, qui tibi teſtis ſit hæc ex me audiiſſe coram?

NUNTIUS. Frequentes inter cives: Trachiniorum media in concione plurima ex te hæc audivit multitudo.

LICHAS. Fateor: iſtud me audiiſſe dixi. At longe diverſum eſt, opinionem referre, & rem ut certam affirmare.

NUNTIUS. Quam mihi narras opinionem? Nonne jurejurando firmaſti quod aiebas, Herculis conjugem te hanc adducere?

LICHAS. Egone conjugem? per Deos obſecro, cara hera, dic, quis tandem eſt hic hoſpes?

NUNTIUS. Qui præſens ex te audiit, ut illius ob cupidinem urbs domita fuerit tota, nec eam vaſtarit pudor ob Lydiam heram, ſed hujus conceptus amor.

LICHAS. Hominem hunc, ô hera, faceſſere hinc jube: quippe cum ægroto nugas agere, viri non eſt ſapientis.

DEJANIRA. Quod te per Jovem ſummo in Oetæ fulgurantem nemore, ne hanc rem me celes: non enim mulieri verum fateberis malæ, nec quæ ſortem humanam ignoret, ut res voluptatum propria & perpetua data ſit nemini. Et vero quicumque contra Amorem contendit, manusque, velut pugil, adtollit, non recte ſapit. Ille enim ſummos etiam Deos imperio regit, prout vult; & mihi quidem quum jura det, quidni & alteri, qualis ego ſum? Quare ſi conjugem meum, hoc morbo correptum, quidpiam accuſem, profecto inſaniam, aut hanc feminam, quæ nullius mihi probri, nec ullius cauſſa fuit mali. Non ita ſum comparata. Sed, ſiquidem ab illo edoctus mentiris, pravam cepiſti diſciplinam: ſin ipſe temet ita erudis, quando voles verax eſſe, mendax videberis. At loquere, quidquid veri eſt: ingenuo enim homini, mendacem vocari, turpis eſt nota. Quod autem fallere te ſperes, ne hoc quidem licet. Multi enim ſunt, quibus dixiſti, a quibus reſciſcam. Sin te cohibet metus, fruſtra metuis: nam ſi certior fieri nequeam, id me urat male: ſi vero rem comperiam, quid tam acerbum eſt? nonne & alias plurimas maritus unus duxit Hercules? quarum nulla umquam ex me verbum malum, probrumve tulit; nec feret iſta tandem, ne ſiquidem illius amor Herculis animo penitus inſederit. Illius enim miſeret me maxime conſiderantem, ut formæ decus ejus vitam peſſum dederit, utque nolens miſera patriam ſuam vaſtarit & in ſervitutem redegerit. Sed hæc quidem ex voto & ſententia cedant; tibi autem dico, erga quemvis alium mendax ut ſis, at mihi ſemper veritatem dicas.

CHORUS. Obtempera recta monenti huic mulieri; quod ſi feceris, nec te illi morem geſſiſſe olim pœnitebit, & a me inibis gratiam.

LICHAS. At, ô cara domina, quoniam te video

humana ſapere, ut hominem decet, nec expertem prudentiæ, rem tibi omnem eloquar vere, neque celabo quidquam. Eſt enim ita, quemadmodum homo hicce dicit. Puellæ illius impotens amor Herculis intimas ſubiit medullas, eaque ut potiretur, ærumnoſam Oechaliam, paternam illius ſedem, bello diruit. Et iſta, æquum eſt enim me etiam, quæ illius cauſſæ favent, dicere, nec juſſit ipſe ſilentio premere, nec infitiatus eſt umquam: ſed ego ultro, ô hera, veritus ne animum tuum ægritudine adficerem, iſta ſi tibi renuntiarem, peccavi, ſi quid a me peccatum fuiſſe cenſes. At vero quandoquidem nunc rem omnem noſti, quod illius tuaque pariter intereſt, feminam hanc fer æquo animo & boni conſule, nec quæ de illa modo dixiſti mutare velis. Ille enim ceterorum omnium victor certaminum, hujus amore prorſus devictus eſt.

DEJANIRA. Et hic quidem mihi eſt animus, ut ita faciam: neque ipſa mihi malum conſciſcam ultro, Deis obnixe reſiſtens. Sed intro eamus, ut & tibi dicam quæ te verbis meis illi renuntiare velim, muneraque concinnem, quæ tu illi feras eorum vice quæ miſit mihi. Haud enim conſentaneum eſt, inanem te abire, qui huc veneris cum tanto commeatu.

CHORUS. Invictum ubique Veneris eſt robur; & illa quidem prætermitto, quæ inter Deos facta ſunt, nec ut Jovem deleniverit, dicam, tenebroſumve Plutonem, aut Neptunum quaſſatorem terræ. Verum hujusce mulieris flagrantes cupidine in certamen deſcenderunt validi duo proci, uter ejus potiretur nuptiis, omnimodisque depugnarunt conflictibus. Alter quidem erat magna vi præditus fluvius, quadrupedis tauri formam indutus, arduis cornibus armatum objectans caput, Achelous ab Oeniadis: alter autem Bacchicis venit a Thebis, acres arcus, haſtiliaque & clavam quatiens, Jovis filius; qui tum concurrerunt totis viribus, thalamis potiri cupientes. At ſola in medio Venus arbiter eſt pugnæ. Tunc erat manuum, erat & arcuum, mixtusque taurinorum ſtrepitus cornuum; erant etiam luctationes utrinque conſtringentes, erantque obnixorum capitum horribiles ictus, & gemitus amborum. At venuſta tenera virgo conſpicuo in colle ſedebat, exſpectans utrius futura eſſet conjux: ſic autem ex matre audivi; ut formoſa puella, propoſitum certaminis pretium, vultu miſerabili exitum exſpectaverit, utque a matre ſtatim diſceſſerit, ceu deſerta vitula.

DEJANIRA. Dum, caræ virgines, hoſpes ille intus adloquitur captivas puellas, ut qui abitum paret, interea foras prodii clam ad vos, tum ut vobis enarrem quas ſtruxi machinas, tum ut quæ patior infortunia vobiſcum deplorem. Virginem enim haudquaquam amplius, ſed jugali nexam vinculo, ad me recepi, onus velut nauclerus, damnoſam ſic mercem animo meo. Et nunc nos duæ manemus una ſub ſtragula unius amplexus: talem Hercules, ille fidus nobis & bonus dictus, diuturnæ domus cuſtodiæ mercedem remiſit. Ego vero ſuccenſere quidem illi non ſoleo, qui toties laboravit hoc ipſo morbo: at una in domo cum pellice habitare, quæ mulier ſuſtineat umquam, in partem admittens ejuſdem connubii? Illi enim florem eum eſſe ætatis video, qui in dies fiat vegetior, mihi vero marceſcentem: in illo hærere ſolet viri oculus; ab hoc averſus reflexit pedem. Hoc igitur miſere metuo, ne conjux quidem meus verbo ſit Hercules, re autem vir adoleſcentulæ. Verum hæc mitto: non enim, ut dixi dudum, iraſci decet cordatam mulierem: qua vero ratione poſſim huic ægritudini mederi, eam vobis dicam. Erat mihi donum antiquum veteris Centauri, lebete æreo conditum, quod olim adoleſcentula hirſuti ex Neſſi morientis vulnere ſuſtuleram; qui per profundum amnem Euenum homines pacta mercede transmittebat, manuum, non remorum ope ſcindens vada, nec nauticis utens velis. Is & me, quum ſegregata a paterna familia, Herculem uxor primum ſequerer, in humeros ſuſcepit, medioque in freto cœpit adtrectare manibus improbis: at ego exclamavi; & Jovis protinus filius converſus, manibus emiſit alatam ſagittam, quæ cum ſtridore perque pulmonem & pectus trajecta eſt feri. Hic autem ipſa in morte talia mihi locutus eſt: *Filia ſenis Oenei, hoc lucri facies mea ex transvectione, ſi parueris, quando noviſſimam te transmiſi: ſi enim vulneris*

mei ſanguinem abſtuleris concretum circa cuſpidem intinctam tabe Lernææ hydræ, erit tibi mulcimentum hoc Herculeæ mentis, adeo ut nullam aliam contuitus feminam, eam magis quam te amet. Hoc quum in animum revocaſſem, amicæ, nam ex quo ille mortuus, domi incluſum ſervatum mihi fuerat ſedulo amoris hoc veneficium, tunicam hanc eo tinxi, adhibitis omnibus, quæ is, dum viveret, dixit, & jam omnia hæc confecta ſunt. Malas autem artes neque ſciam umquam, neque addiſcam; & quæcumque eo provehuntur audaciæ, impenſe odi: philtris autem ſi forte hanc puellam ſuperare valeam, & delenimentis hiſce Herculi admotis, confecta rite res eſt, niſi vobis videor inania hæc moliri; ſin vero, ab incepto deſiſtam.

CHORUS. Sane, ſi qua eſt his factis fides, videris nobis haud malum conſilium iniiſſe.

DEJANIRA. Fides quidem ea eſt, ut ſic futurum eſſe opiner; at nondum periculum feci.

CHORUS. Sed factis ſcire oportet: nam etiamſi putas te rem tenere, haud tamen certam teneas, niſi experta.

DEJANIRA. At mox ſciemus: illum enim video foras egreſſum jam, iterque ad Herculem celeriter conficiet. Tantum hæc vos arcana tacita premite fide: nam in tenebris turpia licet facias, haud tamen in probrum incides.

LICHAS. Quid me facere velis, ſignifica, filia Oenei: nam longum jam tempus tardi moramur.

DEJANIRA. At hæc ipſa tibi ago ſedulo, Licha, dum tu intus cum peregrinis confabularis feminis; nempe ut mea cauſſa feras hanc pulchre textam tunicam, donum illi viro manus meæ. Quumque hanc dabis, mone, ut ne quis mortalium prior illo induat hanc corpori; neque adſpiciat hanc, ne ſolis quidem jubar, neque ſacrum delubrum, nec Laris familiaris focus, priusquam ipſe ſollemnem ad aram conſiſtens, conſpicuam illam oſtenderit Deis, qua die tauros mactabit. Sic enim vovi, ſiquando illum cernerem, vel audirem incolumem domum reverſum, me eum rite amicturam hac veſte, exhibituramque Deis ſacrificum novum novo cum ornatu. Horumque perferes hanc fidem, quam ille facile agnoſcet, ſi huic ſigillo admoverit oculos. Sed abi, & ſerva inprimis legem non adfectandi, nuntius quum ſis, quidquam præter mandata agere; deinde cura, ut gratia illiusque tibi & mea collata ex ſimplice duplex fiat.

LICHAS. At, ſi conſtanti fide hoc Mercurii fungor munere, haud umquam erga te delinquam, quin ciſtam, ut mihi ſignatam eam tradidiſti, offeram, verbaque adjungam fideliter, quæ dixiſti mihi.

DEJANIRA. Quin vade jam: probe enim noſti quo in ſtatu res ſit domi.

LICHAS. Novi, & ſalva dicam omnia.

DEJANIRA. Quin noſti etiam, qui præſens adfueris, ut peregrinam illam puellam benevolo animo exceperim domo.

LICHAS. Ita ut præ gaudio cor meum obſtupuerit.

DEJANIRA. Ecquid aliud præterea dices? metuo enim ne prius quantum flagrem illius deſiderio dixeris, quam reſciſcam num pari teneatur mei deſiderio.

CHORUS. O qui maritima & ſaxoſa calida balnea, Oetæque adcolitis juga, quique medium Maliacum ad ſinum, & litus innuptæ Deæ, aurea pharetra decoræ, ubi celebratur Græcorum ad Pylas conventus, dulciſona jam vobis tibia haud illætabilem edens cantum redibit, ſed divinæ æmulum muſæ. Jovis enim & Alcmenæ filius properat domum, omnigenæ virtutis ſpolia nactus: quem peregre profectum, vaſti pelagi emenſum ſpatia, totos duodecim menſium exſpectavimus orbes, nihildum de eo ſcientes. Illius vero cara uxor miſera, heu! miſerum cor oppreſſa luctu, inexpletum lacrimans tabeſcebat: nunc vero Mars Amoris œſtro percitus finiit laborioſum diem. Adveniat, adveniat actutum, nec uſquam illius conſiſtat multis acta remis ratis, antequam hanc ad urbem curſum confecerit, inſulari relicta ara, ubi ſacris operari dicitur, unde adveniat toto properans die, ſuadela delibuto implicitus peplo, ut ſemifer monſtravit.

DEJANIRA. Mulieres, quam metuo, ne ultra quam oportuit confecta ſint mihi omnia, quæ dudum feci!

CHORUS. Quidnam eſt, Dejanira, filia Oenei?

DEJANIRA. Neſcio: ſed anxia ſum animi, ne brevi comperiar magnum malum feciſſe, ſpe bona impulſa.

CHORUS. Numquid propter illa Herculi miſſa dona?

DEJANIRA. Maxime ſane; adeo ut nulli umquam auctor eſſe velim, ut rem cujus incertus ſit eventus promto aggrediatur animo.

CHORUS. Doce, ſi fas eſt, quid id eſt quod times.

DEJANIRA. Qualem vobis enarrabo, mulieres, accidit res dictu mirabilis, quam nemo umquam ſperaſſet. Quod enim ad unguendam tunicam modo adhibui, niveum ovis lanigeræ vellus, id in tenues auras abiit, non comminutum a domeſticorum ullo, ſed ſponte ſua abſumtum contabuit, & in pulverem redactum dilapſum eſt e ſaxo cui fuerat impoſitum. Ut vero ſcias omnia ſicut acta ſunt, rem longius repetam. Ego enim, quos olim me docuerat ferus ille Centaurus, quum trajectus acri ſagitta latus dolore conficeretur, omiſi rituum eorum nullum; ſed ſervavi, tanquam ærea in tabella indelebile ſcriptum. Et hæc erant præmonſtrata, ſicque etiam feci, virus ut hoc procul ab igne, tepidiſque ſolis radiis ſemper inacceſſum, intimis ſervarem in penetralibus, donec recens adunctum alicubi applicandum eſſet. Et hæc rite obſervavi: nunc autem, quum uſus veniſſet, intus in conclavi clam unxi tunicam, lana utens e cæſæ pecudis vellere, illamque complicatam in ciſta condidi ſolis intactam radiis, donoque, ut vidiſtis, miſi Herculi. Poſtquam autem intro redii, video rem infandam, quamque nemo mente concipere poſſit. Forte enim avulſam e pecude lanam, qua tunicam perunxeram, projeceram medium in teporem ſolis radiorum, quæ ſimulac concaluit, diffluit tota neſcio quo modo, & comminuta dilabitur humi, proxime ad eam formam, qua ligni ſcobem videas, quod ſerra ſecatur. Sicque jacuit humi decidua; at e ſolo, ubi projecta erat, effervent bulloſæ ſpumæ, haud ſecus ac ſi maturæ uvæ pinguis liquor in terram effundatur, e ſacra Baccho vite. Quapropter neſcio miſera quid potius cogitem: cerno enim me facinus immane perpetraſſe. Unde enim, quæſo, quave gratia moriens ille ſemifer mihi præſtaret benivolentiam, quæ necis illi cauſſa eram? Non ita eſt: ſed eum a quo ſagitta trajectus fuerat perdere cupiens, me delenivit; quod ego ſerius, quum nihil amplius prodeſt, animum adverto. Sola enim ipſum, niſi me fallit ſententia, ego infelix penitus perditura ſum. Quippe novi, ut illius arcu emiſſa ſagitta Chironem licet immortalem intolerando adfecerit dolore, utque pereant animantia omnia, quæcumque illæ adtingunt. Qui ergo atri tabi virus, quod e feri vulnere fluxit, hunc etiam non interimet? ſic profecto futurum eſt, ſi quid recte video. Itaque fixum animo ſedet, ille ſi perierit, ut nihil morata commoriar ſimul. Vivere enim cum infamia non ferendum eſt mulieri, quæ bona indole nata vult videri.

CHORUS. Neceſſe quidem eſt atrocia facta formidare; ſed ante exitum ſpes abjicienda non eſt.

DEJANIRA. Non ineſt malis in conſiliis ſpes vel minima, quæ fiduciam aliquam præſtet.

CHORUS. Sed in eos, qui non ſponte peccarunt ira remiſſior eſt, qualem tu experiri digna es.

DEJANIRA. Ita loqui ſolet, non qui mali particeps eſt, ſed quem nulla premit ſceleris conſcientia.

CHORUS. Satius tibi fuerit hunc ſermonem abrumpere, niſi quid hac de re filio tuo dicere velis: eccum enim adeſt, quæſitum patrem qui nuper abiit.

HYLLUS. O mater, ut ex tribus his unum mihi contigiſſe vellem, vel te non amplius in vivis eſſe, vel ſuperſtitem alius matrem vocari, vel meliori mente eam, quæ nunc adeſt tibi, cuicuimodi commutaſſe!

DEJANIRA. Quid commiſi, ô nate, tanto dignum odio?

HYLLUS. Conjugem tuum, ipſum adeo inquam patrem meum, ſcito te hac die peremiſſe.

DEJANIRA. Hei mihi! nate, cujusnam rei adfers nuntium?

HYLLUS. Quæ fieri nequit ut non evenerit. Quod enim factum eſt, quiſnam queat infectum reddere?

DEJANIRA. Quid narras, ô fili? Quonam ex homine reſciviſti deteſtandum adeo facinus a me patratum fuiſſe?

HYLLUS. Ipſe his oculis vidi gravem patris calamitatem; non alius ex ore audivi.

DEJANIRA. Ubi vero, dic, conveniſti virum, coramque adfuiſti?

HYLLUS. Si quidem te ſcire oportet, rem tibi omnem explicabo. Quum proficiſceretur inclytam Euryti populatus urbem, victoriæ agens tropæa, Diiſque offerendas primitias, eſt in Eubœæ litore fluctibus utrinque pulſatum promontorium, Cenæum nomine, ubi Tutelari Jovi aras ſtatuit, frondentemque dedicat lucum; illic deſideratum eum longo poſt tempore primum vidi. Ecce autem multarum victimarum ſanguine aras ſparſuro advenit illi domo famulus Lichas præco, tuum adferens donum, lethalem tunicam, quam ubi induit, ut in mandatis dederas, mactat quidem tauros eximios duodecim præſtanti corpore, primitias prædæ; ſed cunctas ſimul victimas omnigenûm pecudum aris admovit centum. Et primo quidem miſer hilari animo, ornatuque gaudens & amictu, fundebat preces: ubi vero cruentis ex hoſtiis pinguibuſque lignis ſublata emicuit flamma, ſudor prorupit e cute, & lateribus membriſque omnibus, tanquam ſi a fabro glutine adſtricta fuiſſet, adhæſit tunica; oſſaque penetravit dolor, convellens artus. Tandem ubi cruentum infeſtæ excetræ virus depaſcitur medullas, tum inclamat infelicem Lichan, criminis haud participem tui, quæritque quibusnam dolis hanc adtuliſſet veſtem: at ille nullius infelix ſibi conſcius fraudis, tuum ſolius donum eſſe dixit, ut a te miſſum fuerat. Quod ubi audivit, acri cruciatus dolore intima lacerante viſcera, prehenſum pede Lichan, qua flectitur cruris junctura, allidit ad prominentem in mari ſcopulum, fractoque capite mixtum ſanguine & capillis cerebrum diſpergit. Univerſus autem exclamavit cum fletu populus, & morbo laborantem herum deplorans, & morte multatum famulum; nec quiſquam audebat, ad virum accedere. Namque convulſus dolore modo volvebatur humi, modo ſurſus erigebatur, clamans, ejulans: circum vero remugiebant ſcopuli, Locrenſium juga rupium, & Eubœæ promontoria. Poſtquam vero miſer corpus humi crebro ſtravit, multoque clamore ejulatus edidit, omni convicio tuas miſeræ nuptias deteſtatus, Oeneique adfinitatem, qualem nactus eſſet peſtem vitæ ſuæ, ubi fractus viribus reſedit, tum diſtortum oculum morbi merſum caligine adtollens, videt me turba in multa lacrimis ora rigantem, & me conſpectum vocat. *O nate, accede, ne fugias meum malum, ne quidem ſi te mecum mori oporteat: ſed ſublatum me hinc aufer, &, ſi potes, illic me depone, ubi me nemo videat mortalium: at ſi te miſeret mei, ſaltem ex hac inſula transfer me quam celerrime, neu me hîc mori ſine.* Quum hæc dediſſet mandata, rate in media impoſitum illum ad hanc oram vix adpulimus, rugientem dolore: & ipſum actutum, vel vivum conſpicietis, vel modo mortuum. Talia in patrem meum deprehenderis, mater, & meditata fuiſſe & perpetraſſe, quorum a te Juſtitia pœnas repoſcat, Erynniſque: ſicque, ſi fas eſt, imprecor: at fas eſt, quandoquidem mihi fas omne tu prius abjeciſti, omnium optimum, quem terra ſuſtinet, virum perimendo, qualemque alium non videbis umquam.

CHORUS. Quid tacite diſcedis? non animadvertis te tacendo conſentire accuſatori?

HYLLUS. Sinite eam abire: procul abeunti illi a conſpectu meo ventus contingat ſecundus. Quorſum enim decoro matris nomine fruſtra glorietur, quæ nihil, ut matrem decet, agit. Quin abeat læta; voluptatemque, quam meo dedit patri, eamdem ipſa capiat.

CHORUS. En, ô puellæ, ut cito ſortita eſt eventum vox fatidica veteris providentiæ, quæ cecinit, quando exacta menſibus præteriiſſet duodecima meſſis, tum requiem a laboribus conceſſum iri germano Jovis filio; & hæc rata ad certum exitum deducit. Quî enim lumine caſſus poſt obitam mortem ærumnoſo ſervitio defatigetur adhuc? Quippe ſi doloſus furor eum inunxit mortifera Centauri nebula, lateri adfixo veneno, quod peperit mors, peperit autem varius draco, qui ille ſolem alium, quam præſentem videat, quum ejus præcordiis illapſum ſit crudeliſſimæ excetræ

excetræ virus, ſimulque illum fodicent doloſi Neſſi lethales ſtimuli ferventes. Quorum illa quidem quum ad opem confugeret, formidoloſam magnamque cernens impendere thalamis ſuis cladem, novas ob ingruentes nuptias, demens non animadvertit, ab infenſo animo profecta hæc conſilia, ut ſpecie conciliandi amoris maritum perderet. Nimirum infauſta nunc gemit; utique rorem inexhauſtum fundit lacrimarum. Ad extum vero properantia fata magnam minantur dolis ex hiſce cladem. Erupit lacrimarum fons: diffunditur morbus, ô Dii! quale numquam ab hoſtibus ferentem malum Herculem miſerari contigit. O funeſta arma, quæ celeri impetu captam modo ſponſam huc adduxiſtis celſa ab Oechalia. Ipſa vero, quæ adjuvit Venus tacita, manifeſte horum omnium cauſſa eſt.

SEMICHORUS. Fallorne, an audio lamenta modo intus coorta? Quid dicam?

SEMICHORUS. Edit aliquis non obſcurum, ſed infauſtum ploratum intus. Novum quid accidit domi.

SEMICHORUS. Age vero, hanc attende, quam inſolito vultu, & obducta fronte tendit ad nos anus nuntiatura aliquid.

NUTRIX. O puellæ, quam non parvorum malorum nobis cauſſa fuit donum Herculi miſſum!

CHORUS. Quid novi, quæſo, dicis, anus?

NUTRIX. Abiit Dejanira ultimam viarum omnium, idque immotis pedibus.

CHORUS. Scilicet, opinor, non ut moritura?

NUTRIX. Cuncta audiiſti.

CHORUS. Mortuane eſt miſera?

NUTRIX. Iterum audis.

CHORUS. Miſera perdita! quonam modo occidiſſe illam ais?

NUTRIX. Triſtiſſimo, ut res ipſa indicat.

CHORUS. Dic, mulier, quonam correpta fuit fato?

NUTRIX. Sibimetipſa letum conſcivit.

CHORUS. Quis furor, qui morbus illam invaſit?

NUTRIX. Exitialis ferri ſuſtulit eam mucro.

CHORUS. Quî id moliri potuit, neci necem addens ſola?

NUTRIX. Luctuoſi vulnere ferri.

CHORUS. Tune vidiſti, ô miſera, indecorum hoc facinus?

NUTRIX. Vidi, ut quæ prope adſtiterim.

CHORUS. Quid erat? quomodo? age cedo.

NUTRIX. Id omne ipſa ſua perpetravit manu.

CHORUS. Quid ais?

NUTRIX. Certa.

CHORUS. Peperit, peperit magnam, hæc quæ nuper advenit ſponſa, domibus hiſce Erinnyn.

NUTRIX. Nimis admodum. Quin ſi prope adſtans vidiſſes quæ fecit omnia, multo magis miſerata fuiſſes.

CHORUS. Hæc vero patrare ſuſtinuit feminea manus?

NUTRIX. Atroci quidem animo: ipſaque mihi teſtis eris, ubi rem audiveris. Poſtquam ſola introgreſſa eſt domum, & filium in aula vidit lecticam ſtragulis inſternentem, ut obviam iret patri, abdidit ſe in interiori domo conſpiciendam nemini; ibique aris advoluta, horribili ſono ejulans conqueſta eſt viduam ſe fieri; flebat & ſi quod inſtrumentorum adtingeret, quibus antidhac miſera uti conſueverat: huc vero & illuc per ædes oberrans, ſicubi ſe obviam illi ferebat e famulis quiſpiam, lugebat infelix illum intuens, ipſa ſuum ipſius fatum inclamans, dolensque ſibi ſpem ſublatam augendi Herculem prole. Ubi vero horum deſiit, ſubito eam video in Herculeum thalamum irruentem; & ego clam oculum tenebris abdita vigilem intendebam: mulierem autem cerno Herculis lecto ſtragulas injicientem veſtes: quod ubi confecit, inſiliens ſupra conſedit medio in cubili, & lacrimarum erumpens calida fluenta, infit: *O thori, thalamique mei, in poſterum jam valete: quippe qui non amplius excepturi me eſtis hiſce in ſtratis cubantem.* Tantum effata, celeri manu peplum ſolvit, qua mamillas ſtringebat aurea fibula, denudavitque latus totum, humerumque ſiniſtrum: & ego curſu erumpens quam potui citato, hæc molientis nato rem nuntiatum eo: dumque huc & illuc ferimur, interea videmus eam ancipiti gladio in latere ſub jecore & præcordiis vulneratam. Conſpicatus autem filius ejulavit: intellexit enim miſer illam facinus hoc læſi amo-

ris ſtimulis incitatam patraſſe, ſero edoctus quæ domi geſta fuiſſent, utque imprudens, ſemiferoque nimis credula, iſta molita fuerit. Tum vero infelix natus in lamenta fletusque omnes ſolutus illam deplorare haud deſiſtebat atque exoſculari. Quin lateri latus adplicans ita adjacebat, multa ingemiſcens quod eam in crimen falſo vocaſſet, dolensque ſe orbum victurum præreptis ſimul patre matreque. Ita hic res ſe habent. Proinde ſi quis duos vel etiam plures dies computat ſibi, ſtolidus eſt: non enim capienda eſt craſtinæ diei uſura, antequam præſens bene acta ſit dies.

CHORUS. Utra prius gemam? utra atrocius peracta ſint, heu miſera! dijudicare nequeo. Hæc quidem habemus oculis uſurpanda domi, illa vero exſpectamus ſolicitæ: idem autem eſt & habere & ſperare malum. Utinam noſtris adſpirans domibus flatu ſecundo ventus ex his me locis abripiat, ut ne præ metu moriar ſtatim, Jovis fortem natum ſolum intuita! ſiquidem aiunt domum eum venire immedicabili correptum dolore, horrendum viſu. At vero propinqui mali metu, nec longe diſſiti, jamdudum ploro, canora velut luſcinia: eccos enim ingrediuntur hoſpites peregrina ſpecie. Miror, quo eum portant modo: tanquam amico metuentes, lentum absque ſtrepitu movent gradum. Hei, hei! ille mutus bajulatur. Utrum par eſt opinari, mortuum illum eſſe, an dormire?

HYLLUS. Hei mihi, pater! heu me miſerum cauſſa tua, pater! quid agam? quid capiam conſilii? hei mihi!

SENEX. Tace, fili, ne excites ſævum dolorem patris efferi. Vivit enim leto proximus. Sed inhibe os, morſu comprimens labia.

HYLLUS. Quid ais, ſenex? num vivit?

SENEX. Cave, ne ſuſcites ſomno ſepultum, neque commoveas & renoves furioſum immanem morbum, ô fili.

HYLLUS. Sed mihi miſero ad mali pondus intolerandum exarſit animus.

HERCULES. O Jupiter, quo terrarum veni? quos apud mortales jaceo confectus inſanabilibus doloribus? heu me miſerum! en rurſus exedit me ſceleratus morbus. Heu!

SENEX. Norasne, quanto ſatius eſſet ſilere, nec hujus a capite oculisque diſſipare ſomnum?

HYLLUS. At me continere nequeo, tantum intuens malum.

HERCULES. O Cenæo in jugo ſacratæ aræ, qualem mihi pro qualibus hoſtiis gratiam reperditis miſero! ô Jupiter, quali me, quali adfeciſti probro! quod utinam ego miſer numquam conſpexiſſem oculis, nec perſenſiſſem umquam hanc implacabilem furoris violentiam! quis enim cantu medicave manu pollet adeo, qui hoc malum, præter Jovem, mitigabit? miraculum hoc quamvis procul lubens viderem. Ah! ah! ſinite, ſinite me infauſtum requieſcere. Ubi me adtingis? quo reclinas? enecas me, enecas: quod ſopiebatur excitaſti malum. Lædit me tua contrectatio: ecce iterum ſubit dolor. Ubinam eſtis, ô Achivorum omnium injuſtiſſimi viri, quorum ego in gratiam dum mari, perque ſaltus omnes monſtra & ſce'era purgo, multoties animam periculis objeci? & nunc doloribus confecto nemo veſtrúm ignem aut ſalutarem gladium admovebit? ah! ah! neque demetendo caput inviſa me vita properabit ſolvere? heu! heu!

SENEX. O fili hujus viri, miniſterium hoc vires meas ſuperat: tu vero adjuva: juvenili enim oculo acutius cernes, quam ego, qui eum juvare poſſis.

HYLLUS. En manus admoveo: ſed quo ſedem dolores, vitæque eum reſtituam, nec ipſe remedium excogitare poſſum, nec unde petam ſcio. Id ſolus habet Jupiter.

HERCULES. O nate, nate, ubi es, quæſo? hac me, hac prehenſum leva. Hei! hei! ô fortuna infenſa! ingruit rurſus, ingruit infelix, qui me perdit, inacceſſus, immitis morbus. O Pallas, excruciat me rurſus. O nate, patrem miſeratus, ſtringe enſem, &, quod tibi nemo crimini vertet, jugulum meum feri. Medere dolori, quo me efferavit tua mater impia, quam Dii faxint ut videam eodem collapſam morbo, quo me perdidit. O Jovis germane frater, ô dulcis Pluto, ſopi me, ſopi celeri leto, infelicem perimens.

CHORUS. Horreo, amicæ, graves haſce Regis ærumnas audiens, quantis tantus vir adfligitur.

HERCULES. O qui multa profecto cœptu audacia, & dictu gravia manibuſque & humeris exanclavi : at mihi tale nunquam nec Jovis conjunx objecit malum, neque odioſus Euryſtheus, qualem hunc doloſa Oenei filia induit humeris meis Furiarum manu contextum amictum, quo funditus pereo. Lateribus enim inhærens, extremas quidem voravit carnes, pulmonisque penetrans meatus exſorbet ſpiritum; ſanguinem jam decolorem meum exhauſit, & contabuit corpus omne, non explicabili hoc irretitum laqueo. Et hæc non in campo inſtructa acies, nec terrigena Gigantum exercitus, nec vis ſemifera, nec græca gens, nec barbara, nec quantam ego terram repurgans penetravi, perpetravit; ſed mulier, femineo, non virili animo, ſola me peremit ſcilicet abſque gladio. O nate, verum te meum filium exhibe, nec maternum nomen pluris exiſtima: da mihi, tuis ipſius manibus abſtractam domo, matrem tuam in manum, ut liquido ſciam, utrum meam vicem doleas magis, an illius, ubi eam videbis male mulcato corpore meritas luentem pœnas. Age nate, aude: miſerere mei, qui nemini non miſerabilis ſum; quippe qui puellæ more ploratus edo: & hoc me facientem nemo umquam dixerit ſe vidiſſe antehac. Sed abſque gemitu uſque pertuli mala. At nunc tali laceſſitus malo effeminatus deprehendor miſer. Age vero accede, propiuſque patrem intuens, conſidera qualis calamitas his me adfligit malis: monſtrabo enim retectum id omne. En, ſpectate omnes lacerum hoc corpus, intuemini miſerum, quam miſerabili ſim in ſtatu. Ah! ah! infelix ego, heu! heu! en rurſus adducit artus ignea vis morbi; penetrat latera, neque inexercitatum ſinitura videtur dira vorax lues. O rex Pluto ſuſcipe me: ô Jovis fulmen, feri. Incute, ô rex, intorque, pater, coruſcum telum mihi. Exedit enim rurſus, efferveſcit, omni graſſatur impetu. O manus, manus! ô terga & pectora, ô cari lacerti! illine vos tandem eſtis, qui olim Nemeæ inco'am, bubulcorum perniciem, leonem, immanem formidabilemque beluam vi interfeciſtis, & Lernæam Hydram, bimembresque quadrupedes Centauros, gentem inacceſſam, protervam, legum expertem ſuperbam viribus, Erymanthiamque beluam; quique in inferis domuiſtis tricipitem Orci canem, invictum monſtrum, terribili ſatum Echidna, draconemque aureorum cuſtodem malorum extremis in orbis finibus? aliosque inſuper labores innumeros ſubii, nec quiſquam umquam de meis tropæa ſtatuit manibus. At nunc ſic fractis artubus, lacerisque carnibus, a cæca peſte excrucior miſer, ille ego qui matris optimæ partu, Joviſque ſidera torquentis ſatu in lucem editus feror. Verum hoc certo ſciatis: etiamſi nullus ſum, etiamſi incedere nequeo, tamen quæ his me implicavit malis, eam ulciſcar, iſtis etiam quæ ſuperſunt viribus. Accedat modo, ut experta nuntiare poſſit omnibus, me & viventem & morientem ſceleſtos meritis adfeciſſe ſuppliciis.

CHORUS. O miſeram Græciam! qualem illi impendere luctum video, hoc viro ſi privabitur!

HYLLUS. Quoniam permittis viciſſim ut loquar, pater, adtende tacitus, morbo licet premaris: nihil enim poſtulabo, niſi quod conſequi me par eſt. Da te mihi, at non talem, qualis impotenti ira exæſtuans morderis animum; ſic enim dignoſcere nequeas, quid gaudii percipere geſtis temere, quamque fruſtra iraſceris.

HERCULES. Dic, ſi quid vis, brevibus. Ego enim morbo adfectus nihil iſtorum intelligo, quæ tu dudum perplexe loqueris.

HYLLUS. De matre dicere volo, teque docere ut nunc res illius ſunt, utque peccavit imprudens nolensque.

HERCULES. O ſceleſte! itane audes apud me mentionem facere matris, quæ patrem tuum peremit? hæccine me audire cogi?

HYLLUS. Ita enim ſe res habet, ut ſilentio tegi non deceat.

HERCULES. Haud ſane ſilendum eſt, quod prius admiſit ſcelus.

HYLLUS. At ne quidem illa dices quæ fecit hodie.

HERCULES. Dic ergo: ſed cave ne te degenerem eſſe cognoſcam.

HYLLUS. Dico. Mortua eſt mater, modo occiſa.

HERCULES. A quo? incredibile portentum eſt: falſa vaticinaris.

HYLLUS. Sua ipſius manu ; ab alio nemine.

HERCULES. Hei mihi ! antequam, ut oportebat, mea periret manu?

HYLLUS. Tu quoque remitteres iram, ſi rem omnem cognoſceres.

HERCULES. Mirum quid narrare occipis: dic ergo qui id intelligas.

HYLLUS. Toto negotio erravit, bona quum affectaret.

HERCULES. Bonane, ſceleſte, facit, quæ patrem occidit tuum?

HYLLUS. Amorem tuum veneficio conciliare ſibi cogitans, poſtquam novam domi conſpexit nuptam, aberravit a propoſito.

HERCULES. Et quis inter Trachinios tantus eſt veneficus?

HYLLUS. Centaurus Neſſus perſuaſit ei olim, ut tali delenimento te ſui incenderet amore.

HERCULES. Heu! heu! infelix, perii miſer! occidi, occidi; lux eſt mihi nulla amplius. Hei mihi! demum intelligo quo redactus ſum miſeriæ. Abi nate; pater enim tibi non vivit amplius; voca omnem mihi fratrum tuorum ſtirpem ; voca & miſeram Alcumenam, Jovis fruſtra dictam conjugem, ut percipiatis oraculi ſortem de interitu meo, quantum ego commemini.

HYLLUS. At neque mater hic adeſt: ſed ad litoralem Tiryntha ſe contulit, ubi fixit ſedem: & liberos partim ipſa ſecum abductos educat; partim urbe Thebana habitantes ſcias. Nos vero, qui adſumus, ſi quid facto opus eſt, pater, quæ dederis mandata exſequemur.

HERCULES. Tu rem proinde audi; eo enim delatus es, ubi oſtendere debeas; num dignus ſis, qui filius meus appellere. Mihi enim erat prædictum a patre olim, a nemine viventium me eſſe periturum, ſed a quopiam qui vita functus Orci eſſet incola. Hic igitur ferus Centaurus, juxta fatidicam dictionem, viventem me peremit mortuus. Alia autem tibi dicam exitum pariter ſortientia nova oracula, veteribus concinentia, quæ, monticolarum & humi cubantium Sellorum ingreſſus lucum, tabellis conſignavi a paterna loquaci quercu edita; quæ mihi ſignificavit præſenti hoc ipſo tempore impoſitorum mihi laborum finem fore: ſperabamque exinde me placide & proſpere victurum: atqui nihil aliud hoc erat, niſi me moriturum. Quippe omni labore mortui perfuncti ſunt. Horum igitur quoniam manifeſtus eventus eſt, oportet te, nate, mihi morigeram præſtare operam, neque exſpectare dum te acrius inſtigem, ſed ſponte cedentem opitulari, pulcherrimæ obſequentem legi, patri ut natus pareat.

HYLLUS. At, ô pater, metu conſternor, tam inſperato audito ſermone; tamen, quiquid juſſeris, exſequar.

HERCULES. Da mihi primum dextræ fidem.

HYLLUS. Quorſum hoc pignus tam anxie requiris?

HERCULES. Non junges dextram ocius, nec morem geres mihi?

HYLLUS. En porrigo: nihil tibi contradicam.

HERCULES. Jura Jovis nunc, qui me genuit, caput.

HYLLUS. Quid me facturum vis jurem? & hoc jurabo.

HERCULES. Quam juſſero operam te mihi præſtiturum.

HYLLUS. Equidem juro, teſtem adhibens Jovem.

HERCULES. Quod ſi falles, pœnas imprecare tibi.

HYLLUS. Nulla cauſſa eſt: faciam enim quod juſſeris. Imprecor tamen.

HERCULES. Noſti igitur ſacrum illud Jovi Oetæum cacumen?

HYLLUS. Novi, ut qui ſummo in jugo ſæpe ſacra fecerim.

HERCULES. Illuc ergo te oportet corpus meum tuis ipſius, & amicorum, quos voles, manibus ſublatum aſportare, exciſisque multis roboribus unaque multis oleaſtris, ingentem ſtruere pyram, cui corpus meum impones, ſumtaque ardenti picea tæda, ignem ſubjicies. Lacrimis autem & gemitu tempera; ſed obfirmato animo, ſi quidem es a me prognatus, hoc perage, nec ingemiſcens, nec illacrimans. Sin minus, tibi ego, licet ad inferos demiſſus, omnibus locis adero, diriſque devotum uſque perſequar.

HYLLUS. Hei mihi, pater! quid locutus es? quo me redigis?

HERCULES. Ad id quod faciendum eſt. Sin minus, patris alius eſto neſcio cujus, neque meus voceris amplius.

HYLLUS. Hei mihi iterum! ad quod me facinus excitas, pater, ut parricida fiam, & occiſor tuus?

HERCULES. Nequaquam iſtud; ſed ut quibus conficior malis medearis, tibique ſoli debeam ſalutem.

HYLLUS. Quî vero, ſi te comburam, corpus ſanabo tuum?

HERCULES. Sed hoc ſi abhorres, cetera ſaltem perage.

HYLLUS. Sane geſtandi non renuam officium.

HERCULES. An & rogi, quem dixi, ſtruem conficies?

HYLLUS. Modo ne ipſe manibus meis ſubjiciam ignem. Cetera vero faciam, nec opera mea deerit tibi.

HERCULES. Sed & hæc ſat erunt. Porro majoribus his meritis exiguum aliud adjunge beneficium.

HYLLUS. Sit licet maximum, præſtabitur etiam.

HERCULES. Noſti nimirum Euryto ſatam puellam?

HYLLUS. Iolen, ut opinor, dicis.

HERCULES. Tenes. Hoc ergo tibi, nate, ultimum do mandatum. Hanc, poſtquam defunctus fuero, ſiquidem pie vis agere, obſtrictam patri jurejurando ſervans fidem, uxorem adjunge tibi, nec refrageris patri: neque vir quiſquam alius illam, quæ lateri adcubuit meo, tori, præter te, accipiat ſociam: at tu ipſe, mi nate, connubio tibi eam junge. Obtempera: nam rebus in magnis obſecutus mihi, ſi nunc in parvis morem gerere nolis, prior interibit gratia.

HYLLUS. Hei mihi! morbo quidem laboranti ſuccenſere non decet; ſed ita animatum videre quis ferat?

HERCULES. Loqueris, ut nihil eorum, quæ mando, facturus.

HYLLUS. Quis enim eam, quæ meæ matri ſola mortis exſtitit cauſſa, tibique hujus, qua abſumeris, peſtis, quis eam, obſecro, niſi furiis agitatus ſit, uxorem accipiat? ſatius eſt, pater, me tecum commori, quam una in domo cum inimiciſſimis vivere.

HERCULES. Homo hic quam videtur morienti mihi non exhibiturus debitam officii vicem! atqui manebit te Deorum exſecratio, dictis ſi non parueris meis.

HYLLUS. Hei mihi! cito, ut videtur, morbo te corripi dices.

HERCULES. Tu enim ſopitum excitas denuo malum.

HYLLUS. O miſer ego! quam incertus mihi fluctuat animus!

HERCULES. Haud enim dignaris parenti auſcultare.

HYLLUS. At, pater, obſecro, ediſcamne impie agere?

HERCULES. Nulla eſt impietas, animo meo ſi gratum facias.

HYLLUS. Juſtane ſunt ergo, quæ me facere jubes?

HERCULES. Maxime: ad hæc teſtes voco Deos.

HYLLUS. Faciam igitur, neque reluctabor amplius, Deos teſtatus te hujus facti auctorem mihi eſſe: numquam enim malus videri poſſim, ſi tibi paream, pater.

HERCULES. Tandem pia hæc ſunt in quæ deſinis: his vero adde, ô nate, celeritatem gratiæ, ut priusquam recrudeſcat dolor, mentemque furor agitet, rogo me imponas. Age feſtinate, adtollite me: hæc eſt tandem malorum requies, ultimus vitæ meæ exitus.

HYLLUS. At nulla mora eſt quin hæc perficiantur tibi, quandoquidem jubes, nosque eo adigis, pater.

HERCULES. Age ergo, ô dura anima, priusquam te rurſus emoveat fera lues, frena tibi indue ferrea, compeſce clamorem, ut quæ, licet invita, rei prorſus lætæ accingaris.

HYLLUS. Tollite, comites, horum factorum omni me abſolventes crimine, culpamque in Jovis iniquitatem conferentes, qui tantas ærumnas contueri ſuſtinet ejus, quem ipſe genuit, quique

ipſum patris compellavit nomine. Futura nemo proſpicit: at præſentia nobis quidem triſtia ſunt, Diis vero probroſa; at præ omnibus acerbiſſima viro illi, qui hæc mala ſuſtinet.

CHORUS. Ne vos quidem, puellæ, hic ſubſiſtite, ſed ſequimini. Magna vidiſtis exiguo ſpatio funera, inſperatasque multas calamitates; at nihil horum accidit absque Jovis numine.

FINIS TRACHINIARUM.

SOPHOCLIS